

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF SIMPLY MAGIC

MARY
BALOGH

SIMPLY
PERFECT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mary Balogh

DELACORTE PRESS

İÇİNDEKİLER

[BAŞLIK SAYFASI](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[MARY BALOGH'UN YAZDIĞI Gizli](#)

[Metres'ten alıntı TELİF HAKKI](#)

1

Claudia Martin okulda zaten zor bir gün geçirmişti.

İlk olarak, yerleşik olmayan öğretmenlerden biri olan Matmazel Pierre, kahvaltıdan hemen önce bir haberci göndererek migren baş ağrısından rahatsız olduğunu ve okula gelemeyeceğini bildirmiş, Claudia da hem okul sahibi hem de müdire olarak kendi derslerinin yanı sıra Fransızca ve müzik derslerinin çoğunu da yürütmek zorunda kalmıştı. Fransızca büyük bir sorun değildi; müzik daha zordu. Daha da kötüsü, bugün boş derslerinde güncel hale getirmeyi planladığı hesap defterleri hâlâ tamamlanmamıştı ve yapılması gereken sayısız işi tamamlamak için günler hızla tükeniyordu.

Öğle yemeğinden hemen önce, derslerin bittiği ve disiplinin en gevşek olduğu anda Paula Hern, Molly Wiggins'in kendisine bakış şeklini beğenmediğine karar vermiş ve bu hoşnutsuzluğunu açıkça ve etkili bir şekilde dile getirmişti. Paula'nın babası başarılı bir işadamı ve Karun kadar zengin olduğundan ve Molly hayırsever kızların en genci ve en çekingeni olduğundan ve babasının kim olduğunu bile bilmediğinden, tabii ki Agnes Ryde ezilenleri şiddetle savunmak için mücadeleye atılmak zorunda hissetmişti, onun

Cockney aksanı kulak tırmalayıcı bir netlikle geri dönüyordu. Claudia konuyla ilgilenmek ve tüm taraflardan az ya da çok samimi özürler almak ve az ya da çok masum Molly hariç herkese uygun cezalar vermek zorunda kalmıştı.

Bir saat sonra, Bayan Walton tam da küçük sınıfla birlikte Bath Abbey'e gitmek üzere dışarı çıkmak üzereyken, sanat ve mimarlık üzerine gayri resmi bir ders vermeyi planladığı sırada, sağanak yağmura son vermek için gökler açılmış ve kızlara okul içinde gidecek başka bir yer ve yapacak başka bir şey bulma telaşı başlamıştı. Bu Claudia'nın sorunu değildi ama Fransızca düzensiz fiilleri öğretmeye çalışırken sınıf kapısının ötesinde kızların yüksek sesle hayal kırıklığına uğradıklarını sinir bozucu bir şekilde fark etmişti. Sonunda dışarı çıkıp onlara, yağmurun zamansız gelişiyile ilgili bir şikâyetleri varsa, bunu akşam duaları sırasında Tanrı'yla özel olarak konuşmaları gerektiğini, ancak bu arada Bayan Walton arkalarından bir sınıf kapısını kapatana kadar sessiz kalmaları gerektiğini söyledi.

Öğleden sonra dersler bitip kızlar saçlarını taramak ve çaya hazırlanmak için ellerini yıkamak üzere üst kata çıktıktan hemen sonra yatakhanelerden birinin kapı kolunda bir sorun çıkmış ve okulun yaşlı kapıcısı Bay Keeble gıcırdayarak gelip kapı kolunu tamir etmeden önce onları serbest bırakana kadar içeride mahsur kalan sekiz kız çığlık atıp kıkırdayarak kapıyı tıkırdatmıştı. Bayan Thompson bu krizi onlara sabır ve edep üzerine bir ders okuyarak çözmüştü, ancak koşullar onu içeriden duyulabilecek bir sesle konuşmaya zorlamıştı - dolayısıyla Claudia'nın ofisi de dahil olmak üzere okulun geri kalanının çoğundan da.

Mahkûmlar serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra Claudia'nın Eleanor Thompson ve Lila Walton'a özel oturma odasında çay içerken söylediği gibi, pek de iyi günler geçirmemişti. Böyle günleri çok daha az yaşayabilirdi.

Ve şimdi!

Şimdi, her şeyin üstesinden gelmek ve zaten zor olan bir günü daha da zorlaştırmak için, alt kattaki ziyaretçi salonunda onu bekleyen bir markiz vardı.

Bir markiz, harika olan her şey aşkına!

İki parmağının arasında tuttuğu gümüş kenarlı ziyaretçi kartında yazan buydu: Attingsborough Markisi. Kapıcı kartı az önce ona teslim etmişti ve bunu yaparken suratı asık ve onaylamaz bir ifadeyle bakıyordu; bu onun için alışılmadık bir ifade değildi, özellikle de öğretmen olmayan herhangi bir erkek onun alanını işgal ettiğinde.

"Bir markiz," dedi ve karttan başını kaldırıp kaşlarını çatarak öğretmen arkadaşlarına baktı. "Ne isteyebilir ki? Bay Keeble mı dedi?"

"O söylemedi, ben de sormadım hanımefendi," diye cevap verdi kapıcı. "Ama eğer bana soracak olsaydınız, o iyi bir şey yapmazdı. Bana gülümsedi."

Eleanor gülerken Claudia kuru bir sesle, "Ha! Gerçekten de büyük bir günah," dedi.

"Belki de," diye önerdi Lila, "okula yerleştirmek istediği bir kızı vardır."

"Bir markiz mi?" Claudia kaşlarını kaldırdı ve Lila uygun bir şekilde sakinleşmiş görünüyordu.

"Belki de Claudia," dedi Eleanor, gözleri parlayarak, "iki kızı var."

Claudia homurdandı ve sonra içini çekti, çayından bir yudum daha aldı ve isteksizce ayağa kalktı.

"Sanırım gidip ne istediğine baksam iyi olacak," dedi. "Burada oturup tahmin yürütmekten daha verimli olacaktır. Ama o kadar gün içinde bugün olacak bir şey değil. Bir markiz."

Eleanor yine güldü. "Zavallı adam," dedi. "Ona acıyorum."

Claudia'nın aristokrasiyle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı, kibirli, soğuk kalpli, kötü bir sürü - her ne kadar Öğretmenlerinden ve en yakın arkadaşlarından ikisi olan beyefendiler, son birkaç yıldır onu, belki de bazılarının hoş ve hatta değerli bireyler olabileceğini kabul etmeye zorlamıştı. Ama onlardan birinin, bir yabancıнын, özellikle de zor bir günün sonunda, izin almadan kendi dünyasına girmesi onu eğlendirmiyordu.

Bu markizin, kızlarından birini kendi okuluna yerleştirmek istediğine bir an bile inanmamıştı.

Bay Keeble'ın yavaş adımlarıyla ilerlemek istemediği için merdivenlerden ondan önce indi. Önce yatak odasına gidip saygın görüldüğünden emin olmalıydı, ki okulda geçirdiği zor bir günün ardından muhtemelen bunu yapmıyordu. Genellikle ziyaretçilerine düzgün bir görünüm sunmaya özen gösterirdi. Ama bir marki için böyle bir çaba göstermeye ve kendi gözünde dalkavuk görünme riskine girmeye tenezzül etmedi.

Ziyaretçi salonunun kapısını açtığında, hiç de haksız olmayan bir öfkeyle kabarmıştı. İşi ne olursa olsun, buraya gelip onu kendi mülkünde rahatsız etmeye nasıl cüret etmişti?

Hâlâ elinde tuttuğu ziyaretçi kartına baktı.

"Attingsborough Markisi mi?" dedi, günün erken saatlerinde Paula Hern'e karşı kullandığı sese hiç benzemeyen bir sesle
-Hiçbir ihtişam gösterisinden etkilenmeyeceğini söyleyen kişi.

"Hizmetinizdeyim hanımefendi. Sanırım Bayan Martin?"
Odanın karşısında, pencereye yakın bir yerde duruyordu. Zarifçe eğildi.

Claudia'nın öfkesi yükseldi. Ona şöyle bir bakmak, karakteri hakkında bilinçli bir yargıya varmak için yeterli değildi elbette, ama gerçekten de adamın herhangi bir biçim, özellik ya da giyim zevki kusuru varsa bile, bu hiçbir şekilde belli olmuyordu. Uzun boylu, omuzları ve göğsü geniş, beli ve kalçaları inceydi. Bacakları uzun ve düzgündü. Saçları koyu renk, gür ve parlak, yüzü yakışıklı, gözleri ve ağzı güler yüzlüydü. Kusursuz bir zarafetle giyinmişti ama gösteriştense eser yoktu. Sadece Hessian çizimleri bile muhtemelen bir servet değerindeydi ve Claudia tam onların üzerinde durup aşağıya bakacak olsa, kendi yüzünün onlara yansıdığını göreceğini tahmin etti - ve muhtemelen düz, dağınık saçlarını ve gevşek elbise yakasını da.

Yaka uçlarına dokunarak teorisini test etmesin diye ellerini belinde kenetledi. Kartını bir başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıştırarak tuttu.

"Sizin için ne yapabilirim efendim?" diye sordu, ona lordum demekten bilinçli olarak kaçınıyordu - ona göre gülünç bir yapmacıklıktı bu.

Ona gülümsedi ve eğer mükemmellik geliştirilebilseydi, az önce gerçekleşmişti - güzel dişleri vardı. Claudia

elikli kendisi için direnmek ve çekicilik o
oldu Tabii ki aslara sahipti.

"Leydi Whitleaf'ten bir haberci olarak geldim,
hanımefendi," dedi.

Ceketinin i cebine uzandı ve mühürlü bir kğit çıkardı.

"Susanna'dan mı?" Claudia odaya doğru bir adım daha
attı.

Susanna Osbourne geçen yıl Vikont Whitleaf ile evlenene
kadar okulda öğretmenlik yapmıştı. Claudia, Susanna'nın
hem uygun bir evlilik hem de aşk evliliği yapma şansına her
zaman sevinmişti ama yine de sevgili bir arkadaşını,
meslektaşını ve iyi bir ğretmeni kaybetmenin yasını
tutuyordu. Dört yıl içinde hepsi aynı sebepten olmak üzere
böyle  arkadaşını kaybetmişti. Bazen tüm bunlar
yüzünden bencilce depresyona girmemek çok zordu.

Marki, "Bath'a annem ve suları alan babamla birkaç gün
geçirmek için geleceğimi öğrendiğinde," dedi, "buraya
uğramamı ve size saygılarımı sunmamı istedi. Bu mektubu
da bana verdi, belki de benim sahtekr olmadığıma sizi ikna
etmek için."

Odanın karışısına geçip mektubu kızın eline tutuştururken
gözleri yine gülümsüyordu. Ve en azından gözleri çamur
rengi ya da aynı derecede sıradan bir şey olamazmış gibi,
neredeyse bir yaz gökyüzü gibi berrak bir mavi olduklarını
görebiliyordu.

Susanna ondan gelip saygılarını sunmasını mı istemişti?
Neden?

Marki, "Whitleaf benim kuzenlerimden birinin kuzeni," diye açıkladı. "Ya da neredeyse kuzenim sayılır. Aile ilişkileri genellikle olduğu gibi karmaşıktır. Lauren Butler, Ravensberg Vikontesi, annesinin teyzemin kayınbiraderiyle evlenmiş olması nedeniyle kuzenimdir. Çocukluğumuzdan beri yakınız. Whitleaf de Lauren'ın ilk kuzeni. Yani bir anlamda hem kendisinin hem de hanımefendisinin benim üzerimde güçlü bir ailevi hakkı var."

Claudia ani bir şüpheyile, eğer o bir markiyse ve babası hâlâ hayattaysa, bu onun babasını ne yapar diye düşündü. Ama Susanna'nın isteği üzerine buradaydı ve ona buz gibi kibar olmaktan biraz daha fazlası yakışırdı.

"Mektubu bizzat gelip teslim ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Size çok minnettarım efendim. Size bir fincan çay ikram edebilir miyim?" Kadın hayır demesini istedi.

"Sizi bu zahmete sokmayacağım hanımefendi," dedi yine gülümseyerek. "Anladığım kadarıyla iki gün içinde Londra'ya gideceksiniz?"

Ah. Susanna bunu ona söylemiş olmalı. Londra'daki iş adamı Bay Hatchard, her ikisi de hayır kurumu öğrencisi olan son sınıf kızlarından ikisine iş bulmuştu ama Susanna ona son mektubunda özellikle sorduğunda bile, muhtemel işverenlerin kimliği konusunda alışılmadık bir şekilde kaçamak cevaplar vermişti. Okuldaki paralı kızların çıkarlarını gözetten aileleri vardı elbette. Claudia kendini diğerlerinin ailesi olarak atamıştı ve gidecek bir iş olmayan ya da iş bulacağı konusunda ciddi şüpheler hissettiği hiçbir kızı serbest bırakmamıştı.

Eleanor'un önerisi üzerine Claudia, Flora Bains ve Edna Wood ile birlikte Londra'ya gidecek ve böylece tam olarak nereye yerleştirileceklerini öğrenecekti.

ve memnun kalmazsa rızasını geri çekebileceğini söylemişti. Okul yılının bitmesine daha birkaç hafta vardı ama Eleanor, Claudia'nın yokluğunda -ki bu bir hafta ya da on günden fazla sürmeyecekti- işleri üstlenmeye tamamen istekli olduğunu ve bunu yapabileceğini söylemişti. Claudia gitmeyi kabul etmişti, çünkü Bay Hatchard'la yüz yüze konuşmak istediği başka bir konu daha vardı.

"Öyleyim," dedi Marki'ye.

Marki ona, "Whitleaf size kolaylık olsun diye bir araba göndermeye niyetliydi," dedi, "ama ona bu zahmete girmesinin gereksiz olduğunu söyleyebildim."

"Tabii ki olur," diye kabul etti Claudia. "Zaten bir araba kiraladım."

"İzin verirsiniz arabayı sizin için kiralamaktan vazgeçebilirim, hanımefendi," dedi. "Aynı gün kasabaya dönmeyi planlıyorum ve size kendi arabamın konforunu ve yolculuk için korumamı sunmaktan memnuniyet duyacağım."

Oh, Tanrım, Tanrı korusun!

"Buna hiç gerek yok efendim," dedi kesin bir tavırla. "Ben ayarlamaları çoktan yaptım."

"Kiralık arabalar yaylarının ve diğer tüm konforlarının olmamasıyla ünlüdür," dedi. "Yalvarırım tekrar düşünün."

"Belki de tam olarak anlamıyorsunuz, efendim," dedi. "Yolculukta bana iki kız öğrenci eşlik edecek."

"Evet," dedi, "Leydi Whitleaf bana öyle söyledi. Gevezelik ediyorlar mı? Ya da daha kötüsü, kıkırdıyorlar mı? Çok genç hanımların

her ikisini de yapmak için korkunç bir eğilim."

"Benim kızlarıma topluluk içinde nasıl davranmaları gerektiği öğretilir, Lord Attingsborough," dedi sert bir sesle. Çok geç olmadan adamın gözlerindeki parıltıyı gördü ve şaka yaptığını anladı.

"Bundan hiç şüphem yok, hanımefendi," dedi, "ve sözünüze güvendiğimden eminim. İzin verirsiniz üçünüze de Leydi Whitleaf'in kapısına kadar eşlik edeyim. Benim yiğitliğimden çok etkilenecek ve bu haberi ailem ve arkadaşlarım arasında yayacaktır."

Şimdi tamamen saçmalıyordu. Ama nasıl terbiyeli bir şekilde reddedebilirdi ki? Umutsuzca kafasının içinde onu caydıracak reddedilemez bir argüman aradı. Ancak aklına nezaketsiz, hatta düpedüz kaba görünmeyen hiçbir şey gelmedi. Ama onun eşliğinde Londra'ya gitmektense, yaysız bir arabada bin mil yolculuk yapmayı tercih ederdi.

Neden?

Onun unvanı ve ihtişamı karşısında büyülenmiş miydi? Bu fikir bile onu öfkelenmişti.

O zaman onun erkekliğine mi? Adamın buna bolca sahip olduğunun rahatsız edici bir şekilde farkındaydı.

Ama bu ne kadar saçma olurdu. O sadece, neredeyse kuzeninin karısının arkadaşı olan, yaşlanmakta olan bir kız kurusuna nezaket gösteren bir beyefendiydi -Tanrım, çok zayıf bir bağlantıydı. Ama elinde Susanna'dan bir mektup tutuyordu. Susanna belli ki ona güveniyordu.

Yaşlanan bir kız kurusu mu? Yaş söz konusu olduğunda, diye düşündü, muhtemelen ikisi arasında pek bir fark yoktu. Şimdi bir düşünce vardı. Otuzlu yaşlarının ortasında, erkeksi çekiciliğinin doruğunda olduğu belli olan bu adam ve bir de kendisi vardı.

Kaşlarını kaldırmış ve gülümseyen gözlerle ona bakıyordu.

"Oh, pekala," dedi hızlıca. "Ama teklifinizden pişmanlık duyabilirsiniz."

Gülümsemesi genişledi ve kızgın Claudia'ya bu adamın çekiciliğinin sonu yokmuş gibi geldi. Şüphelendiği gibi, adamın her gözeneğinden cazibe sızıyordu ve bu nedenle onu görebileceği bir santim öteye bile güvenilmemeliydi. Londra yolculuğu boyunca iki kızına çok dikkat edecekti.

"Umarım öyle değildir, hanımefendi," dedi. "Erken bir başlangıç yapalım mı?"

"Niyetim buydu," dedi ona. İsteksizce ekledi: "Teşekkür ederim Lord Attingsborough. Çok nazıksınız."

"Benim için bir zevk olacak, Bayan Martin." Tekrar derin bir selam verdi. "Karşılığında küçük bir iyilik isteyebilir miyim? Bana okulu gezdirebilir misiniz? İtiraf etmeliyim ki kızlara gerçekten eğitim veren bir kurum fikri beni büyülüyor. Leydi Whitleaf kurumunuz hakkında heyecanla konuştu. Anladığım kadarıyla burada öğretmenlik yapmış."

Claudia burun deliklerini açarak yavaş ve derin bir nefes aldı. Bu adamın bir kız okulunu gezmek için boş bir merak - ya da daha kötüsü- dışında ne gibi bir nedeni olabilirdi? Claudia'nın içgüdüğü

kesin bir hayır dedi. Ama az önce ondan bir iyilik kabul etmişti ve kuşkusuz bu büyük bir iyilikti; arabasının kendi kiraladığından çok daha konforlu olacağından ya da geçtikleri her gişede ve at değiştirmek için durdukları her handa kendilerine daha büyük bir saygıyla davranılacağından kuşkusuz yoktu. Ve adam Susanna'nın bir arkadaşıydı.

Ama gerçekten!

Gününün daha da kötüleşebileceğini düşünmemişti. Yanılmıştı.

"Elbette. Size etrafı kendim gezdireceğim," diyerek kapıya yöneldi. Kapıyı kendisi açacaktı ama adam ona doğru uzandı, onu bir an için baştan çıkarıcı ve şüphesiz son derece pahalı bir erkek parfümünün kokusuyla sardı, kapıyı açtı ve gülümseyerek ona salona kadar eşlik etmesini işaret etti.

En azından, diye düşündü, dersler bugünlük bitmişti ve bütün kızlar yemekhanede güven içinde çay içiyor olacaktı.

Elbette bu konuda yanıldığını, sanat odasının kapısını açar açmaz hatırladı. Okul yılının son toplantısı çok uzakta değildi ve son bir haftadır her gün olduğu gibi her türlü hazırlık ve prova devam ediyordu.

Kızlardan birkaçı Bay Upton'la birlikte sahne fonunda çalışıyordu. Hepsi içeri kimin girdiğini görmek için döndü ve sonra büyük ziyaretçiye aval aval bakmaya başladı. Claudia iki adamı tanıştırmak zorunda kaldı. El sıkıştılar ve marki sanat eserlerini incelemek ve birkaç zekice soru sormak için yaklaştı. Bay Upton birkaç dakika sonra Claudia'yla birlikte odadan çıkarken ona gülümsüyordu ve bütün kızlar onun ardından hayranlıkla bakıyordu.

Sonra müzik odasında, Matmazel Pierre'in yokluğunda Bayan Wilding'in gözetiminde prova yapan madrigal korosuna rastladılar. Claudia kapıyı açtığı anda son sesle kulak tırmalayan bir ahenk tutturdular ve sonra Bayan Wilding kızarıp dehşete düşmüş görünürken kendi kendilerine kıkırdamaya başladılar.

Claudia kaşlarını kaldırarak ğretmeni Marki ile tanıştırdı ve her zamanki koro şefinin bugün rahatsız olduğunu açıkladı. Gerçi konuşurken bile herhangi bir açıklamanın gerekli olduğunu düşündüğü için kendine kızıyordu.

"Madrigal söylemek," dedi kızlara gülümseyerek, "en tatmin edici ama en sinir bozucu şey olabilir, değil mi? Grupta kendisiyle aynı parçayı söyleyen belki bir kişi daha vardır ve altı ya da sekiz kişi de bambaşka bir şey haykırır. Eğer kişinin yalnız müttefiki bocalarsa, kişi iyileşme umudu olmadan kaybolur. İtiraf etmeliyim ki okuldayken bu sanatta hiç ustalaşamamıştım. İlk antrenmanım sırasında birisi bana kriket takımına girmemi önerdi - ki o takım da aynı anda antrenman yapıyordu."

Kızlar güldü ve hepsi gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Bahse girerim," dedi, "repertuarınızda mükemmel söyleyebileceğiniz bir şey vardır. Bunu dinlemekten onur duyabilir miyim?" Glmsemesini Bayan Wilding'e çevirdi.

Sylvia Hetheridge, grubun geri kalanından gelen bir onay mırıltısı eşliğinde, "'Guguk Kuşu', hanımefendi," diye önerdi.

Beş bölümden oluşan şarkıyı bir kez bile duraksamadan ya da kötü bir notaya basmadan söylediler; şarkının nakaratına her ulaştıklarında salonda görkemli bir "guguk" sesi yankılandı.

Bitirdiklerinde, hepsi birden Attingsborough Markisi'ne döndüler, sanki kraliyet ailesini ziyaret ediyormuş gibi, o da alkışladı ve gülümsedi.

"Bravo!" dedi. "Yeteneğiniz beni şaşırtıyor, seslerinizin güzelliğinden bahsetmiyorum bile. Krikete devam etmekle ne kadar akıllıca davrandığıma her zamankinden daha çok ikna oldum."

Claudia'yla birlikte ayrıldığında kızların hepsi gülüyor ve taparcasına arkasından bakıyorlardı.

Bay Huckerby dans salonundaydı ve bir grup kıza toplantı sırasında sergileyecekleri özellikle karmaşık bir dansı öğretiyordu. Marki elini sıktı, kızlara gülümsedi, performanslarına hayran kaldı ve hepsi gülümseyene ve tabii ki kendisine taparcasına bakana kadar onları büyüledi.

Claudia ona boş sınıflardan bazılarını ve kütüphaneyi gösterirken ona zeki ve anlayışlı sorular sordu. Her odaya bakarken ve birçok kitabın sırtındaki başlıkları okurken hiç acelesi yoktu.

"Müzik odasında bir piyanofort vardı," dedi dikiş odasına doğru ilerlerken, "ve başka enstrümanlar da. Özellikle bir keman ve bir flüt dikkatimi çekti. Burada bireysel müzik dersleri veriyor musunuz Bayan Martin?"

"Gerçekten de öyle," dedi. "Öğrencilerimizin başarılı genç hanımlar ve sağlam bir akademik eğitim almış kişiler olması için gereken her şeyi sunuyoruz."

Kapının hemen içinden dikiş odasına baktı ama daha fazla içeri girmedi.

"Peki burada dikiş nakış dışında başka beceriler de öğretiyor musunuz?" diye sordu. "Örgü belki? Tatting?"

Tığ işi mi?"

"Üçü de," dedi adam kapıyı kapatırken ve kadın toplantı salonuna doğru ilerledi. Bina özel bir evken bir zamanlar balo salonu olarak kullanılıyordu.

"Hoş bir şekilde dizayn edilmiş bir oda," dedi, pırıl pırıl ahşap zeminin ortasında durup yüksek tavana bakmadan önce sağa sola dönerek. "Aslında bütün okulu sevdim, Bayan Martin. Her yerde pencereler, ışık ve hoş bir atmosfer var. Bana rehberli bir tur yaptırdığınız için teşekkür ederim."

En çekici gülümsemesini ona çevirdi ve Claudia, hâlâ hem ziyaretçi kartını hem de Susanna'nın mektubunu elinde tutarak, boştaki elini bileğine kenetledi ve kasıtlı bir ciddiyetle arkasına baktı.

"Onaylamanıza çok sevindim," dedi.

Yumuşak bir şekilde kıkırdayana kadar gülümsemesi bir anlığına durdu.

"Özür dilerim," dedi. "Yeterince zamanınızı aldım."

Bir koluyla kapıyı işaret etti ve Claudia giriş holüne doğru ilerledi, bir şekilde terbiyesizlik ettiğini hissediyor ve bu duyguya içerliyordu, çünkü söylediği son sözler ironikti ve Claudia bunu biliyordu.

Ancak salona varmadan önce, küçük sınıf yemekhaneden düzenli bir şekilde çıkarken, çaydan sonra tamamlanmamış işleri yetiştirecekleri etüt salonuna giderken birkaç dakika durmak zorunda kaldılar

Gün boyunca ya da başka zamanlarda mektup okur, yazar ya da dikiş diker.

Hepsi başlarını çevirip büyük ziyaretçiye baktı ve Attingsborough Markisi de onlara nazikçe gülümseyerek, aceleyle ilerlerken hepsinin kıkırdamasına ve süslenmesine neden oldu.

Claudia, bütün bunların, on bir ve on iki yaşındaki çocukların bile yakışıklı bir erkeğin cazibesine karşı koyamayacağını kanıtladığını düşünüyordu. Bu, insan ırkının dişi yarısının geleceği için kötü bir işaretti ya da kötü bir işaret olmaya devam ediyordu.

Bay Keeble, kaşları çatık bir şekilde, çok şükür, Marki'nin şapkasını ve bastonunu tutuyordu ve sanki ziyaretçinin ziyaretini daha fazla uzatmaya çalışmasına meydan okurcasına ön kapıya yakın duruyordu.

Bay Keeble kapıyı açıp bir kenarda durup ilk fırsatta arkasından kapatmaya hazırlanırken Marki şapkasını ve bastonunu alıp ona dönerek, "O halde iki sabah erkenden görüşürüz, Bayan Martin?" dedi.

"Hazır olacağız," dedi başını ona doğru eğerek.

Ve sonunda gitmişti. Claudia'nın ona karşı iyi hisler beslemesine izin vermedi. Bütün bunlar da neyin nesiydi? Hararetle yarım saat geriye dönebilmeyi ve yarından sonraki gün kendisine ve kızlara Londra'ya kadar eşlik etme teklifini reddedebilmeyi diledi.

Ama yapamadı ve olan oldu.

Çalışma odasına girdi ve kapının arkasında duran ama nadiren başvurduğu küçük aynaya baktı.

Aman Tanrım! Saçları gerçekten düz ve cansızdı. Birkaç tutam ensesindeki düğümden çözülmüştü. Burnunun bir tarafında, daha önce mendiliyle çıkarmaya çalıştığı mürekkebin bıraktığı hafif bir leke vardı. Ve yakasının bir noktası gerçekten de hafifçe kıvrılmıştı ve her şey ortalanmamıştı. Tek eliyle düzeltti, elbette çok geç kalmıştı.

İğrenç adam! Gözlerinin bunca zaman ona gülmesine şaşmamalıydı.

O anda Susanna'nın mektubunu hatırladı ve mührü kırdı. Attingsborough Markisi Joseph Fawcitt, Anburey Dükü'nün oğlu ve varisiydi, diye okudu ilk paragrafta ve irkildi. Bath'dan dönüşünde Claudia ve kızları Londra'ya götürmeyi teklif edecekti ve Claudia bunu kabul etmekte tereddüt etmemeliydi. O nazik ve çekici bir beyefendiydi ve tamamen güvenilebilirdi.

Claudia kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını sıktı.

Yine de Susanna'nın mektubunun asıl nedeni hemen anlaşılmıştı. Frances ve kocası Edgecombe Kontu Lucius kıtadan dönmüşlerdi ve Susanna ile Peter evlerinde Frances'in şarkı söyleyeceği bir konser düzenliyorlardı. Claudia onu dinlemek için yeterince uzun kalmalı ve sezonun diğer eğlencelerinin de tadını çıkarmak için daha da uzun kalmalıydı. Eleanor Thompson bir hafta boyunca okulla ilgilenmeye istekli olduğunu ifade ettiyse, yaz dönemi sona erdiğinde bir hafta kadar daha bunu yapmaya istekli olacaktı.

Claudia kabul etmek zorundaydı ki, uzatılan davet son derece cazipti. Frances öğretmenleri ve arkadaşları arasında evlenen ilk kişiydi. Bir öğretmenin teşvikiyle

Son derece aydın bir kocaya sahip olan kadın, o zamandan beri tüm Avrupa'da tanınan ve çok aranan bir şarkıcı olmuştu. Kont ile birlikte her yıl birkaç ay boyunca seyahat ediyor, çeşitli şarkı söyleme etkinlikleri için bir Avrupa başkentinden diğerine gidiyorlardı. Claudia onu son gördüğünden bu yana bir yıl geçmişti. Önümüzdeki bir iki hafta içinde hem onu hem de Susanna'yı bir arada görmek ve onlarla biraz vakit geçirmek harika olurdu. Ama öyle bile olsa...

Çalışma odasının kapısını açık bırakmıştı. Eleanor kapının dış panelini hafifçe kaşıdıktan sonra başını uzattı.

"Bu akşam senin için etüt yapacağım Claudia," dedi. "Yoğun bir gün geçirdin. Aristokrat ziyaretçinin seni canlı canlı yemedi, değil mi? Okul onun övgüleriyle çalkalanıyor."

Claudia, "Onu Susanna gönderdi," diye açıkladı. Yüzünü buruşturdu. "Yarından sonraki gün Londra'ya dönerken Edna, Flora ve beni de arabasına almayı teklif etti."

"Aman Tanrım!" Eleanor odanın içine doğru gelerek haykırdı. "Ve onu görmeyi özlemişim. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olduğunu umuyorum."

"Üçü de," dedi Claudia. "O aynı zamanda bir dükün oğlu!"

"Yeterince konuştuk." Eleanor iki elini de avuç içleri dışarı

bakacak şekilde kaldırdı.

"Kötülerin en karanlığı olmalı. Umarım bir gün

"Kayınbiraderim Bewcastle Dükü'nün öyle olmadığına sizi ikna etmek için."

"Hmm," dedi Claudia.

Bewcastle Dükü bir zamanlar onun işvereniydi, kısa bir süre kız kardeşi ve vasisi Leydi Freyja Bedwyn'e mürebbiyelik yapmıştı. Birbirlerinden ayrılmamışlardı.

En hafif deyiimiyle, o zamandan beri ondan ve onun rütbesini paylaşan herkesten hiç hoşlanmıyordu. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse düklere karşı antipatisi onunla başlamamıştı...

Ama Eleanor'un küçük kız kardeşinin böyle bir adamla evli olmasına içten içe acıyordu. Zavallı düşes son derece sevimli bir hanımefendiydi ve bir zamanlar kendisi de öğretmenlik yapmıştı.

"Frances İngiltere'ye döndü," dedi Eleanor'a. "Susanna ve Vikont'un düzenleyeceği bir konserde şarkı söyleyecek. Susanna bu konser ve sezonun diğer eğlenceleri için kalmamı istiyor. Ne yazık ki tüm bunlar okullar kapandıktan sonra gerçekleşmeyecek. Ama o zamana kadar elbette Sezon da bitmiş olacak. Tabii ki, tonnik çevrelerde dolaşmak gibi bir arzum kesinlikle yok. Bu fikir bile beni ürpertiyor. Sadece Susanna ve Frances'i görmek ve onlarla birlikte biraz zaman geçirmek çok güzel olurdu. Yine de bunu başka bir zaman yapabilirim - tercihen kırdan."

Eleanor dilini şaklattı.

"Elbette Londra'da birkaç günden fazla kalmalısın Claudia," dedi. "Leydi Whitleaf'in ısrarla istediği ve benim de başından beri teşvik ettiğim şey buydu. Birkaç hafta boyunca okulu yönetebilecek ve yılsonu toplantısında senin adına uygun bir şekilde heyecan verici ve etkileyici bir konuşma yapabilecek durumdayım. Ve eğer birkaç haftadan daha uzun süre kalmak isterseniz, bunu hiç çekinmeden yapmalısınız. Lila ve ben yaz boyunca hayırsever kızlara bakmak için burada olacağız ve Christine, Wulfric'le birlikte diğer mülklerini ziyaret ederken onları birkaç haftalığına Lindsey Hall'a götürmem için davetini yeniledi."

Bu bana annemle biraz zaman geçirme şansı verecek."

Christine ve Wulfric, Bewcastle Düşesi ve Dükü'ydü. Lindsey Hall, düşesin Hampshire'daki başlıca eviydi. Davet ilk yapıldığında Claudia'yı şaşırtmış ve düşesin bunu yapmadan önce kocasına danışıp danışmadığını merak etmişti. Ama tabii ki hayırsever kızlar daha önce, sadece bir yıl önce, Susanna'nın düğünü vesilesiyle Lindsey Malikânesi'nde kalmışlardı ve Dük de o sırada burada ikamet ediyordu.

"Kalmalısın," dedi Eleanor tekrar. "Gerçekten de en azından birkaç hafta kalacağına söz vermelisin. Eğer bunu yapmazsan çok gücenirim. Burada senin yerini almam konusunda bana güvenmediğini düşünürüm."

"Elbette sana güveniyorum," dedi Claudia, tereddüt ettiğini hissederek. Ama şimdi nasıl kalamazdı? "Hoş olurdu, kabul etmeliyim..."

Eleanor hızlıca, "Elbette olacak," dedi. "Elbette olacak. Anlaştık o zaman. Ben de etüt salonuna gitmeliyim. Günün gidişatına bakılırsa, eğer hemen oraya gitmezsem birkaç masanın ıraya dönüşmesi ya da bir tür devasa savaşın başlaması ihtimali çok güçlü."

Claudia, Eleanor gittikten sonra masasının arkasına oturdu ve Susanna'nın mektubunu katladı. Ne tuhaf bir gündü! En az kırk sekiz saat sürmüş gibi görünüyordu.

Saatler süren Londra yolculuğu boyunca ne hakkında konuşacaktı? Ve Flora'nın gevezelik etmesini ve Edna'nın kıkırdamasını nasıl engelleyecekti? Attingsborough Markisi'nin en azından bir gün

altmış yaşında ve kurbağa gibi görünüyordu. Belki o zaman ondan bu kadar korkmazdı.

Yine de bu kelimeyi zihninde kullanmak bile tüylerinin yeniden diken diken olmasına neden oldu.

Korktun
mu?

Kız mı?

Sıradan bir adam tarafından mı?

Bir marki tarafından mı? Bir düklüğün varisi mi?

Ona bu zevki tattırmayacaktı, diye düşündü kızgınlıkla, sanki adam onun ayaklarının dibinde kölece bir alçakgönüllülükle sürünmesini görmek istediğini açıkça ifade etmiş gibi.

2

Anburey Dükü, oğlu Attingsborough Markisi Joseph'in elini sıkarken, "Konuştuklarımızı aklında tutacaksın," dedi. Bu bir soru değildi.

Düşes oğluna sarılıp öperken, "Elbette öyle olacak Webster," dedi.

Dük ve düşesin Bath'da kaldıkları süre boyunca ikamet ettikleri Royal Crescent'taki evde erkenden kahvaltı etmişlerdi. Babasının sağlığı için duyduğu endişe -ve kuşkusuz doğrudan bir çağrı- Joseph'i buraya sadece bir hafta önce, bahar mevsiminin ortasında getirmişti. Babası kış boyunca soğuk algınlığına yakalanmış ve Lordlar Kamarası'nın işlerine katılmak üzere şehre dönmesi gereken zamana kadar bunu tamamen atlatamamıştı. Bunun yerine evde kalmış ve daha sonra karısının suları denemesi için yaptığı ikna çabalarına boyun eğmişti, her ne kadar Bath'dan ve oraya gidip sağlıkları için sularda yıkanan ve onları içen insanlardan her zaman küçümseyerek bahsetmiş olsa da.

Yusuf babasını görünüşe göre sağlığına kavuşmuş olarak bulmuştu. Bu durumdan şikayet edecek kadar iyiydi.

Kendisini eğlendirmesi beklenen kâğıt oyunlarının ve diğer eğlencelerin yavanlığı ve gittiği her yerde, özellikle de Pump Room'da, coşkuyla karşılanması. Düşes ise tam tersine, kocasının şikâyet ettiği şeylerin tadını çıkarıyordu. Joseph onun yılın bu zamanında Londra'da normalde olduğundan daha fazla eğlendiğinden şüpheleniyordu.

Yine de babası, oğlunun istediği kadar sağlam olmadığında ısrar ediyordu. Özel bir sohbette oğluna, uzun süren soğuklar nedeniyle kalbinin zayıfladığından şüphelendiğini söylemişti ve Bath'daki doktoru da korkularını doğrulamasa da ona karşı çıkmamıştı. Her nasıl oluyorsa, dük işlerini düzene koymaya başlamıştı.

Ve listesinin en başında oğlu ve varisi vardı.

Yusuf otuz beş yaşındaydı ve evlenmemişti. Daha da kötüsü -ve bu ikinci gerçeğin doğrudan bir sonucu olarak- çocukluğunda hiç oğlu olmamıştı. Miras güvence altına alınmamıştı.

Anburey Dükü bu eksikliği gidermek için harekete geçmişti. Oğlunu çağırmadan önce bile Lord Balderston'ı Londra'dan aşağıya davet etmiş ve ikisi, çocukları Attingsborough Markisi ile Bayan Portia Hunt arasında bir evliliği teşvik etmenin arzu edilebilirliğini tartışmışlardı. Dileklerini paylaşmayı kabul etmişlerdi.

-aslında emir vermek için kullanılan bir örtmece- ve Sezon sona ermeden önce mutlu bir sonuç beklerler.

Bu yüzden Joseph Londra'dan çağrıldı.

"Bunu kesinlikle aklımda tutacağım, efendim," dedi şimdi annesinin kucağından çıkarken. "Eşim olmak için Bayan Hunt'tan daha uygun bir hanım düşünemiyorum."

Karısının aynı zamanda kendi markizi ve geleceğin Anburey Düşesi ve geleceğin dükünün annesi olacağı gerçeğini göz önünde bulundurduğunda bu kesinlikle doğrudu. Soyu kusursuzdu. Görünüşü ve tavırları da öyleydi. Onun karakterine de büyük bir itirazı yoktu. Hatta birkaç yıl önce, Edgcombe'la olan birlikteliği sona erdikten hemen sonra onunla epey zaman geçirmiş ve belli ki kalbi kırık olmadığını kanıtlamaya çalışmıştı. O zaman onun ruhuna ve asaletine hayran kalmıştı. O zamandan bu yana geçen birkaç yıl içinde de sık sık balolarda onunla dans etmiş ya da suarelerde onunla sohbet etmişti. Daha iki ya da üç hafta önce onu Hyde Park'ta modaya uygun bir saatte araba sürmeye götürmüştü. Yine de -şimdiye kadar- bir kez olsun ona kur yapmayı ciddi olarak düşünmemişti.

Şimdi, elbette, yapmalıydı. Gerçekten de evlenmeyi tercih edeceği birini düşünemiyordu. Bu Bayan Hunt'la evlenmek için güçlü bir argüman değildi, doğrudu ama onun rütbesindeki çoğu erkek, belirgin bir sevgiden çok mevki için evlenirdi.

Evin kapısında babasına sarıldı ve annesine tekrar sarılıp öptü ve kız kardeşi Sutton Kontesi Wilma'ya iletmek üzere ezberlediği sayısız mesajdan tek birini bile unutmayacağına dair ona söz verdi. Tüm bagajlarının yüklendiğinden ve uşağının John'un yanındaki kutunun üzerinde olduğundan emin olmak için seyahat arabasına baktı. Sonra Londra'ya dönüş yolculuğunun ilk etabı için kiraladığı atın eyerine bindi.

Anne ve babasına veda etmek için elini kaldırdı, annesine bir öpücük daha verdi ve yoluna devam etti.

Sevdiklerine veda etmek her zaman zor olmuştur. Babasının büyümekte olduğunu bilmek daha da zordu.

kırılgan. Yine de aynı zamanda düşünceleri inkar edilemez bir hevesle ilerliyordu.

Sonunda eve doğru yola çıkmıştı.

Lizzie'yi bir haftadan uzun bir süredir görmemişti ve onunla tekrar birlikte olmak için sabırsızlanıyordu. Lizzie -on bir yıldan uzun bir süredir olduğu gibi- adamın on üç yıl önce satın aldığı evde, yıllar boyunca çalıştıracağı metresler için şehirde dolaşan çalımlı bir genç adam olarak yaşıyordu. Gerçi şimdiye kadar sadece bir tanesini işe almıştı. Yaban yulaflarının hepsi çok kısa sürede ekilmişti.

Çantasında Lizzie için hediyeler vardı - tüylü bir yelpaze ve bir şişe parfüm, her ikisine de bayılacağını biliyordu. Ona hediye vermekten ve yüzünün zevkle aydınlanmasını izlemekten asla kendini alamazdı.

Bayan Martin ve iki kız öğrenciye Londra'ya kadar eşlik etmeyi teklif etmemiş olsaydı, yolculuğu uzun bir günde tamamlamak için zorlayacağını biliyordu. Ama teklifinden pişmanlık duymadı. Yolda geçireceği fazladan bir gün dışında kendisine çok az maliyeti olacak bir centilmenlikti bu. Bununla birlikte, bir at kiralamanın kendi yararına olacağına karar vermişti. Yolculuk boyunca bir öğretmen ve iki genç kız öğrenciyle aynı arabada olmak, onlarınkinden bahsetmiyorum bile, normalde yumuşak huylu olan sinirlerini bile zorlayabilirdi.

İki gün önce Bayan Martin'in kendisini onaylamadığı izlenimine kapılmıştı ama tam olarak neye itiraz ettiğini anlayamamıştı. Kadınlar genellikle ondan hoşlanırdı, belki de o genellikle onlardan hoşlandığı için. Ama Bayan Martin, onun gerçekten ilgisini çeken okulu görmek istemesinden önce bile ona oldukça suratsızca bakıyordu.

At arabası ve at tepeden nehre inmiş, ardından nehrin yanından ilerleyerek Pulteney Köprüsü'nü geçmiş ve okul yönünde ilerlemeye devam etmiştir.

Joseph'in dudakları Bayan Martin'le karşılaşmasını hatırlayınca kıpırdadı. Tam bir kız kurusu öğretmendi; Haziran ayında olmasına rağmen boynundan bileklerine ve ayak bileklerine kadar her yerini örten mavi-gri bir elbise içinde sade ve kullanışlı bir şekilde giyinmişti. Kahverengi saçları acımasız bir ciddiyetle ensesinde düğümlenmişti, ancak biraz dağınık görüldüğü doğrudu, sanki zor bir iş günü geçirmiş gibiydi - ki öyle olduğuna şüphe yoktu. Ne çok uzun boylu ne de çok zayıftı ama dimdik duruşu her ikisinin de var olduğu izlenimini veriyordu. Konuşmadığı zamanlarda dudaklarını büzüyor, gri gözleri zekâyla parlıyordu.

Susanna'nın en yakın arkadaşlarından biri olarak o kadar içtenlikle söz ettiği kadının bu olduğunu fark etmek onu eğlendirdi. Vikontes ufak tefek, hayat dolu ve son derece güzeldi. Yine de onun o okulda öğretmenlik yaptığını hayal etmek imkânsız değildi. Okul müdiresi onunla birlikteyken ne kadar kuru ve sert görünse de, bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydı. Gördüğü kızların ve öğretmenlerin hepsi yeterince mutlu görünüyordu ve okulda hoşuna giden genel bir hava vardı. Pek çok okulda olduğu gibi baskıcı bir hava yoktu.

İlk izlenimi Bayan Martin'in Susanna'nın annesi olabilecek yaşta olduğu yönündeydi. Ama bu düşüncesini gözden geçirdi. Büyük olasılıkla ondan daha yaşlı değildi.

Otuz beş yaş, bir düklüğün varisi olan bekâr bir adam için berbat bir yaştı. Görevini yerine getirme, evlenme ve bir sonraki varisi doğurma zorunluluğu, düküyle yaptığı son görüşmeden önce bile onu biraz huzursuz ediyordu.

Baba. Artık bu, görmezden gelemeyeceği ya da erteleyemeyeceği bir şeydi. Evlilikle ilgili tüm baskılara yıllarca aktif bir şekilde direnmişti. Tüm hatalarına rağmen - ki şüphesiz bunlar sayısızdı- tek eşli ilişkilere inanıyordu. Ve bir metrese geri dönülmez bir şekilde bağlıyken nasıl evlenebilirdi ki? Ama daha fazla direnemeyecek gibi görünüyordu.

Büyük Pulteney Caddesi'nin en ucunda at arabası ve at, Daniel Caddesi'ndeki okulun kapısına varmak için bir dizi keskin dönüş yaptı. Birisi pencereden gözetliyor olmalıydı, hemen anladı. At arabası yayları üzerinde sallanmayı bırakır bırakmaz okulun kapısı açılarak kızları kaldırıma döktü; çok sayıda kız, hepsi de tedirgin bir ruh hali içindeydi.

Bazıları ciyaklıyordu -belki de oldukça görkemli olduğu kabul edilen arabanın görüntüsünden ya da belki de öyle olmayan ama bu koşullar altında yapabileceğinin en iyisini yapan ve en azından dört bacağından biri topal olmayan atının görüntüsünden. Ya da belki de onun için ciyakladılar - korkutucu bir düşünce!- ama şüphesiz o, onları romantik bir hazza sürüklemek için birkaç nesil fazla eskiydi. Diğer birkaçı mendillerine sarılıp ağlıyor, bir yandan da pelerin ve başlık takan ve görünüşe bakılırsa yolcu olan ikisinin üzerine atılıyorlardı. Başka bir kız -ya da belki de genç bir bayan demek daha doğru olur çünkü diğerlerinden üç ya da dört yaş büyük olmalıydı- kızları iki sıra halinde durmaları için etkisiz bir şekilde teşvik etti. Yusuf onun bir öğretmen olduğunu tahmin etti.

Botları tıpkı iki gün önce olduğu gibi gıcırdayan yaşlı, asık suratlı hamal, iki valizi basamağa bıraktı ve John'a sanki bunun kendisine ait olduğunu söyler gibi baktı

arabaya giden yolun geri kalanını bulduklarını görme sorumluluğunu üstlendi.

Yolculardan biri, dinlemek isteyen herkese -ve bu arada dinlemeyen herkese- hararetle gevezelik ediyordu. Diğerleri ise ağlıyordu.

Yusuf bu kaotik sahneye neşeli bir mizahla baktı.

Sonra Bayan Martin kaldırıma çıktı ve ikinci yolcu hıçkırmaya devam etse de saflar arasında gözle görülür bir sessizlik oldu. Arkasından bir başka bayan çıktı ve genç öğretmenin gösterdiğinden çok daha otoriter bir şekilde onlara hitap etti.

"Kızlar," dedi, "Bayan Walton'ı etkisiz hale getirip sizinle birlikte buraya mı sürüklediniz? Kahvaltıda Flora ve Edna ile vedalaştınız, değil mi? Bu nedenle şimdi sınıfta olmanız gerekmiyor mu?"

"Bayan Martin'e veda etmeye geldik, hanımefendi," dedi cesur ve hızlı düşünen bir kız, diğer birkaçının mırıltılı onayıyla.

"Hepiniz çok düşüncelisiniz," dedi öğretmen, gözleri parlayarak. "Ama eğer iki düzgün sıra halinde durur ve uygun bir şekilde davranırsanız Bayan Martin bu jesti çok daha fazla takdir edecektir."

Kızlar hemen ve neşeyle itaat ettiler.

Bu arada Bayan Martin önce arabaya, sonra Joseph'in atına, sonra da ona bakıyordu.

"Günaydın, Lord Attingsborough," dedi sesi canlı bir şekilde.

Gri bir pelerin ve şapka giymişti; neredeyse yaz olmasına rağmen bulutlu ve kasvetli bir günde mantıklı bir seçim olsa gerekti. Arkasında, hamal kaldırım boyunca -kendisinin olduğuna şüphe olmayan- büyükçe bir bavulu taşıyordu ve John sertçe müdahale etmeseydi onu çatıya çıkarmaya çalışacaktı.

"Günaydın Bayan Martin," dedi Joseph, uzun şapkasını çıkarıp başını ona doğru eğerek. "Görüyorum ki sizin için çok erken gelmemişim."

"Biz bir okuluz," diye hatırlattı ona, "ve öğlene kadar uyumayız. Londra'ya kadar bütün yolu at üstünde mi gideceksiniz?"

"Belki tüm yol boyunca değil, hanımefendi," dedi. "Ama yolculuğun büyük bir kısmında siz ve öğrencileriniz arabanın size ait olmasının keyfini çıkarabilirsiniz."

Yüzünün ciddiyetinden rahatlayıp rahatlamadığını anlamak imkânsızdı ama rahatladığına dair bahse girebilirdi. Kadın başını çevirdi.

"Edna?" dedi. "Flora? Lord hazretlerini bekletmemeliyiz. Arabaya binin lütfen. Arabacı sizi teslim etmek için bekliyor."

Kızların düzenli sıralarından feryatlar yeniden yükselirken ve iki yolcu her bir kızı tek tek kucaklamak için sıralar boyunca ilerlerken yorum yapmadan izledi. Her biri basamakları tırmanıp arabaya binmeden önce, kaostan düzen çıkaran öğretmen de onlara sarılırken ve hatta her kızı yanaklarından öperken dudaklarını büzerek baktı.

"Eleanor," dedi Bayan Martin arabaya doğru kararlı adımlarla yaklaşırken, "unutmayacaksın-"

Ama diğerk öğretmen onun sözünü kesti. "Tek bir şeyi bile unutmayacağım," dedi, gözleri hâlâ parlıyordu. "Dün akşam bana koca bir liste yazdırmışken nasıl unutabilirim ki? Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok Claudia. Git ve keyfine bak."

Claudia. Son derece uygun bir isim; güçlü, tavizsiz, kendi başının çaresine bakabilen bir kadını çağırıştırıyor.

Bayan Claudia Martin kızların sırasına döndü.

"Bayan Thompson bana yazdığında son sınıf kızlarım hakkında iyi şeyler duymayı bekleyeceğim," dedi. "En azından genç kızlardan herhangi birinin okulu yakıp yıkmasını ya da Bath sokaklarında isyan çıkarmasını engellediğinizi duymayı umuyorum."

Bazılarının gözleri dolsa da kızlar güldü.

İçlerinden biri, "Yapacağız hanımefendi," dedi.

"Ve teşekkür ederim," dedi Bayan Martin, "buraya sadece bana veda etmek amacıyla geldiğiniz için. Çok duygulandım. Bayan Walton'la birlikte içeri girecek ve bu derste kaçırdığınız dakikaları telafi etmek için daha fazla çalışacaksınız - beni yolcu ettikten sonra. Belki aynı zamanda Edna ve Flora'ya da el sallamak istersiniz."

Elini John'un elinin içine koyup pelerininin ve elbisesinin bir tarafını kaldırarak iki kızı arabanın içinde takip ederken Joseph, o zaman kuru da olsa mizah yeteneği var, diye düşündü.

John kutunun üzerine tırmandı ve Joseph ona devam etmesi için başıyla işaret etti.

Ve böylece küçük kabile Londra'ya doğru yola koyuldu; bir düzine kız öğrenci mendillerini sallayarak ilerliyordu; bazıları yine ağlayıp sızlıyor, diğerleri ise bir daha asla geri dönmeyip iş hayatına atılacak olan arkadaşlarına veda ediyordu - ya da Susanna Joseph'e öyle söylemişti. Bunlar, Bayan Martin'in her yıl almakta ısrar ettiği oldukça büyük bir grup arasında yer alan hayırsever kızlardı.

Gördüklerinden yarı eğlenmiş, yarı etkilenmişti. Doğumu ve servetinin onu hayatı boyunca sıkı sıkıya izole ettiği yabancı bir dünyaya bir bakış gibiydi.

Arkalarında bir aile ve servet güvencesi olmayan çocuklar.

Geceyi geçirmek üzere Marlborough'daki Lamb and Flag Inn'de durduklarında, biri kendisi için, diğeri Edna ve Flora tarafından paylaşılacak üzere iki bitişik oda ayırtmıştı, Claudia başlangıçta planlandığı gibi kiralık bir arabayla gelmiş olsalardı eklemlerinde daha sert ya da anatomisinin bazı bölgelerinde daha uyuşuk hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu.

Ama geçmiş deneyimlerinden bunu gerçekten yapabileceğini biliyordu. Attingsborough Markisi'nin arabası temizdi, iyi yaylanmıştı ve döşemeleri lüks bir şekilde doldurulmuştu. Fiziksel durumunun sorumlusu yolun üzücü durumu ve neredeyse aralıksız süren uzun yolculuk saatleriydi.

En azından bir nimet, arabanın bütün gün kendilerine ait olmasıydı, o ve iki suçlusu. Marki bütün yol boyunca ata binmiş, binek değiştirmişti.

Arabanın atları değiştirildiğinde. Claudia onu sadece pencereden kısa bakışlarla ve kısa süreli mola verdikleri çeşitli hanlarda görmüştü.

At sırtında oldukça iyi bir figür çiziyordu, tabii ki her seferinde bunu kızgınlıkla fark etmişti. At binmek için kusursuz bir şekilde giyinmişti ve saatlerce ata bindikten sonra bile eyer üzerinde son derece rahat görünüyordu. Kuşkusuz kendisini Tanrı'nın insan ırkına, özellikle de kadın ırkına bir armağanı olarak görüyordu - ki bu tamamen haksız bir yargıydı, diye düşündü kendi düşüncelerinin mahremiyetinde, yine de onun hakkındaki fikrini değiştirmek için büyük bir çaba sarf etmedi. Ona kolaylık sağlamak için arabasını teklif etmesi elbette nazik bir davranıştı ama kendi itirafına göre bunu ailesini ve arkadaşlarını etkilemek için yapmıştı.

Durdukları her yerde aldıkları hızlı ve özenli hizmetten dolayı yarı rahatlamış, yarı kızgındı. Kiralık bir arabayla gelmiş olsalardı çok daha farklı olacağını biliyordu. Kendisine ve kızlara, diğer yolcular tarafından itilip kakılmak ve satın alacakları şeyler için sıra beklemek üzere çeşitli kalabalık hanlara girmek zorunda kalmak yerine arabada içecek servisi bile yapılmıştı.

Yine de uzun ve sıkıcı bir gün olmuştu ve vagonun içinde çok az sohbet olmuştu. Kızların ilk bir saat boyunca gözle görülür bir şekilde canları sıkkındı ve konuşmaya, hatta geçen manzaraya takdirle bakmaya bile hiç meyilli değillerdi. Ve ilk duraktan ve ilk içeceklerden sonra neşelenseler bile, her ikisi de müdirelerinin yanında en iyi davranışlarını sergilemişlerdi ve sonuçta müdireleri onlara özel sorular yöneltmedikçe neredeyse hiç konuşmamışlardı.

Flora neredeyse beş yıldır okuldaydı. Çocukluğunun tamamını Londra'daki bir yetimhanede geçirmiş, ancak on üç yaşında kendi başının çaresine bakması için dışarı çıkarılmıştı. Edna on bir yaşında, anne ve babası mütevazı dükkânlarını hırsızlara karşı savunurken öldürüldüklerinde yetim kalmıştı, ancak ortaya çıktığı üzere savunulacak çok az şey vardı. Tek kızlarına bakacak hiçbir şeyleri yoktu. Neyse ki Bay Hatchard, Flora gibi onu da bulmuş ve Bath'a göndermişti.

Claudia Lamb and Flag'e girdiğinde, ev sahibi başka bir müşteriyle balıkçılık üzerine keyifli bir sohbeti bitirirken beklemek zorunda kaldı ve diğer iki adam -beyefendi terimiyle onurlandırılmak istemeyen- Flora ve Edna'yı süzdü ve ancak Claudia onlara ters ters baktığında küstah sırtışlarla vazgeçtiler.

Sonra onu fark etmemiş gibi davranan ev sahibine dikkatle baktı. Bir dakika daha geçerse, kesinlikle konuşacağına karar verdi.

Sonra ahırın kapısı açılıp kapandı ve sanki biri sihirli bir değnek sallamış gibi her şey değişti. Balık muhabbeti sanki hiçbir önemi yokmuş gibi sona erdi ve müşteri unutulup gitti. Ev sahibi ellerini ovuşturarak ve neşeli gülümsemelerle kendini övdü.

Claudia başını çevirip baktığında kapıdan girenin Attingsborough Markisi olduğunu gördü. Ev sahibine onun burada olduğu henüz bildirilmemiş olsa bile -ki hiç şüphesiz bildirilmişti- adamın her yerinde onu aristokrat ilan eden bir şey vardı, Claudia'yı hemen rahatsız eden kendine güvenen bir kibir.

"Lamb and Flag'e hoş geldiniz lordum," dedi ev sahibi, "Marlborough'daki en misafirperver han. Size nasıl hizmet edebilirim?"

Gerçekten de misafirperver! Claudia dikkatle ev sahibine baktı ve konuşmak için ağzını açtı.

Marki, "Sanırım," dedi, "Bayan Martin ve adamları benden önce içeri girdiler."

Ev sahibi, sanki üçü birden görünmezlikten çıkıp gelmişler gibi şaşkınlıkla söze başlayarak takdire şayan bir iş yaptı.

Claudia öfkeyle titriyordu - belki de oldukça haksız bir şekilde öfkesinin çoğunu Attingsborough Markisi'ne yöneltmişti, gerçek bir markinin adını bildiği ortaya çıkana kadar kendisinin önemsiz biri olarak görülmesinin hiç de suçu yoktu. Ama kesinlikle kimsenin onun adına konuşmasına ihtiyacı yoktu.

"Bayan Martin?" dedi ev sahibi ona neşeyle gülümseyerek. O da gülümsemedi. "Odalarınız sizin için hazır, hanımefendi. Hemen yukarı çıkabilirsiniz."

"Teşekkürler-" Claudia daha fazla konuşamadı.

Marki, "Sanırım," dedi, "evin en iyi odaları bunlar?"

Ev sahibi, "Bütün odalarımız birinci sınıftır, lordum," diye teminat verdi. "Ama ön odalar Bay Cosman ve kuzeni tarafından tutuldu."

Marki gelip Claudia'nın omzunun hemen arkasında durdu. Claudia onun yüzünü göremiyordu ama

Ev sahibinin. Marki başka bir şey söylemedi ama bir süre sonra ev sahibi boğazını temizledi.

"Ama eminim ki," dedi, "bu iki beyefendi, böylesine çekici hanımefendilerin kullanımı için odalarından vazgeçmekten ve onun yerine ahır avlusuna bakan iki odayı almaktan çok mutlu olacaklardır."

Claudia'nın daha önce bu handa kaldığı her seferinde kaldığı yer. Bütün gece boyunca o küçük odalarda uykusunu kaçıran büyük bir gürültü ve ışık olduğunu hatırlıyordu.

Ev sahibi Claudia'ya bir kez daha gülümseyerek, "Bayanlar kesinlikle ön odalara sahip olmalı," dedi. "Bu konuda ısrar etmeliyim."

Sanki buna karşı çıkmış gibi. Ama yine de sapkın bir şekilde tartışmak istiyordu ve o alt düzey odaları istiyordu. Daha konforlu odalar için Attingsborough Markisi'ne borçlu kalmayacaktı. Tanrı aşkına, o bağımsız bir kadındı. Onunla savaşıacak bir erkeğe ihtiyacı yoktu.

"Özel bir yemek odanız var mı?" diye sordu, o daha bir şey söyleyemedi.

Claudia'nın burun delikleri alevlendi. Daha da mı aşağılanacaktı?

"Bay Cosman..." diye başladı ev sahibi. Ama Marki'ye bakarken yine durakladı. "Burası hanımlar için ayrılmış olacak, lordum, bu geceki diğer müşterilerimin hepsi beyefendi."

Claudia tam olarak ne olduğunu biliyordu. Attingsborough Markisi, Claudia'nın

birkaç kez aristokratça kaşlarını çattı. Ev sahibi de ne kadar dalkavuk olabileceğini göstermek için neredeyse kendini paralıyordu. En hafif tabirle aşağılık bir durumdu. Tüm bunlar markizin kim olduğu ya da daha doğrusu kanının rengi yüzünden olmuştu. Muhtemelen aylak... bir serseriden başka bir şey değildi ama yine de tüm dünya ona boyun eğiyor ve el pençe divan duruyordu çünkü bir unvanı ve bununla birlikte şüphesiz bir yığın parası vardı.

Ne eğilecek ne de sıyrılacaktı. Onunla yüzleşmek için döndü. Adam o kolay, çekici gülümsemesiyle gülümsüyordu ve sonra ona göz kırptı.

Gerçekten göz kırptı!

Ve tabii ki eyerde geçirdiği bir günün ardından bile hâlâ muhteşem görünüyordu. Binici kırbacını deri çizmesinin dışına vuruyordu. Uzun bacaklı ve erkeksi görünüyordu ve... Eh, bu kadarı yeterliydi. Hatta güzel bile kokuyordu - at ve biraz kolonya birbirine karışarak tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcı erkeksi bir kokuya dönüşmüştü.

Claudia ona sabit bir şekilde baktı, dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapışmıştı. Ama göz kırpma onu bir an için şaşırtmıştı ve sonra küçük odalardan ve halka açık yemek salonundan oldukça memnun olacağını söylemek için çok geç ve çok önemsiz görünüyordu.

Edna ve Flora da ona bakıyorlardı -aslında taparcasına bakıyorlardı. Sanki bu bir sürprizmiş gibi.

"Gelin kızlar," dedi Claudia hızlıca. "Ev sahibi bize yol tarif ederse odalarımıza çekileceğiz."

Çantalarına doğru yürüdü.

Marki, "Hanımların bavullarını hemen aldırarak mısınız?" dedi. Belli ki ev sahibine hitap ediyordu.

"Elbette lordum," dedi ev sahibi, Claudia'nın burun delikleri alevlenirken parmaklarını şıklatarak. "Ben de tam emir vermek üzereydim."

İki -bir değil iki- uşak sanki birdenbire koşarak geldi, çantaları aldı ve onlarla birlikte merdivene doğru yöneldi.

Claudia arkalarından yürüdü ve kızlar da onun peşinden geldi.

Odalar, elbette, şehrin kenarına ve ötesindeki sessiz tarlalara bakan büyük ve konforlu odalardı. Odalar temiz, aydınlık ve her yönüyle kusursuzdu. Kızlar sevinç çığlıkları atarak odalarının penceresine koştular ve pencere pervazına yaslanıp manzarayı seyrettiler. Claudia kendi odasına çekildi ve odanın gerçekten de her zamankinden çok daha üstün olduğunu kendi kendine itiraf ederek iç çekti. Birkaç dakika dinlenmek için yatağa uzandı.

Aslında ona göz kırpmıştı. Bir erkeğin bunu en son ne zaman yaptığını hatırlayamıyordu. Tanrım, muhtemelen küçüklüğünden beri böyle bir şey olmamıştı.

Bu ne cüret!

Ama oda sessizdi, yatak rahattı ve açık pencereden gelen hava tazeydi. Tek bir kuş cıvı cıvı ötüyordu. Aslında bir süre uyukladı.

Sonra da kızlarla birlikte özel yemek salonunun rahat ve nispeten sessiz ortamında biftek, patates ve haşlanmış lahananın ardından içyağlı puding, muhallebi ve çay eşliğinde yemek yedi. Yemekten sonra kendini yenilenmiş hissettiğini ve odayı Attingsborough Markisi ile paylaşmaları beklenmediği için çok rahatladığını itiraf etmek zorunda kaldı. Her iki kız da hafif uykulu görünüyordu. Kız

Dışarıda hava hala aydınlık ve gerçekten de oldukça erken olmasına rağmen hepsine geceyi geçirmelerini önermek üzereyken kapıya bir tıklama oldu ve kapı açıldığında Marki'nin kendisi ortaya çıktı.

"Ah," dedi gülümseyerek ve başını eğerek. "Bayan Martin? Genç hanımlar? Bu handa en azından bir özel salonun bulunmasına çok sevindim. Akşam yemeği boyunca ekinler, avcılık ve boks değirmenleri üzerine yapılan sohbetler beni eğlendirdi."

Claudia, ona eşlik etmeyi taahhüt etmemiş olsaydı burada bile kalmayacağından şüpheleniyordu. Muhtemelen George and Pelican'da ya da Şato'da kalacaktı ki bunların her ikisi de onun imkânlarının ötesindeydi. Hem bu odanın hem de yatak odalarının ayrıcalığı için kendisine teşekkür edilmesini beklemediğini umuyordu. Kendini çaresiz ve beceriksiz bir kadın gibi hissederken, onun kelimeler olmadan bile nasıl güç sahibi olduğunu hatırladıkça hâlâ öfkeleniyordu.

Kızların ikisi de ayağa fırlamıştı ve ona reverans yapıyorlardı. Claudia da ayağa kalktı ama kibarca başını sallamakla yetindi.

"Umarım," dedi odaya girerken, "oldukça rahat bir gün geçirmişsinizdir. Umarım vücudunuzdaki tüm kemikler yeni bir pozisyon için zıplatılmamıştır."

"Hayır, lordum," diye güvence verdi Flora. "Bir arabanın bu kadar konforlu olabileceğini hayal bile edemezdim. Keşke yolculuk bir hafta sürse. Ya da iki."

Adam kıkırdadı ve korkmuş bir tavşana benzeyen Edna kıkırdadı.

"Sanırım," dedi, "hem okulunuzu ve arkadaşlarınızı geride bırakmak zorunda kaldığınız için umutsuzca mutsuz hem de yetişkinler olarak yeni bir hayata başlama ihtimalinden dolayı inanılmaz derecede heyecanlısınız."

Edna yine reverans yaptı.

Flora ona, "O kızlardan bazıları kardeş gibi," dedi. "Ve onları bir daha asla göremeyeceğimizi bilmek içimi acıtıyor." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Ama ben hayatımı kazanmak için çalışmaya hazırım lordum. Sonsuza kadar okulda kalamayız, değil mi?"

Claudia Marki'ye dikkatle baktı ve onun, kızlardan birinin kendisine tek heceden daha fazlasını söyleyecek kadar küstahlaşmasına şaşırdığını görmeyi bekledi. Bunun yerine gülümsemeye devam etti.

"Peki hangi işe gidiyorsunuz, Bayan...?"

"Bains, lordum," dedi ona.

"Bayan Bains," dedi.

"Ben mürebbiye olacağım," dedi. "On üç yaşımda okuma yazma öğrendiğimden beri hep mürebbiye olmak istemişimdir. Bence bu şeyleri başka insanlara öğretebilmek, bir insanın hayatta yapabileceği en harika şey. Siz de aynı fikirde değil misiniz lordum?"

Claudia Flora'nın çok fazla konuşmasından korkuyordu. Ancak, o anın heyecanıla bile kızın düzgün bir aksanla ve doğru bir dilbilgisiyle konuştuğunu duymaktan memnun oldu - beş yıl önce okula geldiğinde konuştuğundan çok farklıydı.

"Gerçekten de öyle," dedi, "yine de bana okumayı öğreten ilk öğretmenimi bir aziz olarak gördüğümü söyleyemem. Sopayı benim hoşuma gitmeyecek kadar sık kullanırdı!"

Edna kıkırdadı.

"Bu çok aptalcaydı," dedi Flora. "Dayak yerken nasıl doğru düzgün öğrenebilirdin ki? Ve daha da kötüsü, öğrenmekten nasıl zevk alabilirsin? Bu bana yetimhanede bize dikiş dikmeyi öğrettikleri zamanı hatırlattı. Hiçbir zaman doğru düzgün öğrenemedim ve hala dikiş dikmekten nefret ediyorum. Okulda asla dayak yemedik ve ne kadar kötü davranırlarsa davransınlar ya da yavaş öğrenirlerse öğrensinler öğrencilerimi asla dövmeyeceğim. Ya da çocuklarımı
-Eğer olursa."

Claudia dudaklarını büzdü. Flora daha ziyade koşuyordu. Ancak, tutkusu takdire şayandı.

Marki, "Görüyorum ki," dedi, "üstün bir mürebbiye olacaksınız Bayan Bains. Öğrencileriniz çok şanslı çocuklar olacak. Ya siz, Bayan...?"

Kaşlarını kaldırarak, kızarıp kıkırdayan ve sanki ayaklarının dibinde bir kara deliğin belirip onu yutmasından başka bir şey istemiyormuş gibi görünen Edna'ya baktı.

"Wood, majesteleri," dedi. "Yani, lordum."

"Bayan Wood," dedi. "Siz de mi mürebbiye olacaksınız?" "Evet, lordum," dedi. "Ekselanslarını kastediyorum."

"İnanıyorum ki," dedi, "unvanlar hepimizin kafasını fena halde karıştırmak için icat edilmiş olmalı. Sanki çoğumuzun en az iki isimle kutsanmış olduğu gerçeği, hayatımız boyunca bizimle karşılaşanlar için yeterince zor değilmiş gibi! Ve böylece siz

bir mürebbiye olmak için, Bayan Wood. Ve şüphesiz çok da iyi bir mürebbiye, Bayan Martin'in okulunda iyi eğitim almış ve iyi yetişmiş biri."

Hemen Claudia'ya baktı, öyle ki Edna'ya onun gözlemine bir cevap yazma gereği duymamasını işaret etti. Claudia istemeyerek de olsa onun düşünceli olduğunu kabul etti.

"Bayan Martin," dedi, "üçünüzün de geceyi geçirmeye hazır olup olmadığınızı görmek için geldim. Eğer hazırsanız, size kalabalık yemek salonundan geçip odalarınıza kadar eşlik edeceğim ve yolda kimsenin sizi rahatsız etmemesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Claudia. "Evet, uzun bir gün oldu ve yarın bizi bekleyen bir gün daha var."

Yine de, yüksek sesle konuşan birkaç erkek grubunun yanından geçerek onlara yukarı kadar eşlik ettikten ve Flora ile Edna'nın kapıları kapalı bir şekilde güvenle odalarına girdiklerini gördükten sonra, hemen aşağıya geri dönmedi.

"Elbette," dedi, "daha çok erken, Bayan Martin. Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra ne kadar yorgun olsam da, uzanmadan önce bacaklarımı esnetme ihtiyacı hissediyorum. Siz de benzer bir ihtiyaç hissedebilir ve ciğerlerinize temiz hava çekmek için ek bir ihtiyaç duyabilirsiniz. Kısa bir yürüyüşte bana eşlik etmek ister misiniz?"

O böyle bir şey istemez.

Ama hiçbir şeyden büyük porsiyonlar almamış olmasına rağmen akşam yemeği hâlâ midesinde ağır bir şekilde oturuyordu. Ve yarın da bir o kadar mesafe kat edeceği için yolculuktan dolayı kendini hâlâ sıkışık hissediyordu. Temiz hava ve egzersiz yapmak istiyordu.

Hava kararmaya başlamışken yabancı bir kasabada tek başına yürüyemezdi.

Attingsborough Markisi'nin Susanna'nın arkadaşı olduğunu hatırladı. Susanna ondan övgüyle söz etmişti. Onunla gitmemesinin tek nedeni ondan hoşlanmaması olabilirdi, gerçi onu gerçekten tanımıyordu, değil mi? Ve onun bir erkek olmasıydı ama bu son derece saçmaydı. Yaşlanmakta olan bir kız kurusu olabilirdi, ama bir erkek görünür görünmez kızarıp bozaran ve genellikle kendini kaybeden yaşlı bir kıza dönüşecek değildi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Pelerinimi ve başlığımı getireyim." "Güzel," dedi, "seni koridorun başında bekleyeceğim. merdivenler."

3

Joseph, Bayan Claudia Martin'in bütün gün giydiği aynı gri pelerin ve boneyi taktığını fark etti. Hanın dışına çıktıklarında, kendilerini kırlara götürecek daha dar bir sokağa sapana kadar ahır avlusunun ötesindeki sokak boyunca yürüdüler. Kadın, adamın adımlarını azaltmasına gerek bırakmayacak şekilde onun yanında yürüyordu. Kolunu uzatmadı. Bunun yanlış bir şey olacağını hissetmişti.

Hava çoktan kararmıştı ama karanlık bir gece olmayacağını düşünüyordu. Artık güneşin parlaması için çok geç olduğundan, bulutlar uzaklaşmış ve ay çoktan doğmuştu.

"Belki" dedi, "yarın daha parlak bir gün olacak."

"Umarım öyledir," diye kabul etti. "Güneş ışığı her zaman bulutlara tercih edilir."

Onu kendisiyle birlikte yürümesi için neden davet ettiğini tam olarak bilmiyordu - okulunun ilgisini çekmesi dışında. Ondan hoşlandığına dair tek bir işaret bile göstermemişti.

"Odalarınızın onayınızı alacağına inanıyorum," dedi.

"Öyle," dedi. "Ama benim ayırdığım, ahır avlusuna bakan diğer odalar da öyle."

"Gürültülü olabilirlerdi," dedi.

"Gürültülüdürler," dedi ona. "Daha önce birinde ya da diğerinde kalmıştım."

"Gürültüyü sever misin?" Ona bakmak için başını çevirdi. Dümdüz karşıya bakıyordu, çenesi yukarıda, burnu havadaydı. Tanrım, kızgındı. Ona mı? O handa kendisine nezaket ve saygıyla davranılmasında ısrar ettiği için mi?

"Sevmiyorum," dedi. "Ne odama giren bir düzine fenerin ışığından ne de ahırların kokusundan hoşlanıyorum. Ama bunlar sadece oda ve sadece bir gece için. Ve ben onları rezerve ettim."

"Benimle kavga mı ediyorsunuz, Bayan Martin?" diye sordu ona.

Bu onun başını döndürdü. Sabit gözlerle ve kalkık kaşlarla ona baktı ve hızı biraz yavaşladı.

"Arabanız kiraladığımız arabadan çok daha konforlu," dedi. "Kızlarla benim yerleştirildiğimiz odalar bize tahsis edilenlerden çok daha üstün. Özel yemek odası, halka açık odaya göre büyük bir gelişme. Ancak tüm bunlar hayatın kesinlikle gerekli olmayan ayrıntıları. Siz ve sizin sınıfınız bunları doğal karşılıyorsunuz, şüphesiz. Ben sizin sınıfınızdan değilim Lord Attingsborough, olmak da istemiyorum. Dahası, ben hayatta kendi yolunu çizmiş bir kadınam. Beni koruyacak bir erkeğe ya da bana özel lütuflar sağlayacak bir aristokrata ihtiyacım yok."

Vay be! Çocukluğundan beri hiç bu kadar azarlanmamıştı. Ona yenilenmiş bir ilgiyle baktı.

"O halde sizi rahat görmek istediğim için özür dilemeliyim," dedi.

"Böyle bir şey yapmamalısın," dedi. "Eğer yaparsanız, kendi davranışımın ne kadar nezaketsiz olduğunu kabul etmek zorunda kalırım. Size minnettar olmalıyım. Ve minnettarım."

"Hayır, değilsin," dedi sırtarak.

"Hayır, değilim."

Neredeyse gülümsüyordu. Ağzının kenarlarına bir şey takıldı. Ama belli ki böyle bir zayıflık belirtisi göstermek istemiyordu. Bunun yerine dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, bir kez daha önüne döndü ve adımlarını uzattı.

Konuyu değıştirmesi gerektiğine karar verdi. Ve Bayan Martin'e gelecekte iyilik yapmamak için çok dikkatli olmalıydı.

"Bu sabah gördüğüm sınıftaki tüm kızlar Bayan Bains ve Bayan Wood'un gidişine üzülmüş gibiydi." "Paralı öğrencilerle hayırsever kızlar arasında hiç çatışma olmuyor mu?"

"Ah, sık sık," dedi, sesi canlıydı, "özellikle de hayırsever kızlar ilk geldiklerinde, genellikle kötü bir diksiyon ve cilasız tavırlarla ve çok sık olarak dünyaya karşı bir kinle. Ve tabii ki okuldan ayrıldıktan ve geleceğe doğru farklı yollara girdikten sonra iki grup arasında neredeyse her zaman kapatılamaz bir sosyal uçurum olacaktır. Ancak bu hayatta ilginç bir derstir ve ben ve öğretmenlerimin öğretmek için büyük çaba sarf ettiği bir derstir; hepimiz insanız ve birbirimizden çok da farklı değiliz.

Doğuştan gelen kazalar ve koşullar ortadan kalkıyor. Kızlarımıza, insanlığın tüm sınıflarına karşı hayatları boyunca koruyacakları bir saygı aşılamayacağı umuyoruz."

Onun cevabını beğendi. Mantıklı ama gerçekçiydi.

"Hayırsever öğrencileri kabul etme fikri nereden aklınıza geldi?" diye sordu.

"Servetimin olmayışı," dedi ona. "Babamın mülkü, ben yirmi yaşındayken ölümü üzerine bir kuzenime kaldı. Benim payım en hafif tabirle mütevazıydı. Sınırsız param olsaydı yapabileceğim gibi cömertlik dağıtamazdım. Bu yüzden başkalarına bağışta bulunmanın paradan ziyade hizmet içeren bir yolunu bulmak zorundaydım."

Ya da hiç vermemeyi seçebilirdi.

"Yine de," dedi, "bu kızları eğitmek size pahalıya patlıyor olmalı. Onları barındırmak, giydirmek ve beslemek zorundasınız. Ve muhtemelen onların okuldaki varlığı, aileleri para ödeyebilecek diğer kızların okulda bulunmasını engelliyor."

"Okul ücretleri yüksek," dedi ona. "Bu gerçek için özür dilemiyorum. İyi bir değer verdiğimizize kesinlikle inanıyorum ve aksini düşünen ebeveynler kızlarını başka bir yere göndermekte tamamen özgürler. Ve okulun çok cömert bir bağışçısı var, ne yazık ki bu bağışçının adı bilinmiyor. Kendisine hiçbir zaman şahsen teşekkür edememiş olmak bana her zaman ağır gelmiştir."

Kasabayı arkalarında bırakmışlardı ve alçak çitlerin arasından geçerek ileride tarlalar ve çayırların bulunduğu toprak bir patikadaydılar. Hafif bir esinti yüzlerine vuruyor ve başlığının kenarını kaldırıyordu.

"Yani," dedi, "cretli ğrencileriniz ve hayırsever ğrencileriniz var. Hiç daha fazla çeşitlilik hedeflediniz mi? Örneğin hiç engelli öğrenciniz oldu mu?"

"Topallık mı demek istiyorsunuz?" dedi. "Ya da sağırılık? Ya da zihinsel yavaşlık? İtiraf etmeliyim ki bunu hiç düşünmedim. Karşılaşılabacak her türlü zorluk olurdu, değil mi?"

"Peki siz onlara bağılı değil misiniz?" diye sordu.

İlerlerken cevabını düşündü.

"Bilmiyorum," dedi. "Böyle bir olasılıkla hiç karşılaşmadım. Sanırım engelli çocukları olan çoğı ebeveyn -özellikle de kız çocuklarıysa- onları normal bir şekilde öğrenemeyeceklerini düşünür ve bu yüzden onları bir okula kaydettirmeye çalışmazlar bile. Eğer deneyen olursa ve bana gelirse, ben... şey, nasıl yanıt vereceğimi bilmiyorum. Sanırım bu engele göre değışirdi. Topal bir çocuk dans edemese ya da hareketli oyunlara katılamasa da kolaylıkla eğitilebilir. Sağır ya da zihinsel olarak yavaş bir çocuk bunu yapamayabilir. Yine de ilginç bir soru."

Başını çevirip ciddi ama belki de onaylayan gözlerle ona baktı.

"Daha derinlemesine düşünmem gereken bir konu," dedi.

"Londra'ya vardıkdan sonra seni görürsem tekrar soracağımdan emin olmalıyım o zaman," dedi ona gülümseyerek. "Her zaman öğretmen olmak istemiş miydin?"

Vereceğı cevabı tekrar düşündü. Adam, onun boş konuşmayı seven bir kadın olmadığı sonucuna vardı.

"Hayır," dedi sonunda, "her zaman değil. Küçük bir kızken başka hayallerim vardı. Ama bu hayallerin gerçekleşmeyeceğı belli olduğunda

bir seçeneğim vardı. Bir hanımefendi ve mülk sahibi bir beyefendinin kızı olarak evde kalıp babam tarafından desteklenebilirdim. Ve sanırım onun erken ölümünden sonra kuzenim beni desteklemeye devam etmek zorunda hissedecekti. Ya da kendime bir hayat kurabilirdim. Ben ikinci yolu seçtim. Ve sonra bir seçim daha vardı; bir arkadaş ya da bir öğretmen olmak. Benim için aslında hiçbir seçenek yoktu. Her gün yirmi dört saat boyunca aptal, huysuz ve yaşlı bir kadının emrinde olmaya dayanamazdım. Mürebbiye olarak işe başladım."

Uzaktan bir köpek havladı. Alacakaranlık etraflarında derinleşti.

O zaman hayal kurmuştu. Her zaman şimdi görüldüğü kadar yavan değildi. Muhtemelen evliliğin, belki de aşkın hayalini kurmuştu. Neden daha yirmi yaşına gelmeden bu hayalden vazgeçmişti? Arada sırada kendini rahat bırakıp gülümseyebilse şimdi bile fena görünmezdi. Bir kız olarak güzel olabilirdi. Ve mütevazı bir paya sahip olduğunu kabul etmişti. Biraz cesaretlendirmeye karşılık verecek erkekler olmalıydı. Ya da belki de belirli bir rüya, belirli bir adam vardı...

Bu gerçekten onu ilgilendirmezdi, değil mi?

"Bir mürebbiye mi?" diye sordu, sorulmadıkça devam etmeyeceği anlaşıldığında.

"İlk başta üç enerjik küçük çocuktan oluşan bir aileye," dedi. "Onları çok sevdim. Ne yazık ki babaları, ben onlara katıldıktan sadece dört ay sonra Hindistan'a tayin edildi ve onlar da onunla birlikte gittiler. Daha sonra, yüksek rütbesinin kendisine çok büyük bir avantaj sağladığına inanan, son derece kötü davranışlı bir kızla çalıştım.

insanlığın geri kalanına tam olarak istediği gibi davranma lisansı."

"Ki bu hiç de iyi değildi?" Adam ona doğru sırttı. "Bu

yetersiz bir ifade olurdu," dedi. "Ve ben yaşadığı zorluklar hakkında kardeşine dürüstçe rapor verdi. Görevlerimi etkili bir şekilde yerine getirmem için bana bir rapor sundu - şikayet etmiyordum, sadece istediği haftalık raporu veriyordum - ama bunu yaptığımda, kız kardeşini eğitmem için bana gerçekten çok iyi para ödediğini ve bir solucan gibi muamele görmekten hoşlanmıyorsam, bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini söyledi."

"Peki ya sen?" Sırtmaya devam etti. Hatırladığı sahne karşısında öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Adımları uzamıştı. Etraflarında kararan manzarayı gördüğünden bile şüpheliydi.

"Bir öğleden sonra çekip gittim," dedi. "Bir arabaya binmeyi ya da bir tavsiye mektubunu, hatta hakkım olan bir haftalık maaşı bile kabul etmeyi reddettim. Ve bir ay sonra Bath'da okulumu açtım."

"Sanırım," dedi, "bu onlara solucan olmadığınızı gösterdi, Bayan Martin. Aferin size."

Aniden ve beklenmedik bir şekilde güldü ve adımları yavaşladı.

"Sanırım," dedi, "garaj yolunda gözden kaybolduğumda - hatta kaybolmadan önce- beni bir an bile düşünmediler."

"Bana öyle geliyor ki," dedi, "sanki hiç istemeden sana bir iyilik yapmışlar."

"Ben de her zaman buna inandım," dedi. "Olumlu bir yol izleme iradesi gösterdiğimizde hayatın bize karşı çok cömert olduğuna inanıyorum. Bizim için kapılar açmaya devam etmeye çok hazırdır. Sadece bazen irademizi ve cesaretimizi kaybediyoruz ve her kapının tanıdık, güvenli tarafında kalmayı tercih ediyoruz. Bu işte uzun süre sinmiş ve her an mutsuz olmuş olabilirim ve sonra belki de kendime olan tüm güvenimi ve seçtiğim kariyerdeki tüm neşemi sonsuza dek kaybederek benzer bir başka işe geçmiş olabilirim."

"Peki bu size keyif veriyor mu?" diye sordu. "Öğretmenlik, yani okulunuzu yönetmek?"

Yolda keskin bir viraja ulaşmışlardı. Önlerindeki ahşap bir kazık, patikayı ötelerindeki karanlık çayırdan ayırıyordu. Sözsüz bir anlaşmayla yürümeyi bıraktılar ve adam bir dirseğini kazığın üst demirine, bir çizme ayağını da alt basamağa koydu.

Soruyu biraz düşündükten sonra hızlıca, "Evet, öyle," dedi. "Ben mutluyum. Londra'ya gitme nedenlerimden biri de iş adamıma artık hayırseverimin yardımına ihtiyacım olmadığını bildirmek. Okul kendi masraflarını karşılıyor ve yaşlılığım için bana küçük bir kazanç sağlıyor. Memnunum."

"Seni kıskanıyorum," diyerek kendini şaşırttı.

"Bence bu pek mümkün değil, Lord Attingsborough," dedi sert bir sesle, sanki adamın kendisiyle alay ettiğine inanıyormuş gibi. Gittikçe koyulaşan karanlıkta yüzünü net olarak görmek imkânsızdı.

Güldü ve batıyı işaret etti.

"Bütün gün güneşi görmedik," dedi, "ama en azından hayranlıkla izleyebileceğimiz bir gün batımının kalıntıları bize bahşedildi."

Başını çevirip ufuk boyunca uzanan kırmızı ve mordan oluşan ince, ateşli çizgiye, sonra da yıldızlarla ve neredeyse dolunay halindeki ayla dolu karanlık gökyüzüne baktı.

"Ne kadar güzel," dedi, sesi bir şekilde farklıydı, sıcak ve kadınsı ve isimsiz bir özlemle doluydu. "Ve ben sürekli konuşuyorum ve bunu kaçıyorum. Ne kadar çok güzelliğe kulak asmadan yanımızdan geçip gitmesine izin veriyoruz."

"Gerçekten de öyle," dedi ona bakarak.

Hayatla yüzleşmek için yola çıkmış ve kendine koyduğu görevlere tutkuyla inanmış bir kadında beklenmedik derecede çekici bir şeyler vardı. Fiziksel olarak çekici değildi belki, gerçi tam olarak bir panzehir de sayılmazdı ama...

Her şeye rağmen onu bu yürüyüşe davet ettiği için üzgün değildi. Azarlama dışında, ondan duydukları hoşuna gitmişti. Bu da ona zayıf bir umut verdi...

İç çekti, yüzü hâlâ gökyüzüne dönüktü.

"Bu yürüyüşe ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile," dedi. Ruhumu yatağa erken gitmekten çok daha fazla dinlendiriyor."

Gerçekten mutlu muydu? Merak etti. Kızlık hayallerinden herhangi biri için özlem duyuyor muydu? Ama hayat, bazıları gerçekleşecek, çoğu zaman bir kenara bırakılacak, bir ya da ikisi ömür boyu sürecektir hayallerin art arda sıralanmasından oluşuyordu. Belki de önemli olan ve hayatta başarılı insanları, hayatın büyük hayal kırıklıklarının ilkinden asla vazgeçmeyen üzgün, küskün insanlardan ayıran şey, bir hayalden ne zaman vazgeçileceğini bilmektir. Ya da hayatı hiçbir zaman gerçekten yaşamamış olan hayalperestlerden.

"Seni kıskanıyorum," dedi tekrar. "Hayatın önünüze koymuş gibi görüldüğü otoyolda pasif bir şekilde yürümediniz, bunun yerine kendi yarattığınız bir yolda bilerek ilerlediniz. Bu takdire şayan bir şey."

Eldivenli elini dirseğinden çok da uzak olmayan bir yere, kazığın üst demirine koydu ve karanlıkta pek bir şey görebildiğinden kuşkulansa da yüzüne bakmak için başını çevirdi.

"Ve sen bunu yapmadın mı?" diye sordu ona. Sesi, öğrencisine hesap soran sert bir öğretmene benziyordu.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

"İnsana doğuştan markiz unvanı verildiğinde ve bir gün bu unvanın getirdiği tüm zenginlik, ayrıcalık ve sorumluluklarla birlikte dük olacağını bildiğinde," dedi, "insan yeni bir yola kaçmayı pek düşünmez. Düşünemez de zaten. Görev diye bir şey vardır."

Kaçmayı hayal etmesine rağmen...

"Ama her zaman bir seçenek vardır," dedi. "Hayat asla yavan olmak zorunda değildir. Görevler savsaklanabilir ya da en az çaba ve şevkle yerine getirilebilir ya da sağlam bir amaç ve mükemmelleşme kararlılığıyla benimsenebilir."

"Umarım bekleyen bir soru yoktur," dedi gülerek. "Bana bu üç kategoriden hangisine girdiğimi sormayacaksınız, değil mi Bayan Martin?"

"Hayır," dedi. "Özür dilerim. Kızlarımı azarlamaya çok alıştım. Coşku ve amaç duygusu her türlü günahın kefaretidir, inanıyorum,

ve her türlü engelin üstesinden gelebilirim. Tahammül etmekte zorlandığım şey pasifliktir. Hayata karşı çok savurgan bir tutum."

O halde onun kendisini tamamen onaylayacağından şüpheliydi. Okulda başarılı olduğu doğrudu ve her zaman mükemmellik için çabalamıştı. O zamandan beri doymak bilmez bir okuyucuydu. Çocukluğunda ve gençliğinde babasının kâhyasıyla çok zaman geçirmiş, büyük bir toprak sahibi olmanın iş ve görevlerini öğrenmiş, Parlamento'nun hem üst hem de alt kanadında olup bitenlerden her zaman haberdar olmuştu, çünkü bir gün -eğer babasından sağ kalırsa- ikincisinin bir üyesi olacaktı. Ama babası onun bu çabalarına içerlemiş gibi görünüyordu -sanki ölümümü nefesini tutmuş bekliyorsun, demişti bir keresinde Joseph kâhyayla birlikte Anburey'deki yeni bir drenaj hendeğini teftiştten ıslak, çamurlu ve mutlu bir şekilde döndüğünde.

Ve böylece Yusuf'un yetişkinlik hayatı aslında boş bir hayat olmuştu.

-Akranlarının çoğunda olduğu gibi, bu doğrudu. Londra'da Lizzie'ye yakın olma arzusu oraya istediği sıklıkta gitmesine engel olsa da, babasının yirmi birinci yaş gününde kendisine verdiği mütevazı malikâne ve ev olan Willowgreen'deki işlere göz kulak oluyordu. Yaşamı, aynı akranlarının çoğunun aksine, herhangi bir ahlaksızlık ya da aşırı savurganlıkla karakterize olmamıştı. Hizmetçilerine ve tüm faturalarına zamanında ödeme yapar ve çeşitli hayır kurumlarına cömertçe bağışta bulunurdu. Aşırı kumar oynamazdı. Kadın düşkünü değildi. Çok genç bir adamken kısa süreli cinsel ilişkiler yağıdığı doğrudu, ama sonra Sonia, sonra Lizzie ve Lizzie'den hemen önce de Barbara olmuştu. Hepsi de yirmi beş yaşından çok önceydi.

Elini tırabzanın demirine sıkıştırdı ve tekrar çözdü, gözlerini uzaklara, solmakta olan

Bunu yaparken gün batımını izledi. Birkaç yıldır hayatı, sanki içindeki renklerin çoğu çekilmiş ve geride çok fazla gri tonu bırakmış gibi, esasen boş hissediyordu. Esasen pasif bir hayat.

Ama şimdi nihayet yıllardır kararlılıkla kaçındığı dev bir adımı atmaya itiliyordu. Yıl bitmeden Portia Hunt'la evlenecekti. Evlilik hayatının kalitesini artıracak, ona yeniden renk katacak mıydı? Nikâhtan sonra hemen çocuk odasına bir çocuk yerleştirme işine girecekti. Bu işe yarayabilirdi - gerçi bir çocuk sahibi olma düşüncesi bile göğsünde keder gibi bir sıkışma yaratıyordu.

Hala ve her zaman Lizzie olacaktı.

Birden, bir süredir konuşmadıklarını ve elini hâlâ Bayan Martin'inkinden birkaç santim ötede açıp kapattığını fark etti.

"Sanırım," dedi ayağını yere indirerek, "geri dönmeliyiz. Esinti serinletmeye başladı."

Tekrar onun yanına geçti ama sohbeti canlandırmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Onun arkadaşlığını tuhaf bir şekilde dinlendirici buldu. Bayan Hunt'la ya da tanıdığı herhangi bir bayanla yürüyor olsaydı, ikisi için de hiçbir önemi olmayan bir konuda bile olsa, hafif bir sohbeti sürdürmek zorunda hissederdi.

Bayan Claudia Martin'in saygı duyulacak bir kadın olduğunu düşünüyordu. Bol miktarda karakteri vardı. Hatta onu daha yakından tanırsa muhtemelen hoşlanacağını bile düşündü.

Susanna'nın arkadaşı olması artık onu şaşırtmıyordu.

"Yarın sabah aynı saatte yola çıkalım mı?" diye teklif etti, hana geri döndüklerinde ve ona merdivenlerin başına kadar eşlik ettiğinde.

"Kızlarla ben hazır olacağız," dedi eldivenlerini çıkarırken hızlıca. "Yürüyüş için teşekkür ederim, Lord Attingsborough. Buna ihtiyacım vardı ama tek başıma dışarı çıkmaya cesaret edemezdim. Ne yazık ki kadın olmanın ciddi dezavantajları var."

Kadın ona elini uzatırken gülümsedi ve o da elini tuttu. Ama kadının niyetlendiğı gibi elini sıkıp bırakmak yerine dudaklarına götürdü.

Elini sıkıca geri çekti, başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve kısa süre sonra odasına girerek gözden kayboldu. Kapı duyulabilir bir tıkırtıyla kapandı.

Bunun bir hata olduğunu düşündü, kaşlarını çatarak kapalı kapıya baktı. O kesinlikle eli öpülecek türden bir kadın değildi. Parmakları onunkileri sıkıca kavramıştı, orada gevşekçe durup centilmenlik yapmasını beklememişti.

Dash it, bu onun için kaba bir davranıştı.

Merdivenlerden indi ve bir arkadaş aramaya koyuldu. İçki salonunun kapısının arkasından gelen seslerden, diğer konukların çoğunun henüz geceyi geçirmek üzere dinlenmeye çekilmediğini tahmin etti.

Bundan memnundu. Kendini aniden ve alışık olmadığı kadar yalnız hissetti.

Flora uykuya dalmıştı, başı yana düşmüş, ağzı açıktı. Edna dalgın dalgın vagonun penceresinden dışarı bakıyordu. Claudia da öyle.

Onu ne zaman görebilse, kiraladığı başka bir ata binmiş olan ve dün sabah Bath'dan yola çıktıklarında olduğu kadar şık ve zinde görünen Attingsborough Markisi'ne kaşlarını çatarak bakıyordu. Son derece yakışıklı ve çekiciydi. Ayrıca - bunu kabul etmekten nefret ediyordu- şaşırtıcı derecede iyi bir arkadaşı. Dün akşamki yürüyüşlerinden ve sohbetlerinin çoğundan büyük keyif almıştı. Bir beyefendiyle akşam vakti açık havada yürümenin belli bir yeniliği vardı.

Sonra da ona iyi geceler dilerken elini öperek unutulmaz bir akşamı mahvetmiş ve onun hakkındaki ilk izlenimini yeniden canlandırmıştı. Kadın ona son derece sinirlenmişti. Eşit düzeyde mantıklı bir sohbetin tadını çıkarmışlardı ya da öyle görünüyordu. Sanki aptal bir çapkınmış gibi, onun ciltlerinden bir kırıntıya bile ihtiyacı yoktu.

Yine yağmur yağdığını görebiliyordu - sabahtan beri ara ara çiseliyordu. Ama bu sefer çiselemekten fazlası vardı. Ve birkaç dakika içinde hafif bir yağmurdan daha fazlası oldu.

Araba durdu, arabacı locasından indi, sesler duyuldu ve sonra kapı açıldı ve marki basamaklardan yararlanmadan arabaya tırmandı. Marki onun yanına otururken Claudia koltuğun uzak tarafına geçti. Ama arabanın koltukları

çok genişti. Bir arabanın içi de çok geniş değildi. Bir anda her ikisini de doldurmuş gibi ydi. Flora irkilerek uyandı.

"Hanımlar," dedi gülümseyerek ve yere -ve şüphesiz döşemeye de- su damlatarak, "yağmur durana kadar sizinle seyahat edeceğim için beni bağışlayın."

Claudia, "Bu sizin kendi arabanız," dedi.

Glmsemesini ona çevirdi ve o glmseymen dudakların elinin tersine değen sıcaklığını istemeden hatırladı.

"Umarım çok rahatsız olmaz," dedi, "ya da yolculuk çok sıkıcı olmaz. Gerçi bu ümitsiz bir mit, diyebilirim. Yolculuklar neredeyse her zaman sıkıcıdır."

Her birine gülümsedi.

Claudia onun varlığıyla bir şekilde boğulduğunu hissetti; bu son derece aptalca bir duyguydu. Ama yağmur neden dinmemişti ki? Adamın paltosunun nemli kumaşının ve kolonyasının kokusunu alabiliyordu. Ayrıca dün olduğu gibi at kokusu da alıyordu. Ne yaparsa yapsın, araba otoyol boyunca sallanıp zıplarken omzunun onun omzuna değmesini engelleyemiyordu.

Birdenbire, tıpkı yeşil bir kız ya da aptal bir kız kurusu gibi, bu kadar rahatsız olmak ne kadar saçmaydı. Ne kadar saçma!

Kızlara okulla ilgili öyle sorular sordu ki Edna bile kızarmaktan ve kıkırdamaktan daha fazlasını yaptı. Kısa süre içinde onunla oldukça rahat görünüyorlardı. Ve tabii ki o da, arabasını iki eski okul kızı ve mdireleriyle paylaşmak sanki her gün yaşadığı bir olaymış gibi son derece rahat görünüyordu.

"Dün akşam bana anlatmıştın," dedi sonunda, omuzlarını koltuğun köşesine yaslayarak ve çamurlu deri binici çizmelerinin içindeki uzun bacaklarını hiçbirini sıkıştırmayacak şekilde yeniden düzenleyerek - Claudia bu bacakların çok farkında olmasına rağmen, "planladığın işten ve başarı umutlarından bahsetmiştin. Peki ya hayalleriniz? Hepimiz hayal kurarız. Herhangi bir dileğiniz gerçekleşebilseydi hayatınız nasıl olurdu?"

Flora tereddüt etmedi.

"Bir prensle evlenirdim," dedi, "bir sarayda yaşar, altın bir tahtta oturur, gün boyu elmaslar ve kürkler giyer ve kuş tüyü bir yatakta uyurdum."

Hepsi gülümsedi.

"Bir kralla evli olmasaydın tahtta oturamazdın Flo," diye belirtti Edna, her zamanki gerçekçi tavrıyla, "tabii bir kralla evli değilsen."

Flora yılmadan, "Bunu kolayca ayarlayabiliriz," dedi. "Babası düğünümüzden bir gün sonra trajik bir şekilde ölecek. Prensimin yirmi küçük erkek ve kız kardeşi olur, benim de bir düzine çocuğum olur ve hep birlikte sarayda büyük, neşeli bir aile olarak yaşarız."

Duygusal bir şekilde iç çekti ve sonra güldü.

Claudia bu son ayrıntılardan çok etkilendi. Gerçekte Flora hayatta çok yalnızdı.

Marki, "Değerli bir rüya," dedi. "Ya siz, Bayan Wood?"

"Hayalim," dedi Edna, "annem ve babamın yaptığı gibi küçük bir dükkân sahibi olmak. Ama bir kitapçı dükkânı. Kitapların arasında yaşamak isterdim."

Bütün gün kitap okuyup onları benim kadar seven insanlara satmak..." Kızardı ve durdu.

Bu tek konuşmada Claudia'nın tüm yolculuk boyunca duyduğundan daha fazla kelimeyi bir araya getirmişti.

"Ve bu müşterilerden biri de yakışıklı bir prens olabilir," diye ekledi Flora. "Ama benim prensim değil, lütfen Ed."

"Belki de Edna daha alçakgönüllü birini hayal ediyordur," dedi Claudia. "Kitapları sevecek ve kitapçıyı işletmesine yardımcı olacak birini."

"Bu aptallık olur," dedi Flora. "İnsan rüya görüyorsa neden yıldızlara ulaşmasın? Peki ya siz lordum? Sizin hayaliniz nedir?"

Edna ona hevesli gözlerle bakarak, "Evet," diye ekledi. "Ama zaten her şeye sahip değil misin?" Sonra kızardı ve dudağını ısırıldı.

Claudia kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Hiç kimse her şeye sahip olamaz," dedi, "o kadar çok parası olup da neye harcayacağını bilemeyenler bile. Paranın satın alabileceği mallardan başka değerli şeyler de vardır. Bir bakalım. Benim en büyük hayalim nedir?"

Kollarını kavuşturdu ve düşündü. Sonra Claudia ona bakınca gözlerinin gülümsediğini gördü.

"Ah," dedi. "Aşk. Aşk, bana kendi kalbimin atışları kadar yakın ve sevgili olan bir aileyi -karımı ve çocuklarımı- hayal ediyorum."

Kızlar büyülenmişti. Edna iç geçirdi ve Flora ellerini göğsünde kavuşturdu. Claudia kuşkuyla bakıyordu. Verdiği cevap çok açık bir şekilde onların yararına hazırlanmıştı. Aslında tamamen saçmalıktı ve hiç de gerçek bir rüya değildi.

"Ya siz, Bayan Martin?" diye sordu, gülen gözlerini ona çevirerek ve bir an için onun kalbine kendi kalbinin atışından daha yakın ve daha değerli olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmesine neden olarak.

"Ben mi?" dedi, bir elini göğsüne götürerek. "Oh, benim hiç hayalim yok. Kurduklarım da çoktan gerçekleşti. Okulum, öğrencilerim ve öğretmenlerim var. Onlar bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş hali."

"Ah, ama gerçekleşmiş bir rüyaya izin verilmez," dedi. "Öyle mi, genç bayanlar?"

"Hayır," dedi Flora.

"Hayır, hanımefendi. Haydi," dedi Edna aynı anda. "Bu oyun kuralına göre oynanmalı," dedi Markiz. Attingsborough, ona daha doğrudan bakabilmek için omuzlarını yeniden dikleştirerek ekledi. Gözleri bu mesafeden gerçekten de çok mavi görünüyordu.

Ne oyunu? Hangi kurallar? Ama Claudia diğer üçünün anlatacaklarını dinlemekle ilgilendiğini kabul etti. Şimdi iyi bir sporcu olma zamanıydı.

Yine de çok kırgın hissediyordu.

"Bir bakayım," dedi ve kızarmamaya ya da başka bir şekilde telaşlanmamaya çalıştı. Bu oldukça dikkat çekiciydi

iki öğrencisi ve aristokrat bir beyefendinin önünde utanç verici.

Marki, "Bekleyeceğiz," dedi. "Öyle değil mi, genç hanımlar?"

Edna ve Flora birlikte, "Evet," dediler.

"Dünya kadar vaktimiz var," diye ekledi.

"Ah," dedi Claudia sonunda, "hayalim. Evet, yine kırlarda, küçük bir kulübede yaşamak. Sazdan bir çatı ve bahçede gülhatmi, nergis ve güller. Elbette her biri kendi mevsiminde."

"Yalnız mı, Bayan Martin?"

Kadın istemeyerek de olsa adamın gözlerinin içine baktı ve onun bu durumdan son derece keyif aldığını gördü. Hatta tamamen gülümsüyor ve beyaz, mükemmel şekilli dişlerini gösteriyordu. Eğer daha sinir bozucu bir beyefendi varsa, kesinlikle onunla tanışmak istemiyordu.

"Belki de," diye ekledi, "küçük bir köpeğim olurdu." Kaşlarını kaldırdı ve bir an için gözlerinin onunkilere bakarak gülmesine izin verdi, bir yandan da zihinsel olarak onu bu konuda daha fazla sıkıştırması için cesaretlendirdi.

Edna ellerini çırparken onun bakışlarını tuttu ve hafifçe kıkırdadı.

"Eskiden bir köpeğimiz vardı," diye ağladı. "Onu her şeyden çok severdim. Sanırım kitapçı dükkanımda bir tane olmalı."

"At istiyorum," dedi Flora. "Bir ahır dolusu. Haftanın her günü için bir tane. Kırmızı, şingirdayan dizginleriyle."

"Ah," dedi Marki, sonunda Claudia'nın tarafındaki pencereden dışarı bakacak şekilde gözlerinin odağını değiştirerek, "yağmurun durduğunu görüyorum. Şurada bir parça mavi gökyüzü bile var ama çabuk baksanız iyi olur yoksa kaçırabilirsiniz."

Yarı ayağa kalkıp öne doğru eğilerek ön panele vurdu ve araba durdu.

"Ben atıma döneyim," dedi, "ve siz hanımları biraz yalnız bırakayım."

Edna bariz bir pişmanlıkla, "Ah," dedi ve sonra kızarak mahcup bir ifadeyle baktı.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi. "Gerçekten de hoş bir saat geçirdik."

İndikten ve kapıyı arkasından kapattıktan sonra, kolonyasının kokusu kaldı ama o oradayken hepsini canlandıran canlılık akıp gitti ve arabayı nemli ve yarı boş hissettirdi. İnsan erkeklerle birlikteyken hep böyle mi oluyordu, diye düşündü Claudia kızgınlıkla, insan erkeklere neredeyse ihtiyaç duyar hale mi geliyordu, yanlarında olmadıklarında onları özleyor muydu?

Ama neyse ki öğretmenlerinden ikisi olan Bay Upton ve Bay Huckerby'yi hatırlıyordu. Onlar her akşam evlerine gittiklerinde ne o soluyor ne de başkalarının solduğunu fark ediyordu. Bay Keeble'a ihtiyacı yoktu, okulda kapıcılık yapmak dışında.

Attingsborough Markisi'nin kolaylıkla eyerine oturmasını ve bunu yaparken inanılmaz derecede yakışıklı görünmesini kızgınlıkla izledi. Ondan gerçekten de yoğun bir şekilde hoşlanmamaya başlamıştı. Beyefendilerin işi yoktu

hiçbir şekilde etkilenmek istemeyen kadınları etkilemeye çalışıyordu.

Flora iç çekerek, "Ne hoş bir beyefendi," dedi. "Keşke on yaş kadar daha genç olsaydı!"

Edna da iç çekti.

Claudia neşeyle, "Yakında Londra'da olacağız," dedi, "ve Vikontes Whitleaf'i tekrar göreceğiz."

Susanna ve Peter, öğretmenlik görevlerine başlayana kadar Claudia'nın yanı sıra kızların da Grosvenor Meydanı'ndaki evlerinde kalmaları konusunda ısrar etmişlerdi.

"Ve bebek," dedi Edna parlayarak. "Sizce onu görmemize izin verir mi, hanımefendi?"

Claudia rahatsız edici bir kıskançlık hissiyle, "Muhtemelen ona gösteriş yapmaktan memnun olacaktır," dedi. Susanna Bebek Harry'yi sadece bir ay önce doğurmuştu.

"Umarım onu kucağımıza almamıza izin verir," dedi Flora. "Eskiden yetimhanedeki bebekleri kucağıma alırdım. En sevdiğim şeydi."

Araba ilerledi ve Attingsborough Markisi kısa bir süre için arabanın yanında at sürdü. İçeri bakmak için başını eğdi ve gözleri Claudia'nıninkilerle buluştu. Gülümsedi ve şapkasının kenarına dokundu.

Onun bu kadar erkek olmamasını diledi - gerçekten, gerçekten diledi. Bütün erkekler öyle değildi. Diğerlerinin ille de kadınsı olması gerekmiyordu. Ama bu adam haksız bir bolluk içinde erkekliğe sahipti. Ve o da bunu biliyordu. Londra'ya geldikten sonra onu bir daha görmeyeceğini umuyordu. Onun

hayat huzurluydu. Bu sükûnet haline ulaşması uzun yıllar almıştı. Yirmili yaşları boyunca büyük bir mücadele vererek bastırıldığı tüm o çalkantıları ve tüm o ihtiyaçları yeniden hissetmek için hiçbir arzusu yoktu.

Attingsborough Markisi'ne gerçekten içerlemişti.

Onu rahatsız hissettiriyordu.

Bir şekilde ona, son on beş yılda başardığı her şeyin yanı sıra, aynı zamanda bir kadın olduğunu hatırlattı.

4

Attingsborough Markisi'nin arabası öğleden sonra Claudia ve kızları doğrudan Vikont Whitleaf'ın Mayfair'deki Grosvenor Meydanı'nda bulunan malikânesinin kapısına getirdi ve Susanna ile Peter daha arabacı merdivenlerden inmeden açık kapıda gülümseyerek hoş geldiniz dediler.

Gerçekten de çok görkemli bir evdi ama Claudia onları karşılayanların telaşı ve sıcaklığı içinde bunu ancak yarı yarıya fark edebilmişti. Susanna ona sarıldı, sadece bir ay önce doğum yapmış bir kadına göre son derece sağlıklı görünüyordu. Sonra eski öğretmenini yeniden görünce ciyaklayan ve kıkırdayan Edna'ya ve yine ciyaklayan ve iki kat hızlı konuşan Flora'ya sarıldı. Peter Claudia'yı sıcak bir gülümseme ve tokalaşmayla karşıladıktan sonra kızları selamladı.

Marki kalmadı, Susanna ve Peter'la hoşbeş ettikten, Claudia'ya veda ettikten ve Flora ile Edna'ya gelecekteki işlerinde başarılar diledikten sonra kiraladığı ata binerek uzaklaştı.

Claudia onun gidişine üzülmeydi.

Flora ve Edna'ya kreş katında bir oda verilmişti; siyah saçlı küçük Harry'yi gördükten ve ayrılmadan önce onu görme şansları olacağından emin olduktan sonra bu durum ikisini de çok sevindirmişti. Yemeklerini, görünüşe bakılırsa kendilerine eşlik etmelerini büyük bir memnuniyetle bekleyen hizmetçiyle birlikte yiyeceklerdi.

Claudia sadece eğlenmek istiyordu.

Susanna ona bunu söyledikten sonra Peter gözleri parlayarak, "Ve bu bir emirdir," dedi. "Karım bu ses tonunu kullandığında onunla tartışmamayı öğrendim Claudia. Bir öğretmenle evlenmenin tehlikeleri var, ben de bunun bedelini ödedim."

"Zor durumda kalmış bir adama benziyorsun," dedi Claudia. Maviden çok menekşe renginde neşeli gözleri olan yakışıklı, çekici bir adamdı.

Susanna güldü. Ama arkadaşını eğlendirmek için şimdiden bir dizi etkinlik hazırlamıştı ve Bay Hatchard'ın ofisinden Claudia'yı bekleyen, iş için birkaç günlüğüne şehir dışına çağrıldığını ve dönüşüne kadar Bayan Martin'i göremeyeceğini üzüntüyle bildiren bir mektup olduğu için rahatladı ve kendisini mağazalara, galerilere ve Hyde Park'ta yürüyüşe çıkarmasına izin verdi.

Elbette bu gecikme bir hafta daha okulda kalabileceği anlamına geliyordu ama bu öngörülemeyen durum için üzülmesine izin vermedi. Eleanor'un bir kez olsun sorumluluk almaktan memnun olduğunu biliyordu. Eleanor Thompson öğretmenliğe geç başlamıştı ama bu işte hayatının aşkını, kendi iddiasını keşfetmişti.

Frances'i konser gününe kadar görmediler. O ve Lucius Londra'ya gelmeden önce Frances'in Gloucestershire'daki yaşlı teyzelerini ziyarete gitmişlerdi. Ama Claudia kendine sabırlı olmayı öğütledi. En azından eğlence için burada olacaktı ve o zaman en sevdiği iki arkadaşıyla yeniden birlikte olacaktı. Keşke Anne de burada olabilseydi, mutluluğu tamamlanmış olacaktı ama Anne -okulun bir diğer eski öğretmeni olan eski Anne Jewell- Bay Butler ve iki çocuğuyla birlikte Galler'deydi.

Claudia belirlenen günde erkenden ve özenle giyinmiş, Frances'i tekrar göreceği için yarı heyecanlanmış -Lucius'la birlikte akşam yemeğine geleceklerdi- yarı da konserin beklediğinden çok daha büyük bir olay olacağını fark ederek telaşlanmıştı. Görünüşe göre tonun büyük bir kısmı konsere katılacaktı. Kendi kendine, ihtişamı küçümsediğini ve gözünün korkmasına hiç gerek olmadığını söylemesi pek işe yaramadı. Gerçek şu ki gergindi. Böyle bir topluluk için ne kıyafeti ne de sohbeti vardı. Ayrıca, çok küçük bir grup olan dört arkadaşı dışında kimseyi tanımayacaktı.

Edna ve Flora'ya söylenildiği gibi Frances'i dinlemek için son anda odanın arka tarafına geçmeyi düşündü. Ama ne yazık ki bu düşüncesini yüksek sesle dile getirmiş, Susanna bunu kesin bir dille yasaklamış, Peter ise başını sallamıştı.

"Korkarım buna izin veremeyiz Claudia," demişti. "Eğer bunu denersen, sana bizzat ön sıraya kadar eşlik etmek zorunda kalırım."

Susanna'nın özel hizmetçisi Claudia'nın saçını şekillendirmeyi henüz bitirmişti - Claudia'nın kendi başına halledebileceğini söylemesine rağmen - o sırada Susanna'nın kendisi

soyunma odasının kapısına geldi. Hizmetçi onu içeri almak için kapıyı açtı.

"Hazır mısın Claudia?" Susanna sordu. "Oh, hazırsın. Ayrıca çok da şık görünüyorsun."

Claudia ayağa kalkarken, "Buklelerimin ya da lülelerimin olmaması Maria'nın suçu değil," diye Susanna'yı temin etmekte gecikmedi. "İkna etti, dil döktü ama ben kuzu postuna bürünmüş koyun gibi görünme riskini almayı kesinlikle reddettim."

Sonuç olarak saçları her zamanki gibi ensede bir düğümle düz bir şekilde toplanmıştı. Ancak her zamankinden belirgin bir şekilde farklı görünüyordu. Bir şekilde daha parlak, daha kalın ve daha yakışmış görünüyordu. Claudia hizmetçinin bu dönüşümü nasıl gerçekleştirdiğini bilmiyordu.

Susanna güldü. "Maria seni böyle bir şeye benzetmezdi," dedi. "Kusursuz bir zevki var. Ama saçınızı son derece zarif göstermiş. Elbiseni de çok beğendim."

Yüksek belli, mütevazı yakalı ve kısa kollu, ince muslin kumaştan, sade, koyu yeşil bir elbiseydi bu ve Claudia, Bath'daki Milsom Caddesi'nde bir terzi dükkânında görür görmez beğenmişti. Londra'ya gelirken üç yeni elbise almıştı, büyük bir savurganlıktı ama bu durum için gerekli olduğunu düşünmüştü.

"Ve tabii ki sen de," dedi Claudia, "her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun Susanna."

Arkadaşı soluk mavi giymişti, canlı kumral bukleleriyle hoş bir renk oluşturunuyordu. Ayrıca bir kız kadar inceydi ve yanaklarındaki ekstra parlaklık dışında yakın zamanda hapsedildiğine dair hiçbir belirti yoktu.

"Aşağı insek iyi olacak," dedi Susanna. "Frances ve Lucius gelmeden önce gelin de balo salonunu görün."

Claudia şalını omuzlarına örttü ve Susanna bir kolunu Claudia'ninkine dolayarak onu odadan dışarı, merdivenlere doğru çekti.

"Zavallı Frances!" dedi Susanna. "Korkunç derecede gergin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu söyleyebilirim," dedi Claudia. "Sanırım bir gösteriden önce her zaman öyledir. Okulda öğretmenlik yaparken korosundaki kızlara, bir gösteriden önce gergin olmazlarsa kötü şarkı söyleyeceklerinden emin olduklarını söylediğini hatırlıyorum."

Balo salonu, yüksek, yaldızlı bir tavana ve düzinelerce mumla donatılmış asılı bir avizeye sahip muhteşem orantılı bir odaydı. Duvarlardan biri aynayla kaplanmıştı ve bu da salonun daha da büyük olduğu, ikiz bir avize ve her yerde büyük vazolarda sergilenen çiçeklerin sayısının iki katına çıktığı izlenimini veriyordu. Ahşap zemin, akşam için hazırlanmış kırmızı minderli sıra sıra sandalyelerin altında parlıyordu.

Ürkütücü bir manzaraydı.

Ama sonra, diye düşündü Claudia, hiçbir zaman gerginliğe boyun eğmemişti. Şimdi neden boyun eğsin ki? Tonu küçümsüyordu, değil mi? En azından şahsen tanımadığı kısmını. Omuzlarını dikleştirdi.

Derken Peter kapıda belirdi, koyu renk gece giysileri içinde yakışıklı ve zarif görünüyordu; arkasında Frances ve Lucius vardı. Susanna onlara doğru koştu, Claudia da hemen arkasındaydı.

"Susanna!" Frances onu yakalayıp kucaklayarak haykırdı. "Her zamanki gibi çok güzelsin. Ve Claudia! Oh, ne kadar sevimli ve ne kadar güzel görünüyorsun."

"Ve sen," dedi Claudia, "her zamankinden daha seçkin ve... güzel görünüyorsun." Canlı koyu rengi ve ince kemikli, dar yüzüyle parlıyor, diye düşündü. Başarı kesinlikle arkadaşıyla aynı fikirdeydi.

"Claudia," dedi Lucius, ilk selamlaşma faslından sonra onu selamlayarak, "bu akşam burada olacağını duyduğumuzda ikimiz de çok sevindik, özellikle de bu Frances'in bir süre için son konseri olacağı için."

"Sonuncusu mu, Frances?" Susanna ağladı.

"Ve çok da akıllıca. Çok yoğun bir dönem geçirmişsin," dedi Claudia Frances'in ellerini sıkarak. "Paris, Viyana, Roma, Berlin, Brüksel... ve liste uzayıp gidiyor. Umarım bu kez uzun bir mola verirsiniz."

Frances gözlerindeki o yeni parıltıyla Claudia'dan Susanna'ya bakarak, "İyi ve uzun," diye onayladı. "Belki de sonsuza dek. Bazen hayatta şarkı söylemekten daha iyi şeyler de vardır."

"Frances?" Susanna ellerini göğsünde kavuşturdu, gözleri büyüdü.

Ama Frances elini kaldırdı. "Şimdilik başka bir şey yok," dedi, "yoksa Lucius'un yüzü kızaracak."

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu elbette. Nihayet, yıllar süren evlilikten sonra Frances anne olacaktı. Susanna kenetlediği ellerini gülümseyen dudaklarına götürürken, Claudia Frances'in ellerini daha sıkı sıkıp bıraktı.

Peter sağ kolunu Frances'e, sol kolunu da Claudia'ya uzatarak, "Yemekten önce bir Şeyler içmek için salona gelin," dedi. Susanna da Lucius'un koluna girerek onları izledi.

Claudia birdenbire bulunduğu yerde olmaktan çok memnun oldu - bu akşam yüzleşmesi gereken bir ile olsa bile. Hayatın son birkaç yıldır arkadaşlarına sunduğu imknlardan dolayı mutluluk duyuyordu. Hafif bir kıskançlık ve yalnızlık duygusundan sıyrıldı.

Kısa bir süre Attingsborough Markisi'nin bu akşam burada olup olmayacağını merak etti. Kasabaya geldiğinden beri onu görmemişti ve sonuç olarak yine her zamanki sakin, neredeyse memnun halini almıştı.

Joseph Bath'dan döndükten sonraki sabah White's Club'a girdiğinde, Kilbourne Kontu Neville'i çoktan orada, sabah gazetelerinden birini okurken buldu. Joseph onunkine yakın bir sandalyeye oturunca Neville gazeteyi bir kenara bıraktı.

"Dndn m Joe?" diye sordu retorik bir tavırla. "Webster Amca'yı nasıl buldun?"

Joseph, "Bath sosyetesinin yavanlığı yüzünden büyüyor ve sinirleniyor," dedi. "Ve hastalığı yüzünden kalbinin zayıfladığını düşünüyor."

"Peki yle mi?" Neville sordu.

Joseph omuz silkti. "Tek söylediğı, orada danıştığı doktorun bunu inkr etmediğiydi. Adamlar kendim konuŐmama izin vermedi. Lily nasıl?"

"Pekâlâ," dedi Neville.

"Peki ya çocuklar?"

"Her zamanki gibi meşgul." Neville sırttı ve sonra tekrar ayıldı. "Ve böylece baban sağlığının kötüye gittiğine inandı ve seni Bath'a çağırdı. Kulağa uğursuz geliyor. Sebebini doğru tahmin ediyor muyum?"

"Muhtemelen," dedi Joseph. "Bunun için dahi olmak gerekmez, değil mi? Ne de olsa otuz beş yaşımdayım ve bir düklüğün varisiyim. Bazen keşke bir köylü olarak doğsaydım diyorum."

Neville yine sırtarak, "Hayır, istemiyorsun Joe," dedi. "Ve sanırım köylüler bile torun sahibi olmak isterler. Demek senin için papazın fare kapanı olacak, öyle mi? Webster Amca'nın aklında özel bir gelin var mı?"

"Bayan Hunt," dedi Joseph, okuma odasına birlikte girmiş ve başka bir gruba katılmak üzere olan birkaç tanıdığa selam vermek için elini kaldırarak. "Onun babası ve benimki bir eşleşme konusunda prensipte anlaşmışlar bile - Balderston benden önce Bath'a çağırılmış."

"Portia Hunt." Neville ıslık çaldı ama başka bir yorum yapmadı. Sadece kuzenine derin bir sempatiyle baktı.

"Onaylamıyor musun?"

Ama Neville savunmacı bir hareketle ellerini havaya

kaldırdı. "Beni ilgilendirmez," dedi. "Çok güzel bir kız,

hatta

Mutlu ve evli bir erkek bunu fark etmemiş olamaz. Ve o asla yanlış bir adım atmaz, değil mi?"

Ama Nev ondan hoşlanmamıştı. Joseph kaşlarını çatı.

"Demek teklifinizi yapmak için geri gönderildiniz, öyle mi?" Neville sordu.

"Evet," dedi Joseph. "Ondan hoşlanmıyorum, biliyorsun. Ve biriyle evlenmek zorundayım. Son zamanlarda daha fazla geciktiremeyeceğimi daha iyi anladım. Bu kişi Bayan Hunt da olabilir."

Neville, "Pek de iyi bir onaylama sayılmaz, Joe," dedi.

"Hepimiz senin kadar şanslı olamayız," dedi Joseph ona.

"Neden olmasın?" Neville kaşlarını kaldırdı. "Peki evlendiğinizde Lizzie'ye ne olacak?"

"Hiçbir şey değişmeyecek," dedi Joseph kararlılıkla. "Dün akşamı onunla geçirdim ve geceyi onunla geçirdim ve bu akşam Brody'nin partisiyle tiyatroya gitmeden önce bu öğleden sonra geri döneceğime söz verdim. Bayan Hunt'a orada eşlik edeceğim.

-Kampanya gecikmeden başlıyor. Ama Lizzie'yi ihmal etmeyeceğim, Nev. Evlensem ve bir düzine çocuğum olsa bile."

"Hayır," dedi Neville, "öyle olacağını sanmıyorum. Ama Willowgreen yılın büyük bir bölümünde boş dururken Bayan Hunt'ın hayatının çoğunu Londra'da geçirmeye itiraz edip etmeyeceğini merak ediyorum."

"Başka planlar yapabilirim," dedi Yusuf.

Ancak daha bunları detaylandıramadan, Tattersall's'da açık artırmaya çıkacak olan bir çift uyumlu koy hakkında konuşmaya hevesli olan bir başka kuzen, Vikont Sterne, Ralph Milne'in yaklaşmasıyla bölündüler.

Joseph, Grosvenor Meydanı'ndaki konsere katılma davetini kabul etmişti ki, Bayan Hunt'a

O akşam tiyatroya gidecekti. Ne Whitleaf ne de karısıyla akrabaydı ama uzun zaman önce onları, kan bağından daha fazla üyeyi kapsayan bir ailenin kuzenleri olarak kabul etmişti. Kendisini davet etme nezaketinde bulundukları her eğlenceye katılması gerektiğini düşünüyordu. Ayrıca Edgecombe Kontesi'nin şarkı söyleyen sesi hakkında iyi şeyler duymuş olduğu için de katılmak istemişti ve bunu bizzat duyma fırsatını memnuniyetle karşılamıştı. Katılmak istiyordu çünkü White's'tan ayrıldıktan sonra telefonla aradığı kuzeni Vikontes Ravensberg, kendisinin ve Kit'in yanı sıra Portfrey Dükü ve Düşesi'nin de orada olacağını söylemişti. Düşes Elizabeth de onun neredeyse akrabasıydı. Aslında amcasının evlilik yoluyla kız kardeşi olmasına rağmen onu hep teyzesi olarak görmüştü. Davete katılmak istemişti çünkü Neville'in eşi Lily de Lauren'i ziyaret ediyordu ve onu konserden önce akşam yemeğine davet etmişti.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Portia Hunt'ın katılmamasına rağmen kendisinin katılacağını öğrendi. Bunun üzücü olduğunu ama bu şartlar altında kaçınılmaz olduğunu düşündü.

Oyuna verilen aralardan birinde Bayan Hunt ona birkaç akşam sonra Leydi Fleming'in davetine gidip gitmeyeceğini sordu. Bütün akşam fark etmişti ki, Bayan Hunt'ın ona karşı tavırlarında oldukça yeni bir şey vardı; oldukça tescilli bir şey. Belli ki babası onunla konuşmuştu. Tam olumlu cevap verecekti ki Laurence Brody kendi sorusuyla araya girdi.

"O akşam Whitleaf konserine gitmiyorsunuz o zaman, Bayan Hunt?" diye sordu. "Herkesin oraya gideceğini duydum. Leydi Edgecombe şarkı söyleyecek ve tüm dünya onu dinlemek için sabırsızlanıyor."

"Bütün dünya değil, Bay Brody," dedi Portia kontrollü bir vakarla. "Ben gitmeye hevesli değilim, annem ya da ismini sayabileceğim diğer zevkli insanlar da öyle. Leydi Fleming'in davetini çoktan kabul ettik. Onun suaresinde üstün bir arkadaşlık ve sohbet bulmayı umuyorum." Joseph'e gülümsedi.

O zaman kendini tekmeleyebilirdi. Tabii ki konsere gitmeyecekti. Edgecombe Kontesi, Portia'nın hayatı boyunca evleneceğine kesin olarak inandığı adamlarla evliydi. Bu ilişkinin sona ermesini izleyen günler ve haftalar boyunca Joseph onunla ilk kez arkadaş olmuştu.

"Suareyi kaçırmak zorunda olduğum için üzgünüm Bayan Hunt," dedi. "Leydi Whitleaf'in konseri için davetiyemi çoktan kabul ettim."

Edgecombes ile Bayan Hunt arasındaki bağlantıyı hatırlamış olsaydı -ki hatırlaması gerekirdi- bu daveti reddederdi. Bayan Hunt'ın da ondan hoşnut olmadığı belliydi. Gecenin geri kalanında çok sessizdi ve konuştuğunda da bunu neredeyse sadece partinin diğer üyeleriyle yapıyordu.

Belirlenen akşam Lily ve Neville'le birlikte geldi ve Whitleaf ile Susanna'ya saygılarını sundu. Balo salonunun çoktan dolmaya başladığını görebiliyordu. İçeri adım attıklarında ilk gördüğü kişi, yüzünde bir gülümseme ve odanın diğer tarafından dikkatlerini çekmek için kolunu kaldırmış olan Lauren'dı. Elizabeth ve Portfrey gibi Kit de onun yanındaydı.

Ve Bayan Martin.

Kasabaya döndüğünden beri birkaç kez öğretmeni düşünmüştü. Onu eskisinden daha çok sevmiştı.

Londra'ya olan yolculuğu boyunca bunu bekliyordu. İlkel, bağınaz ve sert bir kadındı, bu doğrudu ve hataya yer bırakmayacak kadar bağımsızdı. Ama aynı zamanda zeki ve kuru mizah yeteneğine sahipti.

Ama onu esas olarak başka nedenlerle düşünmüştü. Bath'a dönmeden önce onunla bir kez daha konuşmak niyetindeydi ama bu gece muhtemelen bunun için doğru zaman değildi. Kadının yeşil tülbentle şık bir şekilde giyindiğini fark etti. Saçları okulda ya da Londra'ya gelirken olduğundan biraz daha düzgün toplanmıştı. Yine de, bu akşam ona bakan biri kesinlikle onu olduğundan başka bir şey sanamazdı - bir öğretmen. Bu, duruşundaki disiplinle, ifadesindeki sertlikle, üzerinde hiçbir fıfır, bukle ya da mücevher bulunmamasıyla ilgili bir şeydi.

Lily ve Neville'le birlikte yaklaşırken, Neville onların geldiğini görmek için döndü.

"Lily, Neville, Joseph," dedi Lauren gruba katıldıklarında ve bunu bir selamlaşma, tokalaşma ve yanaktan öpme telaşı izledi. "Bayan Martin'le tanıştınız mı? Bunlar Kilbourne Kontesi, Bayan Martin ve kuzenlerim Attingsborough Markizi ile Kont."

"Bayan Martin?" Neville gülümsedi ve eğildi.

"Sizinle tanıştığım çok memnun oldum Bayan Martin," dedi Lily her zamanki sıcak gülümsemesiyle, Bayan Martin başını eğip hepsine iyi akşamlar dilerken.

"Daha önce tanışmıştık," dedi Joseph, elini uzatarak ve bunu en son yaptığında öpmek gibi bir gafta bulunduğunu hatırlayarak. "Bir hafta önce Bayan Martin'e Bath'dan buraya kadar eşlik etme şerefine nail oldum."

"Ama evet, tabii ki," dedi Lauren.

Elizabeth, "O zamandan beri seni görmedim, Joseph," dedi. "Baban nasıl?"

"Oldukça iyi, teşekkür ederim," dedi, "gerçi o aksini düşünmeyi tercih ediyor. Herkese ve her şeye homurdanacak kadar zinde olduğu kesin. Bu arada annem de Bath sosyetesinin tadını çıkarıyor gibi görünüyor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Elizabeth. "Bu yıl kasabaya gelemeyeceği için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum."

"Bayan Martin," dedi Portfrey, "hem Edgecombe Kontesi hem de Leydi Whitleaf bir zamanlar okulunuzda öğretmenlik yapmışlar, anladığım kadarıyla?"

"Öyleydiler," dedi. "Hala onların yasını tutuyorum. Ancak şu anki öğretmen kadromla son derece gurur duyuyorum."

Kit, Bewcastle Düşesi'nden söz ederken, "Christine bize," dedi, "Bayan Thompson'ın orada çok mutlu olduğunu söylüyor."

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi Bayan Martin ona. "Belli ki öğretmek için doğmuş. Kızlarım onu seviyor, ondan bir şeyler öğreniyor ve ona sorgusuz sualsiz itaat ediyor."

"Bir kız okulu fikri beni büyülüyor," dedi Lily. "Bir ara sizinle bu konuyu konuşmalıyım, Bayan Martin. Soracak yüzlerce sorum var."

"Bunların hepsi beklemek zorunda, aşkım," dedi Neville. "Sanırım konser başlamak üzere."

"O halde yerimize oturalım," dedi Elizabeth.

"Yanıma oturmak ister misiniz, Bayan Martin?" Joseph sordu.

Ama kızın birdenbire yeniden ilkel ve ciddi göründüğünü görebiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, "ama gidip ilgilenmem gereken bir şey var."

Lauren'in yanına oturdu ve eğlenmeye hazırlandı. Edgcombe Kontesi'nin tek gösteri sanatçısı olmadığını öğrenmişti ama en önemli gösteri kesinlikle oydu. Tam Lauren'a bir şeyler söyleyecekti ki, Bayan Martin'in orta koridora doğru birkaç adım attığını ve şimdi sanki bir hayalet görmüş gibi olduğu yerde sabit durduğunu fark etti. Aceleyle tekrar ayağa kalktı.

"Bayan Martin?" dedi. "Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz? İzin verirsiniz-"

"Hayır," dedi. "Teşekkür ederim. Yine de izin verirsiniz yanınıza oturacağım. Teşekkür ederim."

Aceleyle onun yanındaki boş sandalyeye oturdu ve başını öne eğdi. Ellerini kucağında kavuşturdu ve adam ellerinin hafifçe titrediğini fark etti. Buharlı bir tipe benzemeyen bir kadından böyle bir şeyin gelmesi tuhaf, diye düşündü. Ama onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmek imkânsızdı ve kadın da hiçbir açıklama yapmadı.

"Bayan Wood ve Bayan Bains yeni işverenlerine sağ salım teslim edildiler mi?" diye sordu, onu üzen her neyse dikkatini dağıtmayı umarak.

Bir an için ona boş boş baktı.

"Hayır," dedi. "Henüz değil. İş adamım Bay Hatchard şehir dışındaydı. Ancak bugün döndü ve yarın kendisini ziyaret edebileceğimi bildirmek için haber gönderdi."

Yanaklarına biraz renk gelmeye başlamıştı. Omuzlarını dikleştirdi.

"Peki bu arada iyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu.

"Ah, evet, gerçekten," dedi ayrıntıya girmeden.

Ama konser başlamak üzereydi. Whitleaf salonun önüne taşınmış ve sanatçıların balo salonundaki herkes tarafından görülebilmesi için kurulan alçak kürsünün üzerinde duruyordu. Seyircilerden bazı sesler geldi ve ardından sessizlik oldu.

Konser başladı.

Joseph performansların yüksek kalibresinden etkilendi. Bir yaylı çalgılar dördlüsünün resitali, sonbaharda Viyana'daki opera binasında şarkı söylemek üzere nişanlanan genç bir baritonun bir dizi sunumu ve Joseph'in başka vesilelerle zevkle dinlediği, kendi başına bir şöhret olan topal, siyah saçlı Raymore Kontesi'nin bir piyanoforte resitali vardı. Ayrıca güzel kontralto sesiyle kendi eşliğinde melankolik bir halk şarkısı söyledi. Ve tabii bir de Edgecombe Kontesi vardı; soprano sesi zengin ve dolgundu, ancak çok geçmeden inanılmaz derecede yüksek notalara çıkabildiğini kanıtladı.

Bütün bu yaygaranın nedenini kolayca anlayabiliyordu.

Konuşmasını bitirdikten sonra seyircilerin alkışları arasında ayağa kalkan Joseph, buraya gelmek yerine suareye gitmiş olsaydı hayatın en büyük estetik deneyimlerinden birinden mahrum kalacağını fark etti. Ayrıca, elbette, Edgecombe'un sevgisinde Portia Hunt'ın yerini alan kadını iş başında görmek de ilgisini çekmişti. Onu daha önce de görmüştü, bu doğrudu, ama bu geceye kadar, dar, etkileyici yüzü içeriden aydınlatılana ve koyu renk saçları mum ışığında parlayana kadar onun enfes güzelliğini takdir etmemişti.

Kontes bisini bitirdiğinde, Bayan Martin ellerini birbirine sıkıca kenetlemiş ve çenesinin altında tutuyordu. Gözleri gurur ve şefkatle parlıyordu. Okulundaki öğretmenler evlilik piyasasında gerçekten de iyi iş çıkarmışlar, diye düşündü. Böyle bir cazibeyi ve yeteneği kadrosuna kattığına göre gerçekten de çok iyi bir okul olmalıydı.

Belki de sevincini Susanna ile paylaşmak için arkasına döndüğünde Bayan Martin'in gözleri akmayan yaşlarla doluydu. Joseph ona doğru dönerek, akşam yemeği odasında servis edilecek ikramlar için onu aile grubuna katılmaya davet etmek niyetindeydi.

Ama o daha teklifini yapamadan aniden kolunu kavradı ve onunla ısrarla konuştu.

"Bu tarafa doğru gelen biri var. konuşmak istiyorum," dedi.

Kaçlarını kaldırdı. Seyircilerin çoğu yemek salonuna doğru dağılıyordu. Ama akıntının tersine ilerleyen bir adam vardı, belli ki onların bulunduğu yöne doğru gidiyordu. Yusuf onu tanıyordu.

belli belirsiz. Onunla White'ın yerinde tanışmıştı. Adam İskoçya'dan yeni gelmişti. Adı McLeith'ti. Bir İskoç düklüğüne sahipti.

Ve Bayan Martin onu tanıyor ama onunla konuşmak istemiyor muydu?

Bu ilginçti. Bunun daha önceki tedirginliğiyle bir ilgisi var mıydı? diye merak etti.

Bir elini güven verici bir şekilde onun kolunun üzerine koydu. Onu adamın yolundan çekmek için artık çok geçti.

5

Claudia, Vikont Ravensberg ve eşiyle daha önce tanışmıştı.

-Aslında iki düğünde. Anne Jewell Vikont'un kardeşiyle, Susanna da Vikontes'in kuzeniyle evlenmişti.

Tanıdık yüzler görmek biraz rahatlatmıştı, özellikle de onu tanıyıp balo salonunda onunla konuşmaya geldiklerinde. Frances ve Lucius bir süre sessiz kalmak ve gösteriye hazırlanmak için müzik odasına gitmişlerdi; Susanna ve Peter ise balo salonunun kapısında konukları karşılamakla meşguldüler. Kalabalıkta tek başına olmak, kimseyi tanımamak ve bu yalnız halinden gerçekten keyif alıyormuş gibi davranmaya çalışmak hiç de rahat bir şey değildi.

Yüksek rütbeli olmalarına rağmen Vikontes Ravensberg'in halası ve eniştesinden hemen hoşlandı. Nazik ve cana yakın insanlardı ve onu da sohbete dahil etmek için çaba gösteriyorlardı. Aynı şey, Kilbourne Kontu ve Kontesi de gelip gruba katıldıktan sonra onlar için de söylenebilirdi. Attingsborough Markisi'ni tekrar görmek bile o kadar nahoş değildi. Ne de olsa, hiç kimseyi tanımayacağına kendini ikna etmişken, tanıdık bir yüz daha görmüştü. Of

Elbette, lacivert ve gümüş rengi ile beyaz ketenden oluşan gece kıyafetleri içinde her zamankinden daha muhteşem görünüyordu.

Grupla birlikte dururken kendine bir anlık özel bir eğlence ayırdı. İçlerinden hiçbiri unvansız değildi ve o da onların arasındaydı ve hatta arkadaşlıklarından oldukça keyif alıyordu. Eve döndükten sonra Eleanor'a anlatırken gecenin bu kısmından çok söz edecekti. Hatta kendi kendine neşeyle gülecekti.

Ancak Portfrey Düşesi yerlerine oturmalarını önerdiğinde ve Marki de ona yanına oturmak isteyip istemediğini sorduğunda eğlence yerini ani bir utanca bıraktı. Gerçekten de bu teklifi yapmaktan başka çaresi yoktu çünkü Düşes, ilk hoşbeşin ardından yapması gerektiği gibi başka bir yere gitmek yerine aile grubunun içinde durmuştu.

Tanrım, onun aşırı derecede görgüsüz ve terbiyesiz olduğunu düşünürlerdi.

Ve böylece gidip bir işle ilgilenmesi gerektiğine dair aceleci bir mazeret uydurdu. Elbette bunu gerçeğe dönüştürecekti. Edna ve Flora'yı bulacak ve tüm davetliler oturduktan sonra balo salonunun arka tarafında yer bulmalarını sağlayacaktı. Ve Peter'ın söz verdiği korkunç sonuçlara rağmen onlarla birlikte kalacaktı. Edna bir zamanlar Frances'in yönettiği küçükler korosunda şarkı söylemişti ve eski, saygıdeğer öğretmenini gerçek bir konserde dinleyeceği için bütün gün heyecandan yerinde duramamıştı. Flora, bu kadar çok zengin ve önemli insanı bir arada ve en güzel akşam kıyafetleriyle görme olasılığı karşısında daha da heyecanlanmıştı.

Ancak Claudia kendi kendine verdiği görevde fazla ilerleyemedi. Kendini mahcup hissettiğinde bile sinmek onun doğasında olmadığı için, balo salonunun neredeyse ön tarafında durduğu yerden uzaklaşırken, başka birini tanıyıp tanımayacağını merak ederek izleyicilere dikkatle baktı.

Yapabileceğinden çok şüpheliydi.

Ama sonra yaptı.

Orada, Claudia'nın durduğu orta koridorun yarısında ve solunda, şimdi Hallmere Markizi olan Leydi Freyja Bedwyn, yanında kardeşi Lord Aidan Bedwyn ve onun ötesinde Leydi Aidan'la hararetli bir sohbet içinde oturuyordu - Claudia onlarla Anne'in Bath'daki düğün kahvaltısında da tanışmıştı. Hallmere Markisi karısının diğer tarafında oturuyordu.

Claudia anında düşmanca bir tavır takındı. Uzun zaman önce o unutulmaz öğleden sonra Lindsey Hall'daki okul odasından çıktığından beri Leydi Hallmere'i birkaç kez görmüştü; en önemlisi de Leydi Freyja Bedwyn olarak bir sabah ansızın okula gelip kibirli ve küçümseyici bir tavırla Claudia'nın ihtiyacı olan bir şey olup olmadığını sorduğu zamandı.

Claudia'nın ateşi bu anıyı hatırlayınca hâlâ yükselebilirdi.

Yine de kadını şimdi tekrar görmek, attığı birkaç adımı geri atmasına ve Lord Attingsborough'nun yanındaki boş koltuğa aceleyle oturmasına neden olmazdı. Ne de olsa, biraz düşünseydi, Bedwyn'lerin en azından bir kısmının Sezon için şehirde olacağını ve burada olanların da bu geceki konserde pekâlâ boy gösterebileceğini tahmin ederdi.

Hayır, eğer tanıdığı tek yüzler onlar olsaydı, sadece omurgasını sertleştirir, dudaklarını birbirine daha sıkı bastırır, çenesini kaldırır ve yılmadan yoluna devam ederdi.

Ama Claudia'nın Leydi Hallmere'i fark etmesinden sadece bir saniye sonra, gözleri tam karşısında oturan ve kendisine dikkatle bakan beyefendiye takıldı.

Dizleri jöleye dönüşme tehlikesi geçirdi ve kalbi boğazına doğru fırladı - ya da oradaki rahatsız edici atıştan öyle görünüyordu. Ömrünün yarısı boyunca görmediği bu adamı nasıl tanıdığını bilmiyordu ama hemen tanıdı.

Charlie!

Hiç düşünmedi, düşünecek zamanı yoktu. Lord Attingsborough'nun ayağa kalkıp ona hasta olup olmadığını sormasının da yardımıyla, tamamen içgüdüsel olarak hareket etti. Hantal bir aceleyle onun yanındaki koltuğa çöktü ve ellerini kucağında kavuşturup kendini sakinleştirmeye çalışırken Lord Attingsborough'un ona ne dediğinin farkında bile değildi.

Neyse ki konser kısa bir süre sonra başladı ve o da yavaş yavaş kalbinin düzensiz atışlarını durdurabildi ve her şeye rağmen bu aristokrat aile grubunun topluluğuna dayatmada bulunduğu için biraz utanç duydu. Kendini müziği dinlemeye verdi.

Charlie Londra'daydı ve bu gece de burada.

Ne olmuş yani?

Şüphesiz konser biter bitmez ortadan kaybolacaktı. Yüz yüze gelmeleri konusunda en az onun kadar isteksiz olmalıydı.

yüzünü. Ya da kayıtsızlığı yüzünden onu görmezden gelmeye devam edecekti. Ne de olsa on sekiz yıl uzun bir süreydi. Onu son gördüğünde on yedi yaşındaydı, o ise bir yaş büyüktü.

Tanrım, çocuktan biraz daha fazlasıydılar!

Büyük olasılıkla onu tanımamıştı bile, sadece ayakta kalan son kişilerden biri olduğu için gözlerini boş boş ona dikmişti.

Frances anons edildiğinde ve alçak kürsüdeki yerini aldığı anda konsantre olmak için kendini eğitti. Bath'dan ayrılmadan önce bile en çok beklediği şey buydu ve Charlie'nin onu bu gösteriyi sonuna kadar takdir etmekten mahrum etmesine izin vermeyecekti. Elbette birkaç dakika sonra, konsantre olmak için irade gücünü kullanmasına gerek kalmadı. Frances tamamen muhteşemdi.

Claudia resitalin sonunda herkesle birlikte alkışlamak için ayağa kalktı. Tekrar bittiğinde, eğlenceden aldığı zevk, Frances'le duyduğu gurur ve bu gece arkadaşının uzun bir süre, belki de sonsuza dek son kez halkın karşısına çıkacağı için duyduğu mutluluktan başka bir şeyin farkında değildi.

Alkışlar nihayet dindiğinde ve Peter akşam yemeği odasında ikramların servis edileceğini duyurduğunda tekrar döndü. Gözlerini dolduran yaşları kırıştırtarak uzaklaştırdı. Susanna'yı bulmak ve Edna ile Flora'nın gerçekten de dinlemek için içeri gelebildiklerini görmek istiyordu. Lord Attingsborough, Leydi Ravensberg ya da gruptan bir başkası onu içki içmeye davet etmek zorunda hissetmeden önce oradan uzaklaşmak istiyordu. Bu ne kadar utanç verici olurdu!

Ve Charlie'nin gerçekten gittiğinden emin olmak istiyordu.

Yapmamıştı.

Diğer herkes ters yönde hareket etmesine rağmen orta koridorda kararlı bir şekilde ona doğru yürüyordu. Gözleri ona sabitlenmişti ve gülümsüyordu.

Claudia bu beklenmedik karşılaşmanın şokuyla başa çıkmaya, onu ilk gördüğünde olduğundan daha hazır değildi. Hiç düşünmeden Marki'nin kolunu tuttu ve ona bir şeyler geveledi.

Adamın eli onun elini kolunun üzerinde sardı; büyük, sıcak bir eldi ve son derece rahatlatıcı bir his veriyordu. Kendini neredeyse güvende hissediyordu.

Tepkilerinin alışılmadık alçaklığını sorgulamaması bile zihninin karışıklığının bir ölçüsüydü.

Ve sonra Charlie oradaydı, onun sadece bir iki adım önünde duruyordu, hala gülümsüyordu, kahverengi gözleri zevkle parlıyordu.

Kesinlikle daha yaşlı görünüyordu. Henüz kelleşmemiş olmasına rağmen sarı saçları seyreli ve azalmıştı. Yüzü hâlâ yakışıklı olmaktan ziyade yuvarlak ve hoştu ama gözlerinin kenarlarında ve ağzının yanında çocukken olmayan çizgiler vardı. Şişman olmasa da artık daha sağlam bir yapısı vardı. On sekiz yaşından sonra boyu uzamamıştı. Gözleri hâlâ onunkilerle aynı seviyedeydi. Eskiden giydiği dikkatsiz kıyafetlerin aksine, sessiz bir zarafetle giyinmişti.

"Claudia! Sensin!" dedi ve iki elini ona doğru uzattı.

"Charlie." Dudaklarını kıpırdatmaya zorlukla ikna edebildi.
Kendilerini sert ve kontrolünün dışında hissediyorlardı.

"Ama ne hoş bir sürpriz!" dedi. "Kendime inanamadım-"

"Sana da iyi akşamlar McLeith," dedi Attingsborough Markisi, sesi sert ve hoştu. "Güzel bir konserdi, değil mi?"

Charlie sanki onun yanında durduğunu ve elini kolunun üzerinde tuttuğunu yeni fark etmiş gibi ona baktı. Kendi kolları yanlarına düştü.

"Ah, Attingsborough," dedi. "İyi akşamlar. Evet, gerçekten de asil bir şekilde ağırlandık."

Marki nazikçe başını eğdi. "Bize izin verir misiniz?" dedi. "Grubumuz çoktan yemek salonunun yolunu yarıladi. Onlarla birlikte yerimizi kaybetmek istemeyiz."

Claudia'nın elini kolunun içinden geçirdi ve elini Claudia'nın elinin üzerinde tuttu.

"Ama nerede yaşıyorsun Claudia?" Charlie dikkatini tekrar Claudia'ya vererek sordu. "Seni nerede arayabilirim?"

Marki neredeyse aynı anda, "Şalınız omzunuzdan kaymış," dedi, boştaki eliyle şalı yerine koyarken sesi endişeyle doluydu ve bunu yaparken yarı yarıya kızın önünde döndü. "İyi geceler, McLeith. Seni gördüğüme sevindim."

Ve Charlie'yi geride bırakarak diğer konuklarla birlikte koridora doğru ilerliyorlardı.

"Başın belada mı?" diye sordu marki, duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında, başını onunkine yaklaştırarak.

"Öyleydi," dedi. "Uzun zaman önce. Bir ömür önce."

Kalbi yeniden boğazına kadar çarpıyor, neredeyse onu sağır ediyordu. Aynı zamanda kendine dönüyor ve her zamanki sert karakterinden eser kalmadığını utanç verici bir şekilde fark ediyordu. Tanrım, Marki'nin koluna bile girmiş ve ondan yardım ve koruma dilemişti - Marlborough'da ona bağımsızlık hakkında söylediklerinden sonra. Ne kadar aşağılayıcı! Birden burun delikleri Marki'nin kolonyasının kokusuyla doldu; okulda ve arabada fark ettiği kokunun aynısıydı bu. Neden erkek kolonyaları her zaman kadın parfümlerinden daha cazip kokardı?

"Özür dilerim," dedi. "Bu benim için çok aptalcaydı. Bu çok daha iyi olurdu ve bana daha çok yakışırdı.
-Onunla birkaç dakika medeni bir şekilde sohbet etmek için."

Aslında onu gördüğüne çok sevinmişti. İki elini de avuçlarının içine almak istemişti. Onu arayabilmek için nerede yaşadığını bilmek istemişti. Sıkıntı öfkeye dönüştü. Hiç de kambur olmayan omurgasını dikleştirdi.

"Beni daha fazla meşgul etmenize gerek yok," dedi elini Marki'nin kolundan kurtararak. "Zamanınızı ve iyi niyetinizi yeterince zorladım ve bunun için özür dilerim. Çok geç olmadan gidin ve ailenize katılın."

"Ve seni yalnız mı bırakayım?" dedi ona gülümseyerek. "Bu kadar terbiyesizlik edemezdim. İzin verin sizi birkaç kişiyle daha tanıştıracak zihninizi dağıtayım."

Dirseğini tutup onu çevirdi ve orada, neredeyse yüz yüze, Lord ve Leydi Aidan Bedwyn, Hallmere Markizi ve Markizi ve - Tanrı aşkına! - Bewcastle Dükü ve Düşesi duruyordu.

"Joseph," dedi düşes, sıcak bir gülümsemeyle. "Seni Lauren ve Kit ile otururken görebiliyorduk. Bu akşam son derece keyifli değil miydi? Ve-evet, öyle! Terbiyemi mazur görün, Bayan Martin. Nasılsınız?"

Claudia -dikkatinin dağılmasının bir başka ölçüsü olarak-reverans yaptı ve beyler eğildi, Dük ise başını sadece yarım eğdi. Leydi Aidan ve Lord Hallmere gülümsedi ve Leydi Hallmere mağrur görünüyordu.

"Bayan Martin," dedi Lord Aidan. "Sydnam Butler'ın karısının bir zamanlar öğretmenlik yaptığı Bath'daki okulun sahibi, sanırım? Düğün kahvaltılarında tanışmıştık. Nasılsınız hanımefendi?"

Lord Attingsborough, "Gördüğüm kadarıyla tanıştırmaya gerek yok," dedi. "Geçen hafta Bayan Martin ve iki öğrencisine Bath'dan buraya kadar eşlik etme şerefine nail oldum."

"Okulu emin ellere bıraktığınıza inanıyorum Bayan Martin," dedi Leydi Hallmere, oldukça belirgin burnunun uzunluğuna bakarak.

Claudia kılıandı.

"Tabii ki yaptım," diye karşılık verdi. "Onu kötü ellere bırakmam pek mümkün değil, değil mi?"

Çok geç fark etti ki, hiç düşünmeden ve sert bir şekilde konuşmuştu ve sonuç olarak son derece kaba davranmıştı. Eğer kızlarından biri onu dinlerken böyle bir şey yapsaydı, kızı bir kenara çeker ve nefes aldırmadan beş dakika boyunca azarlardı.

Leydi Hallmere'in kaşları yukarı doğru kalktı.

Dük'ün sağ eli mücevherli test bardağının sapında kıvrıldı.

Lord Hallmere sırttı.

Düşes güldü.

"Bayan Martin'i bu konuda daha fazla sorgularsan beni gücendirirsin, Freyja," dedi. "Sorumluluğu Eleanor'a bıraktı ve kız kardeşimin gerçekten de çok yetenekli olduğuna eminim. Ayrıca ona bu kadar güvendiğiniz için çok mutlu olduğunu da eklemeliyim, Bayan Martin."

Ve işte gerçek bir hanımefendi konuştu, diye düşündü Claudia pişmanlıkla, potansiyel olarak garip bir anı cazibe ve zarafetle yumuşattı.

Attingsborough Markisi Claudia'nın dirseğini tekrar kavradı.

"Lauren ve Kit, Portfrey'ler ve Kilbourne'ler masalarında bizim için yer ayıracaklar," dedi. "Gidip onlara katılmalıyız."

Kapıya doğru ilerlerken Claudia, "Yine özür dilerim," dedi. "Kızlarıma nezaketin her zaman neredeyse tüm kişisel duygulardan önce gelmesi gerektiğini öğretiyorum, ancak az önce kendi öğretilerimi oldukça muhteşem bir şekilde görmezden geldim."

"Sanırım," dedi adam ve Leydi Hallmere onun gerçekten eğlendiğini görebiliyordu, "Leydi Hallmere sorusunu sadece kibar bir konuşma olarak sormuştu."

"Ah, o kadın değil," dedi pişmanlığını unutarak. "Leydi Freyja Bedwyn değil."

"Onu evlenmeden önce tanıyor muydunuz?"
diye sordu. "Sana bahsettiğim öğrenciydi,"
dedi.

"Hayır!" Adamın eli kızın dirseğini daha sıkı kavrayarak onu balo salonunun kapısının ötesinde ama yemek odasının hemen dışında durmaya zorladı. şimdi açıkça sırtıyordu. "Ve Bewcastle seni kendi başının çaresine bakman için acımasızca yönlendiren kişi miydi? Bewcastle'a burun mu kıvırdın? Ve Lindsey Hall'un garaj yolundan aşağı mı indin?"

"Hiç komik değildi," dedi kaşlarını çatarak. "Bunun uzaktan yakından eğlenceli bir yanı yoktu."

"Ve böylece," dedi gözleri neşeyle parlayarak, "seni McLeith'ten Bedwyn'lere götürdüğümde kızartma tavaşından ateşe attım, değil mi?"

Kadın kaşlarını çatarak ona baktı.

"Sanırım, Bayan Martin," dedi, "ok ilginç bir yaşam sürmüş olmalısınız."

Omurgası sertleşti ve cevap vermeden önce dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Ben-" diye başladı.

Ve sonra son on dakika kadarını onun gözlerinden görünmüş olması gerektiği gibi gördüm.

Dudakları seğirdi.

"şey," diye kabul etti, "sanırım bir bakıma yle."

Ve açıklanamayan bir nedenle ikisi de onun bu itirafını son derece gıdıklayıcı buldular ve kahkahalara boğuldular.

"Özür dilerim," dedi fırsat bulduğunda. "Ben de senin," diye karşılık verdi.

"Ve düşününce," dedi, tekrar dirseğinden tutup onu yemek odasına götürürken, "buraya gelmek yerine bu akşam Leydi Fleming'in suaresine gidebilirdim."

Portfrey Düşesi gülümseyerek masalardan birinden işaret ediyordu ve Kilbourne Kontu da Claudia'ya bir sandalye çekmek için ayağa kalkmıştı.

Marki'nin yaptığı seçimden pişman olup olmadığı Claudia için belirsizdi. Ama geldiği için çok memnundu. Dağınık ruhunu bir şekilde onarmıştı - her ne kadar bazılarının farkında olmadan sebebi olsa da. En son ne zaman bu kadar çok güldüğünü hatırlamıyordu.

Yerine otururken ciddi bir şekilde, onun hakkındaki fikrini gözden geçirme ve ondan gerçekten hoşlanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşündü.

Ve burada, birkaç saat önce ayrılmış olması gereken bir aile grubunun ortasındaydı. Ve yenilenen rahatsızlığı için kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Daha önce ne zaman destek ve koruma için bir erkeğe sarılmıştı?

Gerçekten çok alçaltıcıydı.

Claudia -kuşkusuz uzun bir uyanıklık döneminden sonra- Markiz'i düşünerek uykuya daldı.

Attingsborough ve McLeith Dükü Charlie'yi düşünerek uyandı.

Evet, gerçekten de aristokrasiye, özellikle de düklere karşı duyduğu antipatiyi dürüstçe dile getirmişti. Bu iğrenç ve küstah Bewcastle Dükü ile başlamamıştı. Başka bir dük, onunla tanışmadan çok önce hayatını mahvetmişti.

Çocukluğu ve genç kızlığı boyunca Charlie Gunning'le birlikte yaşamış ve nefes almıştı, ya da geriye dönüp baktığında öyle görünüyordu. Beş yaşında şaşkın ve mutsuz bir yetim olarak babasının evine geldiği andan itibaren, on iki yaşında okula gidene kadar neredeyse birbirlerinden ayrılmamışlardı ve ondan sonra bile tatillerinin her anını birlikte geçirmişlerdi.

Ama sonra, o on sekiz, kız on yedi yaşındayken, adam bir daha dönmek üzere gitmişti. O zamandan beri onu görmemişti.

-Ta ki dün akşama kadar. Neredeyse on yedi yıldır ondan haber almamıştı.

Yine de dün akşam onunla sanki ilişkilerinde ani ve acımasız bir son yaşanmamış gibi konuşmuştu. Sanki dünyada suçluluk duymasını gerektirecek hiçbir şey yokmuş gibi konuşmuştu.

Ama ne hoş bir sürpriz! Ama

nerede yaşıyorsun?

Sizi nereden arayabilirim?

Gerçekten sevinmeye hakkı olduğuna inanıyor muydu? Ve onu çağırmaya? Buna nasıl cüret edebilirdi! On yedi yıl uzun bir süre olabilirdi -neredeyse hayatının yarısı- ama o kadar da uzun değildi. Hafızasında hiçbir sorun yoktu.

Ama kahvaltı için giyinirken ve sabahın ilerleyen saatlerinde Bay Hatchard'ın ofisine yapacağı ziyareti hatırlamaktan vazgeçti. Edna ve Flora olmadan yalnız gitmeye karar vermişti. Frances eve gelecekti ve Susanna'yla birlikte kızları yeni giysiler ve aksesuarlar için alışverişe götüreceklerdi.

Frances uzun süren bir kahvaltının ardından bir arabayla gelip diğer üçünü de arabaya bindirdiğinden, Claudia kendini Peter'in şehir arabasıyla randevusuna giderken buldu. Peter, Claudia'nın böyle güneşli bir günde yürümekten zevk alacağına dair itirazlarını dinlemeyi bile reddetmişti.

"Susanna beni asla affetmez," demişti gözleri parlayarak. "Ve ben bundan nefret ederim. Bana acı, Claudia."

Bay Hatchard'ın iki kız için bulduğu işin her şeye rağmen uygun olmayabileceği endişesine rağmen, Londra sokaklarında ilerlerken morali yüksekti. Artık zamanı geldiğine göre, bağımsızlığına, bekâr bir kadın olarak başarısına son noktayı koymak üzere olduğu için heyecandan köpürüyordu.

Okulu neredeyse başından beri cömertçe destekleyen hayırseverin yardımına artık ihtiyaç yoktu. Retikülünün içine onun için bir mektup sıkıştırmıştı - Bay Hatchard mektubu onun için teslim edecekti. Adamın kim olduğunu asla öğrenemeyecek olması üzücüydü ama anonim kalma isteğine saygı duyuyordu.

Okul gelişmeye devam ediyordu. Geçen yıl içinde okulu yandaki eve kadar genişletebilmiş ve kadroya iki öğretmen daha eklemişti. Daha da sevindirici olanı, artık hayır kurumlarından aldığı öğrencilerin sayısını artırabiliyordu.

On ikiden on dörde kadar. Ve okul mütevazı bir kâr bile elde ediyordu.

Peter'ın arabacısı onu arabadan indirirken ve Bay Hatchard'ın ofisine adım atarken, önümüzdeki bir saat kadar bir süreyi dört gözle beklediğini düşündü.

Bir saatten az bir süre sonra Claudia aceleyle kaldırıma çıktı. Vikont Whitleaf'in arabacısı kutudan aşağı atladı ve onun için arabanın kapısını açtı. Ona eve yürüyerek gideceğini söylemek için nefesini tuttu. Arabaya binemeyecek kadar tedirgindi. Ama daha konuşmadan adının söylendiğini duydu.

Attingsborough Markisi, Kilbourne Kontu ve başka bir beyefendiyle birlikte caddede ilerliyordu. Onu selamlayan Markiz'di.

"Günaydın Bayan Martin," dedi daha da yaklaşarak. "Bu sabah nasılsınız?"

"Biraz daha kızgın olsaydım, Lord Attingsborough," dedi, "kafamın tepesi uçabilirdi."

Kaşlarını kaldırdı.

"Eve yürüyerek gideceğim," dedi arabacıya. "Beni beklediğiniz için teşekkür ederim ama bensiz dönebilirsiniz."

Marki, "Size eşlik etmeme izin vermelisiniz, hanımefendi," dedi.

"Bir refakatçiye ihtiyacım yok," dedi ona sertçe. "Ve bu sabah iyi bir arkadaş olmayacağım."

"O halde bir dost olarak size eşlik etmeme izin verin," dedi ve eyerinden inip konta döndü. "Atımı ahıra geri götürecekmisin Nev?"

Kont gülümseyerek Claudia'ya şapkasını çıkardı ve kesin bir hayır demek için artık çok geçti. Ayrıca tanıdık bir yüz görmek onu rahatlatmıştı. Konuşacak birini bulabilmek için Susanna'nın alışveriş gezisinden dönmesini beklemek zorunda kalacağını düşünmüştü. O zamana kadar patlayabilirdi.

Bir dakika sonra Attingsborough Markisi'yle birlikte kaldırımında yürüyorlardı. Adam kolunu uzattı, kadın da aldı.

"Dün akGama ve bu sabaha rağmen," diye teminat verdi ona, "pek sıkıntılı değildir. Ama bu sabah sıkıntıdan ziyade öfke-öfke- var."

"İçeride seni üzen biri mi var?" diye sordu, az önce içinden çıktığı binaya doğru başını sallayarak.

"Orası Bay Hatchard'ın ofisi," diye açıkladı ona. "Benim iş adamım."

"Ah," dedi. "İş. Onayınızı almadı mı?"

"Edna ve Flora yarın benimle birlikte Bath'a dönecekler," dedi.

"O kadar kötü mü?" Kolundaki elini okşadı.

"Daha kötü," diye güvence verdi ona. "Çok daha kötü."

"Ne olduğunu bilmeme izin var mı?" diye sordu.

"Bedwyn'ler," dedi, bir sokaktan geçip taze gübre yığınınndan kaçınırlarken boşdaki eliyle havayı keserek. "İşte olan bu. Bedwynler! Onlar benim ölümüm olacak. Yemin ederim olacaklar."

"Umarım öyle değildir," dedi.

"Flora, Leydi Aidan Bedwyn tarafından işe alınacaktı," dedi Claudia, "Edna ise Hallmere Markizi'nden başkası tarafından işe alınmayacaktı!"

"Ah," dedi.

"Bu dayanılmaz bir şey," dedi ona. "O kadın bu cesareti nereden buluyor bilmiyorum."

"Belki de," diye önerdi, "sizi para ya da mevki için bile ilkelerinden ve yüksek standartlarından ödün vermeyen üstün bir öğretmen olarak hatırlıyordur."

Claudia homurdandı.

"Ve belki de," dedi, "büyümüşür."

"Onun gibi kadınlar," dedi Claudia, "büyümezler. Sadece daha da iğrençleşirler."

Elbette bu çok saçma ve adaletsizdi. Ama eski Leydi Freyja Bedwyn'e karşı duyduğu antipati o kadar derindi ki, kadın söz konusu olduğunda mantıklı davranmaktan acizdi.

"Leydi Aidan Bedwyn'e de bir itirazınız mı var?" diye sordu, şapkasının kenarını karşı yönde yürüyen birkaç hanıma dokundurarak.

Claudia, "Bir Bedwyn'le evlendi," dedi.

"Bana her zaman çok cana yakın biri gibi gelmiştir," dedi. "Görünüşe göre babası servetini kazanmadan önce Galli bir kömür madencisiymiş. Kendisinden daha az şanslı insanlara yardım etmekle ünlü. Üç çocuğundan ikisi evlatlık. Onlar için mi bir mürebbiyeye ihtiyacı var?"

"Kız için," dedi Claudia, "ve sonunda küçük kızı için."

"Demek Bayan Bains ve Bayan Wood'la birlikte Bath'a döneceksiniz," dedi. "Bu konuda onlara herhangi bir seçim hakkı tanınacak mı?"

"Onları sefil olmaları için köleliğe göndermezdim" dedi.

"Belki de," diye önerdi, "bu şekilde görmüyor olabilirler, Bayan Martin. Belki de böyle seçkin ailelerin evlerinde mürebbiye olma ihtimali onları heyecanlandırıyordur."

Küçük bir çocuk, peşinde telaşlı görünen bir hemşireyle birlikte kaldırımında çember çeviriyordu. Marki onlar geçene kadar Claudia'yı bir kenara çekti.

"Küçük zıpçıktı," diye yorum yaptı. "Bahse girerim, parkta bolca açık alan olduğu zamanlar dışında o şeyi taşıyacağına dair sadakatle söz vermiştir."

Claudia yavaş bir nefes aldı.

"Lord Attingsborough," dedi, "Bay Hatchard'ın ofisinde aşırı ve mantıksız bir tepki gösterdiğimi mi ima ediyorsunuz?"

"Hiç de değil," dedi. "Öfkeniz takdire şayan, tıpkı kızlarla tekrar bir araya gelerek onlara yük olma kararlılığınız gibi."

onları mutsuzluk getirebilecek bir işe yerleştirmek yerine Bath'a geri g t r mek."

İ  çekti.

" ok haklısınız," dedi. " ok aceleci davrandım." Adam ona sırtıttı.

"Hatchard'a kesin bir hayır cevabı verdiniz mi?" diye sordu.

"Evet," dedi, "ama yarına kadar hiçbir Şey yapmamakta ısrar etti. Kızların müstakbel işverenleriyle görüşmelere katılmalarını istiyor."

"Ah," dedi.

"Sanırım," dedi, "onlara seçim hakkı vermeliyim, değil mi?"

"Eğer onların kararlarına güveniyorsanız," dedi.

Tekrar i  çekti. "  retmeye çalıştığımız Şeylerden biri de bu," dedi. "İyi muhakeme, mantık, kendi kendine düşünme, kişinin kendi kararlarını hem mantığına hem de eğilimlerine dayanarak vermesi. Bu birden fazla Şey demek. Kızlarımıza bilgili, düşünen yetişkinler olmayı öğretmeye çalışıyoruz - özellikle de okuldan çıkar çıkmaz evlenip hayatlarının geri kalanında tüm düşünme içini kocalarının yapmasına izin vermeyecek hayırsever kızlara."

"Bu evliliğin pek de pembe bir tablosu değil," dedi.

"Ama çok doğru bir tablo," diye karşılık verdi.

Kaldırım boyunca sıralanmış ağaçların altında yürüyorlardı. Claudia kısa bir süre için yüzünü

dalları ve yaprakları, mavi gökyüzünü ve güneş ışığını seyrediyor.

"Onları uyaracağım," dedi. "Bewcastle Dükü'nün önderliğindeki Bedwyn'lerin nesiller boyunca zenginlik ve ayrıcalığın tadını çıkarmış bir aile olduğunu, kibirli olduklarını ve sosyal skalada kendilerinden aşağıda olan herkesi küçümsediklerini açıklayacağım - ki buna neredeyse var olan diğer tüm ölümlüler de dahil. Leydi Hallmere'in aralarındaki en kötü kişi olduğunu açıklayacağım. Onlara görüşmeye bile katılmamalarını, bavullarını toplayıp benimle Bath'a dönmelerini tavsiye edeceğim. Sonra da ne yapmak istediklerine kendilerinin karar vermesine izin vereceğim."

Birden her iki kızın da geçen yaz Susanna'nın düğünü vesilesiyle diğer hayırsever kızlarla birlikte Lindsey Hall'da kaldıklarını hatırladı. Aslında Bewcastle Dükü ve Düşesi ile tanışmışlardı.

Bu Markiz . Attingsborough oldu Gülerek
Yumuşakça.
Claudia ona sertçe baktı. Sonra o da güldü.

"Ben sadece öfkelendiğimde zalim olurum," dedi. "Sadece kızgın değil, öfkeli. Bu pek sık olmaz."

"Ve öyle olduğunda," dedi, "birisinin değerli kızlarınızdan birini tehdit ettiğinden şüpheleniyorum."

"Onlar çok değerli," dedi ona. "Özellikle de benden başka onlar adına konuşacak kimsesi olmayanlar."

Adam kızın elini tekrar okşadı ve kız birdenbire birkaç dakikadır onunla birlikte, ne yöne gittiklerine hiç dikkat etmeden yürüdüğünü fark etti.

"Neredeyiz?" diye sordu. "Susanna'nın evine giden yol bu mu?"

"Eve giden en uzun ve en iyi yol bu," dedi ona. "Gunter'den geçiyor. Buzlarının tadına baktın mı?"

"Hayır, görmedim," dedi Claudia. "Ama bugün sabah." "Ve bir yasaya göre, bir insan bir gün içinde Buz sadece öğleden sonra mı?" dedi. "Hiç zaman olmayacak bu öğleden sonra. Bayan Corbette-Hythe'ın bahçe partisinde olacağım. Gelecek misin?"

Claudia içten içe irkildi. Bunu tamamen unutmuştu. Evde kalmayı tercih ederdi ama elbette gitmeliydi. Susanna ve Frances ondan bunu bekliyorlardı, o da kendinden bunu bekliyordu. Tonlarca insanın arasında dolaşmaktan hoşlanmıyordu, ama sırf utandığı ve kendini oraya ait hissetmediği için hiçbir eğlenceden kaçmayacaktı.

Bu şeyler gitmek için daha fazla nedendi.

"Evet," dedi.

"O zaman bu sabah Gunter'de buz almak için duracağız," dedi ve elini bir kez daha okşadı.

Ve hiçbir neden yokken Claudia yine güldü.

Öfkesi nereye gitmişti? Acaba manipüle edilmiş olabilir miydi? Yoksa sadece daha soğukkanlı bir kafanın bilgeliğinden mi yararlanmıştı?

Bilgelik mi?

Attingsborough Markisi mi?

Birden bir şey hatırladı ve bu, öfkesinin kalıntılarını ortadan kaldırdı.

"Özgürüm," dedi Marki'ye. "Az önce Bay Hatchard'a hayırseverime artık ihtiyacım olmadığını bildirdim. Az önce kendisine adam için bir teşekkür mektubu verdim."

"Gerçekten de kutlama için bir neden," dedi. "Ve bunu kutlamak için Gunter'in buzlarından birinden daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Eğer bir tane varsa, ne olabileceğini düşünemiyorum," diye kabul etti.

6

Bayan Corbette-Hythe'ın Richmond'daki evinin bahçesi geniş ve güzel bir şekilde düzenlenmişti. Thames Nehri'nin kıyısına kadar uzanıyordu ve büyük bir bahçe partisi için ideal bir ortamdı ve bu parti de oldukça büyüktü.

Yusuf bu tür etkinliklerde genellikle yaptığı gibi neredeyse herkesi tanıyordu. Bir elinde bir kadeh şarapla gruptan gruba dolaşıyor, tanıdıklarıyla sohbet ediyor ve yoluna devam etmeden önce genellikle kendini iyi hissettiriyordu.

Hava idealdi. Gökyüzünde neredeyse hiç bulut yoktu. Güneş sıcaktı ama hava yine de tazeydi, terasın altındaki resmi bahçelerin yataklarını ve bordürlerini dolduran binlerce çiçeğin kokusuyla parfümlenmişti ve ayrıca seyredenlere bir renk şöleni sunuyordu. Evin bir tarafında bir gül çardağı vardı. Kemerli giriş kapısının yakınında bir yaylı çalgılar beşlisi, kuş sesleri, kahkahalar ve birbirleriyle sohbet eden seslerle hoş bir şekilde karışan yumuşak bir müzik çalıyordu.

Joseph, Lauren ve Kit'in de aralarında bulunduğu gruba vardığında kuzenini haberlerle dolup taşarken buldu.

"Neville ve Lily ile konuştun mu?" diye sordu. Ama onun cevabını beklemedi. "Gwen ve Clara Teyze

yaz için Alvesley'e gelecek."

"Ah, harika bir haber!" dedi. Kit'in anne ve babası, Redfield Kontu ve Kontesi, yaz aylarında kırkınıc evlilik yıldönümlerini kutlayacaklardı. Onların ve Kit ile Lauren'in evi olan Alvesley Park, kendisi de dahil olmak üzere konuklarla dolup taşacaktı. Gwen Neville'in kız kardeşi, Clara Teyze de annesiydi.

Lauren, "Anne ve Sydnam da orada olacaklar," diye ekledi.

Joseph, "Onları görmek için sabırsızlanıyorum," diyerek onu temin etti. "İnsanın moralini yükseltmek için kırd bir aile toplantısı gibisi yoktur, değil mi?"

Bayan Hunt onu dün akşam için cezalandırıyordu, Joseph neredeyse geldiği andan itibaren bunun farkındaydı. Ev sahibesini selamlamayı bitirir bitirmez onun grubuna katılmış, bütün öğleden sonrayı onun yanında geçirmeye oldukça hazır olmuştu. Kadın ona nezaketle gülümsemiş ve sonra dikkatini tekrar Bayan Dillinger'la yaptığı sohbe vermişti. Kısa bir süre sonra bu konu da tükenince, kendi konularından birini açtı: son moda boneler. Gruptaki tek erkek olduğu için kendini oldukça dışlanmış hissetti ve kısa süre sonra daha uygun bir arkadaş bulmak için uzaklaştı.

Ona doğrudan pay vermişti, vallahi.

Bu öğleden sonra her zamankinden daha da güzel görünüyordu. Diğer hanımlar bu etkinlik için parlak renkli elbiseler giymişken, Bayan Hunt çiçeklerle ya da güneş ışığıyla ihtişamda yarışamayacağını anlamış olmalı ki süssüz beyaz muslin giymişti. Sarı saçları, beyaz gül goncaları ve bir tutam yeşillikle süslenmiş beyaz dantelli bir şapkanın altında ustaca şekillendirilmişti.

Sonunda tek başına su kenarına doğru yürümeden önce birkaç gruba daha karıştı. Bahçe, evin yakınında çiçekler ve bir renk cümbüşü sergileyecek şekilde ustaca tasarlanmıştı; suya yaklaştıkça daha fazla ağaç vardı ve her şey yeşilin farklı tonlarındaydı. Yukarı bahçe buradan görünmüyordu bile, evin çatısının ve bacalarının sadece bir kısmı görünüyordu. Hâlâ belli belirsiz müzik tınları duyabiliyordu ama sesler ve kahkahalar kısılmıştı.

Konukların çoğu eve, arkadaşlığa ve yemeğe yakın kalmıştı. Yine de birkaç kişi iskeleden küçük kayıklara binerek suya açılmıştı. Genç bir çift sıranın kendilerine gelmesini bekliyordu. Bir kadın kısa bir mesafe ötede, söğüt ağaçlarının gölgesinde tek başına yürüyordu.

Bir süreliğine güneşin doğrudan sıcaklığından kaçması akıllıcaydı, diye düşündü Yusuf, ama kesinlikle yalnız kalmaya ihtiyacı yoktu -en azından kaynaşmanın amaçlandığı bir partide. Ama sonra, elbette, yalnızdı. Bazen kalabalığın taleplerine kısa bir ara vermek temiz hava almak kadar iyi gelirdi.

Kadın yürümeyi bırakıp suyun ötesine bakmaya başladığında birden onun Bayan Martin olduğunu fark etti. Tereddüt etti. Belki de yalnız kalmayı tercih ediyordu - ne de olsa bu sabah onun zamanının büyük bir kısmını almıştı. Ya da belki de kendini yalnız hissediyordu. Ne de olsa burada tanıdığı çok fazla insan olmamalıydı.

Dün akşam yemek odasının dışında paylaştıkları kahkahaları hatırladı ve gülümsedi. Kahkaha onu bir şekilde dönüştürmüş ve yaşımdan yıllar eksiltmişti. Ve onu bu sabah Gunter'in yerinde hatırladı, buzunu küçük kaşıklarla yavaş yavaş yiyor, her birinin tadını çıkarıyordu.

ve sonra onun eğlendiğini fark edince savunmaya geçti.

"Bunun her gün, hatta her yıl yaptığım bir Şey olmadığını anlamalısınız," diye açıklamıştı. Ya da her on yılda bir."

Adımlarını ona doğru çevirdi.

"Görüyorum ki biraz gölge bulmuşsunuz," dedi, yaklaşırken sesini yükselterek, onu  rk tmemek için. "Bunu paylaşmama izin verir misiniz?"

Yine de ürkmüş görünüyordu.

"Elbette," dedi. "Açık havanın herkese eşit derecede ait olduğuna inanıyorum."

"Kuşkusuz tüm izinsiz girenlerin ve kaçak avcılarının inancı budur," dedi ona sıritarak. "Eğleniyor musun?"

Normal bir kadın olsa kibarca gülümser ve gerçekten de öyle olduğunu söyler ve sohbet tahmin edilebilir yavanlıklara doğru ilerlerdi. Bayan Martin tereddüt etti ve sonra açıkça doğru olan Şeyi söyledi.

"Pek sayılmaz," dedi. "Şey, aslında, hiç de değil."

Hiçbir açıklama yapmadı ama ona neredeyse vahşice baktı. Düzgün pamuklu elbisesi ve şapkasının altına topladığı saçlarıyla bir hizmetçiyle ya da bir kız okulunun müdiresiyle karıştırılabilirdi.

Kibar sohbetlerde dürüstlük hanımlarda ya da beylerde nadir görülen bir Şeydi. Kimse hoşnutsuz olduğunu, terbiyesiz görünmeden itiraf edemezdi.

"Sanırım," dedi, "okulunuzda her zamanki ortamınızdayken kimse size sosyal yükümlölükler dayatmıyor ya da eğlenmeniz için sizi zorlamıyor. Sanırım genellikle büyük bir özgürlüğe ve bağımsızlığa sahipsiniz."

"Peki ya sen?" diye sordu ona kaşlarını kaldırarak. "Tam tersine," dedi ona. "Biri içindeyken bir unvana sahip olmak, bu sadece bir nezaket unvanı olsa bile Sezon boyunca davet edildiği her balo salonunu, misafir odasını ya da bahçeyi doldurmak için hazır bulunma yükümlölüğü altındadır ki ev sahibesi bunun gerçek bir sıkışma olduğunu iddia edebilsin ve böylece tüm tanıdıklarını kışkıandırabilsin. Ve kişi herkese ve her kesime karşı nazik ve sosyal olmak zorundadır."

"Ben her şey miyim?" diye sordu ona. "Yoksa muhtelif miyim?"

Kıkırdadı. Onun kuru mizahını daha önce de görmüş ve bundan hoşlanmıştı.

Sabit bir şekilde ona bakıyordu, sudan gelen ışık yüzünün bir tarafında desenlerle dans ediyordu.

"Ve tüm yaptığınız bu mu?" diye sordu ona cevap beklemeden. "Partilere katılmak ve rütbeniz ve toplum sizden bunu talep ettiği için kendinizi hoş göstermek mi?"

Noel'den bu yana Lizzie'yle geçirdiği zamanı düğündü ve kalbinde artık alıGılmıG bir ağırlık hissetti. O anda yeni bir konu açacaktı, Bath'a dönmeden önce kesinlikle onunla konuşmak istiyordu, ama o doğru kelimeleri bulamadan Lizzie tekrar konuştu.

"Lordlar Kamarası'nda oturmuyor musunuz?" diye sordu. "Ama hayır, elbette değilsiniz. Sizinki bir nezaket unvanı."

"Ben bekleyen bir düküm," dedi ona gülümseyerek. "Ve başka bir seçenek olsaydı, böyle kalmasını tercih ederdim."

"Evet," dedi, "bir ebeveyni kaybetmek mutlu bir şey değil. İnsanın hayatında kocaman, esneyen, boş bir delik bırakıyor."

Babasının ölümünün onu mirastan mahrum bıraktığını, oysa kendi durumunda bunun tam tersinin olacağını fark etti. Ama her şey söylendiğinde ve yapıldığında, bir insan hayatı herhangi bir servetten daha önemliydi. Özellikle de sevilen birinin hayatı söz konusuysa.

"Aile her zaman her şeyden daha önemlidir," dedi ona.

"Burada Susanna ve Frances'le birkaç hafta geçirmekten hoşlanacağımı düşünmüştüm," dedi Bayan Martin iç çekerek ve yüzünü suyun karşı tarafına çevirdi. "Ve gerçekten de onları görmek çok güzeldi. Ama onlarla birlikte olmak aynı zamanda bu tür etkinliklerde de bulunmak anlamına geliyor. Sanırım en kısa zamanda Bath'a dönmek istiyorum. Benim hayatım bundan çok farklı bir dünyada geçiyor."

"Ve siz de kendinizinkini tercih edersiniz," dedi. "Sizi suçlayamam. Ama bu arada Bayan Martin, en iyi yaptığım şeyi yapmama izin verin. Sizi eğlendirmeme izin verin. Gördüğüm kadarıyla şu anda tekneler için sırada kimse yok. Görünüşe göre Crawford ve Bayan Meeghan da gelmek üzereler. Onların teknesini alalım mı?"

"Suyun üzerinde mi?" diye sordu, gözleri irileşerek.

"Tekne küçük," dedi. "Sanırım onu başımızın üzerine kaldırabilir ve bahçede onunla koşturabiliriz. Ama diğer konuklarımız bizi eksantrik bulabilir ve ben de ileride onlarla ilişki kurmak zorunda kalabilirim."

Kadın neşeye boğuldu ve adam ona gülümseyerek baktı. Ne sıklıkta gülüyordu? Yeterince sık olmadığını tahmin ediyordu. Ama kesinlikle öyle olmalıydı. Bunu yaptığında sanki üzerindeki bütün zırhlar dökülüyordu.

"Bu soruyu sormak aptalcaydı," diye itiraf etti. "Her şeyden önce bir tekne gezintisine bayılırım. Teşekkür ederim."

Ona kolunu uzattı ve o da tuttu.

Adam onu kayığa bindirdikten sonra, sanki daha önceki kahkahalarının ve coşkusunun kefarecini ödemek zorundaymış gibi, sırtı dimdik ve sert bir tavırla oturdu. Adam nehrin ortasına doğru kürek çekerken ve sonra nehir boyunca, gösterişli bahçeleri ve yeşilliklerini suyun üzerine seren söğüt ağaçları olan diğer büyük malikânelerin yanından geçerken kadın kılını bile kıpırdatmadı. Ellerini kucağında tutuyor, birini diğerinin üzerine koyuyordu. Diğer hanımların çoğunda olduğu gibi şemsiyesi yoktu. Ama hasır şapkası geniş kenarlıydı ve yüzünü ve boynunu güneşe fazla maruz kalmaktan koruyordu. Şapka daha iyi günler görmüştü ama yakışksız değildi.

"Bath'da kayıkla geziyor musunuz?" diye sordu.

"Asla," dedi. "Ben küçük bir kızken kayıkla gezmeye giderdik ama bu çok çok uzun zaman önceydi."

Ona gülümsedi. Pek çok kadın yaşının ilerlediğini ima etmek için bu kadar uzun eklemeydi. Ama o kibirsiz bir kadın gibi görünüyordu.

Bir iki dakikalık sessizlikten sonra "Bu cennet gibi," dedi - yine de öğrencileri çalışırken onları izleyen bir öğretmen gibi görünüyordu. "Kesinlikle cennet gibi."

Kadının dün akşam söylediği bir şeyi hatırladı - uzun zaman önce. Bir ömür önce. McLeith'le olan tanışıklığından söz ediyordu.

"İskoçya'da mı büyüdüñ?" diye sordu ona.

"Hayır, Nottinghamshire'da," dedi. "Neden sordunuz?"

"McLeith ile aynı mahallede büyümiş olabileceğınızı düşündüm," dedi.

"Yaptım," dedi ona. "Aslında aynı evde. Beş yaşıdayken ailesini kaybettikten sonra babamın himayesine girmişti. Ona çok düşkündüm. On sekiz yaşına kadar bizimle yaşadı ve hiç tanımadığı bir akrabasından beklenmedik bir şekilde unvanını miras aldı."

Onu çok sevdiği halde dün akşam onunla birlikte olmaktan kaçınmış mıydı?

"Bu onun için hoş bir sürpriz olmuş olmalı," dedi.

"Evet," diye kabul etti. "Hem de çok."

McLeith'in hoşuna gittiğini tahmin etti. Onun için öyle olması gerekmiyordu. Ömürlük bir dostunu kaybetmişti. Yoksa adama karşı hassas duygular mı besliyordu? Bahçe partisindeydi. Geç gelmişti ama Joseph onu nehre doğru yürümeye başlamadan hemen önce görmüştü. McLeith Whitleaf'lerle konuşuyordu. Ona söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü ama söylememeye karar verdi. Onun tekne gezintisinden aldığı keyfi bozmak istemiyordu. Ve o da bundan zevk alıyor olmalıydı. Cennet gibi demişti.

Ne kadar disiplinli ve ölçülü bir kadındı. Ve yine aklına zırhın görüntüsü geldi. Bir kadın var mıydı

Zırhın arkasında? Sıcak, şefkatli ve hatta belki de tutkulu bir kadın mı? Yine de onun en azından ilk ikisine sahip olduğunu zaten biliyordu.

Ama tutku?

Bu ilgi çekici bir olasılıktı.

Bir süre sonra bir elini diğerinden ayırdı, eldivenini çıkardı ve parmaklarını suya dokundurdu. Sonra parmaklarını suyun içinde gezdirdi, başı yana dönüktü, tüm dikkatini yaptığı işe vermişti.

Kadının sunduğu resmi merakla dokunaklı buldu. Kendi dünyasında kaybolmuş görünüyordu. Bir şekilde yalnız görünüyordu. Etrafı kız öğrenciler ve diğer öğretmenlerle çevrili bir okulda yaşıyor olsa da, yalnız olmasının tamamen mümkün olduğunu düşündü. Edgecombe Kontesi ve Vikontes Whitleaf onun arkadaşlarıydı ama onlar evlenmiş ve hem Bath'ı hem de çalışanlarını terk etmişlerdi.

"Sanırım," dedi sonunda, hissettiği isteksizliğe şaşırarak, "geri dönsek iyi olacak. Tabii şehri geçip Greenwich'e ve denize doğru kürek çekmek istemiyorsanız."

"Ve Doğu'ya," dedi, elini tekrar teknenin içine sokarken ona bakarak, "ya da Amerika'ya. Ya da sadece Danimarka'ya veya Fransa'ya. Bir macera yaşamak için. Siz hiç macera yaşadınız mı Lord Attingsborough?"

Adam güldü, kadın da güldü.

"Sanırım," dedi, "gece olup da şalımın yanımda olmadığını hatırladığımda ve senin ellerin su topladığında bu macera o kadar da büyülü bir şey gibi görünmeyecekti."

"Ne kadar da romantik değilsin," dedi. "O zaman macerayı daha mantıklı planlar yapabileceğimiz başka bir zamana saklamamız gerekecek. Gerçi romantizm her zaman mantıklı olmak zorunda değildir."

Adam tekneyi nehrin ortasında döndürürken güneş yüzünü daha az gölgeliyordu. Her nasılsa gözleri buluştu, kilitlendi ve o sarsakça gözlerini kaçırmadan önce birbirlerini tuttular ve bir an sonra o da gözlerini kaçırdı.

Etraflarındaki havada tuhaf bir şekilde yüklü bir his vardı.

Kızın gözlerini kaçıırken yüzünün kızardığından neredeyse emindi.

Yüce Tanrım, tüm bunlar da neyin nesiydi?

Ama bu gereksiz bir soruydu. Her ikisi için de saf bir cinsel farkındalık anıydı.

Kız ayağa kalkıp nehre doğru bir kırlangıç dalışı yapsaydı daha fazla şaşırıamazdı.

Yüce Tanrım!

Adam ona dönüp baktığında, kadın tekrar tam zırhını giymişti. Kaskatı kesilmişti, sertti ve dudakları gergindi.

Yolun geri kalanını, kadının bozmaya çalışmadığı ve onun da bozmak için bir yol bulamadığı bir sessizlik içinde iskeleye doğru kürek çekerek geçirdi. Garipti, normalde havadan sudan konuşmakta oldukça becerikliydi. Her şeye rağmen kötü bir şey olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı - gerçekten de hiçbir şey olmamıştı. Kadının da kendisi kadar rahatsız hissetmediğini umuyordu.

Ama, Tanrım, sadece bir şakayı paylaşıyorlardı.

...romantizm her zaman mantıklı olmak zorunda değildir.

Tekne yaklaşırken kız kardeşinin nehir kıyısında, iskeleye yakın bir yerde durduğunu görebiliyordu. Sutton ve Portia Hunt da öyle. Onları gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Sessizliği beceriksizce bozmak için ona bir yol göstermişlerdi.

"Bahçenin en güzel yerini keşfettiniz, değil mi?" diye neşeyle seslendi tekneyi bağlayıp iskeleye çıkarken ve Bayan Martin'i dışarı çıkarırken.

Wilma, "Nehir çok güzel," dedi. "Ama hem Bayan Hunt hem de ben, Bayan Corbette-Hythe'ın bahçıvanının buraya çiçek tarhları dikmeyerek ihmalkâr davrandığı konusunda hemfikiriz."

"Bayan Martin'i takdim edebilir miyim?" dedi. "Kendisi Bath'da bir kız okulunun sahibi ve müdiresi ve kısa bir süreliğine Vikont Whitleaf ve eşiyle birlikte kalıyor. Kız kardeşim, Sutton Kontesi, Bayan Martin, Bayan Hunt ve Kont."

Bayan Martin reverans yaptı. Wilma ve Bayan Hunt da aynı nezaketle başlarını salladılar; Sutton ise soğuk nezaketi elden bırakmayarak, kayınbiraderini aşağılamak istemediğini belirtmek için başını yeterince eğdi.

Sıcaklık bir dakika içinde en az beş derece düşmüş olmalıdır.

Joseph, Wilma ve Sutton'ın sıradan bir öğretmenle tanıştırmaktan hoşlanmayacaklarını düşündü.

Hanımefendinin duyguları. Karşılanmasındaki soğukluğu fark etmemesi mümkün değildi.

Ama onun da tahmin edebileceği gibi, meseleyi kendi ellerine aldı.

"Teşekkür ederim Lord Attingsborough," dedi hızlıca, "beni nehirde kürekle gezdirdiğiniz için. Çok nazıksınız. İzin verirsiniz şimdi gidip arkadaşlarıma katılacağım."

Ve arkasına bile bakmadan evin bulunduğu yöne doğru yürüdü.

"Gerçekten mi!" Wilma, kız neredeyse kulak kesilmişken, "Gerçekten mi?" dedi. "Bir öğretmen, Joseph! Sanırım nehre gitmek istediğini ima etti ve sen de onu reddetmeyi kendine yediremedin. Ama bunu gerçekten yapmalıydın, biliyorsun. Bazen çok iyi huylu oluyorsun. Kolayca dayatılabiliyorsun."

Wilma ile aynı anne babadan doğmuş ve aynı evde büyümüş olmaları Joseph'i sık sık hayrete düşürüyordu.

"Geçen hafta kasabaya döndüğümde Bayan Martin'e Bath'dan buraya kadar eşlik ettim," dedi. "Bunu eskiden okulunda öğretmenlik yapan Leydi Whitleaf'e bir iyilik olsun diye yaptım."

"Evet," dedi, "hepimiz Vikont Whitleaf'in onun altında biriyle evlendiğini biliyoruz."

Bir bahçe partisinde kız kardeşiyle tartışacak değildi. Onun yerine Portia Hunt'a döndü.

"Nehirde bir tur atmak ister misiniz, Bayan Hunt?" diye sordu ona.

"Evet, isterim Lord Attingsborough," dedi gülümseyerek ve onu tekneye bindirmesine izin verdi. Beyaz, dantelli bir şemsiyeyi başının üzerine kaldırdı ve tenini güneşten koruyacak şekilde açılı tuttu.

"O öğretmeni buraya getirmeniz son derece nazik bir davranıştı," dedi adam gittikten sonra. Umarım size minnettar kalmıştır, gerçi kendisi de size teşekkür etti."

"Bayan Martin'in arkadaşlığından keyif aldım," dedi. "Kendisi zeki bir kadın. Ve çok başarılı biri."

"Zavallı hanımefendi," dedi, sanki adam ona Bayan Martin'in tedavisi olmayan bir hastalıktan öldüğünü söylemiş gibi. "Leydi Sutton ve ben onun yaşı hakkında spekülasyon yapıyorduk. Leydi Sutton kırk yaşını geçtiğini söylüyor ama ben o kadar acımasız olamam. Bence o yaşı bir ya da iki yıl altında olmalı."

"Sanırım haklısınız," dedi, "ama insan yaşı ne olursa olsun suçlanamaz, değil mi? Ve Bayan Martin'in, ne kadar çok olursa olsun, yaşadığı yıllar için gösterecek çok şeyi var."

"Oh, kesinlikle," dedi, "yaşamak için çalışmak zorunda olmak hoş olmayan bir şekilde alçaltıcı olsa da, aynı fikirde değil misiniz?"

"Küçük düşürücü, hayır," dedi. "Asla. Sıkıcı olabilir, özellikle de insan hoşlanmadığı bir işte çalışmak zorundaysa. Bayan Martin öğretmenlikten hoşlanıyor."

"Ne hoş bir bahçe partisi değil mi?" dedi şemsiyesini çevirerek.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti, ona gülümseyerek. "Dün akşamki suare keyifli miydi? Kaçırđığım için üzgünüm."

"Konuşma çok hoştu," dedi.

Kürek çekerken başını bir yana eğdi. "O zaman affedildim mi?" diye sordu.

"Affedildin mi?" Gözleri büyüdü ve şemsiyesini bir kez daha döndürdü. "Ne için Lord Attingsborough?"

"Suare yerine Whitleafs'ın konserine gittiğim için," dedi.

"Hayatta ne istersen yapabilirsin ve istediğin yere gidebilirsin," dedi ona. "Kararlarınızı sorgulamaya hakkım olsa bile bunu yapmaya cüret etmem."

"Çok naziksiniz," dedi. "Ama sizi temin ederim ki ben asla bu kadar uyumlu bir arkadaş istemem. İki insan, ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, kışkırtıldıklarında birbirlerine karşı hoşnutsuzluklarını açıkça ifade edebilmelidirler."

"Ve sizi temin ederim ki, lordum," dedi, "bir beyefendinin yapmayı seçtiğı herhangi bir şeyle ilgili hoşnutsuzluğumu ifade etmeyi asla düşünmem - eğer o beyefendinin sadakatim ve itaatim konusunda bir iddiası varsa."

Elbette hoşnutsuzluğu ifade etmenin birden fazla yolu vardı. Açık, dobra dobra konuşmak ya da daha incelikli bir yol vardı; örneğin, sadakat ve itaat borçlu olunan tek erkek oradayken konuşmaya şapka konusunu sokmak gibi. Bayan Hunt henüz ona bir şey borçlu değildi.

"Hava bir bahçe partisi için neredeyse mükemmel," dedi, "belki biraz sıcak olsa da."

"Ama sıcak yağmura tercih edilir," dedi gözleri parlayarak.

"Oh, kesinlikle," diye kabul etti. "Ama bence biraz bulut ve biraz güneş ışığı eşit ölçüde mükemmel bir yaz günü yaratır."

Önemli hiçbir şey söylenmemesine rağmen bir an bile sessizliğin olmadığı rahat bir sohbeta daldılar. Bu son gerçek onu özellikle ilgilendirmiyordu. Her gün çeşitli insanlarla yaptığı bir düzine konuşmadan farklı değildi. Ne de olsa herkes Bayan Martin olamazdı.

Bayan Hunt nehrin üzerinde daha da güzel görünüyordu; giysilerinin beyazlığı ve teninin narinliği suyun koyu yeşiliyle belirgin bir tezat oluşturunuyordu. Kendisini, Bayan Martin'de olduğu gibi, onun tavırlarındaki doğuştan gelen zarafet ve inceliğin altında bir tutku olup olmadığını merak ederken buldu.

Kesinlikle öyle umuyordu.

Claudia çiçek bahçeleri ve teras tekrar görünene kadar eğimli alt çimenlikten yukarı doğru yürüdü. Sonra yönünü değiştirdi ve orkestraya doğru yöneldi. Arkadaşlarına katılmadan önce kendini sakinleştirmesi gerekiyordu. Bedeni ve zihni alışılmadık ve hiç de hoş karşılanmayan duygu ve hislerle kaynıyordu. Kendini yine bir kız çocuğu gibi hissediyordu, normalde sakin olan merkezinin kontrolünü tamamen kaybetmişti.

Tekne gezisini kabul etmemeliydi. Attingsborough Markisi'yle sohbet etmek hoşuna gitmişti. Esasen aylak bir yaşam sürse de zeki bir adama benziyordu. Ama aynı zamanda o güne kadar karşılaştığı en çekici adamdı - yakışıklılığından bahsetmeye bile gerek yoktu - ve en başından beri onun pratik cazibesinin tehlikelerinin farkındaydı. Tabii yolculuk sırasında Flora ve Edna'nın adına bu tehlikelerin farkına varmış ve kendisinin bundan muaf olduğunu düşünmüştü.

Ama tekne gezintisi hoşuna gitmişti - hem suyun üzerinde olmanın ve parmaklarını suyun üzerinde gezdirmenin verdiği heyecan hem de cana yakın bir adam tarafından kürek çekilmenin verdiği zevk. Hatta doğruyu söylemek gerekirse biraz romantik hayaller bile kurmuştu. Sıcak bir yaz öğleden sonrasında, hem dün akşam hem de bu sabah kahkahalarını paylaştığı bir beyefendiyle Thames Nehri'nde kürek çekiyordu. Ondan bilinçli olarak hoşlanmıştı.

Ta ki o sözleri söyleyene kadar.

...romantizm her zaman mantıklı olmak zorunda değildir.

Onun bu sözlerle hiçbir şey kastetmediğini biliyordu. Onunla flört etmediğini biliyordu. Ama birdenbire fantezisi düşüncelerinin derinliklerinde gömülü kalmamış, bir anlığına, ama onun fark edebileceği kadar uzun bir süre yüzünde açıkça belirmişti.

Ne kadar korkunç, ne kadar aşağılayıcı!

Müzik dinlerken oturup dinlenebileceği bir yer aradı ama bulamayınca gül çardağının yanındaki çimenlikte durdu.

Ve eğer utançtan kendini yeterince çığ hissetmiyorsa -ki adamın kıyıya dönüş sırasındaki sessizliği bunu fark ettiğini açıkça gösteriyordu- Sutton Kontu ve Kontesi ve Bayan Hunt'la tanıştırılma olayı vardı.

Bu anı onu öfkeliendirdi. Tam da aristokrasinin her zaman davranmasını beklediği gibi davranmışlardı. Çirkin, üstün insanlar! Yine de üçünün de muhtemelen kulaklarının arasında tünden başka bir şey yoktu. Ve yakacak paraları. Onlar tarafından üzülmesine izin verdiği için onlardan çok kendinden nefret ediyordu.

Orkestra bir parçayı çalıp bitirirken ve bir sonraki parça için müziğini düzenlerken diğerk birkaç konukla birlikte kibarca alkışladı.

Ve sonra Claudia kendine rağmen gülümsedi. Öfkesinin şiddeti onu eğlendirmişti. Üçü de sanki kötü bir koku almış gibi havayı kokluyor gibiydiler. Ama aslında ona hiç zarar vermemişlerdi. Olsa olsa ona bir iyilik yapmışlardı. Attingsborough Markisi'nden kaçmak için ona bir bahane vermişlerdi. Kesinlikle bir bahaneye ihtiyacı vardı. Aslında, biri ona bir kürek verse, ayaklarının dibindeki çimenlikte bir çukur kazıp kafasını içine sokmaktan hâlâ çok mutlu olurdu. Bunun yerine gül çardağına yöneldi.

Attingsborough Markisi'ni bir daha asla görmemeyi içtenlikle umuyordu.

Ne tatil ama!

7

"Claudia!"

Claudia daha gül bahçesine varmadan adının söylendiğini duydu ve başını çevirdiğinde Susanna'nın teras yönünden kendisine doğru koştuğunu gördü. Peter, Vikont ve Vikontes Ravensberg ile Charlie'nin biraz gerisindeydi.

"Nerelerdeydin?" Susanna yaklaşırken sordu. "Biz de seni arıyorduk. Frances kendini yorgun hissediyordu ve Lucius onu eve götürdü."

"Onlarla vedalaşamadığım için üzgünüm," dedi Claudia. "Nehir kenarındaydım."

"İyi vakit geçiriyor musun?" Susanna sordu.

Claudia, "Orası çok güzel," diye cevap verdi. Tereddüt etti. "Aslında ben de nehirde bulundum. Attingsborough Markisi beni teknelerden biriyle gezdirme nezaketini gösterdi."

"Ne kadar iyi biri," dedi Susanna. "Sevimli ve çekici bir beyefendi, değil mi? Hayatta her şeyin en iyisini hak ediyor. Bayan Hunt'la bunu elde edebileceğinden emin değilim."

"Bayan Hunt?" Claudia, kısa bir süre önce kendisine buz gibi bir nezaketle davranan, beyazlar giymiş, mağrur ve güzel bayanı hatırlayarak sordu.

Susanna yüzünü buruşturdu.

"O Bayan Hunt," dedi ve Claudia ona boş boş baktığında açıkladı. "Bayan Portia Hunt. Lucius'un Frances yerine neredeyse evleneceği kişi. Ve şimdi Lauren bana Joseph'in onunla evleneceğini söylüyor. Tabii ki yakışıklı bir çift oldular."

Evet, Claudia kabul etti. Tanrım, gerçekten de öyle. Kendisini gören herkes nehirdeyken ne kadar aptalca hayaller kurduğunu fark edecekmiş gibi aptalca hissediyordu. Bayan Claudia Martin genellikle hayal kurmazdı, özellikle de aptalca ve özellikle de romantik hayallere.

"Ama Claudia," diye devam etti Susanna, grubun geri kalanı yanlarına gelirken sıcak bir şekilde gülümseyerek, "McLeith Dükü'yle uzun uzun konuştuk ve bize sizin neredeyse kardeş gibi birlikte büyüdüğünüzü söyledi."

Hepsi gülümsüyordu, onun adına mutlu oldukları belliydi. Charlie ışıldıyordu.

"Claudia," dedi, "yine karşılaştık."

"İyi günler Charlie," dedi. K a r d e ş l e r ,
Gerçekten!

"Leydi Ravensberg, "Yıllardır İngiltere'ye gelmemişken ve Bayan Martin sadece bir ya da iki haftalığına şehre gelmişken, şimdi tekrar karşılaşmanız ne kadar harika," dedi.

"Şansıma inanamıyorum," dedi Charlie.

Vikontes, "Kit ve ben yarından sonraki akşam Vauxhall Gardens'ta bir parti düzenliyoruz," diye devam etti. "İkiniz de bize katılırsanız çok memnun oluruz. Susanna ve Peter şimdiden evet dediler. Siz de gelir misiniz Bayan Martin?"

Vauxhall Bahçeleri! Claudia'nın her zaman görmek istediği bir yerdi. Konserler, danslar, havai fişekler, güzel yemekler ve fenerlerle aydınlatılmış patika ve sokaklarda gezinilen açık hava akşam eğlenceleriyle ünlüydü. Büyülü ve unutulmaz bir deneyim olduğu söylenirdi.

"Çok isterim," dedi. "Teşekkür ederim." "Peki ya lütfunuz?"

"Çok nazıksınız," dedi. "Çok memnun olacağım."

Claudia bugün onu gördüğünde daha az şok hissetti. Tekrar karşılaşmalarının neredeyse kaçınılmaz olduğunu bu sabah uyandığında fark etmişti. Ve belki de böyle olması iyi olmuştu. Uzun zaman önce yaşanan geçmiş hiçbir zaman tam olarak kovulamamıştı. Belki de şimdi olacaktı ve sonunda anılarından kurtulabilecekti.

"Oh, ne güzel!" dedi Leydi Ravensberg. "O halde partimiz tamamlandı, Kit. Elizabeth ve Lyndon da gelecek, Joseph ve Bayan Hunt, Lily ve Neville de. Oh, Wilma ve George da."

Gerçekten de çok hoş, diye düşündü Claudia ağır bir ironiyle. Ne de olsa onu tekrar görecekti - Attingsborough Markisi'ni. Kaşlarını çatıp sert bir ifadeyle bakması ve onu bu adamın

nehirde hata yapmış. Vikontesin adını verdiği son iki kişi de Sutton Kontu ve Kontesi olmalıydı. Davetini coşkuyla kabul ederek gerçekten ateşe yürümüştü ama artık geri çekmek için çok geçti.

Ayrıca Vauxhall Bahçeleri'ni görmeyi çok istiyordu ve neden gitmesin ki? Orada arkadaşları olacaktı.

"Claudia," dedi Charlie, "benimle bir gezintiye çıkmak ister misin?"

Gruptan uzaklaşıp, diğer konukların arasından geçerken birkaçı selam verip nehrin genel yönüne doğru ilerlediklerinde herkes onlara mutlulukla gülümsedi.

"Bath'da mı yaşıyorsun Claudia?" diye sordu, kolunu uzattı ama Claudia kolunu tutmadı.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu o zaman? Ama o da onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, değil mi? En azından babasının ölümünden bu yana başına gelen hiçbir şeyi.

"Evet," dedi. "Orada bir kız okulum var ve işletiyorum. Oldukça başarılı. Aslında tüm hayallerim gerçek oldu. Çok mutluyum."

Peki bu sorusuna nasıl savunmacı bir cevap oldu? "Bir okul!" dedi. "Aferin Claudia. Ben de senin bir mürebbiyeydi."

"Kısa bir süre için öyleydim," dedi. "Ama sonra daha fazla bağımsızlığın tadını çıkarabilmek için kendi işyerimi açma şansını yakaladım."

"İşe girdiğini duyduğumda çok şaşırdım," dedi. "Evleneceğinizi sanıyordum. Hatırladığım kadarıyla çok sayıda hayranın ve talibin vardı."

Uzun yokuştan aşağı inmeye başladıklarında bir öfke parıltısı hissetti. Ama adamın sözlerinde doğruluk payı vardı. Mütevazı çeyizi bir yana bırakılırsa, yeterince güzel bir kızdı ve doğasında mahallenin genç erkeklerinin dikkatini çeken bir şeyler vardı. Ama hiçbirinde gözü yoktu ve Charlie gittikten sonra -ya da en azından bir yıldan kısa bir süre sonra ona yazdığı son mektuptan sonra- evlenme düşüncesinden vazgeçmişti. Bu kararı babasına biraz acı vermişti, bunu biliyordu. Torun sahibi olmak isterdi.

"Mona'nın öldüğünü biliyor muydun?" Charlie sordu.

"Mona?" dedi, adamın karısından bahsettiğini anlamadan bir saniye önce.

"Düşes," dedi. "İki yıldan fazla bir süre önce öldü."

"Özür dilerim," dedi. Bir zamanlar bu isim sanki keskin bir aletle kalbine yazılmıştı -Lady Mona Chesterton. Claudia'nın babası ölmeden hemen önce onunla evlenmişti.

"Olmanıza gerek yok," dedi. "Pek de mutlu bir evlilik değildi."

Claudia ölen düşes adına yeniden bir öfke patlaması hissetti.

"Charles Edinburgh'da okulda," dedi ona. "Oğlum," diye ekledi kadın ona bakmak için başını çevirdiğinde. "On beş yaşında."

Tanrım, Charlie'nin evden ayrıldığında olduğundan sadece üç yaş daha gençti. Zaman nasıl da geçmişti!

Attingsborough Markisi ve Bayan Hunt'ın nehirde yokuş yukarı yürüdüklerini görebiliyordu. Yakında buluşacaklardı.

Birden okulunun huzurunu hiç terk etmemiş olmayı diledi. Yine de bu düşünceye yarı gülümsedi. Huzur mu? Okul hayatı bunu pek sunmuyordu. Ama en azından orada kendini her zaman az çok kontrol altında hissediyordu.

"Özür dilerim Claudia," dedi Charlie. "Benim hayatım hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Tıpkı benim seninkine dair hiçbir şey bilmediğim gibi. Nasıl oldu da birbirimizden bu kadar uzaklaştık? Bir zamanlar herhangi bir kardeş kadar yakındık, değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Çok uzun zaman önce bir zamanlar kardeş gibiydiler, bu doğrudu. Ama sonlara doğru değil.

"Evden bir daha dönmek üzere ayrılmam senin suçun değildi, değil mi?" dedi. "Ya da bu konuda benim de. Koşulların hatasıydı. Hiçbirini tanımadığım iki adam ve bir çocuğun dört ay içinde birbiri ardına öleceğini ve bana McLeith unvanını ve onunla birlikte gelen mülkleri bırakacağını kim tahmin edebilirdi?"

Hukuk alanında bir kariyer planlıyordu. İskoç avukat bir öğleden sonra babasının kapısına geldiğinde ne kadar şaşırdığını hatırlayabiliyordu

-Ve sonra nasıl heyecan ve mutlulukla tükendiğimi.

Onun için ve onunla birlikte mutlu olmaya çalışmıştı, ama içinde bir endişe de vardı - daha sonraki gelişmelerin kanıtladığı gibi tamamen haklı olan bir endişe.

Koşulların hatasıydı.

Belki de haklıydı. İçinde büyüdüğü dünyadan o kadar farklı bir dünyaya fırlatılmış bir çocuktaki, farklı bir evren olabilirdi. Ama failin yaşı ne olursa olsun, zalimlik için gerçek bir mazeret yoktu.

Ve kesinlikle zalimce davranmıştı.

"Babanın vefatından sonra da birbirimize yazmaya devam etmeliydik," dedi. "Seni çok özledim Claudia. Dün akşam seni tekrar görene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim."

Gerçekten unutmuş muydu? Hayret vericiydi - birbirimize yazmaya devam etmeliydik...

Bayan Hunt, markinin kolunda yaklaşırken gülümsüyordu ve gözleri Charlie'nin üzerindeydi. Claudia görünmez olabilirdi.

"Majesteleri," diye seslendi, "ne güzel bir parti değil mi?"

"Biraz önce," dedi gülümseyerek ve eğilerek, "daha da güzelleşti, Bayan Hunt."

Joseph kendini bir ikilemele karşı karşıya buldu. Bayan Martin, McLeith'le birlikte yürüyordu. Dün akşam olduğu gibi yine kurtarılmaya mı ihtiyacı vardı? Ama bugün neden ona karşı kendini sorumlu hissetsin ki? O solgun bir menekşe değildi. Oldukça

Eğer isterse McLeith'in arkadaşlığından kendini kurtarabilirdi.

Ayrıca, bugün onunla tekrar karşılaşmamayı umuyordu. Daha önce kendini utandırmıştı. Ona ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Kadın sert ve yaklaşılmaz görünüyordu, yine tam bir evde kalmış öğretmen kız gibiydi - kesinlikle cinsel farkındalık kıvılcımını paylaşmayı bekleyeceği türden bir kadın değildi.

Şimdi durup kadının arkadaşı hakkında herhangi bir üzüntü belirtisi gösterip göstermediğine bakmalı mıydı? Yoksa sadece nazikçe başını sallayıp geçip gitmeli miydi? Ama mesele onun elinden çıkmıştı. Görünüşe bakılırsa Portia dükü tanıyordu ve sesleri duyulacak kadar yaklaştıklarında onu selamladı.

"Beni pohpohluyorsunuz, majesteleri," dedi onun cömert iltifatına karşılık olarak. "Attingsborough Markisi ve ben nehirdeydik. Çok hoştu, gerçi dışarıda esinti biraz fazla serin ve güneş insanın tenine zarar verecek kadar parlıyor."

Dük, "Ama sizinki değil, Bayan Hunt," dedi. "Güneşin bile o kadar gücü yok."

Bu arada Joseph'in gözü Bayan Martin'e takılmıştı. Kaşlarını yarı kaldırdı ve başını hafifçe McLeith'e doğru eğdi -yardıma ihtiyacınız var mı? Bayan Martin'in gözleri biraz daha büyüdü ve neredeyse belli belirsiz başını salladı -hayır, teşekkür ederim.

"Çok naziksiniz, Majesteleri," dedi Portia. "Çay içmek için terasa çıkıyoruz. Yemek yediniz mi?"

"Bir saat ya da daha fazla oldu," dedi, "ama birden kendimi yine açlıktan ölürken buldum. Sen a  mısın Claudia? Bayan Hunt'la tanıştırıldınız mı?"

"Evet," dedi. "Ve a  olmadığım halde bu öğleden sonra henüz yemek yemedim."

Bayan Hunt, McLeith'e hitaben, "O halde Şimdi gelip yemelisiniz," dedi. "Yeniden İngiltere'de olmak hoŐunuza gidiyor mu, Majesteleri?"

Sonra dördü de evin bulunduğu yöne doğru yürümeye başladılar, ama her nasılsa eşlerini deėiŐtirmişlerdi. Bayan Hunt, McLeith'le birlikte biraz  nde giderken Joseph, Bayan Martin'le birlikte geride kalmıştı.

Ellerini arkasında kavuşturdu ve boğazını temizledi. Rahatsız edici bir sessizliğin tekrar üzerlerine çökmesine izin vermeyecekti.

"Sizinle daha önce konuŐtuėumda sormayı unuttum," dedi, "Bayan Bains ve Bayan Wood ile konuşup konuŐmadığınızı."

"Buldum," dedi, "ve tahmin ettiğiniz gibi, kendilerinden geçtiler. GörüŐmelere katılabilmek için yarının gelmesini sabırsızlıkla bekliyorlar. Uyarılarıma en ufak bir dikkat bile göstermediler. Aslında bana,  ğretilerimin tamamen başarılı olduğunu gösterdiler. Kendi başlarına düŐünebiliyor ve kendi kararlarını verebiliyorlar. Ben de çok mutlu olmalıyım."

Bayan Hunt, McLeith'in söylediği bir Şeye hafifçe kıkırdarken bile kıkırdadı. İkiisi, o ve Bayan Martin'den daha hızlı yürüyorlardı.

"GörüŐmelere onlarla birlikte mi gideceksiniz?" diye sordu.

"Hayır." İç çekti. "Hayır, Lord Attingsborough. Bir öğretmen -tıpkı bir anne gibi- öğrencilerinin dünyada kendi yollarını çizmelerine ne zaman izin vereceğini öğrenmelidir. Hayırsever kızlarımdan hiçbirini asla terk etmem ama onları hayatları boyunca iplerin ucunda da tutmam. Gerçi bu sabah tam da bunu yapmaya hazırdım, değil mi?"

Diğer ikisi artık duyulma korkusu olmadan konuşabileceği kadar ilerlemişti.

"Az önce kurtarılmaya mı ihtiyacın vardı?" diye sordu.

"Oh, pek sayılmaz," dedi. "Dün akşam da görmedim ama yıllar sonra onu aniden görmenin şokunu yaşadım."

"Kötü şartlarda mı ayrıldınız?" diye sordu.

"En iyi şartlarda ayrıldık." Bahçenin içinden geçen taş döşeli yollardan birine adım atmışlar ve sözsüz bir anlaşmayla adımlarını yavaşlatarak yürümeyi tamamen bırakmışlardı. "Biz nişanlıydık. Gayri resmi olarak doğru, o on sekiz, ben on yedi yaşındaydım. Ama belki de sadece çok gençlerin olabileceği gibi aşkıttık. Benim için geri dönecekti."

"Ama hiç yapmadı." Ona baktı, eskiden nasıl romantik bir kız olduğunu görmeye çalıştı ve hangi yavaş aşamalardan geçerek bugünkü sert, disiplinli kadına dönüştüğünü hayal etti - en azından çoğu zaman.

"Hayır," dedi. "O hiç gelmedi. Ama bunların hepsi çok eski tarih. Biz çocuktuk. Hafızamızdaki olayları nasıl da abartabiliyor, hatta çarpıtabiliyoruz! O sadece kardeş yakınlığıyla büyüdüğümüzü hatırlıyor ve çok da haklı. Yıllarca arkadaş ve oyun arkadaşıydık.

Aşk. Belki de bu olayları ve duyguları hafızamda abartmışımdır. Ancak şu anda ondan kaçınmak için hiçbir nedenim yok."

Yine de, diye düşündü, McLeith onun hayatını mahvetmişti. Hiç evlenmemişti. Gerçi o kimdi ki bu kararı veriyordu? Onun yerine hayatında iyi şeyler yapmıştı. Ve belki de McLeith'le evlenmesi onun için o kadar da iyi olmazdı.

"Hiç aşık oldunuz mu Lord Attingsborough?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Bir kere. Uzun zaman önce."

Kadın kararlı bir şekilde ona baktı.

"Ama yürümedi mi?" diye sordu. "O sevmedi Sen?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi. "Gerçekten de öyle olduğunu biliyorum. Ama onunla evlenmedim. Başka taahhütlerim vardı. Sonunda anlamış olmalı. Başka biriyle evlendi ve şimdi üç çocuğu var ve -umarım- sonsuza dek mutlu yaşar."

Güzel, tatlı huylu Barbara. Artık onu sevmiyordu, ama ne zaman göz göze gelseler, aynı çevrelerde dolaştıkları için yeterince sık olan bir şefkat kalıntısı hissediyordu. Ve bazen, şimdi bile, ona baktığında gözlerinde yaralı bir şaşkınlık ifadesi yakaladığını düşünüyordu. Görünüşte soğumuş olan heyecanının nedenini ona hiç açıklamamıştı. Vermesi gerekip gerekmediğini hâlâ bilmiyordu. Ama Lizzie'nin hayatına girmesini nasıl açıklayabilirdi ki?

"Diğer taahhütler?" Bayan Martin sordu.
"Aşktan daha mı önemli?"

"Hiçbir şey sevgiden daha önemli değildir," dedi. "Ancak sevginin farklı türleri ve dereceleri vardır ve bazen çatışmalar yaşanır ve kişi daha büyük sevgiyi ya da daha büyük yükümlülüğü seçmek zorunda kalır. Eğer kişi şanslıysa, bunlar bir ve aynıdır."

"Peki senin durumunda mıydılar?" diye sordu

kaşlarını çatarak. "Oh, evet," dedi adam.

Sanki nerede olduğunu unutmuş gibi aniden etrafına, bahçelere ve etrafta dolaşan misafirlere baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Sizi çaydan uzak tutuyorum. Gerçekten aç değilim. Sanırım gül çardağına gideceğim. Henüz görmedim."

Bu onun kaçış şansıydı. Ama artık ondan kaçmak istemediğini fark etti.

"İzin verirsiniz ben de sizinle geleceğim," dedi.

"Ama senin yerin Bayan Hunt'ın yanı değil mi?" diye sordu ona.

"Öyle mi olmalı?" Kaşlarını kaldırdı ve ona biraz daha yaklaştı.

"Onunla evlenmeyecek misin?" diye sordu.

"Ah," dedi, "haberler rüzgârda uçuşur. Ama birbirimizin gölgesinde yaşamamıza gerek yok, Bayan Martin. Kibar toplum bu şekilde işlemez."

Resmi bahçelere ve McLeith ile Portia Hunt'ın ellerinde tabaklarla yemek masalarından birinde durdukları terasa baktı.

"Kibar toplum benim için genellikle bir muamma," dedi. "İnsan neden sevdiği biriyle olabildiğince çok zaman geçirmemeyi tercih eder? Ama lütfen cevap vermeyin." Tekrar adamın gözlerinin içine baktı ve bir elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Yıllar önce aşktan vazgeçtiğinizi ve şimdi onsuz evlenmeye hazır olduğunuzu duymak istediğimi sanmıyorum."

Şaşırtıcı derecede açık sözlüydü. Ona kızması gerekirdi. Onun yerine eğlendi.

"Evlilik," dedi, "rütbenin getirdiği zorunluluklardan bir diğeri. İnsan çok gençken hem aşka hem de evliliğe sahip olmayı hayal eder. İnsan yaşlandıkça daha pratik olur. İnsanın kendi rütbesinden, kendi dünyasından bir kadınla evlenmesi akıllıca olur. Bu hayatı çok daha kolaylaştırır."

"Bu," dedi, "Charlie'nin yaptığı tam olarak buydu." Böyle bir itirafı yüksek sesle yaptığına şaşırmış gibi başını salladı. "Ben gül bahçesine gidiyorum. İstersen sen de benimle gelebilirsin. Ya da Bayan Hunt'a katılabilirsin. Bana eşlik ettiğiniz için kendinizi hiçbir şekilde sorumlu hissetmemelisiniz."

"Hayır, Bayan Martin." Güneşe karşı kısılmış gözleriyle ona bakarken başını iki yana eğdi. "Kendi başınızın çaresine bakabilecek durumda olduğunuzu biliyorum. Ama henüz gül bahçesini görmedim ve sanırım güller için yemekten daha fazla iştahım var. Size eşlik edebilir miyim?"

Dudaklarının kenarları kıvrıldı ve sonra dönüp gül bahçesine doğru çaprazlamasına yürümeden önce açıkça gülümsedi.

Bahçe partisinin kalan yarım saatini orada geçirdiler, güllere baktılar, her seferinde bir çiçek açtılar, bazılarını koklamak için başlarını eğdiler, birbirlerine

Tanıdıklarıyla selamlaştı -en azından selamlaştı- ve sonunda güllerden oluşan bir kemerin altındaki ferforje koltuğa oturdu, tüm güzelliği seyretti, güzel kokulu havayı içine çekti, müziği dinledi ve çok az konuştu.

Nehirde hissettiği rahatsızlık ortadan kalktığı için Bayan Martin'le sessizce oturmak artık mümkündü. Neredeyse başka herhangi biriyle konuşmaya devam etmek zorunda hissedirdi kendini. Bayan Hunt'la bile. Bunun her zaman böyle mi olacağını, yoksa evliliğin onlara ortak bir sessizlikle yetinebilecekleri kadar hoşnutluk mu getireceğini merak etti.

"Sessizlik," dedi sonunda, "her şeyin yokluğu değildir, değil mi? Kendi başına çok kesin bir şeydir."

"Eğer bu çok kesin bir şey olmasaydı," dedi, "hayatımızın büyük bir bölümünde ondan bu kadar titizlikle kaçınmazdık. Kendimize karanlıktan, boşluktan, sessizlikten korktuğumuzu söylüyoruz ama asıl korktuğumuz kendimiziz."

Ona bakmak için başını çevirdi. Omurgası dik bir şekilde oturuyordu, koltuğun arkasına tam olarak değmiyordu, ayakları yerde yan yana duruyordu, elleri avuç içleri yukarı bakacak şekilde kucağında üst üste duruyordu - giderek tanıtık gelen bir poz. Şapkasının hafif sarkık kenarı, profilden bakıldığında yüzünün oldukça sert hatlarını tam olarak gizlemiyordu.

"Kulağa kötü geliyor," dedi. "O zaman biz özümüzde bu kadar kötü yaratıklar mıyız?"

"Hiç de değil," dedi. "Aslında tam tersi. Eğer gerçek benliğimizin ihtişamını görebilseydik, sanırım gerçekte olduğumuz gibi yaşamının gerekliliğini de görürdük. Ve çoğumuz bunun için çok tembeliz. Ya da biz

mükemmel olmayan hayatlarımızın tadını çıkarırken rahatsız edilmeyecek kadar iyi vakit geçiriyoruz."

Adam cevap vermeyince yüzünü ona çevirdi.

"O halde insan doğasının temel iyiliğine inanıyorsunuz," dedi. "Siz bir iyimsersiniz."

"Oh, her zaman," diye kabul etti. "Öyle olmasaydı hayat nasıl desteklenebilirdi ki? Üzülecek çok şey var - bir ömrü ağzına kadar dolduracak kadar. Ama bir ömür ne büyük bir kayıp! En az bunun kadar mutlu olunacak çok şey var ve mutluluk için çalışırken yaşanacak o kadar çok keyif var ki."

"Ve böylece sessizlik ve... karanlık mutluluk ve neşeyi barındırıyor?" dedi usulca.

"Elbette," dedi, "insan sessizliği gerçekten dinler ve karanlığa derinlemesine bakarsa. Her şey orada. Her şey."

Ani bir karar verdi. Bath'da onu ziyaret etmeye karar verdiğinden beri, özellikle de okulunu gezdirip Londra yolunda onunla konuştuğundan beri, onunla meseleleri daha da ileri götürmek istiyordu. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zamandı.

"Bayan Martin," dedi, "yarın için bir planınız var mı? Öğleden sonra için?"

Ona bakmaya devam ederken gözleri büyüdü.

"Susanna'nın ne planladığını bilmiyorum," dedi. "Neden sordunuz?"

"Seni bir yere götürmek istiyorum," dedi.

Kadın sorgularcasına ona baktı.

"Şehirde bir evim var," dedi. "Sakin ve saygın bir sokakta olmasına rağmen benim ikamet yerim değil. Burası-"

"Lord Attingsborough," dedi, okulda her kullandığında en cesur öğrencilerinin bile tir tir titremesine neden olacak bir sesle, "beni tam olarak nereye götürmeyi öneriyorsunuz?"

Oh, Tanrım! Sanki...

"Ben-" diye başladı.

Adam üç kelimeyi söylerken keskin bir nefes almış ve göğsü kabarmıştı. En hafif tabirle yasaklayıcı görünüyordu.

"Anladığım kadarıyla, efendim," dedi, "bu ev metreslerinizi tuttuğunuz yer mi?"

Çoğul. Harem gibi.

Koltuğunda arkasına yaslandı ve aniden gelen kahkaha atma dürtüsüne direndi. Nasıl olur da böyle bir yanlış anlamaya yol açacak kadar düşüncesiz davranabilirdi? Bugünkü kelime seçimi tam bir felaketti.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi, "bu ev tam da bu amaçla satın alındı, Bayan Martin. Yıllar önceydi. O zamanlar çalımlı bir gençtim."

"Ve burası," dedi, "beni götürmek istediğiniz yer mi?"

"Burası boş değil," dedi ona. "Orada yaşayan kişiyle tanışmanı istiyorum."

"Metresiniz mi?"

Titreyen bir öfkenin resmiydi. Ve bir yanı hâlâ yanlış anlaşılma yüzünden eğleniyordu. Ama bu gerçekten de şaka değildi.

Bu hiç komik değildi.

"Hanımım değil, Bayan Martin," dedi usulca, gülümsemesi solmuştu. "Lizzie benim kızım. On bir yaşında. Onunla tanışmanızı istiyorum. Tanışır mısınız? Lütfen?"

8

Claudia soyunma odasındaki iskele camından kendine bir kez daha baktı ve kapıya doğru dönerken eldivenlerini giydi. Susanna orada durduğu için kendini oldukça mahcup hissediyordu.

"Bu öğleden sonra seni ziyarete gelemeyeceğim için üzgünüm Susanna," dedi hızlıca, "bu ilk kez olmuyor."

"Hayır, değilsin." Arkadaşı muzipçe gülümsüyordu. "Sen Joseph'le parkta araba sürmeyi tercih ederdin. Senin yerinde olsam ben de giderdim. Bugün de dünkü kadar güneşli ve sıcak."

Claudia, "Teklif etmesi çok nazik bir davranıştı," dedi.

"Nazik." Susanna başını iki yana eğdi ve ona dikkatle baktı. "Kahvaltıda da böyle söyledin ve ben o zaman da itiraz ettim, şimdi de ediyorum. Neden seni gezmeye götürmesin ki? Yağça size yakın olmalı ve arkadaşlığınızdan hoşlanıyor. Geçen akşam konserde senin yanında oturarak bunu kanıtladı ve Peter seni bulup masamıza getiremeden akşam yemeği için seni içeri aldı. Dün de Bay Hatchard'dan eve kadar seninle yürüdü ve bahçe partisi sırasında seni nehre götürdü."

seni eve getirmek için seni aramaya geldiğimizde seninle gül çardağında oturuyordu. Onun ilgisinden sadece nezaket olarak bahsetmemelisin Claudia. Bu seni küçültür."

Claudia, "Çok iyi o zaman," dedi. "Bana karşı şiddetli bir tutku beslediğini ve markizi olmam için bana yalvarmak üzere olduğunu söyleyebilirim. Sonunda bir düşes olabilirim, Susanna. İşte bu bir düşünce."

Susanna güldü.

"Onun Bayan Hunt yerine sizinle evlendiğini görmeyi tercih ederim," dedi. "Nişanı henüz ilan edilmedi ve ne olduğunu tam olarak açıklayamasam da onda hoşlanmadığım bir şey var. Ama aşağıdan sesler duyuyorum. Joseph gelmiş olmalı."

Gerçekten de vardı. Claudia Susanna'yla birlikte aşağı inip Peter'la konuşmaya başladığında koridorda duruyordu. Onları selamlarken gülümsedi.

Koyu yeşil ceket, devetüyü pantolonu ve beyaz Hessian çizmeleriyle her zamanki gibi yakışıklı ve endişe verici derecede erkeksi görünüyordu. Claudia alaycı bir ifadeyle, en azından renkleri onunkilerle uyumlu, diye düşündü. Yeni elbiselerinin üçüncüsünü ve sonuncusunu giyiyordu; satın aldığı çok şık olduğunu düşündüğü adaçayı yeşili bir yürüyüş elbisesi. Ve gerçekten de, son birkaç gün içinde sosyal olarak tanıştığı herkesten çok daha az büyük görünmesinin ne önemi vardı? Büyük görünmek istemiyordu, sadece prezentabl görünmek istiyordu.

Birkaç dakika sonra kapıdan çıkar çıkmaz, Susanna ve Peter'ın da onları uğurlamak için geldiklerini gördü. Onu yolcu koltuğuna kadar geçirdi ve kurdeleleri almadan önce yanına oturmak için tırmandı.

genç kaplanı arkalarından atlamaya başladı.

Claudia kendine rağmen bir heyecan dalgası hissetti. İşte Londra'daydı, Mayfair'de büyük bir evde kalıyordu ve yanındaki beyefendiyle birlikte bir beyefendinin arabasına biniyordu. Omuzları neredeyse birbirine değiyordu. Ve yine onun kolonyasının kokusunu alabiliyordu. Elbette bunun sadece bir eğlence gezisi olmadığını, aslında onu kızıyla tanıştırmaya götürdüğünü kendine hatırlatmasına gerek yoktu

-Gayrimeşru kızı, şüphesiz metreslerinden birinin çocuğu. Lila Walton okula yaptığı o ziyarette haklı olmalıydı. Oraya yerleştirmek istediği bir kızı vardı.

Ve ona olan ilgisinin doğası şimdi oldukça açıktı. Romantik hayaller buraya kadarmış.

Adamın dün yaptığı ifşaat onu pek şaşırtmamıştı. Beyefendilerin metresleri olduğunu ve bazen bu metreslerin, doğanın bir gereği olarak, onlara çocuk doğurduğunu gayet iyi biliyordu. Eğer metresler ve çocukları şanslıysa, beyefendiler de onlara destek oluyordu. Attingsborough Markisi de bu gruptan olmalıydı, bunu bilmek onu mutlu ediyordu. Metresi ve kızı yıllar önce satın aldığı bir evde rahatça yaşıyorlardı. Ve eğer kızı okula göndermeyi tercih ederse... Ücretini karşılayabileceğinden şüphesi yoktu.

Yine de uzun süredir metresi ve çocuğunun annesi olmasına rağmen Bayan Hunt'a kur yapıyordu. Claudia dünyanın böyle olduğunu biliyordu, en azından onun dünyasının. Bir eşe ve meşru mirasçılara ihtiyacı vardı ve bir erkek metresiyle evlenmezdi.

Onun dünyasında hareket etmediği için çok memnundu. Kendi dünyasını tercih ediyordu.

Bayan Hunt'ın bu kadın ve çocuğun varlığından haberdar olması halinde ne hissedeceğini merak ediyordu. Ama biliyor olması da mümkündü.

Claudia, at arabası hareket ederken Susanna ve Peter'a el salladı, sonra da meydandan çıkarken ellerini kucağında kavuşturdu. Yanındaki parmaklıklara tutunmaktan kaçındı. Korkak değildi ve Londra sokaklarında şık, açık bir araçla gezinmenin, yüksek tüneğinden dünyaya tepeden bakmanın verdiği yeniliğin her anının tadını çıkarmaya kararlıydı.

Marki birkaç dakika geçtikten sonra, "Bugün çok sessizsiniz Bayan Martin," dedi. "Bayan Bains ve Bayan Wood henüz sorgulanmadı mı?"

"Evet," dedi. "İkisi de bu sabah gitti. Ve ikisi de başarılıydı - en azından kendi gözlerinde. Flora, Leydi Aidan'ın kendisine son derece nazik davrandığını ve Oxfordshire'daki Ringwood Malikânesi ve orada yaşayan insanlar hakkında her şeyi anlatmadan önce sadece birkaç soru sorduğunu ve ailenin bir üyesi gibi olacağı için orada mutlu olacağına dair güvence verdiğini söyledi. Son mürebbiye kısa bir süre önce evlenmiştir, tıpkı ondan önceki mürebbiye gibi. Daha sonra Flora, son derece sevdiği çocuklarla tanışmaya götürüldü. Yarın yeni hayatına doğru yola çıkacak."

Marki, "Peki Leydi Hallmere, Bayan Wood'a karşı da bu kadar sevecen miydi?" diye sordu, başını çevirip ona sırtarak -Tanrım, ama çok yaklaştı.

Curricl'e Hyde Park'a çeviriyordu. Claudia, Susanna'ya bunun

hedefleri olduğunu söyledi. Belki de bunun sadece beyaz bir yalan olduğu ortaya çıkacaktı.

"Edna'ya hem kendisi hem de okul hakkında pek çok soru sordu," diye anlattı ona. Zavallı Edna! Hatırlayacağınız gibi, sorgulanırken pek iyi değildir. Ama Leydi Hallmere, Edna'nın anne babasını öldüren ve onu yetim bırakan soygunu duyduğunu söyleyerek onu şaşırttı. Edna onun çok kibirli ve korkutucu olduğunu söylese de, kadına büyük bir hayranlık duyduğu belliydi. Lord Hallmere de oradaydı ve ona karşı çok nazikti. Çocuklarla tanıştığında onları çok sevmiştir. Bu yüzden Edna da yarın aramızdan ayrılacak." Sesli bir şekilde iç çekti.

"İyi olacaklar," diye güvence verdi Marki, arabasını yemyeşil çimenler ve eski, gölgeli ağaçlar arasında uzanan bir caddeye çevirerek. "Onlara iyi bir yuva ve sağlam bir eğitim verdiniz, şimdi de iyi bir iş buldunuz. Hayatlarının geri kalanını nasıl geçirecekleri onlara kalmış. Ben ikisini de sevdim. İyi olacaklar."

Ve bir elini kurdelelerden kurtararak ve kucağındaki iki elini de sıkmak için uzanarak onu şaşırttı. Kadın telaşla mı sıçrayacağını yoksa öfkeyle mi kıpırdayacağını bilemedi. İkisini de yapmadı. Bu yolculuğun amacını dikkatle hatırladı.

"Kızınızın annesi bizi mi bekliyor?" diye sordu.

Dün gerçek bir açıklama yapacak zaman olmamıştı. Ona ziyaret etmesini istediği kişinin -Lizzie'nin- kızı olduğunu söylediği sırada bile Susanna ve Peter gül bahçesine girmiş, onu arıyorlardı.

"Sonia mı?" dedi. "Geçen yıl Noel'den hemen önce öldü."

"Ah," dedi Claudia, "özür dilerim."

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok üzücü ve zor bir zamandı."

Ve şimdi geçimini sağlaması gereken gayrimeşru bir kız çocuğu sorunuyla baş başa kalmıştı. Henüz on bir yaşında olmasına rağmen onu okula gönderme kararı daha da anlaşılabilirdi. Kızlığının geri kalanında okul ücretini ödemekten başka bir şey için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Sonra da muhtemelen ona hayatının geri kalanında bakabilecek bir koca bulacaktı.

Dün ne demişti? Hatırlamaya çalışarak hafifçe kaşlarını çattı. Ve sonra hatırladı.

Hiçbir şey sevgiden daha önemli değildir.

İlk kelimeye vurgu yapmıştı. Ama bu sözlerin arkasında gerçek bir inanç olup olmadığını merak etti. Kendi kızı onun için bir yük, bir baş belası haline mi gelmişti?

Parkta fazla oyalanmadılar. Kısa süre sonra tekrar Londra'nın kalabalık sokaklarına döndüler ve güneş rahatsız edici derecede sıcak gelmeye başladı. Ama sonunda daha sakin, temiz ve saygın, ama belli ki en şık kesimin oturmadığı sokaklara saptılar. Belirli bir evin önünde durdular ve Marki kaldırıma inip arabanın etrafından dolanarak Claudia'nın inmesine yardım etmek için elini kaldırırken kaplan arkadan atlayıp atların başını tuttu.

"Umarım," dedi kapıyı tıklatırken, "onu seversiniz."

Sesi neredeyse endişeli geliyordu.

Şapkasını ve kırbacını kapıyı açan yaşlı ve oldukça saygın görünümlü uşağa uzattı.

"Bayan Martin'in eşyalarını da al, Smart," dedi, "ve Bayan Edwards'a burada olduğumu haber ver. Bayan Smart'ın romatizması bugün nasıl?"

Adam Claudia'nın eldivenlerini ve başlığını çıkarmasını beklerken, "Daha iyi, teşekkürler lordum," dedi. "Ama kuru havalarda her zaman böyledir."

Dışarıdaki eşyalarını aldı ve birkaç dakika sonra Bayan Edwards'ın Bayan Pickford ile salonda olduğunu bildirmek için geri geldi. Arkasını döndü ve üst kata çıktı.

Bayan Edwards, Lizzie olamayacak kadar yağlı olduğu anlaşılan, ufak tefek, güzel, huysuz görünümlü genç bir kadındı. Onları salonun kapısında karşıladı.

"Korkarım bugün pek iyi bir gün geçirmiyor, lordum," dedi Marki'ye reverans yaparak ve Claudia'ya yan gözle bakarak.

Arkasındaki oda yarı karanlıktı, pencerelerdeki tüm ağır perdeler çekilmişti. Ocakta bir ateş yanıyordu.

Marki, "Öyle değil mi?" dedi ama Claudia'ya öyle geldi ki, sesi endişeli olmaktan çok sabırsızdı.

"Baba?" dedi odanın içinden bir ses. Ve sonra daha sevinçli, heyecan dolu bir ses, "Baba?"

Bayan Edwards ellerini belinde kavuşturarak kenara çekildi.

"Ayağa kalkın ve Attingsborough Markisi'ne reverans yapın, Lizzie," dedi.

Ama çocuk çoktan ayağa kalkmış, kollarını kapıya doğru uzatmıştı. Ufak tefek, zayıf ve solgundu, siyah saçları sırtından beline doğru dalgalanıyordu. Yüzü sevinçle parlıyordu.

Marki, "Evet, buradayım," dedi ve çocuğu kucağına almak için odanın öbür ucuna doğru yürüdü. Kadın da kendi kollarını onun boynuna sıkıca doladı.

"Geleceğini biliyordum," diye bağırdı. "Bayan Edwards güneşli bir gün olduğu ve beni görmeye gelmekten daha önemli binlerce işiniz olduğu için gelmeyeceğinizi söyledi. Ama o her zaman böyle söyler ve sen de her zaman geleceğini söylediğinde gelirsin. Baba, çok güzel kokuyorsun. Her zaman güzel kokuyorsun."

"Özellikle senin için," dedi, kollarını boynundan çözdü ve serbest bırakmadan önce iki elini de öptü. "Bayan Edwards, bu ateş neden yanıyor?"

"Dün akşam onu bahçeye çıkardıktan sonra Lizzie'nin üşüteceğinden korktum, lordum," dedi.

"Peki neden karanlık?" diye sordu. "Lizzie'nin hayatında yeterince karanlık yok mu?"

Konuşurken bile pencerelere doğru ilerliyor ve odayı ışıkla doldurmak için perdeleri geriye atıyordu. Pencereleri sonuna kadar açtı.

Bayan Edwards, "Güneş doğrudan içeri giriyordu, lordum," dedi. "Mobilyaları solmaktan korumak istedim."

Kızının yanına dönüp bir kolunu onun omuzlarına koyarken Claudia'ya baktı.

"Lizzie," dedi, "seninle tanışması için birini getirdim. Bu Bayan Martin, benim bir arkadaşım. Bayan Martin, size kızım Lizzie Pickford'u takdim edebilir miyim?"

Claudia perdeler çekilir çekilmez çocuğun gözlerinde bir tuhaflık olduğunu fark etmişti. Biri neredeyse kapalıydı. Diğeri daha açıktı, ama göz kapağı dalgalanıyor ve göz kapağın altında geziniyordu.

Lizzie Pickford kördü. Ve eğer Claudia'nın tahmini doğruysa, doğuştan kördü.

"Lizzie," dedi Bayan Edwards, "Bayan Martin'e reverans yap."

"Teşekkür ederim Bayan Edwards," dedi Lord Attingsborough. "Biraz ara verebilirsiniz. Önümüzdeki bir saat kadar size ihtiyaç duyulmayacak."

"Lizzie Pickford," dedi Claudia, çocuğa yaklaşıp, sıcak, ince elini kendi eline aldı ve bırakmadan önce sıktı, "sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Bayan Martin?" dedi kız yüzünü babasına çevirerek.

"Geçen hafta onu ziyaret etme şerefine nail oldum. "Bir süre senden uzak kalacağım," dedi, "ve sonra Londra'ya. Bath'da bir okulu var. Sizi ziyaret ettiğimiz için Bayan Martin'e ve bana da oturacak bir yer verir misiniz? Ayakta durmaktan bacaklarım ağrıyor."

Kız kıkırdadı, hafif, çocuksu bir ses.

"Ah, aptal baba," dedi. "Buraya yürüyerek gelmedin. Ata bindin. At arabanda birden fazla at vardı. Onları duydum. Bayan Edwards'a geldiğinizi söyledim, ama o hiçbir şey duymadığını ve umutlanıp telaşlanmamam gerektiğini söyledi. Ayakta durmaktan yorulmadın. Bayan Martin de öyle. Ama gelmenize sevindim ve umarım yatma vaktine kadar burada kalırsınız. Bayan Martin, lütfen oturur musunuz? Baba, oturur musun? Yanınıza oturacağım."

Claudia sönmekte olan ateşten olabildiğince uzakta otururken, Claudia bir kanepede ona çok yakın oturdu. Çocuk onun elini kendi elinin içine aldı ve parmaklarını birleştirdi. Yanağını onun koluna, omzunun hemen altına sürttü.

Ona öylesine şefkatle gülümsedi ki Claudia buraya gelirken onun hakkında düşündüklerinden utandı. Adamın aşk hakkında çok şey bildiği çok açıktı.

"Bayan Martin'in okulu sadece kızlar için," dedi kızına. "Çok keyifli bir yer. Tarih, matematik ve Fransızca gibi pek çok şey öğreniyorlar. Enstrümanlarla dolu bir müzik odası var ve kızlar bireysel eğitim alıyorlar. Şarkı söylüyorlar ve koroları var. Örgü örüyorlar."

Claudia'nın düşüncesine göre bunlardan hiçbiri kör olmamıştı. Adamın, engelli kızları kabul etmeyi hiç düşünüp düşünmediğini sorduğunu hatırlıyordu. Kör bir çocuğa nasıl eğitim verilirdi?

"Seninle bir kez keman sesi duyduğumda, baba," dedi çocuk, "annem bu evde asla keman olmaması gerektiğini, çünkü keman sesinin başını ağrıatacağını söyledi. Bayan Smart'ın bana öğrettiği şarkıları söylediğimde de Bayan Edwards başını ağrıttığımı söylüyor."

"Sanırım," dedi, "Bayan Edwards bana bir şeyler vermeye başlıyor.
migren, Lizzie."

Neşeyle güldü.

"Onu başka birinin yanında çalışmaya göndereyim mi?"
diye sordu.

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Oh, evet, lütfen, baba. Bu sefer onun yerine benimle yaşamaya gelir misin?"

Gözleri Claudia'ninkilerle buluştu ve birden kasvetli görünmeye başladılar.

"Keşke mümkün olsaydı," dedi, "ama değil. Yine de Londra'dayken her gün seni görmeye geliyorum. Tüm dünyada en sevdiğim insan sizken nasıl gelmeyeyim? Kibarlık edip Bayan Martin'i de bu sohbeta dahil edelim mi, çünkü onu sizinle tanışmak için getirdim?"

Kız yüzünü Claudia'ya doğru çevirdi. Havaya, güneş ışığına ve egzersize şiddetle ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Okulunuzda hikâyeler okuyor musunuz, Bayan Martin?"
diye kibarca sordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Claudia ona. "Kızlarım daha önce öğrenmemişlerse oraya gelir gelmez okumayı öğreniyorlar ve benimle geçirdikleri yıllar boyunca pek çok kitap okuyorlar. Kütüphanemizde bulunan sayısız kitap arasından istediklerini seçebilirler. Kütüphane, raflar dolusu kitabın bulunduğu bir yerdir."

"Ne kadar çok hikâye bir arada," dedi çocuk. "Annem bana hikâye okuyamazdı çünkü babam ona birçok kez eğer isterse öğretebileceğini söylemesine rağmen okuyamıyordu. Bayan Smart da okumuyor. Bay Smart okuyor ama o da bana okumuyor. Bayan Edwards okuyor çünkü buraya

geldiğinde babamın ona yapması gerektiğini söylediği tek şey buydu.

ama ilginç hikâyeler seçmiyor ve onları ilginç bulmuyor. Okuyuş şeklinden bunu anlayabiliyorum. Düz bir sesi var. Beni esnetiyor."

Marki, "Sana hikâyeler okudum, Lizzie," dedi.

"Biliyorsun baba," diye kabul etti, boştaki elini kaldırıp yüzüne dokunduktan sonra parmak uçlarıyla okşadı. "Ama bazen okuyormuş gibi yapıyorsun ama aslında kendi hikâyelerini uyduruyorsun. Bunu anlayabiliyorum. Ama umurumda değil. Aslında en çok o hikâyeleri seviyorum. Ben de hikâyeler anlatırım ama sadece bebeğime."

"Eğer bunları yazabilen birine anlattırsan," dedi Claudia, "o zaman o kişi bunları senin için yazabilir ve kendi hikayeni tekrar duymak istediğinde sana okuyabilir."

Çocuk güldü. "Bu komik olurdu," dedi.

O sırada elinde çay ve kek dolu büyük bir tepsi taşıyan tombul, yaşlı bir kadın odaya girdi.

"Bayan Smart," dedi Lizzie, "siz olduğunuzu biliyorum. Bu Bayan Martin. Babamın arkadaşı. Bir okulu ve bir de kütüphanesi var. Kütüphanenin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Sen söyle canım," dedi hizmetçi, Claudia'ya kibarca başını salladıktan sonra ona sevgiyle gülümseyerek.

"Kitaplarla dolu bir oda," dedi Lizzie. "Hayal edebiliyor musun?"

Bayan Smart çayı doldurup fincanları dolaştırırken, "Bana pek yararı olmaz canım," dedi. "Ya da sana."

Odadan çıktı.

"Lizzie," dedi Marki, biraz kek yedikten sonra, "bir okula gitmek ister misin?"

"Ama beni kim alacak baba?" diye sordu. "Ve beni eve kim getirecek?"

"Kalabileceğin bir okul olacak," dedi, "ve diğer kızlarla birlikte olacaksın, ancak tatillerde eve geleceksin ve ben yine seninle baş başa kalacağım."

Bir süre sessiz kaldı. Claudia dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu ama bunun titreyerek mi yoksa sessiz kelimelerle mi olduğunu söylemek imkânsızdı. Sonra boş tabağını bir kenara bıraktı ve aceleyle babasının kucağına tırmanıp ona yaklaştı, yüzü babasının omzuna gizlendi.

Claudia'ya kasvetli bir şekilde baktı.

Lizzie kısa bir süre sonra, "Bayan Edwards bunu bir daha yapmamamı söyledi," dedi. "Çok yaşlı olduğumu söyledi. Bunun yakışsız olduğunu söyledi. Öyle mi, baba? Kucağına oturmak için çok mu yaşıyım?"

Ama çocuğun gözleri yok, diye düşündü Claudia. Dokunma duyusu onun için yaşıtı diğer çocuklara göre çok daha önemli olmalıydı.

"Yanağını kızın saçlarına yaslayarak, "Kollarımın seni sarmasını istemeyecek kadar büyüseydin buna nasıl dayanabilirdim, Lizzie?" dedi. Kucağımda oturmaya gelince, on iki yaşına gelene kadar bunun istisnai bir durum olmadığını düşünüyorum. Bu bize beş koca ay daha kazandırır. Bayan Martin bu konuda ne diyor?"

"Baban kesinlikle haklı, Lizzie," dedi Claudia. "Ve benim okulumda bir kuralım var. Hiçbir kız kendi isteği dışında oraya gitmeye zorlanamaz. Ailesi ne kadar isterse istesin

Gelip benden ve öğretmenlerimden bir şeyler öğrenmesini ve diğer kızlarla arkadaş olmasını isteyebilir, ancak bana evet, bunu istiyor demediği sürece kapının eşiğinden adım atmasına izin vermeyeceğim. Bu sizin için açık mı?"

Lizzie hâlâ çok daha küçük bir çocuk gibi babasına güvenli bir şekilde sokulmuş olsa da başını yarım çevirmişti.

"Güzel bir sesin var," dedi. "Sesine inanabiliyorum. Bazen seslere inanmıyorum. Hangisine inanacağımı her zaman söyleyebilirim."

Marki, "Tatlım," dedi, "Bayan Martin'i şimdi eve götüreceğim. Daha sonra atımla geri geleceğim. Seni onunla bir gezintiye çıkaracağım. İster misin?"

"Evet!" Doğrulup oturdu, yüzü yine sevinçle parlıyordu. "Ama Bayan Edwards diyor ki-"

"Bayan Edwards'ın söylediklerini kafana takma," dedi ona. "Daha önce de benimle ata bindin ve her zaman tamamen güvende oldun, değil mi? Seni eve getirdikten sonra onunla konuşacağım ve yarın gitmiş olacak. O zamana kadar ona karşı nazik ol. Olur mu?"

"Yapacağım baba," diye söz verdi.

Claudia ayrılmadan önce onun elini tekrar tuttu. Garip gözlerine rağmen, eğer hayatında babası yanında olmasa bile yüzüne canlılık getirecek kadar uyarıcı bir şeyler olursa ve daha fazla temiz hava ve güneş ışığına maruz kalırsa güzel bir kıza dönüşebilirdi.

Claudia, tekrar arabanın koltuğuna oturmasına yardım edildikten ve yola koyulduktan sonra, "Anlıyorum," dedi.

"Lizzie'yi benim okuluma göndermek istiyorsun," dedi.

"Bu mümkün mü?" diye sordu, sesinde alışlagelmiş o hoş mizahtan eser yoktu. "Kör bir çocuk için her şey mümkün mü Bayan Martin? Bana yardım edin, lütfen. Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor."

Yusuf kendini biraz aptaldan da öte hissetti.

Bana yardım edin, lütfen. Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor.

Arabasını Hyde Park'a geri çevirdiğinde, Bayan Martin hâlâ cevap olarak hiçbir şey söylememişti. Bunlar aralarında geçen son sözlerdi. Atlarına atlayıp, mümkün olan en kısa sürede onu Whitleaf'in evine götürmek ve Londra'dayken onunla tekrar karşılaşmamak için çok dikkatli olmak zorunda olduğunu hissetti.

Ruhunu başkalarına, en yakın arkadaşlarına bile açmaya alışık değildi - belki Neville hariç.

Kalabalık caddeleri geride bıraktıklarında sessizliği bozdu.

"Anne Butler'ın hâlâ benim ekibimde olmasını diliyordum," dedi. Normalden herhangi bir şekilde farklı olan kızlarla her zaman son derece iyiydi. Ama şimdi fark ettim ki bütün kızlar normdan farklıdır. Başka bir deyişle, düzenli istatistiklerden hoşlananların zihinleri dışında norm diye bir şey yoktur."

Ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Onun bir cevap bekleyip beklemediğini bilmiyordu.

"Size yardımcı olabileceğimden emin değilim, Lord Attingsborough," dedi.

"O halde Lizzie'yi almayacaksınız?" diye sordu, kalbi hayal kırıklığıyla çarpıyordu. "Kör bir çocuk eğitilemez mi?"

"Lizzie'nin çok şey yapabileceğine eminim," dedi. "Ve benim bakış açım göre meydan okuma kesinlikle ilginç olurdu. Yine de okulun onun için en iyisi olacağından emin değilim. Çok bağımlı görünüyor."

"Bu onun okula gitmesi için daha büyük bir neden değil mi?" diye sordu.

Yine de bu konuyu tartışırken bile kalbi kırılıyordu. Lizzie, çoğu zaman kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacağı, diğer kızların ona karşı kaba davranabileceği, engelinin doğası gereği her türlü aktiviteden dışlanacağı bir okul ortamında nasıl başa çıkacaktı?

Ve onu bırakmaya nasıl dayanabilirdi? O sadece bir çocuktur. "Annesini çok özleyor olmalı," dedi Bayan

Martin.

dedi. "Bu kadar erken okula gitmesi gerektiğinden emin misin?

onu kaybettikten sonra? Terk edilmiş çocukları kabul ediyorum, Lord Attingsborough. Genellikle çok zarar görmüş oluyorlar, hatta belki de her zaman."

Terk edilmiş. Lizzie mi? Onu okula gönderirse ona böyle mi yapmış olacaktı? İçini çekti ve arabayı durdurdu. Parkın bu kısmı sessiz ve tenhaydı.

"Biraz yürüyelim mi?" diye önerdi.

Curricule'i ve atları, sevincini gizlemeye bile çalışmayan kaplanına emanet etti ve Miss Martin'in yanında, ağaçların arasından geçen dar bir patika boyunca yürüdü.

"Sonia'yı ilk işe aldığımnda çok gençti," dedi ona. "Ben de öyleydim elbette. Bir dansçıydı; çok güzeldi, çok talep görüyordu ve çok hırslıydı. İhtişamlı ve zengin bir hayat bekliyordu. Bir dizi unvanlı, güçlü, varlıklı erkeğin hayranlığını kazanmayı bekliyordu. Zorunluluktan değil, seçimden dolayı bir fahişeydi. O beni sevmiyordu, ben de onu sevmiyordum. Anlaşmamızın aşkla hiçbir ilgisi yoktu."

"Hayır," dedi kuru bir sesle, "sanırım öyle olmadı."

"Sanırım onu iki ya da üç aydan fazla tutamazdım," dedi. "Biraz yabancı yulaf ekmeye niyetliydim. Ama sonra Lizzie çıkageldi."

"Sanırım," dedi, "ikiniz de bu olasılığı düşünmediniz bile."

"Gençler," dedi, "genellikle çok cahil ve çok aptaldırlar, Bayan Martin, özellikle de cinsel konularda."

Onu Gağırtdığını düşünerek ona baktı. Ne de olsa bu, genellikle hanımların kulaklarını şenlendirdiği türden bir konuşma değildi. Ama ona dürüst bir açıklama borçlu olduğunu hissetti.

"Evet," diye kabul etti, "öyleler."

"Sonia annelikten pek hoşlanmazdı," dedi. "Kör bir çocuğa sahip olmaktan nefret ediyordu. İlk başta onu bir akıl hastanesine yatırmak istedi. Ama ben buna izin vermedim. Ve eğer onun anne olmasında ısrar edersem, o zaman tüm sorumluluğu üstlenmek zorunda kalacaktım."

Baba olmanın sorumluluğu - ilk andan itibaren zor değil. Asla zor olmadı. Ona paranın satın alabileceği neredeyse her şeyi ve sadakatimi de vermeme rağmen hayatını sıkıcı buluyordu. Evde olamadığım zamanlarda ebeveyn olmanın bazı yüklerini omuzlarından alan ve Lizzie'ye nazik büyükanne ve büyükbabalar gibi davranan Smarts'ı işe aldım. Sonia'nın kör bir kızı nasıl eğlendireceği, eğiteceği ya da terbiye edeceği konusunda pek bir fikri yoktu, ancak hiçbir zaman zalimce davranmadı. Elbette Lizzie öldüğünde teselli bulamadı. Ve elbette onu özlüyor. Ben de özlüyorum."

"Lizzie'nin okuldan çok bir eve ihtiyacı var," dedi Bayan Martin.

"Onun bir evi var," dedi sertçe. Ama onun ne demek istediğini biliyordu. "Yine de yeterli değil, değil mi? Sonia'nın ölümünden sonra ona bir refakatçi tuttum. O zamandan beri üç kişi daha oldu. Bayan Edwards en sonuncusu. Ve bu sefer genç, görünüşe göre tatlı ve memnun etmeye hevesli birini seçtim. Gençliğinin Lizzie'ye iyi geleceğini düşündüm. Ama belli ki bu göreve hiç uygun değil. Diğer üçü de öyle. Kızım evde ilgilenecek ve ona ihtiyacı olan her şeyi verecek birini nereden bulabilirim? Smart'lar bunu tek başlarına yapamayacak kadar yaşlılar ve emeklilikten bahsediyorlar. Öğrencilerinizden biri bunu yapabilir mi, Bayan Martin? İtiraf etmeliyim ki, buraya geldikleri için uygun olmadığı ortaya çıkarsa, Bayan Bains ya da Bayan Wood'a bu görevi teklif etmek aklımdan geçti."

Ağaçların arasından çıkıp, birkaç insanın gezindiği ya da oturup sıcak yaz öğleden sonrasının tadını çıkardığı açık bir çim alana adım atmak üzereydiler. İkisi de yürümeyi bırakıp yaşlı bir meşe ağacının gölgesinde durdular ve parlak güneş ışığına baktılar.

Bayan Martin, "Çok genç birinin bu görevi yerine getirebileceğini sanmıyorum," dedi. "Hem de Londra'da. O çocuğun havaya ve egzersize ihtiyacı var, Lord Attingsborough. Kirlara ihtiyacı var. Bir anneye ihtiyacı var."

"Ona asla veremeyeceğim tek şey de bu," dedi ve gözlerindeki ifadeden, evliliğinin bile Lizzie'ye bir anne sağlayamayacağını anladığını görebiliyordu. Kızı gayrimeşruydı ve gelecekte sahip olabileceği meşru bir aileden sonsuza dek ayrı ve gizli tutulmalıydı.

Sonia hayatta olduğu sürece her şey oldukça basitti. Elbette kızının ideal bir yaşam sürmediğini biliyordu ama temel ihtiyaçları her zaman karşılanmış, her zaman bir evi, güvenliği ve Smart'lardan -ve Sonia'dan da- aldığı şefkat ve kendisinden gördüğü bolca sevgi olmuştu.

"Sonia'nın ölümünden bu yana kaygı benim değişmez yoldaşım oldu, Bayan Martin," dedi. "Sanırım ondan önce de vardı, ama ancak o zamandan beri Lizzie'nin büyüdüğü gerçeğiyle yüzleştim. Engelli bir çocuk çok küçükken şımartılabilir, korunabilir, kucağa alınabilir ve kolların arasında tutulabilir. Ama bir yetişkin olduğunda ona ne olacak? Ona iyi davranacak bir koca bulabilecek miyim? Elbette ona servet yağdırabilirim ama ya içsel varlığı? Onu ayakta tutacak ya da ona mutluluk verecek ne olacak? Ben öldüğümde ona ne olacak?"

Bayan Martin elini onun koluna koydu ve o da garip bir şekilde rahatlamış bir halde başını çevirip ona baktı. Zeki gri gözleri sabit bir şekilde onunkilere bakıyordu ve hiç düşünmeden elini kendi eliyle kapattı.

"Lizzie'yi daha yakından tanımama izin verin Lord Attingsborough," dedi. "Ve onun benim okuluma devam etme olasılığını düşünmeme izin verin. Onu tekrar görebilir miyim?"

Aniden ve biraz da utanarak gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. Gözlerini kırıştırtarak onları uzaklaştırdı.

"Yarın mı?" dedi. "Aynı anda mı?"

"Hava hâlâ güzelse belki onu dışarı çıkarabiliriz," dedi elini adamın kolundan kurtararak. "Yoksa onunla görünmek istemiyor musun?"

"Onu pikniğe götürebiliriz," diye önerdi, "Richmond Park'a ya da Kew Gardens'a."

"Bu kararı size bırakıyorum," dedi. "Kızınız hakkında bilgisi olan var mı?"

"Neville," dedi. "Kilbourne Kontu. Onunla tanıştı ve bazen ben uzaktayken ona bakıyor, geçenlerde Bath'da olduğum gibi. Ama temelde bir beyefendi bu tür meselelerle kendisi ilgilenir. Bu, akranlarıyla konuştuğu bir şey değildir."

"Peki Bayan Hunt biliyor mu?" diye sordu.

"Yüce Tanrım, hayır!"

"Ve yine de," dedi, "onunla evleneceksin."

"Bu," dedi, "yeni bir gelişme Bayan Martin. Babam hastaydı ve şimdi -belki de doğru olarak- kalbinin etkilendiğini düşünüyor. Beni Bath'a çağırmadan önce Bayan Hunt'ın babası Lord Balderston'ı misafir etti ve ikisi birlikte bu evlilik planını hazırladılar. Mantıklı. Bayan Hunt ve ben bekar ve aynı cinsiyetteniz.

Dünya. Birbirimizi birkaç yıldır tanıyoruz ve her zaman yeterince iyi anlaştık. Ama yakın zamana kadar ona kur yapmayı hiç düşünmemiştim. Sonia yaşadığı sürece kimseye kur yapmayı düşünemezdim. Kadın metres bile olsa tek eşli ilişkilere inanırım. Ne yazık ki yıllar geçtikçe birbirimizden uzaklaştık, ancak her zaman birbirimize düşkün kaldığımızı inanıyorum. Hatta hayatının son iki ya da üç yılında hiç... Neyse, boş verin."

Sonia'nın kendisine sadakatsizlik ettiğini biraz da Gağkınlıkla öğrenmişti. Lizzie yüzünden onu geri çeviremeyeceğini hissetse de, onunla bir daha asla yatmamıştı.

Bayan Martin yapmacık bir bayan değildi.

"O halde iki yıldan uzun bir süredir bekârsınız?" diye sordu.

Kendine rağmen kıkırdadı.

"Bir beyefendinin kabul etmesi ne kadar alçakça bir şey, değil mi?" dedi.

"Hiç de değil," diye karşılık verdi. "Bundan çok daha uzun süredir bekâрім Lord Attingsborough."

"Hayatın boyunca değil mi?" diye sordu, kendini tuhaf bir rüyanın ortasındaymış gibi hissediyordu. O kadar insan arasında Bayan Claudia Martin'le gerçekten de böyle uygunsuz bir konuşma mı yapıyordu?

"Hayır," dedi kısa bir sessizlikten sonra usulca. "Hayatım boyunca değil."

Yüce Tanrım!

Ve tabii ki aklında hemen şu soru belirdi
-Kim?

Ve aynı şekilde hemen bir cevap buldu.

McLeith?

Lanet olsun adama!

Eğer doğruysa, asılmayı, çizilmeyi ve dörde bölünmeyi hak ediyordu.

En azından!

"Oh," dedi aniden, gözleri güneş ışığında bir şeye odaklanırken, anında ilkel, öfkeli öğretime dönuştü. "Oh, şuna bir bakın!"

Geniş çimenlik alana doğru yürüdü ve kendisinden en az üç kat daha iri olan bir işçiyle tartışmaya başladı, çünkü adam korku ve acı içinde inleyen cılız siyah beyaz bir köpeği dövüyordu.

Yusuf hemen onun peşinden gitmedi.

"Seni korkak zorba!" dedi. Sesi belli bir mesafeden duyulabilecek kadar güç kazanmış olmasına rağmen bağırmaması ilginçti. "Derhal kes şunu."

"Peki beni kim durduracak?" diye sordu adam küstahça, yoldan geçen birkaç kişi durup izlerken ve dinlerken.

Adam sopasını kaldırıp tekrar köpeğin sinmiş sırtına indirirken Yusuf bir adım öne çıktı

Ama havada durdu ve Bayan Martin'in eli altında kaldı.

"Umarım kendi vicdanınızdır," dedi. "Hayvanlar sadık bir şekilde hizmet vereceklerse sevimli ve beslenmelidirler. Vahşi h d kler tarafından d v lmemeli ve a  bırakılmamalıdır." "

Seyircilerden hafif bir tezahürat yükseldi. Joseph sırttı.

" 'Ere," dedi adam, "vah ice dediğine dikkat et yoksa sana iyi bir sebep veririm. Bu kadar kibirliysen bu işe yaramaz hayvanı sevmek ve beslemek istiyorsun demektir. O benim için i e yaramaz."

"Ah," dedi Bayan Martin. "Yani  imdi diğer g nahlarınıza terk etmeyi de ekliyorsunuz, öyle mi?"

Ona, yüzüne bir yumruk indirmekten başka bir şey istemezmi  gibi baktı - Joseph aceleyle yaklaştı - ve sonra ağındaki çürük dişleri göstererek sırttı.

"Evet," dedi ve aniden eğilerek inleyen köpeği bir eline aldı ve kolları onu tutmak için altına gelene kadar ona doğru itti. "Evet, ben de tam olarak bunu yapıyorum. Onu sevdiğinizden ve beslediğinizden emin olun, hanımefendi. Ve onu terk edip g nahlarınıza yenilerini eklemeyin."

Kendi zek sını takdir ederek sırttı ve birkaç genç bı kının karışık tezahüratları ve diğer daha kibar seyircilerin mırıltılı onaylamamaları arasında parkta adımlarını atmaya başladı.

"Evet," dedi Bayan Martin, Joseph'e doğru dönerek,  apkası kafasında hafifçe eğikti ve ona hovarda bir hava veriyordu, "g r n  e göre bir köpek edindim. Onunla ne yapacağım ben?"

"Onu eve götürüp yıkamak ve beslemek mi?" Joseph sırtıttı. "O bir border collie ama türünün çok zayıf bir örneği, zavallı şey."

Ayrıca kokuyordu.

"Ama onu götürecek bir evim yok," dedi köpek ona bakıp mızızlanırken. "Bath'da olsaydım bile okulda bir köpek besleyemezdim. Aman Tanrım. Çok sevimli değil mi?"

Joseph yüksek sesle güldü. Köpek hiç de öyle değildi.

"İsterseniz onu ahırında barındırabilirim," dedi, "ve onun için kalıcı bir ev ararım."

"Ahırda mı?" dedi. "Oh, ama ona çok kötü davranılmış. Bunu anlamak için sadece gözlerine bakmak yeterli. -O şok edici vahşet gösterisine tanık olmamış olsaydık bile. Arkadaşa ve sevgiye ihtiyacı var. Onu Susanna'ya götürmem ve Peter'ın hem onu hem de beni dışarı atmayacağını ummam gerekecek."

Güldü.

Ah, evet, diye düşündü, kız yeterince tutkuluydu - sadece ezilenlere karşı adalet tutkusu olsa bile.

Arabasına giden patika boyunca yan yana yürüdüler ve adam aniden yeniden neşelendiğini hissetti. İhtiyacı olan bir köpeği bile terk edecek ya da şefkatli bakımını başkasına devredecek türden bir kadın değildi. Elbette Lizzie'ye de yardım edecekti, ama bunu yapmak zorunda değildi.

Köpeği kadının kollarından aldı ve şaşkın kaplanın ellerine bırakırken, kadının tekrar arabanın koltuğuna oturmasına yardım etti. Sonra köpeği kadının kucağına yerleştirdi ve kadın onu eteği ve kollarıyla güvenli bir şekilde kucakladı.

"Sanırım hayallerinizin bir kısmı gerçek oldu, hanımefendi," dedi.

Bir an için anlamayan gözlerle ona baktı ve sonra güldü.

"şimdi tek ihtiyacım olan rustik bir kulübe ve gülhatmi," dedi.

Onun gülüşünü seviyordu. Bu onu neşeli ve umutlu hissettiriyordu.

Yusuf onun yanında yerini alıp kurdeleleri elinde toplarken, "Zayıf biri değildi o hayvan," dedi. "O sopanın avucumda bıraktığı yarayı muhtemelen bir iki gün taşıyacağım. Ona bu zevki tattırmak isteseydim çığlık atardım."

"şeytan!" Joseph haykırdı. "Sana zarar verdi mi? Onun iki gözünü de karartmalıydım."

"Oh, hayır, hayır," dedi. "şiddet şiddete cevap değildir. Sadece daha fazla doğurur."

"Bayan Martin," dedi başını çevirip ona bir kez daha sırtarak, "olağanüstü birisiniz."

Yanakları kızarmış, şapkası ortasından düşmüş ve gözleri parlayan bu kızın gerçekten de çok yakışıklı olduğunu düşündü.

Tekrar güldü.

"Ve bazen," dedi, "düşüncesiz bir aptal. Yine de, Tanrım, yıllardır öyle biri olmadım. Köpekçik, adın ne senin? Sanırım sana yeni bir isim vermem gerekecek."

Yusuf atlarının başında sıırtmaya devam etti.

Ondan gerçekten çok etkilenmişti. Onda kesinlikle ilkel, sert bir öğretmenden çok daha fazlası vardı.

9

Claudia, Lizzie Pickford'a yaptığı ziyaretten döndüğü andan ertesi gün öğleden sonra pikniğe gitme zamanı gelene kadar neredeyse hiç düşünmedi.

Bir iki saat boyunca yavrudan biraz daha fazlası olan Collie'yi yıkamak, tımar etmek ve beslemekle meşgul oldu, korkmuş görüldüğünde ona güven verdi ve rahatlaması için birkaç kez bahçeye çıkardı. Kendisi, Susanna ve Peter, Frances ve Lucius'la birlikte Marshall House'a yemeğe ve akşamı geçirmeye giderken onu Edna ve Flora'ya bıraktı, ama o gece odasında -aslında çoğu zaman yatağında- uyudu ve tekrar dışarı çıkmak için onu erkenden kaldırdı. En azından onun ev terbiyesi almış olduğunu biraz rahatlayarak fark etmişti. Susanna ve Peter evlerinin pasaklı bir köpek tarafından aniden işgal edilmesine oldukça hoşgörülü davranmışlardı ama halılarındaki su birikintilerine karşı daha az hoşgörülü olabilirlerdi.

Tam da Edna ve Flora'nın yeni görevlerine başlamak üzere Grosvenor Meydanı'ndaki evden ayrılacakları sabahı. Onlara veda edip Peter'ın arabasıyla yollarına devam etmeleri için el sallarken Edna ağlamaklı, Flora ise alışılmadık derecede sessizdi.

her zaman öyleydi. Bu, Claudia'nın işinin en sevmediği kısmıydı.

Tam Susanna'yla birlikte bir fincan çayla kendilerini teselli ederlerken Frances'ten beklenmedik bir ziyaret geldi ve Lucius'la birlikte ertesi sabah Somersetshire'daki evleri Barclay Court'a gitmeye karar verdiklerini, böylece tutukluluğunun geri kalanında ihtiyacı olan dinlenmeyi sağlayabileceğini söyledi.

"Ama daha sonra bizi ziyarete gelmelisiniz," dedi. "Paskalya için ikiniz de gelmelisiniz, tabii Peter da. Üçünüzü birlikte ağırlayacağız."

"Neden sadece üç tane?" Susanna sordu, gözleri muziplikle dans ediyordu. "Neden dört değil? Claudia bu öğleden sonra Attingsborough Markisi Joseph'le gezintiyeye çıkacak, Frances, üst üste ikinci gün. Ve ikisi de bu akşam Lauren ve Kit'in partisiyle Vauxhall Bahçeleri'nde olacaklar. Ve dününden önceki günkü bahçe partisinde onu bulamamamızın nedeninin onunla nehirde olması olduğunu biliyor muydunuz?"

"Oh, ünlü!" dedi Frances ellerini çırparak. "Marki'nin her zaman yakışıklı ve çekici bir beyefendi olduğunu düşünmüşümdür. İtiraf etmeliyim ki Bayan Hunt'a olan ilgisini anlamakta zorlanıyorum, kişisel bir önyargı diyebilirim. Ama Claudia, onun sevgisinde onun yerini almalısın."

"Ama yapamaz Frances," dedi Susanna, gözlerini kocaman açarak. "Bu söz konusu bile olamaz. Bir gün dük olacak ve Claudia'nın dükler hakkında ne düşündüğünü biliyorsun."

Her ikisi de neşeye gülerken Claudia kaşlarını kaldırdı ve elini yanında kıvrılmış, başı kucağında olan köpeğin sırtında gezdirdi.

"Görüyorum ki benim yüzümden çok eğleniyorsunuz," dedi kızarmamak için kendini zor tutarak. "Keyfinizi kaçırmak istemem ama Lord Attingsborough'nun beni araba sürmeye ve tekneyle gezmeye götürmesinin ardında kesinlikle romantik bir neden yok. O sadece okulla ve kızların eğitimiyle ilgileniyor..."

Açıklama kulağa gülünç geliyordu ama en yakın arkadaşlarına bile gerçeği nasıl söyleyebilirdi? Böylece kendisine ait olmayan bir sırrı ifşa etmiş olacaktı.

Birbirlerine bakmadan önce aynı ayık ifadelerle ona baktılar.

"Okulda, Susanna," dedi Frances.

"Eğitimde, Frances," dedi Susanna.

"Kızlar için."

"Bu çok mantıklı. Neden kendimiz tahmin etmedik?"

Neşeli kahkahalar atmaya başladılar.

"Ama McLeith Dükü'nü de unutmayalım," dedi Susanna. "Başka bir dük. Claudia'yla çocukken kardeş gibi olduklarını söylüyor ama artık birer yetişkin. Çok cana yakın biri, sence de öyle değil mi Frances?"

"Ve dul bir adam," diye ekledi Frances. "Ve Lucius'la ben hâlâ bahçe partisindeyken Claudia'yı tekrar görmeye çok hevesliydi."

"Ben sizin yerinizde olsaydım," dedi Claudia, "düğünüm için henüz yeni gelinlik almazdım."

Frances ayağa kalkarak, "Yanakların pembeleşmiş," dedi. "Seni utandırdık Claudia. Ama gerçekten, keşke... Ah, neyse, boş ver. Sanırım şu anda o küçük köpekten esirgeyecek hiç sevginiz yok. Korkunç derecede zayıf, değil mi?"

Onu çenesinin altından gıdıklamak için eğildi.

"Onu dün görmeliydin," dedi Susanna. "Pasaklı ve kirliydi ve terk edilmiş bir lağım faresine benziyordu - ya da Peter öyle iddia etti. Ama hepimiz ona aşık olduk."

Köpek başını kaldırmadan gözlerini Claudia'ya dikti ve derin bir iç çekti.

"Sorun da bu zaten," dedi Claudia. "Aşk her zaman rahat ya da uygun bir şey değildir. Onunla ne yapacağım ben? Onu benimle birlikte okula mı götüreyim? Kızlar ayaklanır."

"Anlaşılan Edna ve Flora dün akşam biz dışarıdayken neredeyse kavga edeceklerdi," dedi Susanna. "İkisi de aynı anda onu kucağına almak, sevmek ve onunla oynamak istemiş."

Frances güldü. "Yola çıkmalıyım," dedi. "Lucius'a öğle yemeğinde evde olacağıma söz verdim."

Ve sonra, en az öncekiler kadar acı veren sarılmalar ve vedalaşmalar tekrar yaşanacaktı. Claudia ya da Susanna'nın Frances'i tekrar görmeleri uzun zaman alabilirdi. O zamana kadar da hapsedilmenin tüm tehlikelerini atlatması gerekiyordu.

Claudia sabah sona erdiğinde dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hissetti. Ama köpeği öğleden sonra mutfak personeline emanet etmeden önce yürüyüşe çıkarması gerekiyordu; onlar da bu görevi seve seve üstlendiler. Gerçekten de öyle,

Susanna'nın aşçısının şefkatli bakımına uzun süre bırakılırsa küçük köpek kısa sürede şişmanlayacaktı.

Ama Claudia, çoğu duygusal olan belli bir yorgunluğa rağmen, Attingsborough Markisi ve kızıyla Richmond Park'ta ya da Kew Gardens'ta piknik yapmayı dört gözle bekliyordu. Bunun bir anlamda sadece bir iş olduğunu, müstakbel bir öğrenciye göz kulak olduğunu kendine sürekli hatırlatması gerektiğini biliyordu. Ve bu ona verilen kolay bir görev değildi. Lizzie Pickford'dan hoşlanıyordu. Ayrıca onun için umutsuzca üzülmüyordu. Ama bu bastırılması gereken bir duyguydu. Sadece acımakla hiçbir şey elde edilemezdi. Asıl soru şuydu: Çocuk için bir şey yapabilir miydi? Okulu kör bir kıza değerli bir şey sunabilir miydi?

Yine de öğleden sonrayı dört gözle bekliyordu ve bunun tek nedeni Lizzie değildi. Dün akşam ve bu sabahki tüm dikkat dağıtıcı olaylara rağmen, Hyde Park'ta Attingsborough Markisi'yle yaptığı konuşmayı aklından tamamen çıkaramamıştı. Adam bazı çığırıcı açıklamalar yapmıştı.

O da öyle.

Aslında ona iki yıldan uzun bir süredir bekâr olduğunu o kadar çok kelimeyle söylemişti ki!

Ve ona söylemişti... Bunu düşünmemek bile daha iyiydi. Belki de, eğer gerçekten çok şanslıysa, adam unutmuştu.

Richmond Park'a gittiler. Oraya kapalı bir arabayla gittiler, Lizzie Joseph'in yanına, Bayan Martin de onların karşısına oturdu. Lizzie hiçbir şey söylemedi ama

Bazen de boştaki eliyle elini ya da dizini okşuyordu. Onun hem heyecanlı hem de gergin olduğunu biliyordu.

"Lizzie hiçbir zaman evden uzaklaşmayı göze alamadı," diye açıkladı Bayan Martin'e. "Annesi, kendini güvende hissedeceği tanıdık bir çevrede kalmasının daha iyi olacağını düşündü."

Bayan Martin başını salladı, gözleri kızının üzerindeydi.

"Hepimiz hayatımızın çoğunda bunu yaparız," dedi, "ancak tanıdık çevremiz genellikle bir ev ve bahçeden daha geniş bir pusuladan oluşur. Kendimizi güvende hissetmek iyidir. Ara sıra bilinmeyene doğru adım atmak da iyidir. Başka türlü nasıl büyüyebilir, bilgi, deneyim ve bilgelik edinebiliriz? Ve bilinmeyen her zaman, hatta çoğu zaman güvensiz değildir."

Lizzie'nin elini sıktı ve Lizzie başının yan tarafını onun koluna bastırdı.

Parka vardıklarında onu içeri götürdü. Arabaya eşlik eden uşak, eski bir meşe ağacının gölgesindeki çimlerin üzerine büyük bir battaniye serdi ve arabaya dönmeden önce piknik sepetini getirdi.

"Oturalım mı?" Joseph önerdi. "Çay içmeye hazır olan var mı? Yoksa daha sonraya mı bırakalım?"

Lizzie dizlerinin üzerine çökmek ve battaniyeyi etrafında hissetmek için onun elini bıraktı. Hâlâ çok sessizdi. Yine de günlerce bu öğleden sonra hakkında konuşacağını biliyordu. Onu daha önce hiç pikniğe götürmemişti. Sonia'nın kuralları koymasına izin vermiş ve farkında olmadan onlara katılmıştı - sevgili kör çocuğu her ne pahasına olursa olsun korunmalıydı. Ama neden ona daha önce hiç böyle bir ziyafet çekmemişti?

"Oh, daha sonraya kadar bekleyelim," dedi Bayan Martin. "Önce bir yürüyüşe çıkıp biraz egzersiz yapsak olmaz mı? Çok güzel bir gün ve çok güzel bir park."

Joseph kaşlarını çatarak ona baktı. Lizzie panik içinde yüzünü ona çevirdi ve iki eliyle battaniyeyi kavradı.

"Ama nerede olduğumuzu bilmiyorum," dedi. "Nereye gideceğimi bilmiyorum. Baba?" Bir elini kaldırdı ve onunla havayı taradı.

"Buradayım," dedi, eğilip onun elini tutarken, Bayan Martin ellerini belinde kavuşturmuş, dimdik ve hareketsiz duruyordu. Mantıksız bir an için ona kızdı. "Yürüyüş iyi bir fikir olabilir. Eğer bütün bu alanı en iyi şekilde değerlendirmek istemiyorsak, bahçede piknik de yapabiliriz. Biraz yürüyelim tatlım. Elini kolumdan böyle sımsıkı geçireceğim ve olabildiğince güvende olacaksın."

Konuşurken onu ayağa kaldırdı. Çok küçük ve zayıftı, diye düşündü. Kesinlikle yaşına göre küçüktü.

Yavaşça ve duraklayarak ilerlediler, Lizzie'nin kolu Martin'in kolunun içinde gergindi. Yanlarında ilerleyen Bayan Martin'in düşüncelerini neredeyse okuyabiliyordu. Bu çocuk okula nasıl hazır olabilirdi ki?

Ve aslında, nasıl yapabilirdi ki? Bayan Martin'in vaktini boşa harcıyordu. Ama sonra konuştu, sesi sertti ama nazik değildi.

"Lizzie," dedi, "iki yanında büyük, yaşlı ağaçlar olan, düz ve uzun, yemyeşil çimenlerle kaplı bir caddede yürüyoruz. Sana zarar verecek hiçbir engel yok. Hiçbir şeye çarpmayacağından ya da herhangi bir çukura girmeyeceğinden emin olarak ilerleyebilirsin, özellikle de

Baban kolunu tutarken. Eğer sen de benimkini tutarsan, bir şaplak hızıyla ilerleyebileceğimizi ve hatta belki de koşmaya başlayabileceğimizi söyleyebilirim. Deneyelim mi?"

Yusuf kızının başının üzerinden ona baktı. Kendini gülümserken buldu. Kızları idare etmeye alışkın bir kadın olduğu çok açıktı.

Ama Lizzie solgun ve korkmuş bir halde başını kaldırdı.

"Annem evden ve bahçeden asla çıkmamamı ve hızlı yürümememi söyledi," dedi. "Ve Bayan Edwards dedi ki..."

Ama cümlelerin ortasında durakladı ve Yusuf daha konuşmadan sırtı - Yusuf'un yüzünde çok nadiren gördüğü bir ifadeydi bu. Bu onu düpedüz yaramaz gösteriyordu.

"Ama Bayan Edwards gitti. Babam onu bu sabah gönderdi ve altı aylığına para verdi."

"Annen bilge bir kadındı," dedi Bayan Martin ona. "Güvendiğin biri sana eşlik etmediği sürece evde kalmalısın. Ve yalnızken her zaman dikkatli yürümelisin. Ama bugün, tanıdığın herkesten daha çok güvendiğin babanla birliktesin ve kesinlikle yalnız değilsin. Eğer babanın koluna girip benimkini de tutarsan, senin için tedbirli olur ve sana zarar gelmemesini sağlarız. Babanın bana güvendiğine inanıyorum."

Lizzie'nin başının üzerinden ona gülümseyerek, "Kesinlikle öyle," dedi.

"Deneyelim mi?" diye sordu.

Lizzie elini uzattı, Bayan Martin de onun kolundan geçirdi. Ve Joseph, Bayan Martin'in hızını artırdığını fark edene kadar dar bir çizgide sakın sakın yürüdüler. Sırttı ve hızını daha da artırdı. Sıkı sıkıya sarılan Lizzie aniden kıkırdadı ve sonra kahkahalarla çığlık attı.

"Gerçekten yürüyoruz," diye ağladı.

Boğazında dökülmemiş gözyaşlarının sızısını hissetti.

"Ve biz de öyleyiz," dedi. "Belki de kaçmalıyız?"

Çok kısa bir mesafe böyle gittikten sonra yavağlayarak tekrar yürümeye bağladılar ve sonra tamamen durdular. O sırada hepsi gülüyordu ve Lizzie de nefes nefese kalmıştı.

Lizzie'nin başının üstünden Bayan Martin'in gözleriyle tekrar karşılaştı. Kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Hafif solmuş pamuklu elbisesi kırışmış, hasır şapkasının -bahçe partisinde giydiğinin aynısıydı- kenarı uçmuştu. Saçlarının bir tutamı omuzlarına dökülmüştü. Yüzü nemden parlıyordu.

Birdenbire gerçekten çok güzel görünmeye başladı.

"Oh, dinle!" Lizzie aniden, başı öne eğik, vücudu kıpırtısız, dedi. "Kuşları dinle."

Hepsi dikkatle dinliyordu ve gerçekten de ağaçların yaprakları ve dalları arasına gizlenmiş, hepsi de yürekten şarkı söyleyen büyük bir koro olmalıydı. Gözleri ya da zihni meşgul edecek çok şey varken kolayca gözden kaçan hoş bir yaz sesi ydi bu.

İlk hareket eden Bayan Martin oldu. Lizzie'nin kolunu bıraktı ve onun önüne geçti.

"Lizzie," dedi, "yüzünü güneşe doğru kaldır. Ėzin ver de Ėapkandaki bu geniğ kenarı geriye doğru katlayayım, böylece yanaklarında ve göz kapaklarında o güzel sıcaklığı hissedebilirsin. Kuşları dinlerken onu içine çek."

"Ama annem dedi ki-" Lizzie başladı.

"Ve çok akıllıydı," dedi Bayan Martin, kızının solgun, ince yüzünü ve görmeyen gözlerini ortaya çıkarmak için yumuşak siperliği geriye katlayarak. "Hiçbir hanımefendi tenini bronzlaştıracak ya da yakacak kadar uzun süre güneşe maruz bırakmaz. Ama bunu her seferinde birkaç dakika yapmak aslında iyidir. Güneşin yüzdeki sıcaklığı ruhlara çok iyi gelir."

Ah, bunu kendisi için neden hiç düşünmemiştı?

Bu Ėekilde izin verilen Lizzie bağını arkaya eğdi, böylece ığık ve sıcaklık yüzüne tam olarak vurdu. Birkaç dakika sonra dudakları aralandı ve elini Joseph'in kolundan kurtararak avuç içleri dığarıda, ellerini güneğe doğru kaldırdı.

"Ah," dedi kadın uzun bir iç çekişle, Yusuf boğazındaki o ağrıyı yeniden hissederken.

Ani bir korkuyla bir eliyle havayı pençeleylene kadar bir süre öylece durdu.

"Baba?"

"Buradayım tatlım," dedi ama normalde yapacağı gibi ona uzanmadı. "Seni terk etmeyeceğim. Bayan Martin de öyle."

"Güneş iyi hissettiriyor," dedi ve ellerini havaya kaldırarak sağına döndü, sonra da çok yavaş bir şekilde dönmeye devam etti.

başlamıştı. Güneşin sıcak ışınları ona rehberlik etmiş olmalıydı.

Bir çocuğun kaygısız mutluluğuyla gülüyordu.

"Belki de şimdi," dedi Bayan Martin, "battaniyeye dönüp biraz çay içmeliyiz. Egzersizde aşırıya kaçmak asla iyi değildir ve ben açım."

Dönüp tekrar kol kola girdiler ve geldikleri yöne doğru yola koyuldular. Ama coşkuyla köpüren tek kişi Lizzie değildi.

"Yürümek ve koşmak," dedi Joseph. "Onlar evcil şeyler. Battaniyeye giden yolun geri kalanını atlamayı

öneriyorum." "Atlamak mı?" Bayan Martin kaşlarını

kaldırırken Lizzie sordu.

"Önce bir ayağınızın üzerinde zıplarsınız, sonra diğer ayağınızın üzerinde zıplarsınız ve bu sırada hep ileriye doğru hareket edersiniz," dedi. "İşte böyle."

Büyümüş bir okul çocuğu gibi sekerek ilerledi ve Bayan Martin yüksek sesle gülüp o da sekene kadar diğerlerini de yanına çekti. Birkaç garip andan sonra Lizzie de onlara katıldı ve üçü birlikte cadde boyunca zıplayarak, kahkahalar atarak ve kıkırdayarak kendilerini küçük düşürücü bir gösteriye dönüştürdüler. Parktaki diğer insanların ya tamamen gözden kaybolması ya da gösteriyi kaçırarak kadar uzakta olmaları iyi bir şeydi. Yusuf, bazı arkadaşlarının onu şimdi görmek isteyebileceğini düşündü; kör kızı ve bir okul müdiresiyle birlikte parkın bir caddesinde atlıyorlardı.

Şüphesiz Bayan Martin'in öğrencileri ve öğretmenleri de ilgilenecektir.

Ama Lizzie'nin kaygısız keyfi her türlü itibar kaybına değerdı.

Bayan Martin, battaniyeye ve gölgeye vardıklarında Lizzie'nin siperini çıkarmasına yardım etti ve bonesini çıkarmasını önerdi. Onun şapkasını çıkardığı gibi o da kendi şapkasını çıkardı ve çimlerin üzerine koydu. Elleriyle dağınık saçlarını düzeltti ama bu umutsuz bir işti. Hasarı onarmak için bir fırça ve bir ayna gerekecekti. Yine de ona son derece çekici görünüyordu.

Çaylarını iştahla içtiler; taze pişmiş peynirli ve kuş üzümlü çörekleri ve birer pembe elmayı afiyetle yediler. Hepsini ne yazık ki sıcak olan ama en azından ıslak ve susuzluklarını gideren limonatayla yıkadılar.

Lizzie sessizliğe bürünüp öylece kalana kadar da hiçbir Geş hakkında konuğmadılar. Joseph'in yanına kıvrılmıştı ve Joseph aşağıya baktığında onun derin bir uykuda olduğunu görebiliyordu. Başını kucağına indirdi ve bir eliyle hafif nemli saçlarını düzeltti.

"Sanırım," dedi usulca, "ona hayatının en mutlu günlerinden birini yaşattınız Bayan Martin. Muhtemelen en mutlusu."

"İ?" Göğsüne dokundu. "Ne yaptım ben?"

"Ona çocuk olma izni verdiniz," dedi, "koşup zıplaması, yüzünü güneşe kaldırıp bağırması ve gülmesi için."

Kadın ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Doğumundan on dakika sonra onu ilk gördüğüm andan itibaren onu sevdim," dedi. Onu başka türlü sevebileceğimden çok daha fazla sevdiğime inanıyorum.

Çünkü o kör. Her zaman onun için nefes almak, yemek yemek ve uyumak istedim ve eğer bir fark yaratabilseydim onun için seve seve öldürdüm. Onu kollarımda ve sevgimde güvende tutmaya çalıştım. Asla-"

Aptalca, sözünü bitiremedi. Onun yerine derin bir nefes aldı ve artık neredeyse çocuk olmayan çocuğuna baktı. Bütün sorun buydu.

Bayan Martin, "Ebeveyn olmanın her zaman rahat bir şey olmadığına inanıyorum," dedi. "Aşk çok acı verici olabilir. Bunun nasıl bir şey olduğunu birkaç hayır kurumu kızım aracılığıyla az da olsa tecrübe ettim. Çok dezavantajlı durumdalar ve umutsuzca hayatlarının geri kalanının onlar için mükemmel olmasını istiyorum. Ama yapabileceğim çok şey var. Lizzie her zaman kör olacak Lord Attingsborough. Ama eğer isterse ve onu sevenler buna izin verirse hayattan keyif alabilir."

"Onu alacak mısın?" diye sordu, boğazında bir yumru gibi hissettiği şeye karşı yutkunarak. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Yine de okul onun için doğru şey mi?"

Hemen cevap vermedi. Belli ki dikkatlice düşünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Bana biraz daha zaman verin."

"Teşekkür ederim," dedi. "Hayır demediğin için teşekkür ederim."

Elini. Ve daha önce evet demediğin için teşekkür ederim. konuyu dikkatle değerlendirdi. Yanlış bir şey olmasındansa hiç gitmemesini tercih ederim. Ne olursa olsun onunla bir şekilde ilgileneceğim."

Tekrar kızına baktı ve elini kızının saçlarında gezdirmeye devam etti. Onun için seve seve ölebileceğini tekrar düşünmek gülünç derecede duygusaldı.

Mesele Şu ki, yapamazdı. Onun için de yaŐayamazdı. Bu korkunç bir farkındalıktı.

Yine de bir şekilde Bayan Martin'in varlığı onu rahatlatıyordu - her ne kadar Lizzie'ye okulunda bir yer verebileceğinden emin olmasa da. Kızına - ve ona! - eğlenebileceğini ve hatta güneşin sıcağında kimseye tutunmadan dönüp durabileceğini göstermişti.

"Sık sık merak etmişimdir," dedi başını kaldırmadan, "Lizzie kr olmasaydı ne olurdu? Sonia bağka hayranlar edinirdi ve büyük olasılıkla ben de kendi hayatıma eskisi gibi devam eder, doğurduğum ama nadiren gördüğüm çocuğa destek olurdum; yine de ona karşı görevimi yerine getirdiğime inanırdım. Belki de Barbara'yla evlenir ve ilk çocuğuma duyduğum sevginin çekiminden kendimi mahrum bıraktırdım. Ama hayatım ne kadar fakirleŐirdi! Lizzie'nin körlüğü belki onun için bir lanet, ama benim için büyük bir nimet oldu. Ne garip! Bugüne kadar bunu hiç fark etmemiştim."

"Krlğn Lizzie için bir lanet olmasına da gerek yok," dedi. "Hepimizin katlanması gereken armıhları var Lord Attingsborough. Cesaretimizi -ya da cesaretsizliğimizi- kanıtlayan Şey o acılara nasıl katlandığımızdır. Siz kendinizinkini taŐıdınız ve daha iyi bir insan oldunuz, bu da hayatınızı zenginleŐtirdi. Lizzie'nin kendi yükünü taŐımasına ve bunun üstesinden gelmesine izin verilmeli ya da verilmemeli."

"Ah." i çekti. "Ama kalbimi kıran da bu olasılık ya da değil."

Adam ona bakarken gülümsedi ve aslında güzel olmaktan çok daha fazlası olduğunu fark etti. Aslında, muhtemelen hiç de güzel değildi - bu çok kızcı ve anlamsız bir terimdi.

"İnanıyorum ki, Bayan Martin," dedi sözlerini düşünmeden, "tanışmak ayrıcalığına sahip olduğum en güzel kadın siz olmalısınız."

Aptalca ve tamamen gerçek dışı sözler -ve yine de şimdiye kadar söylediği en doğru sözler.

Lizzie ona baktı, gülümsemesi aniden kaybolmuştu, ta ki adam bakışlarını tekrar Lizzie'ye indirene kadar. Onu incitmemiş, sadece centilmenlik yaptığına inandırmamış olmayı umuyordu. Ama onu daha fazla incitmeden sözlerini geri almanın bir yolunu bulamıyordu. Asıl mesele, bu sözlerle ne demek istediğini kendisinin bile tam olarak bilmemesiydi. Belli bir anlamda güzel değildi. Hem de hiç. Ve yine de...

Tanrım, Bayan Claudia Martin'e aşık olmuyordu, değil mi? Bundan daha feci bir şey olamazdı. Ama tabii ki değildi. Lizzie'ye karşı nazik davranmıştı, hepsi bu ve bunun sonucunda onu biraz olsun sevmemesi imkânsızdı. Smart'ları da aynı nedenle seviyordu.

"Köpeğe ne oldu?" diye sordu.

"Bir yuva oldu - en azından geçici olarak," dedi, "ve her kesimden sevgi dolu ilgi. Ve ondan söz etmeniz bana bir fikir verdi. Onu Lizzie'yi ziyarete getirebilir miyim?"

Ama adam kaşlarını kaldırırken bile Lizzie kıpırdanıyordu ve adam ona doğru eğilip alnından öptü. Lizzie gülümsedi ve bir elini uzatıp onun yüzünü okşadı.

"Baba," dedi, sesi uyuklu ve memnun geliyordu.

"Eve gitme vakti geldi tatlım," dedi.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu ama mutsuz görünmüyordu.

"Eğer isterseniz Bayan Martin gelip sizi tekrar ziyaret edecek," dedi. "Küçük köpeğini de yanında getirecek."

"Köpek mi?" dedi, bir anda daha uyanık bir halde. "Birkaç yıl önce bir gün sokakta bir tane vardı. Hatırlıyor musun baba? Havladı ve ben korktum, ama sonra sahibi onu yaklaştırdı ve ben onu okşadım ve o da üzerimde nefes nefese kaldı. Ama annem kendime ait bir köpeğim olamayacağını söyledi. Benim hikayelerimde hep bir köpek vardır."

"Öyle mi? O zaman bunu mutlaka sizi ziyarete getirmeliyiz," dedi. "Bayan Martin'i de davet edelim mi?"

Kadın güldü ve adama yanaklarında alışık olmadığı bir renk varmış gibi geldi.

"Gelecek misiniz, Bayan Martin?" diye sordu. "Ve köpeğinizi de getirecek misiniz? Lütfen? Her şeyden çok onu isterim."

"Çok iyi o zaman," dedi Bayan Martin. "O çok sevecen küçük bir şey. Muhtemelen yüzünüzün her tarafını yalayacaktır."

Lizzie sevinçle güldü.

Ama bu öğleden sonra hızla sona eriyor, diye düşündü Yusuf. Dönmekte geç kalmamalıydılar. Hem kendisinin hem de Bayan Martin'in akşam Vauxhall'a yapacakları ziyarete hazırlanmaları gerekiyordu ve önce katılmaları gereken bir akşam yemeği vardı.

Gezinti bittiği için üzgündü. Lizzie'yle geçirdiği zamanlar sona erdiğinde hep üzüldü. Ama bugün özellikle zevkliydi. Neredeyse bir aile gibi hissediyorlardı.

Ama bu garip, beklenmedik düşünce kaşlarının çatılmasına neden oldu. Lizzie her zaman onun sevgili çocuğu olacaktı, ama o

asla ailesinin bir parçası olamayacaktı. Ve Bayan Martin'e gelince.

"Gitme zamanı," dedi ayağa kalkarken.

10

Leydi Balderston Joseph'i yemeğe davet etmişti ve başka konuk olmadığı, Balderstonlar ve kızlarıyla birlikte aile yemeği yiyecekleri hemen anlaşılmıştı. Ve eğer bu gerçek, Bayan Hunt'ın neredeyse nişanlısı olarak yeni statüsünü yeterince ifade etmiyorsa, o zaman Leydi Balderston'ın oturduktan kısa bir süre sonra söylediği sözler de öyleydi.

"Vikontes Ravensberg'in bu yaz Redfield'ların yıldönümü kutlamaları için Portia'yı Alvesley Park'a davet etmesi son derece nazik bir davranıştı," dedi hizmetkârlar çorba tabaklarını masadan kaldırıp bir sonraki yemeği getirirken.

Ah. Kont ve Kontes'in kırkıncı evlilik yıldönümleri için bir aile toplantısı olacaktı. Bayan Hunt zaten aileden biri miydi?

"Lord Attingsborough'yu davetten henüz haberdar etmemiştim anne," dedi. "Ama evet, bu doğru. Leydi Sutton bu öğleden sonra beni Leydi Ravensberg'e davet etme nezaketini gösterdi ve biz oradayken kuzenine yaz için annem ve babamla eve gitmekten başka bir planım olmadığını söyledi. Ve böylece

Leydi Ravensberg beni Alvesley'e davet etti. Her şey çok sevindiriciydi."

Yusuf her iki kadına da gülümseyerek, "Gerçekten de öyle," dedi. "Ben de oraya gideceğim."

"Ama tabii ki," dedi Bayan Hunt. "Aksi takdirde davet edilmeyeceğimin gayet farkındayım. Hiçbir anlamı olmazdı, değil mi?"

Yusuf evlilik teklifini daha fazla geciktirmenin bir anlamı olmadığını düşündü. Zaten bu sadece bir formaliteydi. Balderston'lar ve Bayan Hunt da açıkça böyle düşünüyorlardı. Kız kardeşi de öyle düşünüyordu ama yine de bu öğleden sonra meseleyi kendi eline almaması gerekiyordu.

Sadece kur yapmak için biraz zaman isterdi.

Balderston çoktan kızarmış ördeğine saldırmış ve tüm dikkatini ona vermişti. Joseph ona baktı ama şimdi açık konuşmanın sırası değildi. Müstakbel kayınpederiyle resmi olarak konuşmak için başka bir zaman randevu alacaktı. Sonra Bayan Hunt'a resmi bir teklifte bulunacak ve her şey bitecekti. Kendisinin ve onun hayatının geri kalanının rotası çizilmiş olacaktı.

O zaman kur yapmak için çok az zaman vardı, ama yine de biraz vardı. Yemeğin geri kalanında ve Lauren, Kit ve partileriyle buluşacakları Vauxhall'a giden yolculukta Joseph dikkatini müstakbel gelinine odakladı ve onun ne kadar güzel, ne kadar zarif, ne kadar kibar, her yönden ne kadar mükemmel olduğunu tekrar tekrar fark etti.

Arabası yoluna devam ederken, kendini ona olabildiğince aşık etmeye karar verdi.

Vauxhall'a doğru yola çıktı. Sırf babası istediği için ve koşullar bunu gerektirdiği için sevgisiz bir evlilik yapmak istemiyordu.

"Bu gece özellikle çok güzel görünüyorsun," diyerek elinin arkasına dokundu ve parmaklarının oradaki ince, pürüzsüz tende oyalanmasına izin verdi. "Pembe renk sana çok yakışıyor."

"Teşekkür ederim," dedi ve başını çevirerek ona gülümsedi.

"Sanırım biliyorsunuzdur," dedi, "babanız birkaç hafta kadar önce Bath'da benimkini ziyaret etti."

"Evet, tabii ki," dedi.

"Peki bu ziyaretin mahiyetini biliyor

musunuz?" "Elbette," dedi tekrar.

Yüzü hala onunkine dönüktü. Hâlâ gülümsüyordu.

"Bu durum sizi hiç üzmüyor mu?" diye sordu. "Belki de elinizin zorlandığını hissetmiyorsunuz?"

"Tabii ki hayır," dedi.

"Ya da aceleye getirildiğini?"

"Hayır."

Bundan emin olmak istemişti. Bir geline ihtiyacı olduğunu ve bu kadının mevcut en iyi aday olduğunu kabul etmek onun için çok iyiydi. Ama bir evlilik için iki kişi gerekliydi. Eğer evlenmemeyi tercih ederse, onun kendisiyle evlenmesi için baskı yapmasına izin vermeyecekti.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi.

Ona evlenme teklif etmek gibi mantıklı bir adımı şimdi atmayacaktı - henüz babasıyla konuşmamıştı ve bunun onun için önemli olabileceği izlenimini edinmişti. Ama resmi olarak nişanlanmaya bir adım daha yaklaştıklarını düşünüyordu.

Yanaklarına yansıyan ve parlayan sarı saçlarıyla vurgulanan pembe renk içinde gerçekten de çok güzel görünüyordu. Onu öpmek için başını eğdi. Ama dudakları onunkilerle buluşmadan yüzünü çevirdi, böylece dudaklar onun yanağını sıyrıp geçti. Sonra arabanın kendi tarafına doğru biraz daha çekildi. Hâlâ gülümsüyordu.

"Sizi gücendirdim mi?" diye sordu birkaç dakika sonra.

Belki de resmi bir nişandan önce öpüşmenin uygunsuz olduğunu düşünüyordu.

"Beni kırmadınız Lord Attingsborough," dedi. "Bu sadece gereksiz bir jestti."

"Gereksiz mi?" Kaşlarını kaldırdı ve alacakaranlıkta onun mükemmel profiline baktı.

Araba Thames Nehri üzerindeki köprüye doğru gümbürdeyerek ilerledi.
Yakında Vauxhall'da olurlar.

"Öpücük gibi aptallıklarla bana kur yapılmasına ihtiyacım yok," dedi. "Ben aptal bir kız değilim."

Hayır, gerçekten de öyle değildi.

"Öpücükler aptalca mı?" Birdenbire eğlendi ve başını tekrar onunkine yaklaştırdı, ondan gerçek bir eğlence gülümsemesi koparmayı umuyordu. Belki de onu öpmeye çalışarak sadece onu kızdırmıştı.

"Her zaman," dedi.

"Hatta," dedi, "sevgililer arasında mı? Karı koca arasında mı?"

"İnanıyorum ki, Lord Attingsborough," dedi, "kibar toplum üyelerinin bu tür bayağılıklardan uzak durması gerekir. Öpücükler ve romantizm, sırf akıllıca ve ihtiyatlı ittifaklar hakkında hiçbir şey bilmedikleri için oraya ait olan alt tabakalar içindir."

Bu da ne? Yüce Tanrım!

Artık eğlenmiyordu.

Ve birdenbire, tanıdıkları onca yıl boyunca hiçbir flört anının, hiçbir bilerek bakışmanın, hiçbir yasak dokunuşun, hiçbir çalıntı öpücüğün, birbirlerinin cinsel olarak farkında olan iki insan arasındaki o küçük jestlerin hiçbirinin yaşanmamış olduğunu fark etti. Birlikte güldükleri bir zamanı bile hatırlayamıyordu. İlişkilerinde romantizme dair en ufak bir ipucu bile yoktu.

Ama tüm bunlar değişmek üzereydi.

Yoksa öyle miydi?

"Öyleyse öpücüklerimi hoş karşılamayacaksınız?" diye sordu Bayan Hunt. "Hiç mi?"

"Görevimi kesinlikle bileceğim Lord Attingsborough," dedi.

Onu tanıyor musun? Arabanın durmak üzere olduğunu fark etti.

"Bu evliliği gerçekten istediğimize emin misiniz, Bayan Hunt?" diye sordu. Eğer istemiyorsanız şimdi bunu söylemenin tam zamanı. Size karşı hiçbir kin beslemeyeceğim ve size bu teklifi yapmadığım takdirde üzerinize hiçbir suç gölgesi düşmeyeceğinden emin olacağım."

Ona tekrar gülümsemek için başını çevirdi.

"Birbirimiz için mükemmeliz," dedi. "İkimiz de bunu biliyoruz. Aynı dünyadanız ve onun işleyişini, kurallarını ve beklentilerini anlıyoruz. İkimiz de ilk gençlik yıllarını geride bıraktık. Eğer bana kur yapman gerektiğine inanıyorsan, çok yanıyorsun."

Yusuf sanki gözlerinden pullar dökülmüş gibi hissetti. Onu bu kadar uzun zamandır tanıyıp da frijit olduğundan şüphelenmemiş olabilir miydi? Ama bundan nasıl şüphelenebilirdi ki? Şimdiye kadar onunla flört etmeyi ya da ona kur yapmayı hiç denememişti. Yine de yanılıyor olmalıydı. Onun masumiyeti ve deneyimsizliği konuşuyordu. Bir kez evlendiler mi...

John kapıyı çaldı, sonra açtı ve merdivenlerden indi. Joseph, kalbi ayakkabılarının içine sıkışmış gibi hissetmesine rağmen dışarı fırladı. Nasıl bir evlilik onu bekliyor olabilirdi? Hiç sevgi ya da sıcaklık içermeyen bir evlilik mi? Ama buna inanmayacaktı. Ne de olsa, duyguları üzerinde çalışmaya hazır olmasına rağmen şu anda ona karşı derin bir sevgi hissetmiyordu. O da kesinlikle aynı şeyi yapacaktı. Az önce görevini bileceğini söylemişti.

"İçeri girelim mi?" diye önerdi Bayan Hunt'a kolunu uzatarak. "Acaba diğerleri henüz gelmedi mi?"

Onun koluna girerek gülümsedi ve yakınlarda arabalarından inmekte olan başka bir çiftle başıyla selam verdi.

Neden bu akşamdan önce onun gülümsemesinin gözlerini hiç parlatmadığını fark etmemişti? Yoksa sadece hayal mi görüyordu? Bu öpücüksüzlük onu rahatsız etmemiş olsa bile onu sarsmış gibi görünüyordu.

Peter önceki günün sabahında White's Club'da McLeith Dükü'yle tanışmış ve Claudia'ya eşlik etmesi için onu Vauxhall ziyaretinin akşamında yemeğe davet etmişti.

Claudia onu tekrar görmeyi kabullenmişti. Hatta onu merak ediyordu. Ne kadar değişmişti? Duyguları romantikleşmeden önce bile hayranlık duyduğu eski Charlie'nin ne kadarıydı?

Okuldaki bir dizi özel akşam etkinliğinde giydiği lacivert gece elbisesini giydi. Maria saçlarını şekillendirirken alaycı bir mizahla, hiçbir zaman yüksek moda ya da hatta düşük moda iddiasında bulunmamış olsa da bu elbiseyi her zaman sevdiğini düşündü.

Öğleden sonraki gezintinin anılarını zihninden iyice uzaklaştırdı. Yarın Lizzie'nin okuluyla ilgili vermek zorunda kalacağı kararı düşünecekti ve bu kesinlikle kolay bir karar değildi. Ve Lord Attingsborough'nun kendisine söylediği o şaşırtıcı sözleri hiç düşünmemeye çalışacaktı: - İnanıyorum ki, Bayan Martin, tanışmak ayrıcalığına sahip olduğum en güzel kadın siz olmalısınız.

Sözlerindeki abartı biraz canını sıkmişti. Onları kastetmiş olamazdı. Ve yine de

Bunlar, hayatının geri kalanında hatırlayacağını bildiği güzel bir öğleden sonrasına ait güzel sözlerdi.

Charlie sevimli bir yemek arkadaşı olduğunu kanıtladı. Onlara İskoç malikanesinden ve Highlands'e yaptığı seyahatlerden bahsetti. Onlara oğlundan bahsetti. Susanna ve Peter'ı kendi çocukluğundan ve Claudia'nınkinden, çoğu eğlenceli ve hepsi de gerçek olan anekdotlarla eğlendirdi.

Daha sonra, Vauxhall Bahçeleri'nin dışında Peter'ın arabasından indikten sonra Claudia'ya kolunu uzattı ve bu kez Claudia onu tuttu. Yıllar boyunca onunla olan çocukluk anılarını, daha sonra olan her şeyle birlikte bastırmıştı. Belki ileride bu ikisini birbirinden ayırabilecekti -kızlığını genç kadınlığından- ve acının bir kısmından kurtulabilecekti. Ve gerçekten de geriye kalan tek şey acıydı. Acı uzun zaman önce gitmişti.

"Claudia," dedi, Susanna ve Peter'ı bahçeye kadar takip ederlerken başını onunkine yaklaştırarak, "bütün bunlar gerçekten çok hoş. Seninle tekrar karşılaştığım için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Ve bu kez gerçekten birbirimizden kopmamalıyız."

Merak ediyordu, adam hukuk okusaydı ve sonra planladığı gibi onunla evlenseydi, birbirlerini bir ömür boyu sevebilirler miydi? Yakın arkadaş olarak da kalırlar mıydı? Cevapları bilmek imkânsızdı elbette. Şu anda olduğundan çok daha farklı olurdu. Her şey farklı olurdu. Onlar farklı olurdu. Ve bu hayatın, onun yerine yaşadığı hayattan daha iyi ya da daha kötü olacağını kim söyleyebilirdi?

Sonra girişten geçtiler ve her şey unutuldu.

"Oh, Charlie, bak!" diye hayretle haykırdı.

Önlerinde uzanan uzun, düz cadde ağaçlarla kaplıydı ve hepsi de henüz hava tam olarak kararmamışken bile büyüğü görünen renkli lambalarla donatılmıştı. Yollar, hepsi de kutlama için parlak ve şık giysiler giymiş diğer eğlence düşkünleriyle doluydu.

"Oldukça güzel, değil mi?" dedi ona gülümseyerek. "Dudaklarında eski adını duymak hoşuma gidiyor, Claudia. On sekiz yaşımdan beri Charles'tan başka bir şey değilim - sadece McLeith olmadığım zamanlarda yani. Tekrar söyle."

Kolundaki eline dokundu ve onu sıktı.

Ama Claudia'nın dikkati dağılmamıştı. Etraflarındaki herkes neşeli görünüyordu ve o da gülümsedi. Sonra at nalı şeklindeki bir alana geldiler; bu alan asfalttı, etrafı sütunlarla çevriliydi ve her biri dıştan fenerlerle, içten lambalarla aydınlatılmış, kat kat açık kutular vardı. Neredeyse hepsi zaten doluydu, ortadaki ise bir orkestra tarafından işgal edilmişti.

Leydi Ravensberg alt localardan birinden onlara el sallıyordu.

"Peter, Susanna, Bayan Martin," diye seslendi onlar yaklaşırken. "Oh, McLeith Dükü de sizinle birlikte. Gelin ve bize katılın. Son gelen sizsiniz. Artık partimiz tamamlandı."

Parti Vikont ve Vikontes, Portfrey Dükü ve Düşesi, Sutton Kontu ve Kontesi, Attingsborough Markisi ve Bayan Hunt, Kilbourne Kontu ve Kontesi ile yeni gelen dört kişiden oluşuyordu.

Claudia kendini böylesine ünlü bir toplulukta bulunduğu için yine eğleniyordu. Ama bu eğlencenin tadını çıkarmaya kararlıydı.

Akşamı dolu dolu yaşıadı. Yakında okula dönecekti ve böyle bir akşamı bir daha yaşaması pek olası değildi.

Ve ne büyük bir deneyimdi!

Şirket çoğunlukla cana yakındı. Sutton'lar Claudia'yı neredeyse hiç görmezden gelmelerine ve Bayan Hunt locanın karşı tarafında oturup nadiren ona doğru bakmasına rağmen, diğer herkes kibar olmaktan çok daha fazlasını yapıyordu. Çok tatlı ve güzel Kilbourne Kontesi ve zarif, ağırbaşlı Portfrey Düşesi, Vikont Ravensberg ve karısı gibi bir süre onunla sohbet ettiler. Ve tabii ki Susanna, Peter ve Charlie de vardı.

Ama her şey konuşmaya bağlı değildi.

Akşam yemeği yenecekti, özellikle de ince jambon dilimleri ve Vauxhall Bahçeleri'nin meşhur çilekleri. Ve içilecek şarap vardı. Ana cadde boyunca ilerleyen ve kutuların etrafında dolaşan, bazılarıyla sohbet etmek için durup onları izleyen başka insanlar da vardı. Dinlenecek müzik vardı.

Bir de dans vardı. Uzun zamandır dans etmemiş olmasına rağmen Claudia yine de katıldı. Açık havada, sallanan fenerler ve üzerinde hareket ettikleri zemini aydınlatan ay ve yıldızlar eşliğinde dans etmeye nasıl karşı konulabilirdi ki? Ona Kilbourne Kontu Charlie ve Portfrey Dükü eşlik ediyordu.

Eleanor tüm bunları duyduğunda onunla acımasızca alay ederdi.

Ve eğer müzik ve dans onun zevk kupasını taşırmak için yeterli değilse, havai fişekler de vardı.

daha sonrasını dört gözle bekliyorum.

Bu gösterinin başlamasını beklerken, Leydi Ravensberg bir yürüyüş önerdi ve herkes bunun tam da uygun olacağı konusunda hemfikir oldu. Hep birlikte yürümek için eşleştiler

-Kilbourne Kontu kuzeni Leydi Sutton'ın kolunda, Vikont Ravensberg Kilbourne Kontesi'nin yanında, Peter Portfrey Düşesi'nin yanında, Dük Susanna'nın yanında, Sutton Kontu Leydi Ravensberg'in yanında.

"Ah," dedi Charlie, "görüyorum ki herkes farklı bir partner alıyor. Bayan Hunt, bu zevki bana lütfeder misiniz?"

Gülümsedi ve onun koluna girdi.

Attingsborough Markisi, locanın dışında duran birkaç tanıdığıyla sohbetini bitiriyordu.

"Siz önden gidin," dedi ve herkese el sallayarak yollarına devam etmelerini işaret etti. "Bayan Martin ve ben birazdan geleceğiz."

Claudia biraz utandı. Gerçekten de ona eşlik etmekten başka seçeneği yoktu, değil mi? Ama gerçekten de bu akşamla ilgili gizli bir hayal kırıklığı varsa o da onunla sohbet etme ya da dans etme fırsatı bulamamış olmasıydı. Öğleden sonraki piknik sanki günler önce gerçekleşmiş gibi görünüyordu.

İnanıyorum ki Bayan Martin, siz benim tanışma ayrıcalığına eriştiğim en güzel kadın olmalısınız. Bu sözleri ona sadece birkaç saat önce söylemişti. Ve tabii ki unutmaya çalıştıkça daha çok hatırlıyordu.

Sonra ona gülümsedi ve kolunu uzattı.

"Gecikme için özür dilerim," dedi. "Diğerlerinin peşinden gidelim mi? Yoksa siz bana Vauxhall hakkında ne düşündüğünüzü dürüstçe anlatırken biz daha sakın bir şekilde gezelelim mi?"

Ana caddeden geçip daha kısa bir yoldan ilerlediler ve ilkinе paralel, nefes kesici bir güzelliğe sahip, uzun ve geniş bir başka yola ulaştılar. Sadece ağaçların arasında asılı lambalar değil, yolun karşısındaki taş kemerler dizisi de onlarla süslenmişti.

"Belki de," dedi, "büyük bir sağduyuyla etrafıma bakmamı ve böyle anlamsız bir yapaylığı küçümsediğimi söylememi bekliyorsunuz, Lord Attingsborough."

"Ama yapmayacaksın değil mi?" Gülen gözlerle ona baktı. "Senin her zaman sağduyun tarafından yönetilmediğini bilmek beni ne kadar mutlu eder bilemezsin. Bu akşam sağduyu beni üşüttü."

"Bazen," dedi, "eleştirel yetiler gibi engellere sahip olduğumu bile unutmayı tercih ediyorum. Bazen sadece eğlenmeyi tercih ediyorum."

"Bu akşam eğleniyor musun?" diye sordu ona, nereye gittiklerine bakmadan eğlenen kalabalık bir grubun etrafından dolaştırırken.

Claudia kendi gruplarının biraz ileride olduğunu görebiliyordu.

"Öyleyim," dedi. "Oh, gerçekten öyleyim. Umarım tüm bunları olduğu gibi hatırlayabilirim ve böylece bir kış akşamı Bath'daki sessiz oturma odamda yalnız kaldığımda anılarımı canlandırabilirim."

Kıkırdadı. "Ama önce son ana kadar tadını çıkarmalısın," dedi. "Ve sonra hatırla."

"Oh, yapacağım," diye ona güvence verdi.

"McLeith'le her şey yolunda mı?" diye sordu ona.

"Akşam yemeğine geldi ve kendini çok iyi hissettirdi," dedi ona. "Çocukken karıştığımız maceraları ve yaramazlık olaylarını anlattı ve o zamanlar onu ne kadar çok sevdiğimi hatırladım."

"Daha sonra sevgili mi oldunuz?" diye sordu sessizce.

Hyde Park'ta ona neredeyse aynı şeyi itiraf ettiğini hatırlayınca yanaklarının ısındığını hissetti. Ona ya da herhangi birine bunu yüksek sesle söylemesi nasıl mümkün olabilirdi?

"Çok kısa bir süre," dedi, "bir daha dönmek üzere evden ayrılmadan önce. İskoçya'ya gitmek zorunda olduğunu, birbirimizi tekrar görmeden ve hayatımızın geri kalanında birlikte olmadan önce bir süre geçeceğini bildiğimiz için teselli bulamıyorduk. Ve böylece-"

"Böyle şeyler olur," dedi. "Ve sonuçta tutkunun -hatta yanlış yönlendirilmiş tutkunun- soğuk kayıtsızlığa tercih edilebileceğine inanıyorum. Sanırım siz de bir keresinde bana benzer bir şey söylemişsiniz."

Başka bir dikkatsiz ve gürültülü grupla çarpışmaktan kaçınmak için onu sıkıca yolun bir tarafına çekmeden hemen önce "Evet," dedi.

"Burası hiç kuşkusuz çok güzel bir cadde," dedi, "ve elbette diğerlerine yetişmek istiyorsak buradan ayrılmamalıyız. Ama siz yetişmek istiyor musunuz, Bayan Martin, yoksa

Daha sessiz yollardan mı gidelim? Elbette o kadar iyi aydınlatılmamışlardır ama karanlık bir gece de değil."

"Daha sessiz yollardan biri lütfen," dedi ve hemen bir tanesine saptılar ve kısa süre sonra karanlık ve sessizlik yanılsaması tarafından yutuldular.

"Ah, bu daha iyi," dedi.

"Evet."

İleriye doğru yürüdüler, kalabalıktan uzaklaştıkları için artık sakindiler. Claudia yeşillik kokusunu içine çekti. Ve müziğin uzak tınılarının, seslerin ve kahkahaların kısık seslerinin üzerinde bile duyabiliyordu-

"Ah, dinle," dedi elini adamın kolundan çekip kolunu kavrayarak. "Bir bülbül."

Onlar hareketsiz dururken o da birkaç dakika boyunca dinledi.

"Ve öyle de," dedi. "O zaman kuşları duyan sadece kızım değil."

"Karanlık yüzünden," dedi. "İnsanın sesin, kokunun ve dokunmanın daha çok farkına varmasını sağlıyor."

"Dokun." Yumuşakça güldü. "Eğer bir zamanlar sevdiğiniz gibi sevseydiniz, Bayan Martin, ya da en azından belli bir adamla evlenmeye niyetli olsaydınız, onun dokunuşuna itiraz eder miydiniz? Ya da öpmesine? Bunları gereksiz ya da aptalca bulur muydunuz?"

Claudia o sırada karanlıktan çok memnundu. Yanaklarının alev alev yandığından emindi.

"Gereksiz mi?" dedi. "Aptalca mı? Kesinlikle ikisi de değil. Dokunulmayı ve öpölmeyi hem ister hem de beklerdim. Özellikle de seversem."

Etrafına bakındı ve Claudia elinin hâlâ kolunda olduğunu fark ederek onu kurtardı.

"Tam da bu akşam," dedi, "buraya gelirken Bayan Hunt'ı öpmeye çalıştım - böyle bir cürette bulunduğum tek an. Bana aptallık etmememi söyledi."

"Belki de," dedi, kendine rağmen gülümseyerek, "utanmış ya da korkmuş hissetmiştir."

"Onu sorguladığımda kendini daha uzun uzun anlattı," dedi ona. "Birbirleri için mükemmel olan iki insan arasında öpüşmenin gereksiz ve aptalca olduğunu söyledi."

Hafif bir esinti tepesindeki dalların sallanmasına ve ay ışığının yüzünün üzerinde belli belirsiz oynamasına neden oluyordu. Claudia ona baktı. Bayan Hunt ne demek istemişti? Onun öpücüklerini istemezken birbirleri için nasıl mükemmel olabilirlerdi?

"Neden onunla evleneceksin?" diye sordu.

Gözleri onunkilere kaydı ve orada kaldı. Ama cevap vermedi.

"Onu seviyor musun?" diye sordu.

Gülümsedi. "Sanırım daha fazla konuşsam iyi olacak," dedi. "Hanımefendinin benden biraz sağduyu beklemesi gerekirken zaten çok fazla şey söyledim. Sizde sırları davet eden şey nedir?"

Cevap vermeme sırası ondaydı.

Gözleri hâlâ onunkilerin üzerindeydi. Ay ışığı ağaçların arasından süzülmediğinde bile, karanlık aslında hiç de karanlık değildi.

"Seni öpmeye çalışsam utanır mısın yoksa korkar mısın?" diye sordu.

İkisi de olacaktı. Olacağından oldukça emindi. Ama bu varsayımsal bir soruydu.

"Hayır," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki dudaklarından ses çıktığından bile emin değildi. Boğazını temizledi. "Hayır."

Varsayımsal bir soruydu.

Ama bir elini kaldırıp parmak uçlarıyla yanağına dokunduğunda, avucu çenesinin altına gelip iç geçirdiğinde Claudia belki de öyle olmadığını fark etti.

Gözlerini kapattı ve adamın dudakları onunkilere dokundu.

Korkunç bir şoktu. Dudakları sıcaktı ve hafifçe ayrılmıştı. Adamın içtiği şarabın tadını alabiliyor ve kolonyasının kokusunu duyabiliyordu. Adamın elinin ve nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Bülbülün şakımasını ve uzaktaki birinin kahkahalarla çığlık attığını duyabiliyordu.

Ve tüm iç organları öyle bir tepki verdi ki, daha sonra ayakta kalabildiğine hayret etti. Elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde kenetlendi.

Belki yirmi saniye sürdü, belki de o kadar bile sürmedi.

Ama dünyası temellerinden sarsılmıştı.

Adam başını kaldırıp elini indirerek bir adım geri çekilince Claudia dengesini yeniden sağlamaya çalıştı.

"İşte, gördün mü?" dedi, sesi ne yazık ki canlı ve aşırı neşeliydi. "Ne utandım ne de korktum. Yani sende utanılacak ya da korkulacak hiçbir şey yok."

"Bunu yapmamalıydım," dedi. "Çok üzgünüm-" Ama Claudia'nın eli, görünüşe göre kendi iradesiyle havaya kalktı, ve iki parmağını sıkıca onunkinin üzerine koyarken kendini izledi. Dudaklar, az önce kendisinininkini öpen o güzel, sıcak dudaklar.

"Olma," dedi ve sesi şimdi biraz daha az güçlüydü. Hatta hafifçe titriyordu. "Eğer sen üzgünsen, ben de üzgün olmam gerektiğini düşüneneğim ve hiç de üzgün değilim. On sekiz yıldır ilk kez öpülüyorum ve muhtemelen hayatımın geri kalanı boyunca da son kez öpüleceğim. Üzgün olmak istemiyorum ve senin de üzgün olmanı istemiyorum. Lütfen."

Elini onunkinin üzerine koydu ve avucunu öptükten sonra indirerek boyun örtüsünün kıvrımlarına dayadı. Karanlıkta bile onun gözlerinin kahkahalarla parladığını görebiliyordu.

"Ah, Bayan Martin," dedi, "benim için bile neredeyse üç yıl oldu. Ne kadar da yoksun ölümlüleriz."

Ona gülümsemekten kendini alıkoyamadı.

"Aslında," dedi, "bunu tekrar yapman benim için hiç de sorun olmaz."

Gerçek Claudia Martin şaşkınlık içinde ona bakarken, sanki dudaklarının arasından başka biri konuşuyormuş gibi hissetti. Az önce söylediği şeyi gerçekten söylemiş miydi?

"Benim için de sakıncası yok," dedi ve elini bırakıp bir kolunu Claudia'nın omuzlarına, diğerini de beline dolamadan önce uzun süre birbirlerine baktılar. Claudia kollarını koyacak başka bir yer bulamadığı için kendi kollarını ona doladı. Ve yüzünü onunkine doğru kaldırdı.

İri yarı, sert vücutlu ve çok ama çok erkekti. Bir an için gerçekten korktu. Ölümcül derecede. Özellikle de adam artık gülümsemediği için. Sonra yavaşça ve derinlemesine öpülmenin katıksız şehvetine kapılınca korkuyu ve diğer her şeyi unuttu. Vücudu onun dokunuşunun altında çiçek açmıştı ve artık başarılı iş kadını, öğretmen ve okul müdiresi Claudia Martin değildi.

O sadece bir kadındı.

Omuzlarının genişliğini ve sert kaslarını hissetti ve bir eli adamın kalın, sıcak saçlarına dolandı. Göğüsleriyle onun göğsünün sert duvarını hissetti. Kalçaları onunkilere bastırıyordu. Ve kalçalarının arasında, içinden boğazına doğru yükselen keskin bir zonklama hissetti.

Her bir hissi analiz ettiğinden değil. Sadece onları hissetti.

Adam ağzını onunkinin üzerine açtığı anda, o da kendi ağzını açtı, başını eğdi ve adamın dili ağzının içine girip her yumuşak, nemli yüzeyi okşarken saçlarını kavradı. Adam onu bir metre kadar arkasındaki ağacın gövdesine yasladığında, kadın da onunla birlikte hareket etti ve adam ellerini göğüslerinin, kalçalarının ve kalçalarının üzerinde gezdirirken o da ağaca yaslanabildi.

Adam ona doğru bastırduğunda ve kadın onun uyarılmışlığının sertliğini hissettiğinde, kadın bacaklarını ayırdı ve

Ona karşı, onu içinde hissetmekten başka bir şey istemiyordu, derinlerde. Ah, derin.

Yine de bu sıcak kucaklaşmayı Attingsborough Markisi'yle paylaştığını bir an bile unutmadı. Ve bir an bile herhangi bir yanılısamaya kapılmadı. Bu şimdilikti. Sadece şimdilik.

Bazen şimdi yeterliydi. Bazen her şeydi.

Asla pişman olmayacağını biliyordu.

O da uzun bir süre boyunca kalp acısı çekeceğini biliyordu.

Önemli değildi. Yaşamak ve acı çekmek, hiç yaşamamaktan daha iyidir.

Adam kucaklaşmayı yumuşatır yumuşatmaz geri çekildiğini hissetti; önce ağzını, sonra gözlerini ve şakaklarını usulca öptü, bir elini başının arkasında gezdirdi ve sonra yüzünü omuzlarından birine yasladı, bunu yaparken onu ağaç gövdesinden uzaklaştırdı. Kadın hem üzüntü hem de rahatlama hissetti. Buna bir son vermelerinin zamanı gelmişti. Neredeyse halka açık bir yerdeydiler.

Kollarını onun beline gevşekçe sararken, cinsel tamamlanmamışlığın gerginliğinin vücudundan yavaş yavaş süzüldüğünü hissetti.

"Bir dakika kadar süren sessizlikten sonra, ağzı kızın kulağına yakın, "Bunun için üzülmemek konusunda anlaşacağız, değil mi?" dedi. Ve tekrar karşılaştığımızda bunun aramızda rahatsızlık yaratmasına izin vermeyeceğiz?"

Kadın hemen cevap vermedi. Sonra başını kaldırdı, ona sarılmaktan vazgeçti ve bir adım geri çekildi. Bunu yaparken, sanki kullanılmadığı için katılaşmış bir giysiymiş gibi, bilinçli bir şekilde yeniden öğretmen Bayan Martin'in kişiliğine büründü.

"İlkine evet," dedi. "İkincisinden hiç emin değilim. Bu gecedan sonra günün soğuk ışığında sizinle yüz yüze gelmekten gerçekten çok utanacağımı hissediyorum."

Aman Tanrım, şimdi onu yarı karanlıkta görebiliyordu, bu şimdiden hem inanılmaz hem de çok utanç verici görünüyordu ya da görünecekti.

"Bayan Martin," dedi, "Umarım ben... Ben..."

Dilini gıcırdattı. Bitirmesine izin veremezdi. Kelimeleri yüksek sesle söylerse ne kadar aşılanacaktı.

"Tabii ki yapamazsın," dedi. "Ben de yapamam. Benim bir hayatım, kariyerim ve bana bağlı olan insanlar var. Yarın sabah elinde özel bir ruhsatla Vikont Whitleaf'in kapısına dayanmanı beklemiyorum. Eğer öyle bir şey yaparsanız, sizi oraya geldiğinizden daha hızlı bir şekilde yollarım."

"Kulağımda bir pireyle mi?" dedi ona

gölümseyerek. "En azından bununla."

Kız da ona acıyarak gülümsedi. İmkânsız bir zamanda ve imkânsız bir kişiyle filizlenen aşk ne kadar da aptalcaydı. Çünkü elbette aşıktı. Ve tabii ki bu çok ama çok imkânsızdı.

"Sanırım, Lord Attingsborough," dedi, "okulda ziyaretçi salonuna girip sizi orada gördüğümde şimdi bildiklerimi bilseydim, o zaman sizi kulağınızda bir pireyle gönderebilirdim. Belki de göndermezdim. Geçtiğimiz iki haftadan söyleyebileceğimden çok daha fazla keyif aldım. Ve senden hoşlanmaya başladım."

Bu da doğrudu. Ondan gerçekten hoşlanıyordu.

Ona bir el uzattı. Adam elini tuttu ve sıkıca sıktı. Kesinlikle olması gerektiği gibi, aralarına yine bariyerler kuruluyordu.

Ve sonra sıçradı, eli onun elini kavradı ve büyük bir çatırtı neredeyse sessizliği bozdu.

"Ah," dedi yukarı bakarak, "ne kadar uygun! Havai fişekler."

"Ah!" diye haykırdı, ikisi de ağaçların üzerinde kırmızı bir çizginin yay çizmesini ve giderken kükreyerek tekrar gözden kaybolmasını izlerken. "Onları dört gözle bekliyordum."

"Gel," dedi elini bırakıp kolunu ona uzatarak. "Açık alana geri dönelim ve onları izleyelim."

"Oh, evet," dedi. "Yapalım."

Ve her şeye rağmen -zorlukla başlamış olan bir şeyin bu gece burada sona ermiş olmasına rağmen- derin bir mutluluk hissetti.

Bir iki dakika önce doğru konuşmuştu. Londra'da geçireceği bu kısa süreyi dünyanın bütün cazibelerine rağmen kaçırmazdı.

Attingsborough Markisi'ni tanımayı da özlemeyecekti.

Claudia sabah odasındaki yazı masasında oturmuş Eleanor Thompson'dan gelen mektuba cevap yazıyordu ki uşak gelip ziyaretçilerin geldiğini haber verdi. Sandalyesinin yanında kıvrılmış uyumakta olan Collie ayağa fırladı.

"Ekselansları Bewcastle Düşesi, Hallmere Markizi ve Leydi Aidan Bedwyn aşağıda bekliyorlar, hanımefendi," dedi. "Onları yukarı çıkarayım mı?"

Aman Tanrım! Claudia kaşlarını kaldırdı.

"Lord ve Leydi Whitleaf üst kattaki çocuk odasında," dedi. "Bu mesajın onlara iletilmesi gerekmez mi?"

"Majesteleri özellikle sizi görmeye geldiğini söyledi, hanımefendi," dedi uşak.

Claudia aceleyle kalemini temizleyip kâğıtlarını düzgün bir yığın haline getirirken, "O zaman göster onlara," dedi. En azından düşese kız kardeşinin iyi olduğunu söyleyebilecekti. Ama neden onu çağırırsınlar ki?

Yine iyi uyuyamamıştı. Ama bu kez tamamen kendi hatasıydı. Gerçekten uyumak istememişti.

Vauxhall'daki akşamı yeniden yaşamak istemişti.

Hâlâ üzgün değildi.

Köpek, Bewcastle Düşesi'ni ve kayınbiraderlerini şiddetli havlamalar ve bir saldırı hamlesiyle karşıladı.

"Ah, canım," dedi Claudia.

Düşes gülerek ve eğilip başını okşayarak, "Bacağımı ısırp koparacak mı?" diye sordu.

"Bir border collie," dedi Leydi Aidan da eğilerek. "Bizi selamlıyor, Christine. Şu kuyruk sallayışına bak. Sana da güneydın, seni küçük tatlı şey."

Claudia, "Birkaç gün önce sahiplenmek zorunda kaldığım, kötü muamele görmüş bir köpekti," diye açıkladı. "Sanırım tek ihtiyacı sevgi ve bol bol yemek."

"Ve her ikisini de siz mi sağlıyorsunuz Bayan Martin?" Leydi Hallmere biraz şaşırılmış görünüyordu. "Siz de Eve gibi başıboşları mı topluyorsunuz? Ama başıboş öğrencileri topluyorsunuz, değil mi?"

Claudia kesici bir söz söyleyecekken bir elini kaldırdı.

"Onlardan birini çocuklarıma mürebbiye olarak veriyorum," dedi. "Bayan Wood onların ilgisini çekmiş gibi görünüyor. Bunu sürdürüp sürdüremeyeceğini zaman gösterecek."

Bayanlar Claudia'nın gösterdiği yerlere oturdular.

"Bayan Bains'i kasabaya bizzat getirdiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Martin," dedi Leydi Aidan. "Çok hoş ve neşeli bir genç bayana benziyor. En küçüğüm Hannah daha bir gün bile geçmeden ona çok bağlandı. Becky de

daha temkinli. İki mürebbiyesini evlilik nedeniyle kaybetmiştir ve ikisini de çok sevmiştir. Yeni birine içermeye meyilli. Ancak Bayan Bains kızlara Bath'daki okulunuzda geçirdiği ilk günü anlattı; herkesten ve her şeyden nefret ediyordu ve gitmeyi kabul etmesine rağmen oraya asla yerleşmemeye kararlıydı ve çok geçmeden her ikisini de güldürdü ve okulla ilgili daha fazla hikaye için yalvarttı."

"Evet," dedi Claudia, "Flora'ya benziyor. Konuşmayı seviyor. Yine de bilinçli bir şekilde çalıştı ve inanıyorum ki iyi bir öğretmen olacak." Sandalyesinin yanına oturmak için geri gelen köpeği okşadı.

"Eminim öyle yapacaktır," dedi Leydi Aidan. "Kocam ve ben Becky'yi bu yıl okula göndermeyi konuştuk ama ondan ayrılma düşüncesine gerçekten dayanamıyorum. Davy'nin okula gitmek zorunda olması yeterince kötü zaten. Benim için kötü yani. Aidan'ın söylediği gibi orada harika vakit geçiriyor."

Sırf evlilik yoluyla Bedwyn'li olduğu için kadından hoşlanmamaya meyilli olan Claudia, her şeye rağmen bunu yapamayacağını fark etti. Hatta Leydi Aidan'ın sesinde hafif bir Galler aksanı sezdiğini bile düşündü.

"Çok memnunum," dedi Bewcastle Düşesi, "James okul için hâlâ çok küçük. Zamanı geldiğinde gidecek elbette, Wulfric çocukken gitmemiş olsa da. Bu, kaçırdığı için her zaman pişmanlık duyduğu bir deneyim ve hiçbir oğlunun evde kalmaması konusunda kararlı. Bir sonraki çocuğumun kız olmasını umuyorum, gerçi namuslu bir eş olarak önce bir oğlan daha ummalıyım, varisle birlikte gidecek bir yedek ya da öyle saçma bir şey. Bu arada, bir sonraki çocuk yedi ay içinde ortaya çıkmalı."

Düşesi sevmekten ve dükle evli olduğu için ona acımdan kendini alamayan Claudia'ya mutlulukla gülümsedi. Yine de ruhu kırılmış bir kadın gibi görünmüyordu.

"Sen ve Frances ikiniz de," dedi Claudia. "Edgecombe Kontesi yani."

"Gerçekten mi?" Düşes sıcak bir şekilde gülümsedi. "Onun ve Kont için ne kadar sevindirici. Sanırım bir süreliğine seyahat etmeyi ve şarkı söylemeyi bırakacak. Dünya yas tutacak. Çok ama çok güzel bir sesi var."

O anda kapı açıldı ve Susanna odaya girdi. Üç ziyaretçi de onu karşılamak için ayağa kalktı ve köpek ayak bileklerine doğru koştu.

Düşes, "Umarım sizi oğlunuzdan ayırmamışımdır," dedi.

"Hiç de değil," diye güvence verdi Susanna. "Peter onunla birlikte ve ikisi birbirlerinden o kadar memnun görünüyorlardı ki, varlığımın oldukça gereksiz olduğunu düşündüm. Tekrar oturun."

Düşes bir kez daha yerine oturur oturmaz, "Bayan Martin," dedi, "bu sabah aklıma parlak bir fikir geldi. Ara sıra aklıma gelir, bilirsiniz. Gülme Eve. Eleanor, yazın bir bölümünü Lindsey Hall'da geçirmeleri için okuldan on kızı kesinlikle getireceğini söylemek için mektup yazdı. Sanırım bunu zaten biliyorsun - bana yazmadan önce sana yazdı, değil mi? Wulfric ve benim tüm yaz boyunca uzakta olmayacağımızı öğrendiğinde neredeyse fikrini değiştirecekti. Wulfric ben arttıkça zalimleşiyor ve mümkün olduğunca az seyahat etmem konusunda ısrar ediyor ve tek başına seyahat etme iştahını kaybettiğini iddia ediyor. Ayrıca, Kont ve Kontes

Redfield'lılar bu yaz bir yıldönümünü kutluyorlar ve diğer şeylerin yanı sıra bizi Alvesley Park'ta büyük bir baloya davet ettiler. Böylesine büyük bir olayda evden uzakta olmak komşuluğa yakışmaz. Ancak Lindsey Hall'da on kız öğrenciye yetecek kadar yer var."

Leydi Aidan güldü. "Peki Wulfric seninle aynı fikirde mi Christine?" diye sordu.

"Elbette," dedi düşes. "Wulfric önce biraz ikna edilmesi gerekse bile her zaman benimle aynı fikirde olur. Ona geçen yaz Lord ve Leydi Whitleaf'in düşünüyüş için on iki kızın bizimle kaldığını ve bundan hiç rahatsızlık duymadığını hatırlattım."

Susanna, "Ve onları düşünümde ağırlamaktan çok mutlu oldum," dedi.

Düşes dikkatini tekrar Claudia'ya vererek, "Benim parlak fikrim," dedi, "sizin de gelmenizdi, Bayan Martin. Sanırım yakında Bath'a dönmek niyetindesiniz ve eğer yazı içinde hiç çocuk olmayan bir okulda geçirme ihtimali sizin mutluluk anlayışınızsa -ki pekâlâ olabilir- o zaman öyle olsun. Ama Eleanor ve kızlarla birlikte Lindsey Hall'a gelmeni ve birkaç hafta boyunca kırların keyfini çıkarmanı çok isterim. Ve eğer daha fazla teşvik gerekiyorsa, hem Leydi Whitleaf hem de Bayan Butler'ın Alvesley Park'ta olacağını hatırlatmak isterim. İkisinin de özel arkadaşınız ve okulunuzdaki eski öğretmenleriniz olduğunu biliyorum."

Claudia'nın ilk tepkisi şaşkın bir inanmazlık oldu. Uyanıkken gördüğü en kötü kâbuslardan birinin geçtiği Lindsey Hall'da mı kalacaktı? Bewcastle Dükü'nün ikamet ettiği yerde mi?

Susanna'nın gözleri neşeye dolup taşıyordu. Onun da aynı şeyi düşündüğü belliydi.

"Biz de kısa bir sürelğine Lindsey Hall'a gideceğiz," dedi Leydi Aidan, "Freyja ve Joshua da öyle. Bayan Bains ve Bayan Wood'un yeni görevlerine nasıl alıştıklarını görebileceksiniz, Bayan Martin. Gerçi biz Oxfordshire'a, Freyja ve Joshua da Cornwall'a dönene kadar ciddi bir şekilde çalışmaya başlamayacaklar elbette."

Yani sadece Lindsey Hall ve Bewcastle Dükü değil, eski Leydi Freyja Bedwyn de gidecekti. Gitmesi gerektiği fikri Claudia'ya o kadar korkunç geldi ki neredeyse yüksek sesle gülecekti. Ve Leydi Hallmere'in gözlerinde hafif alaycı bir parıltıyla ona bakması kesinlikle hayal ürünü değildi.

Düşes, "Lütfen geleceğinizi söyleyin," dedi. "Bu beni son derece memnun edecektir."

Susanna, "Ah, git Claudia," diye ısrar etti.

Ama Claudia vardı ani bir fikirdi ve sadece onun o bir an bile söylemedi ve çok yüzünden Kesinlikle hayır.

"Merak ediyorum," dedi. "Bu fikre karşı çıkar mıydın On yerine on bir kız mı, majesteleri?"

Leydi Hallmere kaşlarını kaldırdı.

Düşes neşeyle, "On, on bir, yirmi," dedi. "Hepsi gelsin. Köpeği de getirin. Koşuşturması için bol bol yer olacak. Ve çocukların onu utanmadan şımartacaklarını söyleyebilirim."

"Başka bir kız daha var," dedi Claudia. "Kasabadaki iş adamım Bay Hatchard ondan bahsetti. Kıza yardım edebileceğime inanırsa bazen bana hayır işleri öneriyor."

"Ben de bir zamanlar onlardan biriydim," dedi Susanna. "Bu kızla tanıştın mı, Claudia?"

"Evet." Claudia kaşlarını çatı, bu yalandan nefret ediyordu ama gerekli olduğunu düşünüyordu. "Onun uygun olduğundan ya da okuluma devam etmek istediğinden hiç emin değilim. Ama... belki."

Düşes ayağa kalktı.

"İkiniz de hoş karşılanacaksınız," dedi. "Ama biz yola koyulmalıyız. Bu çok kısa bir ziyaret olacaktı, çünkü birilerini ziyaret etmek için hiç de moda bir saat değil, değil mi? İkinizle de bu akşam Bayan Kingston'ın balosunda görüşecek miyiz?"

Susanna, "Orada olacağız," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Claudia. "Lindsey Hall'a geleceğim ve Eleanor'un kızlarla ilgilenmesine yardım edeceğim. Oradayken annesiyle biraz zaman geçirmeyi umduğumu biliyorum ve şimdi siz de evde kalmaya niyetlendiğinize göre sizinle de zaman geçirmek isteyecektir."

"Oh, muhteşem!" dedi düşes, gerçekten memnun görünüyordu. "Çok keyifli bir yaz olacak."

Gerçekten de keyifli bir yaz, diye düşündü Claudia alaycı bir ifadeyle. Az önce neyi kabul etmişti ki? Geçmişteki dehşetlerle yüzleşmek ve belki de onları hafızasından kovmak için zamanda geriye gideceği yaz bu muydu?

Peter ziyaretçileri karşılamak üzere odaya girmişti. O ve Susanna da onlarla birlikte aşağıya inerek onları yolcu ettiler. Leydi Hallmere birkaç dakika geride kaldı, belki de Claudia'nın doğrudan bir bakışına maruz kalmıştı.

"Belki Edna Wood size söylemiştir," dedi Claudia, "belki de söylememiştir, size işe girmesini onaylamadığımı. Görüşmeye katılmak ve işi kabul etmek kendi tercihiydi ve bu hakkına saygı duymak zorundayım. Ama bu hoşuma gitmedi ve bunu size söylemekte bir sakınca görmüyorum."

Leydi Freyja Bedwyn, açık renk asi saçları, koyu renk kaşları, koyu tonlu teni ve oldukça belirgin burnuyla tuhaf görünümlü bir kızdı. Hâlâ bu özelliklere sahipti. Ama her nasılsa bunların hepsi Claudia'nın içerlediği çarpıcı bir yakışıklılığa dönüşmüştü. Kız büyüüp çirkin bir kadına dönüşseydi daha adil olurdu.

Leydi Hallmere gülümsedi.

"Uzun zamandır kin besliyorsunuz Bayan Martin," dedi. "Lindsey Hall'un garaj yolunda bavulunuzu taşıyarak yaya olarak yürürken size duyduğum hayranlık kadar başka birine duyduğum hayranlık nadirdir. O zamandan beri size hayranım. Günaydın."

Ve baldızlarının peşinden gitmişti.

Vay be!

Claudia yazı makinesinin başına oturdu ve köpeğin kulaklarını kaşdı. Eğer kadın Claudia'nın yelkenlerindeki rüzgârı almak, dilini düğümlemek ve mecazlarını karıştırmak niyetindeyse, tamamen başarılı olmuştu.

Ama kısa süre sonra aklını tekrar Bewcastle Düşesi'nin davetine ve kendi parlak fikrine çevirdi. Bu, Lizzie Pickford hakkında bir tür karar verdiği anlamına mı geliyordu? Elbette bunu Attingsborough Markisi'yle konuşması gerekecekti. Tanrım, onunla tekrar yüz yüze gelmek gerçekten utanç verici olacaktı. Ama bu yapılmalıydı. Bu bir işti.

Kingston balosuna katılmayı mı planlıyordu? O da gidecekti. Susanna ve Peter kahvaltıda ona böyle söylemişlerdi ve bir şekilde bahar mevsimi olan bu çılgınlığa kapıldığını ve onun akıntısına kapıldığını hissetti. Büyük bir kısmı Bath'daki evine, kendi tanıdık dünyasına dönmeyi arzuluyordu.

Ve çok küçük bir parçası dün geceki öpücüğü hatırladı ve sapkınca burada biraz daha kalmayı arzuladı.

İçini çekti ve dikkatini Eleanor'a yazmakta olduğu mektuba vermeye çalıştı. Köpek ayaklarının dibine kıvrıldı ve uyumaya devam etti.

Joseph o akşam Kingston balosuna vardığında ilk set çoktan başlamıştı. Lizzie'nin bir hikâye daha istemesi, sonra da uyumadan önce bir hikâye daha istemesi Joseph'i geciktirmişti. Bayan Edwards gittiğinden beri ona olan ihtiyacı daha da artmıştı.

Balo salonunun kapısında durmuş, ev sahibesini selamladıktan sonra tanıdık yüzler görmek için etrafına bakınıyordu. Portfrey Düşesi Elizabeth'in bir kenarda dans etmediğini görebiliyordu. Ona katılacaktı ama Elizabeth, Bayan Martin'le sohbet ediyordu. Kendisine hiç yakışmayan bir korkaklıkla, Elizabeth gülümsemiş ve yarı elini kaldırmış olmasına rağmen onları görmemiş gibi davrandı. Lily'nin babası Portfrey'le dans etmesini izleyen Neville'e katılmak için ters yöne doğru yürüdü.

"Kaşlarını çatıyorsun, Joe," dedi Neville, sınav bardağını gözüne kaldırarak.

"Öyle miyim?" Yusuf ona abartılı bir gülümseme sundu.

"Hâlâ kaşlarını çatıyorsun," dedi Neville. "Seni tanıyorum, hatırladın mı? Açılış setinde Bayan Hunt'la dans etmen gerekmiyordu, değil mi?"

"Yüce Tanrım, hayır," dedi Yusuf. "Öyle olsaydı geç kalmazdım. Lizzie'yle birlikteydim. Bu öğleden sonra Wilma'ya uğradım, haftalık çayı neredeyse bitmek üzereydi. Diğer bütün konuklar gidiyordu ve ben de onun derslerinden birini dinlemeye hazırdım."

"Sanırım," dedi Neville, "Bayan Hunt'la birlikte açılış setini senin ayarlamam gerektiğini düşünüyor. Wilma'nın senin kız kardeşin, Gwen'in de benim kız kardeşim olmasından her zaman memnun olmuştumdur Joe."

"Teşekkür ederim," dedi Yusuf kuru bir sesle. "Ama sadece bu değildi. Dün akşamki davranışımı."

"Dün akşam mı? Vauxhall'da mı?" Neville kaşlarını kaldırdı.

"Görünüşe bakılırsa Bayan Hunt'a bir şey göstermek için onu ihmal etmişim. yanlış yönlendirilmiş bir nezaket," Joseph dedi.

"Dowdy? Bayan Martin?" Neville dönüp ona doğru baktı. "Ben öyle demezdim Joe. Modanın ilk bakışları ya da gençliğin ilk kızarığları içinde olmasa bile, belli belirsiz bir zarafeti var. Ayrıca son derece zeki ve bilgili. Lily ondan hoşlanıyor. Elizabeth de öyle. Bayan Hunt da dün akşam Lily'nin huzurunda Wilma'nın söylediklerinin aynısını söyledi. Lily, Bayan Martin'i partiye davet eden Lauren'a karşı biraz aşağılayıcı olduğunu düşündü, ben de öyle. Ama sanırım size böyle söylememeliyim."

Joseph kaşlarını çattı. Az önce Bayan Hunt'ı görmüştü. Fitzharris ile dans ediyordu. Beyaz ipek üzerine altın file giymişti ve iç elbisesi mükemmel vücudunu örtüyordu.

bir Yunan tanrıçası görünümündeydi. Elbisesi, ana varlıklarını göstermek için göğsünden düşük kesilmişti. Sarı bukleleri altınla işlenmişti.

"Alvesley'de olacak," dedi. "Wilma, Bayan Hunt'ın huzurunda Lauren'dan bir davetiye kopardı ve sanırım Lauren'ın da başka seçeneği yoktu. Wilma'nın kendi istediğini elde etmek için neler yaptığını bilirsin."

"Alvesley'de mi?" Neville öyle dedi. "Gerçi nişanınızdan sonra Lauren onu zaten davet ederdi herhalde. Sanırım bu çok yakın?"

"Sanırım," diye kabul etti

Joseph. Neville ona sertçe

baktı.

"İşin komik yanı," dedi Joseph, "Wilma'nın konuşmasında, ben Bayan Martin'i eğlendirirken, McLeith'in Bayan Hunt'ı büyülediği detayı da vardı. Wilma dikkatli olmazsam onu kaybedebileceğim konusunda beni uyarıyordu. Görünüşe göre birbirlerinden çok memnun görünüyorlardı."

"Ha," dedi Neville. "Terk edilmek üzeresin, değil mi Joe? Süreci hızlandırıp hızlandıramayacağıma bakmamı ister misin?"

Yusuf kaşlarını kaldırdı. "Neden böyle bir şey isteyebileceğimi düşündün ki?" diye sordu.

Neville omuz silkti. "Belki de seni çok iyi tanıyorum, Joe," dedi. "Leydi Balderston bu tarafa doğru el sallıyor, ama bana doğru olduğunu sanmıyorum."

"Dans sona eriyor," dedi Joseph. "Gidip ona katılsam ve Bayan Hunt'tan bir sonraki seti istesem iyi olacak. Beni çok iyi tanıdığını söyleyerek ne demek istiyorsun?"

"Şunu söylememe izin verin," dedi Neville, "Webster Amca'nın bildiğini sanmıyorum. Ya da Wilma'nın. İkisi de senin Bayan Hunt'la evlenmen gerektiğini düşünüyor. Lily ise tam tersini düşünüyor. Genelde Lily'nin içgüdülerine güvenirim. Dans sona erdi. Gidin o zaman."

Nev kendi fikrini -ve Lily'nin fikrini- kendine saklayabilirdi, diye düşündü Joseph sinirli bir şekilde. İstese bile Bayan Hunt'a teklifte bulunmamak için artık çok geçti. Onunla dans etmeye devam ederken, setin hemen iki sıra aşağısında duran ve partneri McLeith'e gülümseyen Bayan Martin'in dikkatini dağıtmamaya çalıştı. Yine de onun da kendisine bakmamak için aynı çabayı gösterdiğini hissetti. Ve yine, gün boyunca sık sık yaptığı gibi, dün geceye biraz kuşkuyla baktı ve bunun mümkün olup olmadığını merak etti. Kadını sadece öpmekle kalmamış, onu neredeyse tüm ihtiyat ve sağduyuya üstün gelen bir şehvetle arzulamıştı.

Neredeyse halka açık bir yerde olmaları iyi bir şeydi, yoksa kucaklaşmalarının nereye varacağını bilemezdik.

Daha sonra Bayan Holland'la dans etti, bu baharda balolarda sık sık yaptığı gibi, çünkü o çok sık bir duvar çiçeğiydi ve annesi ona eş bulamayacak kadar tembeldi. Ve sonra, kendi eşlerini seçecek cesareti bir türlü toplayamayan Falweth'le tanıştırdıktan sonra, bir grup erkek tanıdığıyla birlikte durdu, nazikçe sohbet etti ve bir başka hareketli kır dansını izledi.

Müzik sona erdiğinde, birkaç arkadaşıyla bir iki el oynamak için kâğıt odasına gitmeye karar verdi. Ama Bayan Martin'i dans ederken göremediğini fark etti. İlk sette de dans etmemişti. O da

onu bir duvar çiçeği olarak görmekten nefret ederdi, ama elbette koca arayan genç bir kız değildi.

Kapıya yakın bir koltukta oturuyordu, etrafına baktığında McLeith'le sohbet ettiğini görebiliyordu. Adam gülümsüyor ve neşeliydi, kadın da ona dikkatle bakıyordu. Belki de, diye düşündü Yusuf, her şeye rağmen eski sevgilisiyle yeniden karşılaştığı için mutluydu. Belki de uzun süredir yarıda kesilmiş olan aşkları yeniden alevlenmek üzereydi.

Sonra başını kaldırdı ve doğrudan Yusuf'a öyle bir baktı ki, Yusuf onun orada durduğunu bildiğini anladı. Gözlerini aceleyle kaçırdı.

Bu çok saçma, diye düşündü. Bir gün ahırın arkasında gizlice öpüşen ve bundan sonsuza dek utanç duyan iki ergenlik çağındaki çocuk gibiydiler. Onlar yetişkin insanlardı, o ve Bayan Martin. Dün akşam yaptıkları şey karşılıklı rıza ile olmuştu ve ikisi de pişman olmamayı kabul etmişlerdi. Ve her şey söylenip bittiğinde, olan tek şey bir öpücüktü. Oldukça ateşli bir öpücük olduğu doğruydu, ama öyle bile olsa...

"Siz bensiz devam edin," dedi diğer adamlara. "Konuşmam gereken biri var."

Ve ondan uzak durmak için bir bahane düşünemedi, odanın öbür ucundaki aşk koltuğuna doğru yürüdü.

"McLeith? Bayan Martin?" dedi, ikisine de nazikçe başını sallayarak. "Nasılsınız? Bayan Martin, bir sonraki set için boş musunuz? Benimle dans eder misiniz?" Sonra aklına bir şey geldi. "Bu bir vals."

Bir vals!

Claudia bu dansı hiç yapmamıştı, ancak adımları birçok kez izlemiş ve bir ya da iki kez dans etmişti.
-belki de iki kereden fazla- özel oturma odasında hayali bir partnerle vals yaptı.

Şimdi de bir ton balosunda vals yapması mı

isteniyordu? Attingsborough Markisi ile mi?

"Yapacağım," dedi. "Teşekkür ederim."

Daha önce dans ettikten sonra son yarım saattir birlikte oturup sohbet ettiği Charlie'ye başıyla selam verdi.

Marki onun elini uzattı, o da kendi elini onun elinin içine koydu ve ayağa kalktı. Markinin kolonyasının kokusunu anında alabildi ve yine aynı anda utanç içinde kaldı.

Daha dün akşam.

Omuzlarını dikleştirdi ve adam onu dans pistine götürürken bilinçsizce dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı.

"Umarım kendimi rezil etmemişimdir," dedi hızlıca, adam yüzünü ona döndüğünde. "Daha önce hiç vals yapmadım."

"Asla mı?" Gözleri kahkahalarla dolarken başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı.

"Adımları nasıl atacağımı biliyorum," diye güvence verdi ona, yanaklarında sıcaklık hissederek, "ama hiç vals yapmadım."

Hiçbir şey söylemedi ve yüz ifadesi değişmedi. Birden yüksek sesle güldü ve adam başını hafifçe yana eğip ona daha yakından baktı, ancak düşüncelerinin ne olabileceğini anlayamadı.

"Bana sorduğuna pişman olabilirsin," dedi.

"Size Londra'ya kadar eşlik etmemi kabul ettiğinizde de belirttiğiniz gibi," dedi. "Bunun için hâlâ üzgün değilim."

Etraflarında daha fazla çift toplanırken, "Bu farklı," dedi. "Sizi utandırmamaya çalışacağım. Centilmenlik şu anda geri çekilmenizi yasaklıyor, değil mi?"

"Sanırım," dedi, "ani bir buhar nöbeti ya da kalp krizi gibi daha da reddedilemez bir şey beni alt edebilir. Ama bunu yapmayacağım. İlk valsinizde nasıl bir performans sergileyeceğinizi merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

Tekrar güldü ve sonra adam bir elini belinin arkasına koyup diğer eliyle sağ elini tuttuğunda aniden durdu. Serbest elini onun omzuna doğru kaldırdı.

Aman Tanrım!

Bir gece öncesinin anıları akın akın geldi ve yanaklarına daha fazla sıcaklık getirdi. Kararlılıkla farklı bir şey düşündü.

"Seninle konuşmam gerek."

"Sana bir özür borçlu

muyum?"

Aynı anda konuştular. Kadın onun ne dediğini anladı.

"Kesinlikle hayır."

"Öyle mi?"

Tekrar birlikte konuştular ve sonra sessizce birbirlerine gülümsediler.

Herhangi bir konuşma beklemek zorundaydı. Müzik başlıyordu.

Zihni bir partnerle hiç dans etmediği adımlara dalıp gittiği için bir dakika kadar çaresiz bir korku yaşadı. Ama onun iyi bir lider olduğunu, zihni yeniden mantıklı düşünme yeteneğine kavuştuğunda fark etti. Adamın en temel adımları kullandığını biliyordu ve bir mucize eseri kendisi de korkunç hatalar yapmadan onu takip ediyordu. Ayrıca, dudaklarının kıpırdıyor olabileceğinden şüphelense de, kafasının içinde saydığını fark etti. Onları susturdu.

"Sanırım," dedi, "unutulmaya mahkûmsunuz Bayan Martin. Kendinizden bir pasta yapamayacaksınız ve kimse bizi fark etmeyecek."

Adam ona kederli bir bakış attı ve kadın da ona gülümsedi. "Ve bunu yapan herkes yakında sıkıntıdan ölecek," dedi.
dedi. "Sahadaki en az kayda değer çift biziz."

"İşte bu," dedi, "erkeklik gururuma bir meydan okuma gibi geliyor."

Ve belindeki tutuşunu hafifçe sıkılaştırdı ve odanın bir köşesini dönerlerken onu süpüren bir dönüşle soktu.

Claudia çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Onun yerine güldü.

"Oh," diye bağırdı, "bu harikaydı. Tekrar deneyelim. Yoksa bu kadere meydan okumak mı olur? Terliklerimi nasıl sakladım

ayaklarının altından?"

"Öhöm," dedi boğazını temizleyerek. "Sanırım bunun benim yeteneğimle bir ilgisi var, hanımefendi."

Ve onu tekrar döndürdü.

Dansın heyecanına ve bir erkekle gerçekten şakalaşmanın harika yeniliğine bir kez daha güldü. Ondan fazlasıyla hoşlanmıştı. Zevkini paylaşmak için onun gözlerinin içine baktı.

Ve sonra bir şekilde daha fazlası vardı. Neşeden, zevkten daha fazlası. Şöyle bir şey vardı.

Ah, söyleyecek söz yoktu.

Bu, hayatının geri kalanında yaşayacağı ve hayalini kuracağı bir andı. Bundan oldukça emindi.

Müzik çalıyor, dansçılar dönüyordu, o ve Attingsborough Markisi de aralarında ve dünya harika bir yerdi.

"Oh," dedi müzik nihayet yavaşladığında, bu tamamen durmak üzere olduğunun kesin bir işaretiydi, "şimdiden bitti mi?"

Onun ilk vals. Ve şüphesiz sonuncusu.

"İlk valsini tarihe karışmak üzere, ne yazık ki," dedi onun düşüncelerini yankılayarak.

Sonra onunla konuşması gerektiğini, valsini başındaki hafif şakalaşmanın dışında sessizlik içinde dans ettiklerini hatırladı.

"Oh," dedi, "sizinle konuşmam gerek, Lord Attingsborough. Belki yarın bir ara?"

"Vals başlamadan önce bile," dedi, "o açık Fransız pencerelerine biraz özlemle bakıyordum. Şimdi bu düpedüz bir özleme dönüştü. Onların ötesinde bir balkon var. Ve daha da önemlisi, serin bir hava var. Eğer bir sonraki set için söz vermediysen, oraya doğru yürüyelim mi?"

"Görmedim," dedi, açık kapılara ve ötesindeki lamba ışığıyla aydınlanan karanlığa doğru bakarak. Belki de dün akşamdan sonra bu pek akıllıca olmazdı...

Ama adam kolunu uzattı ve o da tuttu. Adam, balkona çıkana kadar onu kalabalığın arasından geçirdi.

Bu gece farklı olacaktı.

Bu gece konuşmaları gereken bir iş vardı.

12

Dışarısı gerçekten de serindi, hatta nefis bir serinlik. Ama balo salonunun sıcağından bir süreliğine kaçmak için açık kapılardan yararlananlar sadece onlar değildi. Balkonda birkaç kişi vardı.

"Bahçede yanan lambalar var," dedi Yusuf. "Oraya inip dolaşalım mı?"

"Pekâlâ," dedi, öğretmen sesini kullanarak; iki farklı sesi olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyordu. "Lord Attingsborough-"

Ama adam elini onun kolunun üzerine koyup başını çevirerek ona bakmasını sağlayınca konuşmayı kesti. Önce onun konuşması gerekiyordu. Aralarında dün gecedен bahsedilmesi gerekiyordu.

"Sen de bu akşam benim kadar utandın mı?" diye sordu.

Her zamanki açık sözlülüğüyle, "Oh, daha çok," dedi. "Ama şimdi değilsiniz?"

"Hayır," dedi, "belki de artık yanaklarımın rengini göremiyor olman iyi bir şeydir."

Pek de aydınlık olmayan bahçeye inmişlerdi. Onları sola doğru kıvrılan bir patikaya çevirdi.

"Güzel." Kıkırdadı ve onun elini okşadı. "Ben de öyle. Zevkle hatırlıyorum ve hiç de üzgün değilim, gerçi gerekli olduğunu düşünseydim çok özür dilerdim."

"Öyle değiller," diye güvence verdi ona.

Onun aslında yalnız bir kadın olup olmadığını ilk kez merak etmiyordu. Ama belki de öyle olabileceğini düşünmesine neden olan şey sadece erkek kibriydi. Bir kadının bir erkek olmadan da dolu dolu ve üretken bir hayat sürebileceğini kesinlikle kanıtlamıştı. Ama o zaman yalnızlık kadınlarla sınırlı değildi, değil mi? Tüm ailesine, arkadaşlarına ve neredeyse sürekli olarak çevrelendiği dost canlısı tanıdıklarına ve günlerini dolduran yoğun faaliyetlere rağmen, temelde yalnız bir adamdı.

Canından çok sevdiği Lizzie'ye rağmen yalnızdı. Bu itiraf onu şaşırtmıştı. Kalbine dokunabilecek ve onu doldurabilecek bir kadın için yalnızdı. Ama artık onu bulması pek mümkün değildi. Portia Hunt'ın bu rolü asla dolduramayacağından neredeyse emindi.

Bir söğüt ağacının sarkan dallarının altından ona bakan rustik bir ahşap koltuğun bulunduğu küçük bir zambak havuzuna geldiklerinde "Oturalım mı?" diye önerdi.

Yan yana oturdular.

"Burası kutsanacak kadar serin," dedi. "Ve sessiz."

"Evet."

"Lord Attingsborough," dedi canlı ses tonuyla, "Bath'dan ayrıldığımız sabah gördüğünüz öğretmen Bayan Thompson, ikisinin büyüğü, hayırsever kızlarımızdan onunu yazın bir kısmı için Lindsey Hall'a götürüyor. Kendisi Bewcastle Düşesi'nin kız kardeşi, biliyorsunuz."

"Ah," dedi, Bewcastle'ın masasında on kız öğrenciyi eğlendirdiği görüntü zihninde dans ediyordu.

"Düşes beni onlara katılmam için davet etti," dedi.

Kadının ona orada mürebbiye olarak yaşadıklarıyla ilgili anlattıklarını hatırlayarak anında eğlendi. Ona sırtlamak için başını çevirdi. Yüzü ağaçta asılı duran lambanın ışığında belli belirsiz görünüyordu.

"Lindsey Hall'a mı?" dedi. "Bewcastle'ın ikamet ettiği yere mi?
Gidiyor musun?"

"Evet dedim," dedi ona, sanki bir şekilde onu rahatsız etmiş gibi suya bakarak. "Leydi Hallmere de orada olacak."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

"Evet dedim çünkü aklıma bir fikir geldi," dedi. "Lizzie'yi oraya götürmenin benim için iyi bir şey olabileceğini düşündüm."

Anında ayıldı. Ani bir ürperti hissetti. Onun, kızı için okulu bir olasılık olarak değerlendireceğini hararetle umuyordu. Aynı zamanda, şimdi fark ediyordu ki, bunu yapmayacağını da umuyordu. Lizzie'den aylarca ayrılmak zorunda kalabileceği ihtimali onu çok üzüyordu.

"Bu iyi bir deneme olabilir," dedi. "Havaya, egzersize ve... eğlenceye ihtiyacı var. Üçünü de burada bulacağı kesin."

Lindsey Hall. Eleanor Thompson ve okuldan on kızla tanışacak. Her gün benimle birlikte olacak. Bu hepimize, okul eğitiminin ona bir faydası olup olmayacağını ve Eleanor'la benim ona bu deneyimi -ve ücreti- değerli kılacak kadar şey sunup sunamayacağımızı keşfetme şansı verecek. Ve tüm bunlar bir tatilin rahat ortamında gerçekleşecek."

Kadının mantığını hiç yadırgamadı. Kulağa son derece mantıklı bir öneri gibi geliyordu. Ama midesi panik gibi bir şeyle sıkıştı.

"Lindsey Hall büyük bir yer," dedi. "Ve park da büyük. Dayanılmaz bir şaşkınlık yaşayacaktır."

"Okulum çok büyük Lord Attingsborough," dedi Bayan Martin.

Ama bu farklı olurdu. Öyle değil mi?

Koltuğun üzerinde öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, elleri dizlerinin arasında gevşekçe sallanıyordu. Başını eğdi ve gözlerini kapattı. Balo salonundan gelen müzik, ses ve kahkaha sesleri havada uçuşurken aralarında uzun bir sessizlik oldu. İlk konuşan o oldu.

"Lizzie'yi okula gönderme fikrini, ona kimin bakacağı sorununu çözeceği için değil, ondan kurtulmak istediğiniz için düşündünüz," dedi.

-Yine de korktuğunuz şeylerin sizin güdüleriniz olduğuna inanıyorum. Böyle bir şeyden korkmana gerek yok. Onu nasıl sevdiğinizi gördüm. Hiçbir çocuk bu kadar sevilmemiştir."

Diğer sesini, saf kadın sesini kullanıyordu. "O zaman neden ona ihanet ettiğimi hissediyorum?" diye sordu.

"Çünkü o kör," dedi. "Ve gayrimeşru olduğu için. Ve siz onu sevginizle boğarak her ikisinin de sonuçlarından korumak istiyorsunuz."

"Boğmak," dedi, kalbinde donuk bir sızı vardı. "Ona yaptığım bu mu? Her zaman yaptığım şey bu mu?"

Onun haklı olduğunu biliyordu.

"Herkes kadar onun da yaşamaya hakkı var" dedi. "Kendi kararlarını vermeye, dünyasını keşfetmeye, geleceğine dair hayaller kurmaya ve bu hayalleri gerçekleştirmek için çalışmaya en az herkes kadar hakkı var. Okulun onun için doğru şey olduğundan hiç emin değilim, Lord Attingsborough. Ama bu şartlar altında en iyisi de bu olabilir."

Sonia ölmüştü ve Portia Hunt ile evlenmek üzereydi ve kızının hayatında çok az yeri olacaktı.

"Ya gitmek istemezse?" diye sordu.

"O halde onun isteklerine saygı gösterilmeli ve başka bir seçenek bulunmalı," dedi. "Benim şartım bu, görüyorsunuz - eğer planımı onaylarsanız. Lizzie de bunu kabul etmeli. Ve eğer yaz sonunda ona okulumda bir yer önermeye karar verirsem, o zaman bunu kabul edecek ya da reddedecek olan Lizzie olmalı. Bu her zaman benim şartımdır. Bunu size daha önce de söyledim."

Ellerini yüzüne sürdü ve doğrulup oturdu.

"Beni çok üzgün bir yaratık olarak görüyor olmalısınız, Bayan Martin," dedi.

"Hayır," dedi. "Sadece ilgili ve sevgi dolu bir babayım."

"Kendimi her zaman öyle hissetmiyorum," dedi. "Onu yanımda Amerika'ya götürmeyi ve orada yeni bir hayat kurmayı ciddi ciddi düşündüm. Her zaman onunla birlikte olabilirim. İkimiz de mutlu oluruz."

Kadın cevap vermedi ve adam kendini aptal gibi hissetti. Lizzie'yi Amerika'ya götürmeyi düşündüğü doğrudu, ama bunu gerçekten yapmayacağını, yapamayacağını hep biliyordu. Bir gün Anburey Dükü olacaktı ve pek çok hayat ona bağlı olacak, pek çok görev ona düşecekti.

Seçme özgürlüğü kavramı çoğu zaman bir yanılsamaydı.

Sonra aklına bir düşünce geldi ve bunun daha önce aklına gelmemiş olmasına şaşırdı.

"Ama yakında olacağım," dedi başını kaldırıp ona bakmak için dönerek. "Redfield Kontu ve Kontesi'nin yıldönümü için Alvesley Park'ta olacağım. Alvesley, Lindsey Hall'dan sadece birkaç mil uzakta. Bunu biliyor muydunuz?"

"Evet, biliyordum," dedi. "Partiden de haberim vardı çünkü Susanna ve Peter oraya gidiyorlar. Ama sizin de orada olacağınızı fark etmemiştim."

"Lizzie'yi görebileceğim," dedi. "Onunla vakit geçirebileceğim."

"Evet, eğer istersen," dedi kadın, kararlı bir şekilde ona bakarak.

"Eğer istersem?"

"Aileniz ve arkadaşlarınız okulumdan bir hayırsever kıza olan ilginizi merak edebilir," dedi.

"Hayırsever bir kız mı?" Adam kaşlarını çatı. "Lizzie sizin okulunuza gitmeye istekliyse ve orada mutlu olacaksa, ücretinizin iki katını öderim Bayan Martin."

"Düşese, yanıma alabileceğim kızın Bay Hatchard tarafından tavsiye edilen bir hayırsever olduğunu söyledim," dedi. "Sanırım gerçeğin bilinmesini istemiyorsunuz?"

Başını çevirip gözlerini kapatmadan önce kıza öfkeyle baktı. Annesi ve babası, Wilma, Kit'in ailesi, Bewcastle'ın ailesi -kızının Lindsey Hall'da, kendisinin de Alvesley'de olduğunu öğrenirlerse hepsi gücenirdi. Portia Hunt'tan bahsetmiyorum bile. Beyefendiler gayrimeşru çocuklarını meşru ailelerine ve tanıdıklarına göstermezlerdi.

"Yani hayatımdaki en değerli insandan utanıyormuşum gibi mi davranmalıyım?" diye sordu.

Bu elbette retorik bir soruydu. Cevap vermedi.
o.

"Ne olursa olsun onu orada göreceğim ve onunla vakit geçireceğim."
ekledi. "Evet, anlaştık o zaman Bayan Martin. Lizzie Lindsey Hall'a gidecek -tabii eğer evet derse- ve siz, o ve Bayan Thompson, daha sonra Bath'daki okula gidip gitmeyeceğine aranızda karar vereceksiniz."

"Onun idamını kabul etmiyorsunuz, biliyorsunuz," dedi Lord Attingsborough.

Başını çevirip tekrar ona baktı ve usulca ama şakasızca güldü.

"Sen gerekir anlıyorum." o dedi,
"bu benim kalpkırılıyor."

Sözlerindeki duygusal abartıyı çok geç duydu ve bunların doğru olup olamayacağını merak etti.

"Biliyorum," dedi. "Şimdi Lizzie'yle tekrar buluşmalıyım. Onunla konuşmalı ve yazın birkaç haftasını başka kızlarla ve benimle birlikte geçirmek üzere Lindsey Hall'a gelmeye ikna edip edemeyeceğimi görmeliyim. Nasıl cevap vereceğini bilmiyorum ama kızınızda sizin fark etmek istediğinizden daha fazlası olduğuna inanıyorum, Lord Attingsborough. Aşk gözünüzü kör etmiş."

"Güzel bir ironi," dedi. "Yarın o zaman? Öğleden sonra mı? Her zamanki gibi aynı saatte mi?"

"Pekala," dedi. "İzin verirsiniz köpeği de yanımda getireceğim. Dost canlısı küçük bir şeydir ve belki onu sevebilir."

Hâlâ eskisi gibi oturuyordu. Yüzünün yarısı aydınlık, yarısı gölgede, çok çekici görünüyordu. Onunla ilgili ilk izlenimini, okulunun ziyaretçi salonundan içeri adım attığında, sert ve esprisiz görünüşünü hatırlamak zordu.

"Teşekkür ederim," dedi. Uzandı ve kendi elleriyle onun ellerini kapattı. "Çok cömertsiniz."

"Ve belki de çok aptalca," dedi. "Gözleri görmeyen birine nasıl bir eğitim verebilirim ki? Kendimi hiçbir zaman harika bir işçi olarak görmedim."

Ona verecek bir cevabı yoktu. Ama parmaklarını kızın ellerinden birine doladı ve dudaklarına götürdü.

"Yaptıklarınız ve yapmaya hazır olduklarınız için bile size teşekkür ederim," dedi. "Kızıma sadece kör olmanın getirdiği ek dezavantaja sahip gayrimeşru bir çocuk olarak değil, aynı zamanda evlat edinilmeye layık bir kişi olarak baktınız."

anlamalı bir hayat. Onu diğer çocuklar gibi koşmaya, gülmeye ve neşeyle bağırmaya ikna ettiniz. şimdi ona her zaman en çılgın hayallerinin ötesinde bir eğlence sunmaya hazırsınız - ya da benim."

"İnanıyorum ki," dedi, "eğer bir Papacı olsaydım azizlik mertebesine erişebilirdim, Lord Attingsborough."

Onun kuru mizahını sevdi ve usulca kıkırdadı.

"Sanırım müzik durdu," dedi, dinlemek için bir an durakladı. "Ve bu akşam yemeği dansıydı. Size yemek odasına kadar eşlik edip bir tabak doldurabilir miyim?"

Cevap vermek için acele etmedi. Elinin hâlâ onun kucağında olduğunu fark etti.

"Birlikte vals yaptık," dedi, "ve sonra balo salonundan birlikte ayrıldık. Belki akşam yemeğinde de birlikte oturursak yanlış bir izlenim yaratırız. Belki de siz gidip Bayan Hunt'la oturmalısınız, Lord Attingsborough. Ben bir süre daha burada kalacağım. Aç değilim."

Neredeyse yüksek sesle, "Bayan Hunt'la şeytana" diyecekti. Ama tam zamanında kendini durdurdu. Böyle açık bir saygısızlığı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı ve aslında bu akşam onu biraz ihmal ettiği söylenebilirdi. Onunla sadece bir kez dans etmişti.

"İnsanların seninle oyalandığımı düşünmelerinden mi korkuyorsun?" dedi.

Kadın yüzünü çevirdi ve adam onun birdenbire eğlenmiş gibi görüldüğünü fark etti.

"Kimsenin böyle düşüneceğini sanmıyorum," dedi. "Ama pekâlâ senin için uğraştığımı düşünebilirler."

"Kendini küçümsüyorsun," dedi.

"Son zamanlarda kendine bir bardakta baktın mı?" diye sordu ona.

"Peki ya sen?"

Yavaşça

gülümsedi.

"Çok cesursun," dedi, "ve naziksin. Sizin için bir şey yapmıyorum, bunu bilmek sizi rahatlatılabilir."

Elini tekrar dudaklarına götürdü ve sonra bırakmak yerine parmaklarını birbirine geçirdi ve ellerini aralarındaki koltuğa dayadı. Kadın hiçbir yorum yapmadı ve elini çekmeye de çalışmadı.

"Eğer aç değilsen," dedi, "dans yeniden başlayana kadar seninle burada oturacağım. Burası çok hoş."

"Evet," dedi.

Ve uzun bir süre hiç konuşmadan oldukları gibi oturdular. Orkestra da dahil olmak üzere neredeyse herkes akşam yemeğine gitmiş olmalıydı. Balkon yönünden gelen birkaç cılız ses dışında yalnız olabilirlerdi. Lamba ışığı küçük gölete vuruyor, birkaç zambak yastığını aydınlatıyordu. Hafif bir esinti söğüt ağacının yapraklarının önlerinde sallanmasına neden oldu. Hava serindi ve belki de serinlikten biraz daha fazlasıydı. Onun titrediğini hissetti.

Elini bıraktı ve gece paltosunu çıkardı - modaya uygun bir şekilde dikilmişken bunu yapmak kolay bir şey değildi. Ceketini kadının omuzlarına koydu ve yerinde tutmak için elini orada tuttu. Diğer eliyle tekrar onun elini tuttu.

İkisi de tek kelime konuşmadı. Adamın kolunu omzuna atmasına ya da elini adamın omzuna koymasına hiç itiraz etmedi. Adamın dokunuşu altında ne kaskatı kesilmiş ne de boyun eğmişti.

Rahatladı.

Belki de Bayan Claudia Martin'e birazcık da olsa aşık olduğu gibi olağanüstü bir düşünce aklına ilk kez gelmiyordu. Ama bu saçma bir fikirdi. Ondan hoşlanıyordu. Ona saygı duyuyordu. Ona minnettardı. Hatta, gayri meĞru bir çocuk doğurduğu için kendisine karĞı herhangi bir ahlaki öfke göstermeden Lizzie'ye büyük bir nezaket gösterdiği için minnettarlığına bir parça Ğefkat bile karıĞmıĞtı.

Onun yanında rahattı.

Bu duygular aşkla eşdeğer değildi. Ama dün akşam vardı.

Eğer başını çevirseydi, belki de onu tekrar öpecekti. Belki de öpmediğine sevinmişti.

Sonunda orkestranın enstrümanlarını akort ettiğini duyabildi. Ve bir kez daha, evlilik teklifinde bulunmaktan onur duyacağı Bayan Hunt'ı düşündü.

"Dans yakında yeniden başlayacak," dedi.

"Evet," dedi ve ondan bir an önce ayaĞa kalktı.

Ceketini giymek için mücadele etti. Uşağı gömleğinin altından nasıl kırıştığını görse muhtemelen ağlardı.

Adam kolunu uzattı ve kadın da kolunu tutarak balo salonuna doğru yürümeye başladılar. Balkona çıkan merdivenleri tırmandıktan sonra durdu.

"Yarın seni almaya geleceğim, o zaman?" diye sordu ona. "Aynı zamanda mı?"

"Evet," dedi gözlerini onunkilere kaldırarak.

Balo salonundan sızan ışıktaki onları net bir şekilde görebiliyordu. Her zamanki gibi geniş ve zekiydiler ama şimdi başka bir şeye benziyorlardı. Tam olarak tanımlayamadığı bir şey. Çok derin görünüyorlardı, sanki isterse içine düşebilirmiş gibi.

Ona başıyla selam verdi ve bir eliyle balo salonuna girmesi için işaret etti. Kız içeri girdikten sonra bir iki dakika geri çekildi. Ne kadar uzun süredir birlikte olduklarını kimsenin fark etmemiş olmasını umuyordu.

Onun itibarını isteyerek lekelemezdi. Ya da Bayan Hunt'ı isteyerek küçük düşürmezdi.

Kilbourne Kontesi Lily Wyatt, akşam yemeğinde Ravensberg Vikontesi Lauren Butler'ın yanına oturdu ve birlikte oturdukları grup birbirleriyle daha yüksek sesle sohbet ederken ikisi özel bir sohbe daldı.

"Neville bana daha önce," dedi Lily, "yıldönümü kutlamaları için Bayan Hunt'ı Alvesley'e davet ettiğinizi söyledi."

Lauren yüzünü buruşturdu. "Wilma onu ziyarete getirdi," dedi, "ve o kadar geniş ipuçları verdi ki

hiçbir beyin bunu anlayamazdı. Ben de onu davet ettim. Ama bu pek bir şey ifade etmiyor, değil mi? O zamana kadar Joseph'le nişanlanacakları kesin. Webster Amca'nın onu neden Bath'a çağırdığı bir sır değil, öyle değil mi?"

"Sen de mi ondan hoşlanmıyorsun?" Lily sordu.

Lauren, "Hayır, bilmiyorum," diye itiraf etti, "ama nedenini açıklamakta zorlanacağım. O çok-"

"Mükemmel mi?" Lily, Lauren'in Bayan Hunt'ın Vauxhall'daki locayı üst düzey yöneticileriyle paylaşması için sıradan bir öğretmeni davet etmesindeki zevkini sorguladığını duymadığını anlayarak önerdi. "Wilma, dün akşam McLeith Dükü Bayan Martin'e centilmenlik yaparken onunla yürümesine izin verdiği için Joseph'i azarlıyor. Birbirlerinden hoşlandıklarından korkuyor."

"Bayan Hunt ve dük mü?" Lauren gözleri inanmazlıkla açılarak, "Bayan Hunt ve dük mü?" dedi. "Elbette hayır. Sevimli bir adama benziyor."

"Çok şey anlatan bir yorum," dedi Lily. "Ama senin duygularını paylaşmadan edemiyorum Lauren. Bayan Hunt bana Wilma'yı hatırlatıyor ama daha kötüsünü. Wilma en azından oğullarının üzerine titrerdi. Bayan Hunt'ın herhangi birinin üzerine titrediğini hayal bile edemiyorum, ya sen? Düşündüm de belki sen ve ben-"

Ama Lauren'in gözlerinde bir ışık belirdi ve sözünü kesti.

"Lily," dedi, "çöpçatanlık yapmayı planlamıyorsun. -Ve çöpçatanlık yapıyorsun, öyle mi? Ben de oynayabilir miyim?"

"Dükü Alvesley'e de davet edebilirsin," dedi Lily. "Bir aile

kutlamasına mı?" Lauren kaşlarını kaldırdı. "Tuhaf görünmüyor mu?"

"Yaratıcılığınızı kullanın," diye önerdi Lily.

"Oh, canım, benim var mı?" Lauren güldü. Ama sonra neşelendi. "Christine bugün bana Bayan Martin'in yazın bir bölümünde Lindsey Hall'a gideceğini söyledi-Christine'in kız kardeşi okuldan bazı kızları tatil için oraya götürüyormuş. McLeith Dükü ve Bayan Martin kardeş gibi aynı evde büyümüşler ve yıllar süren ayrılıktan sonra birbirlerini yeniden bulmuşlar. Özellikle o bu durumdan çok memnun ve sanırım o da öyle. Belki de kendisi İskoçya'ya, Bayan Martin de Bath'a dönmeden önce yazın birkaç haftasını ona yakın geçirmek isteyebileceğini önerebilirim."

"Harika," dedi Lily. "Oh, yap şunu Lauren, sonra neler başarılabileceğini göreceğiz."

"Bu şeytani bir şey," dedi Lauren. "Ve Susanna'nın neye inandığını biliyor musun? Joseph'in Bayan Martin'den hoşlanıyor olabileceğini düşünüyor. Onu birkaç kez arabayla gezdirmiş ve dün akşam Vauxhall'da da dahil olmak üzere çeşitli eğlencelerde onunla vakit geçirmiş. Daha önce birlikte vals yapıyorlardı. Şimdi nerede, biliyor musunuz? Ve kız nerede?"

"Hayal edilebilecek en beklenmedik romantizm," dedi Lily. Ama gözleri parlıyordu. "Ama Tanrım, Lauren, kız onun için mükemmel olabilir. Başka hiç kimse öyle olmadı. Bayan Hunt kesinlikle değil."

"Wilma'nın yüzü morarırdı," diye ekledi Lauren.

Birbirlerine sırtttılar ve az ötedeki Kilbourne Kontu Neville dudaklarını büzerek masum masum baktı.

Ertesi sabah McLeith Dükü eve uğradığında Claudia ve Susanna Hookham'ın kütüphanesine yaptıkları ziyaretten henüz dönmüşlerdi. Dük, Claudia'nın tek başına oturmuş, ödünç aldığı kitabı karıştırdığı sabah odasına kabul edildi. Susanna Harry'yi görmek için çocuk odasına gitmişti.

"Claudia," dedi, uşak onu anons ettikten sonra odanın öbür ucuna doğru ilerlerken, Collie koşarak ona havladı ve sonra da kuyruğunu salladı. "Köpeğiniz mi?"

"Sanırım bu daha çok benim onun kişisi olmamla ilgili bir durum," dedi onu bir kulağının arkasından gıdıklarken. "Onun için iyi bir yuva bulana kadar, ben onunum."

"Horace'ı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Horace! Çocukken çok sevdiği bir spaniel cinsiydi. Sarkık kulaklı bir gölge gibi onu her yerde takip etmişti. İkisi de otururken gülümsedi.

"Vikont ve Vikontes Ravensberg dün akşam balodan ayrılmadan önce benimle konuştular," dedi. "İskoçya'ya dönmeden önce beni Alvesley Park'ta birkaç hafta geçirmeye davet ettiler. Görünüşe göre orada büyük bir toplantı olacakmış.

Redfield Kontu ve Kontesi'nin yıldönümü için. İtiraf etmeliyim ki şaşırdım -onlarla böyle bir ayrıcalığı hak edecek kadar tanışıklığım olduğunu düşünmüyordum. Ancak Vikontes, yakınlardaki Lindsey Hall'da kalacağınızı ve uzun bir aradan sonra tekrar sizinle birlikte geçireceğim birkaç haftadan memnun olabileceğimi söyledi."

Durakladı ve soran gözlerle Claudia'ya baktı.

Ellerini kucağında kavuşturdu ve yorum yapmadan ona baktı. Susanna ve bütün arkadaşları onun anlattığı hikâyeden büyülenmiş gibiydiler; bu hikâye tamamen doğrudu, ama hiçbir şekilde gerçeğin tamamı değildi. Susanna bir zamanlar onu genç kalbinin tüm coşkusuyla sevmişti. Ama kur yaptıkları günler ne kadar masum ve süslü geçtiyse, ayrılıkları da öyle olmamıştı.

Bekâretini Charlie'ye babasının evinin arkasındaki ıssız bir tepede vermişti.

İlk fırsatta onun için geri döneceğine ve onu gelini yapacağına yemin etmişti. İkisi de ağlarken ona sıkıca sarılarak, onu sonsuza dek seveceğine, hiçbir erkeğin onun sevdiği gibi sevmediğine de yemin etmişti. Elbette o da karşılığında aynı şeyi söylemişti.

"Peki," dedi, "ne düşünüyorsun? Kabul edeyim mi? Tekrar bir araya geldiğimizden beri çok az konuşma fırsatımız oldu, yine de söyleyecek çok şey var. Yapacak o kadar çok anı var ki ve birbirimizi yeniden tanımak için o kadar çok şey var ki. Yeni Claudia'yı da en az eskisi kadar sevdiğime inanıyorum. Ama birlikte mutlu zamanlarımız oldu, değil mi? Hiçbir gerçek kardeş birbirinin arkadaşlığından bu kadar memnun olamazdı."

Öfkeyi o kadar uzun süre içinde taşımıştı ki, bazen bunun geçtiğini, bittiğini, unutulduğunu düşünüyordu. Ama uzun zaman önce yaşanmış bazı duygular o kadar derindi ki, insanın varlığının bir parçası haline geliyordu.

"Biz kardeş değildik Charlie," dedi hızlıca, "ve sen gitmeden önceki bir iki yıl boyunca kendimizi kesinlikle öyle görmedik. Biz birbirimize aşık olduk." Köpek ayaklarının dibine yerleşirken gözlerini ondan ayırmadı ve memnuniyetle iç geçirdi.

"Çok gençtik," dedi gülümsemesi soluklaşarak.

"Çok genç olmayanlar arasında, gençlerin sevmekten aciz olduğuna, duygularının önemsiz olduğuna dair bir algı var," dedi.

"Genç insanlar yaşlılığın getirdiği bilgelikten yoksundur," dedi. "Birbirimize karşı romantik duygular geliştirmemiz neredeyse kaçınılmazdı Claudia. Bu duygulardan kurtulmuş olmalıydık. Neredeyse unutmuştum."

Derin bir öfke duyuyordu -şu anki haline değil ama eskiden olduğu kıza. O kız yıllarca teselli bulmadan acı çekmişti.

"Artık buna gülebiliriz," dedi. Adam

gülümsedi. O gülmedi.

"Gülmüyorum," dedi. "Neden unuttun, Charlie? Senin için çok az şey ifade ettiğim için mi? Hatırlamak senin için çok rahatsız edici olduğu için mi? Bana yazdığın o son mektup yüzünden kendini suçlu hissettiğin için mi?"

Ben artık bir düğüm, Claudia. Bunun büyük bir fark yarattığını anlamalısın.

...Ben bir düküm...

"Ve bir keresinde gerçekten sevgili olduğumuzu da unuttun mu?" diye sordu ona.

Donuk bir kızarıklık boynuna ve yanaklarına doğru süzüldü. O da kızarmamak için kendini zor tuttu. Ama gözlerini onun gözlerinden ayırmadı.

"Bu akıllıca değildi," dedi, sanki boyunluğu aniden çok sıkılmış gibi bir elini ensesinde gezdirerek. "Babanın bize bu kadar özgürlük vermesi akıllıca değildi. Ben giderken ve bunun sonuçları olabilecekken senin yaptığın akılsızlıktı. Ve benim için de akılsızlıktı-"

"Çünkü," diye önerdi adam tereddüt edince, "bunun sonuçları olabilirdi ve son mektubunuzda açıkça belirttiğiniz gibi yeni hayatınızda sorunlara yol açabilirdi?"

Gözümünden düşmüş insanlarla çok yakın ilişki içinde görünmemeliyim. Ben artık bir düküm.

"Fark etmemiştim Claudia," dedi iç çekerek, "acı çektiğini. Özür dilerim."

"Acıyı uzun zaman önce geride bıraktım," dedi, bunun tam olarak doğru olduğundan emin değildi. "Ama bana uzun zamandır kayıp olan kız kardeşinmişim gibi içten bir zevkle davranmaya devam etmene izin veremem, Charlie, seni çok rahat bir şekilde unuttuğun şeyi hatırlamaya zorlamadan."

"Kolay değildi," dedi sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini onunkilerden ayırarak. "Ama ben sadece bir çocuktum ve birdenbire görevler ve sorumluluklarla ve hayal bile etmediğim bir hayat ve dünyayla karşı karşıya kaldım."

Hiçbir şey söylemedi. Onun doğru söylediğini biliyordu ama yine de...

Yine de tüm bunlar onun son reddinin acımasızlığını mazur göstermiyordu. Ve o zamandan beri dük unvanına sahip tüm erkeklerden nefret etmişken, nefret etmişken, nefret etmişken, kendine incinmişliği ve acıyı bıraktığını nasıl söyleyebilirdi?

"Bazen," dedi, "yapmak zorunda kaldığım tüm fedakârlıklara değip değmediğini merak ettim. Hukuk alanında kariyer yapma hayalim. Sen."

Yine hiçbir şey söylemedi.

"Kötü davrandım," diye itiraf etti sonunda, aniden ayağa kalktı ve pencereden dışarı bakmak için odayı geçti. "Bunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ve acı çekmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Anlıyordu. Onun yaşamış olması gereken iç kargaşayı her zaman anlamıştı. Ama bazı şeyler affedilmese bile en azından mazur görülemezdi.

Bu son mektubu, ondan önceki diğerleriyle birlikte uzun zaman önce yok etmişti. Ama eğer isterse mektubu hala ezberden okuyabileceğine inanıyordu.

"Seni teselli edecekse Claudia," dedi, "mutlu bir evliliğim olmadı. Mona şirretin tekiydi. Elimden geldiğince evden uzakta vakit geçirdim."

"McLeith Düşesi burada kendi adına konuşmak için bulunmuyor," dedi.

"Ah," dedi, dönüp tekrar ona bakarak, "görüyorum ki benimle kavgaya etmeye kararlısın, Claudia."

"Kavga değil Charlie," dedi, "sadece aramızda bazı gerçekler konuşulsun. Geçmişin çarpıtılmış anılarına izin verirse nasıl devam edebiliriz?"

"O zaman devam edebilir miyiz?" diye sordu ona. "Geçmiş için beni affedecek misin Claudia? Bunu gençliğime, aptallığıma ve hiçbir hazırlığım olmayan bir hayatın baskılarına mı bağlayacaksın?"

Bu pek de özür sayılmazdı. Özür dilerken bile kendisi için bir mazeret uydurmuştu. Gençlik yaştan daha mı az sorumludur? Ama uzun yıllar süren yakın bir dostluk, birkaç aşk ve bir öğleden sonra yoğun bir tutku yaşanmıştı. Ve kalbini kıran, dünyasını ve varlığını paramparça eden son mektuptan önce bir yıl süren özlem dolu aşk mektupları. Belki de şimdi onun hakkındaki tüm düşüncelerini o tek mektuba dayandırmak aptallıktı. Belki de affetme zamanı gelmişti.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Pekâlâ," dedi ve ona doğru gelerek ellerinden birini tutup sıktı.

"Hayatımın en büyük hatasını yaptım-" diye başladı. "Ama boş verin. Bu davet konusunda ne yapmalıyım?"

"Ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Kabul etmek istiyorum," dedi ona. "Ravensbergleri, ailelerini ve arkadaşlarını seviyorum. Ve seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Gelmemi izin ver Claudia. Tekrar kardeşin olmama izin ver. Hayır, kardeşin değil. Tekrar arkadaşın olmama izin ver. Biz hep arkadaştık, değil mi? Sonunda bile mi?"

Hangi sona atıfta bulundu?

"Dün gece boyunca uyuyamadım," dedi, "ne yapmam gerektiğini düşündüm ve babanın evini ve seni terk ettiğim gün hayatımın nasıl fakirleştiğini fark ettim. Sonra da sen söylemedikçe bu daveti kabul edemeyeceğimi anladım."

O da gece boyunca uyanık kalmıştı ama bir kez olsun Charlie'yi düşündüğüne inanmıyordu. Geceleyin bir zambak göletinin yanındaki söğüt ağacının altında oturan iki insanı düşünmüştü; Charlie'nin paltosu vücut ısısından dolayı sıcaktı ve Charlie'nin koluyla omuzlarına sarılmıştı, Charlie'nin eli de onunkindeydi ve neredeyse yarım saat boyunca birbirlerine tek kelime etmemişlerdi. Vauxhall Bahçeleri'ndeki öpüşmeleri kadar yoğun bir anıydı bu. Belki de daha fazla. İkincisi şehvetle ilgiliydi. İlki ise değildi. Ne hakkında olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

"Alvesley'e git o zaman," dedi elini onun elinden kurtararak. "Belki oradayken gelecek için yeni anılar yaratabiliriz -kinder anıları."

Adam ona gülümsediğinde boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti - bir zamanlar olduğu çocuğu hatırlatan hevesli bir gülümseme. O çocuğun zalim olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Yine de doğru şeyi mi yapıyordu? Ona tekrar güvenmek akıllıca mıydı? Ama istediği sadece dostluktu. Onunla yeniden arkadaş olmak, nihayet geçmişini geride bırakmak iyi olabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Seni daha fazla tutmayacağım Claudia. Odama dönüp Leydi Ravensberg'e bir kabul notu göndereceğim."

O gittikten sonra Claudia kütüphane kitabına tekrar baktı. Yine de açmadı. Elini kitabın üzerinde gezdirdi.

Köpek yanına zıplayıp başını kucağına koyana kadar deri kılıfın üzerinde durdu.

"Şey, Horace," dedi yüksek sesle, başını okşayarak, "sanki devasa bir duygu atına binmişim gibi hissediyorum. Bu benim yaşımdaki biri için hiç de rahat bir duygu değil. Gerçekten de, eğer Lizzie Pickford benimle Lindsey Hall'a gelmezse, sanırım doğruca eve, Bath'a ve Charlie'yle birlikte şeytana gidebilirim - eğer şok edici bir dil kullandığım için beni bağışlarsanız. Ve Attingsborough Markisi. Ama senin hakkında ne yapacağım ben?"

Başını hareket ettirmeden gözlerini onunkilere dikti ve kuyruğunu kanepeye vurarak derin bir iç çekti.

"Kesinlikle!" diye onayladı. "Siz erkekler hepiniz kendinizi karşı konulmaz sanıyorsunuz."

Leydi Balderston'ın bazı kuzenleri Derbyshire'dan şehre gelmişlerdi ve Joseph aileyle birlikte yemek yemeye ve daha sonra operaya gitmeye davet edilmişti.

Balderston'la konuşmak için hâlâ bir randevu almamıştı ama alacaktı. Belki bu gece. Erteleme alışkanlığı onu utandırmaya başlamıştı.

Ve belki de bu akşam Portia Hunt'a kur yapmayı tekrar deneyecekti. Onun Vauxhall yolunda gösterdiğinden daha yumuşak bir yanı olmalıydı ve bunu bulmalıydı. Flört etmek ya da oyalanmak için bu gerçeği nadiren kullansa da, kadınların genelinin onu hem çekici hem de cazibeli bulduğunu biliyordu. Nadiren anahtar kelimeydi. Bayan Martin'le olan ilişkilerinden rahatsızlık duyuyordu. Ama yine de o güne kadar

flört ya da cilveleşme. Ne yaptıklarını düşünmekten nefret ediyordu.
gibi hissettirmişti.

Bu yüzden de bütün sabah Gentleman Jackson'ın boks salonunda antrenman yaparken biraz asık suratlıydı. Öğleden sonra Whitleaf'in Grosvenor Meydanı'ndaki evine vardığında, iş yapmaya kararlıydı. Bayan Martin'i Lizzie'yi görmeye götürecekti, ona yaz için bir teklifte bulunacak ve kendi kararını kendisinin vermesini sağlayacaktı. Kendi müdahalesinin çok az olması gerekiyordu.

Piknikte giydiği elbiseyi her zamanki gibi sade bir şekilde giymişti ama o zamandan beri ütülenmişti. Aynı hasır şapkayı da takmıştı. Kâhyanın çağrısı üzerine aşağı inerken kucağında köpeği vardı.

Hayatı boyunca tanımış olması gereken birine benziyordu. Evinin küçük bir parçası gibi görünüyordu -zihni ona bu tuhaf fikri sunarak ne demek istediye artık.

"İkimiz de hazırız," dedi hızlıca.

"Köpeği sürmek istediğine emin misin Claudia?" Whitleaf ona sordu. "Onu burada bizimle bırakabilirsin."

"Havalandırmaya ihtiyacı var," dedi. "Ama teşekkür ederim Peter. Onu içeri almaktan ya da beni kapı dışarı etmekten başka seçeneğiniz olmadığı gerçeğini göz önünde bulundurunca oldukça nazıksınız." Güldü.

Susanna ona, "Git ve keyfine bak, o zaman," dedi, ama Joseph gözlerinde spekülâtif bir bakış gördü.

İlk kez, Bayan Martin'in onunla olan ilişkisinin gerçek niteliğini bilmedikleri için, onun ve Whitleaf'in, onun neyin peşinde olduğunu merak etmeleri gerektiğini düşündü - özellikle de onun nişanlı bir adam olduğunu bildikleri için. Bayan Martin'i garip bir duruma soktuğunu fark etti.

Hava son zamanlarda olduğu kadar sıcak olmasa da onun arabasıyla yollarına devam ettiler. Güneşi örttüklerinde sığağı hafifleten birkaç bulut vardı.

"Nerede yaptışen söyle Susanna sen vardığıdıyor bu öğleden sonra?" diye sordu.

"Parkta bir gezinti için," dedi.

"Peki ya diğer zamanlar?"

"Parkta bir gezinti için." Dikkatini köpek üzerinde yoğunlaştırdı.

"Peki tüm bu sürüşler hakkında ne söyledi?" diye sordu.

Başını çevirdiğinde kızın başını eğmeden önce kızardığını gördü.

"Oh, hiçbir şey," dedi. "Neden bir şey söylesin ki?"

Bayan Hunt'a kur yaparken onunla oyalandığını düşünüyor olmalıydılar. İşin kötüsü, çok da haksız sayılmazlardı. İçten içe yüzünü buruşturdu. Bütün bunlar onun için çok üzücü olmalıydı.

Sessizliğe gömüldüler. Ama bugün sessizlikten her ne pahasına olursa olsun kaçınılması **g e r e k t i ğ i n e** karar verdi birkaç dakika sonra ve

Anlaşılan o da aynı fikirdeydi. Lizzie'nin evine giden yolun geri kalanında neşeyle ikisinin de okuduğu kitaplar hakkında konuştular. Ama onun beklediği gibi yapmacık, garip bir konuğma değildi bu. Canlı ve zekiceydi. Yolculuğun daha uzun olmasını dileyebilirdi.

Lizzie üst kattaki salonda onu bekliyordu. Her zaman yaptığı gibi iki kolunu boynuna dolayarak ona sarıldı ve sonra başını bir yana eğdi.

"Yanında biri var baba," dedi. "Bayan Martin mi?"

"Öyle," dedi ve kızın yüzünün aydınlanmasını izledi.

"Sadece ben de değil," dedi Bayan Martin. "Seninle tanışması için başka birini getirdim, Lizzie. En azından neredeyse birini. Horace'ı getirdim."

Horace mı? Joseph ona eğlenen bir bakış fırlattı ama onun tüm dikkati kızına odaklanmıştı.

"Köpeğini getirmişsin!" Collie tam havlamaya karar verdiğiinde Lizzie bağırdı.

Lizzie geri çekilirken Bayan Martin, "Arkadaş olmak istiyor," diye açıkladı. "Sana kesinlikle zarar vermeyecek. Zaten onu sıkı sıkıya tutuyorum. Dur, elini tutayım."

Öyle yaptı ve bileğini köpeğin başına götürüp sırtından aşağı doğru indirdi. Köpek başını çevirdi ve Lizzie'nin bileğini yaladı. Lizzie elini geri çekti ama sonra kahkahayla çığlık attı.

"Beni yaladı!" diye bağırdı. "Onu tekrar hissetmeme izin ver."

"O bir border collie," diye açıkladı Bayan Martin, Lizzie'nin elini tekrar tutup köpeğin başına götürürken. "Köpeklerin en zekilerinden biri. Collie'ler genellikle koyunları korumak, başıboş dolaşmalarını engellemek, dolaştıklarında onları toplamak, tarlada ya da tepelerde otlarken onları ağıla geri götürmek için kullanılır. Elbette Horace henüz yavru bir köpekten fazlası değil ve henüz tam olarak eğitilmedi."

Joseph salonun penceresini açmaya gitti ve orada durup kızının aşık oluşunu izledi. Kısa bir süre sonra yanında köpekle birlikte kanepeye oturmuş, hassas ve nazik elleriyle onu keşfederken zevkten nefes nefese kalıyor ve köpek önce ellerinden birini, sonra da yüzünü yaladığında gülüyordu.

"Baba," diye bağırdı, "bana bak. Horace'a da bak."

"Bakıyorum tatlım," dedi.

Bayan Martin'i de çocuğunun yanında, köpeğin diğer tarafında otururken, onu okşarken ve Lizzie'ye onu nasıl edindiğini anlatırken izledi, gerçekte olduğundan çok daha komik görünmesi için hikayeyi oldukça süsledi. Joseph'e öyle geliyordu ki, Lizzie kendini tamamen kızıyla yaptığı konuşmaya kaptırmış, onun varlığını unutmuştu. Onun nasıl başarılı bir öğretmen olduğunu ve okulunda neden mutlu bir atmosfer sezdiğini anlamak çok kolaydı.

"Bana anlattıklarını hatırlıyorum," dedi Bayan Martin, "uydurduğun tüm hikâyelerin içinde bir köpek var. Bana o hikâyelerden birini anlatmak ve benim de sizin için yazmamı ister misiniz?"

"Şimdi mi?" Lizzie gülerek sordu, başını bir başka hevesli yalamadan geri çekerken.

"Neden olmasın?" dedi Bayan Martin. "Belki baban benim için kâğıt, kalem ve mürekkep bulur."

Kadın kaşlarını kaldırarak adama baktı ve adam daha fazla uzatmadan odadan çıktı. Geri döndüğünde ikisi de yerde oturuyorlardı, köpek aralarında sırt üstü yatmış, karnını ovuyordu. Hem Lizzie hem de Bayan Martin kıkırdıyor, başlarını birbirine yaklaşıyorlardı.

Yusuf'un içinde bir şeyler kıpırdandı.

Sonra Bayan Martin küçük bir masada oturup bir şeyler yazarken, Lizzie talihsiz küçük bir kızın bir gün kaybolduğu ormanın derinliklerinde kötü sanatlarını icra eden cadı ve büyücülerin korkunç hikâyesini anlattı. Ağaçlar onu hapsedmek için etrafını sararken ve ağaç kökleri onu çelme takmak için yukarı doğru iterken ve onu aşağı indirmek için ayak bileklerine sarmak için dokunaçlar büyütürken ve gök gürültüsü tepesinde çarparken ve diğer korkunç felaketler yaklaşırken, tek kaçış umudu kendi cesur kalbi ve aniden ortaya çıkan ve gök gürültüsü dışında her şeye saldıran ve sonunda kanayan ve bitkin bir şekilde kızı ormanın kenarına götüren bir sokak köpeğiydi, oradan annesinin tatlı kokulu çiçeklerle dolu bahçesinde şarkı söylediğini duyabiliyordu. Görünüşe göre fırtına ormanın ötesine yayılmamıştı.

"İşte," dedi Bayan Martin, kalemini yere bırakarak. "Hepsini aldım. Size tekrar okuyayım mı?"

Bunu yapmaya devam etti. Bitirdiğinde Lizzie ellerini çırpı ve güldü.

"Benim hikâyem de aynen böyle," dedi. "Duydun mu baba?"

"Yaptım," dedi.

"Bunu bana okuyabileceksin," dedi.

"Öyle de yapacağım," diye kabul etti. "Ama yatmadan önce değil, Lizzie. Belki daha sonra uyuyabilirsin ama benim uyuyamayacağımdan eminim. Hâlâ tir tir titriyorum. İkisinin de öleceğini sandım."

"Ah, baba!" dedi. "Hikayelerdeki ana karakterler her zaman sonsuza dek mutlu yaşarlar. Bunu biliyorsun."

Gözleri Bayan Martin'inkilerle buluştu. Evet, hikâyelerde belki. Gerçek hayat genellikle farklıydı.

"Belki Lizzie," dedi, "Bayan Martin'i bahçeye çıkarabiliriz ve sen de onun için bütün çiçeklere isim verebilirsin. Köpek de gelebilir."

Ayağa fırladı ve kolunu ona uzattı. "Benimle gel de şapkamı al," dedi.

Ona doğru bir adım attı ve sonra durdu.

"Benim akıllı kızım ol ve gidip bensiz getir," dedi. "Bunu yapabilir misin?"

"Elbette yapabilirim." Yüzü aydınlandı. "Elliye kadar say baba, geri geleceğim. Ama çok hızlı değil, şapşal," diye ekledi, o sayıları sıralamaya başladığında neşeyle güldü.

"Bir... iki... üç," diye tekrar başladı daha yavaşça, kadın odadan çıkarken. Bir süre sonra köpek ayağa fırladı ve onun peşinden gitti.

"O gerçekten de çok şey yapabilecek biri, değil mi?" dedi. "İhmalkâr davrandım. Onun için bir şeyler ayarlamalıyım."

Bundan çok daha önce. Sadece çok küçük bir çocuktı ve sevgi ve koruma yeterli görünüyordu."

"Kendini suçlama," dedi Bayan Martin. "Sevgi, ona verebileceğin diğer tüm hediyelerden daha değerlidir. Ve çok geç değil. On bir yaş, kanatlarının olduğunu keşfetmesi için iyi bir yaş."

"Benden kaçmak için mi?" dedi hüzünlü bir gülümsemeye.

"Evet," diye kabul etti, "ve onunla tekrar sana uçmak için."

"Özgürlük," dedi. "Bu onun için mümkün

mü?" "Buna sadece o karar verebilir," dedi

kadın.

Ama Lizzie'nin merdivenlerden dönen ayak seslerini duyabiliyordu.

"...kırk...kırk bir...kırk iki..." dedi yüksek sesle.

"İşte buradayım!" diye bağırdı kapının dışından ve sonra kapı aralığında belirdi, kızarmış ve heyecanlıydı, köpek yanından hızla geçerken göz kapakları çırpınıyordu. "Ve işte bonem." Bir eliyle salladı.

"Oh, bravo, Lizzie," dedi Bayan Martin.

Aşk, Yusuf'un göğsünde neredeyse bir acı gibi sıkıştı.

Bayan Smart çay tepsisini getirmeden önce bahçede bir saat geçirdiler. Lizzie en sevdiği oyunlardan birini oynadı, çiçeklerin üzerine eğilip onları hissetti ve tanımlamadan önce kokladı. Bazen ellerini arkasında kavuşturuyor ve oyunu

Sadece koku alma duyusu. Bayan Martin de denedi, gözleri kapalıydı, ama doğru tanımlamalar kadar çok hata yaptı ve Lizzie neşeyle güldü. Bayan Martin ona botanik dersi verirken de dikkatle dinledi, her bitkinin parçalarını ve niteliklerini gösterirken Lizzie onun neden bahsettiğini görmek için eliyle yokladı.

Yusuf oturup izledi. Kızını izlemek için neredeyse hiç boş vakti olmamıştı. Genellikle ziyarete geldiğinde kızının dünyasının odak noktası olurdu. Bugün Bayan Martin ve köpek vardı ve bir şey fark ettiğinden emin olmak için sık sık ona seslenirken, açıkça onların arkadaşlığından keyif alıyordu.

Genç bir adamken, Barbara'yla tanışıp ona aşık olduğunda evlenmekte özgür olsaydı, aile hayatı böyle mi olurdu, diye merak etti. Bayan Martin ve Lizzie'den zevk aldığı gibi karısından ve çocuklarından zevk alır mıydı? Bu memnuniyet, bu mutluluk olur muydu?

Bir hercai menekşenin üzerine eğildiklerinde başları birbirine değiyordu. Bayan Martin bir kolunu gevşekçe Lizzie'nin beline doladı, Lizzie de kolunu Bayan Martin'in omuzlarına. Köpek bir kelebeği kovalamak için koşmaya başlamadan önce etraflarında havladı.

Tanrım, diye düşündü Yusuf birden. Her şeyi bir kenara bırakırsak, bu düşünce tarzı işe yaramayacaktı. Bu öğleden sonra yapmamaya karar verdiği şey tam da buydu.

Kendi aile hayatına sahip olacaktı. Karısı ve annesi ne Barbara ne de Bayan Martin olacaktı, çocuklardan hiçbiri de Lizzie olmayacaktı. Ama buna sahip olacaktı. Portia Hunt'a kur yapmaya bu akşam tüm ciddiyetiyle başlayacaktı. Yarın Balderston'ı arayacak, sonra da ona resmi bir teklifte bulunacaktı. Evlendiklerinde daha da rahatlayacağından emindi.

Resmi olarak nişanlı. Elbette o da evliliğinden biraz şefkat, biraz sıcaklık, biraz aile yakınlığı istiyor olmalı. Elbette istemeli.

Düşüncelerini bölmek için çay tepsisi geldi ve bayanlar oturmaya başladı. Bayan Martin çayı doldurdu.

"Lizzie," dedi fincanları ve pastaları uzattıktan sonra, "yaz boyunca daha fazla temiz hava aldığını görmek isterim. Richmond Park'ta geçirdiğin öğleden sonra çok hoşuna gitti, değil mi? Tekrar yürüdüğünü, koştuğunu, zıpladığını ve henüz bilmediğin kadar çok çiçek ve bitki bulduğunu görmek isterim. Birkaç haftalığına benimle kırlara gelmeni istiyorum."

Joseph'in yanında oturan Lizzie, tabağını tutmayan eliyle onu yokladı. Joseph onu sıkıca kavradı.

"Okula gitmek istemiyorum baba," dedi.

"Bu okul değil," diye açıkladı Bayan Martin. "Öğretmenlerimden biri, Bayan Thompson, okuldan on kızı birkaç haftalığına Hampshire'daki Lindsey Hall'a götürecektir. Kırsal kesimde, etrafında kocaman bir parkı olan büyük bir malikane. Oraya tatil için gidiyorlar ve ben de gidiyorum. Gördüğünüz gibi bazı kızlarımın aileleri ya da evleri yok ve bu yüzden tatil zamanlarında bizimle kalmak zorundalar. Onlara bir sürü aktivite ve eğlence ile iyi vakit geçirtmeye çalışıyoruz. Benimle gelmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Sen de mi gidiyorsun, baba?" Lizzie sordu.

"Bir süreliğine yakınlardaki bir eve gideceğim," dedi. "Gelip seni görebileceğim."

"Peki beni kim götürecektir?" Lizzie sordu.

"Yapacağım," dedi Bayan Martin.

Lizzie'ye yakından baktı. Açık havada geçirdiği bir saatin yanaklarına kattığı soluk renk solmuştu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

Elini daha sıkı sıktı. "Gitmek zorunda değilsin," dedi. "Hiçbir yere gitmek zorunda değilsin. Gelip burada yaşayacak ve sana yoldaşlık edecek başka birini bulacağım, seveceğin birini, sana iyi davranacak birini."

Belki Bayan Martin onunla aynı fikirde olmazdı. Belki de kızının kanatlarını bulması için ısrar etmesi, tabiri caizse onu yuvadan dışarı itmesi gerektiğini düşünürdü. Ama o hiçbir şey söylemedi. Aslında tam tersini söylemişti, değil mi? Ona Lizzie'nin kendi kararını kendisinin vermesi gerektiğini söylemişti.

"O kızlar benden nefret eder," dedi Lizzie.

"Neden etsinler ki?" Bayan Martin sordu.

"Çünkü bir evim ve bir babam var," dedi Lizzie.

"Sizden nefret edeceklerini sanmıyorum," dedi Bayan Martin.

"Bir babam olduğu konusunda hiçbir şey söylemem," dedi Lizzie parlayarak. "Tıpkı onlar gibi davranırdım."

Bayan Martin de onu Bewcastle Düşesi'ne tam olarak böyle tarif etmişti: İş adamı tarafından dikkatine sunulan bir hayırsever kız. Ve o da bunu protesto etmek için konuşmayacak mıydı? O zaman ondan gerçekten utanıyor muydu? Yoksa sadece toplumun bir beyefendiden beklediklerine boyun mu eğiyordu?

Çocuk yüzünü Bayan Martin'e doğru çevirerek, "Benimle bir şeyler yaparlar mı?" diye sordu. "Benim bir baş belası olduğumu düşünürler miydi?"

Joseph bir kez daha Bayan Martin'in dürüstlüğüne hayran kaldı. Hemen bir inkârda bulunmamıştı.

"Bunu öğrenmemiz gerekecek," dedi. "Kesinlikle kibar olacaktı. Benim okulumda görgü kurallarını öğreniyorlar. Ama arkadaş edinmek size bağlı."

"Ama benim hiç arkadaşım olmadı," dedi Lizzie.

Bayan Martin ona, "O zaman bu senin için bir şans olacak," dedi.

"Ve birkaç hafta sonra buraya geri mi döneceğim?" Lizzie sordu.

"Eğer isterseniz," dedi Bayan Martin.

Lizzie kıpırdamadan oturuyor, artık Joseph'e dokunmuyordu. Kucağında kıpırdayan elleri tedirgin olduğunu gösteriyordu. Bazen çok sıkıntılı olduğu zamanlarda yaptığı gibi ileri geri sallanması da öyle. Göz kapakları titriyor ve gözleri kapakların altında geziniyordu. Dudakları sessizce kıpırdadı.

Yusuf onu kollarının arasına alma isteğine direndi.

"Ama çok korkuyorum," diye tekrar fısıldadı.

"O halde burada kalacaksın," dedi kararlı bir şekilde. "Hemen yeni bir yol arkadaşı aramaya başlayacağım."

"Gitmeyeceğimi kastetmedim baba," dedi, "sadece korkuyorum."

Bayan Martin hiçbir şey söylemezken o sallanmaya ve kıpırdanmaya devam etti ve Joseph ona kızdı - elbette haksız yere.

Lizzie sonunda, "Bana anlattığın bazı hikâyelerden cesaretle ilgili her şeyi öğrendim, baba," dedi. "Cesareti ancak korktuğun zaman gösterebilirsin. Eğer korkmuyorsan, cesarete ihtiyacın yoktur."

"Ve sen her zaman cesurca bir şeyler yapmak istedin, Lizzie?" Bayan Martin sordu. "Hikâyedeki Amanda gibi, eğer köpeği tavşan tuzağından kurtarmak için durmasaydı ormandan daha erken kaçabilirdi?"

"Ama bu sadece cadılarla ve kötülükle savaşmak için değil, değil mi?" Lizzie söyledi.

"Aynı zamanda bilinmeyene adım atmak içindir," dedi Claudia, "tanıdık ve güvenli olana tutunmak daha kolay olacakken."

"Lizzie kısa bir sessizlikten sonra, "Sanırım cesur olacağım," dedi. Eğer öyle olursam benimle gurur duyacak mısın baba?"

"Seninle her zaman gurur duyuyorum tatlım," dedi. "Ama evet, eğer gidecek kadar cesur olursan özellikle gurur duyarım. Ve tahmin ettiğim gibi çok eğlendiğin ortaya çıkarsa çok mutlu olurum."

"O zaman ben giderim," dedi kararlılıkla ve sallanmayı aniden kesti. "Gideceğim, Bayan Martin."

Sonra aniden dönüp Joseph'in kolunu pençeledi ve ona sıkıca sarılıp saklanmak için kucağına tırmandı.

Kollarını ona doladı ve başını geriye doğru eğip gözlerini kapattı. Gözyaşlarına saçma bir şekilde yakın hissederek yutkundu. Gözlerini açtığında, Bayan Martin'in yine disiplinli bir öğretmen ya da çok sevdiği bir arkadaşı gibi bakarak onları dikkatle izlediğini görebiliyordu.

Hiç düşünmeden bir kolunu aralarındaki masaya uzattı ve bir süre onun eline baktıktan sonra kendi elini onun eline koydu.

Ah, bazen hayat acı bir şekilde ironik oluyordu. Kendini bir kez daha, hiç öpülmek istemeyen bir kadına teklifte bulunma onuruna sahipken, hiç olamayacak bir aile bulmuş gibi hissetti.

Eli Bayan Martin'in elini kavradı ve sıkıca sıktı.

İki hafta sonra bir öğleden sonra Claudia eski sadık mavi gece elbisesini giymiş ve Bewcastle Düşesi'nin nazik hizmetçi teklifini geri çevirerek saçını kendisi şekillendiriyordu. Tam tersini hissetmek için her türlü nedene sahipken, anlaşılmaz bir şekilde depresif hissediyordu.

Lindsey Hall'da büyük bir kız öğrenci grubundan sorumlu bir öğretmen olarak değil, gözde bir konuk olarak muamele görüyordu. Ve yarım saat içinde Bedwyn ailesiyle birlikte Alvesley Park'taki kutlama yemeğine ve sosyal geceye doğru yola çıkacaktı. Susanna'yı orada görecekti. Daha dün Sydnam ve çocuklarıyla birlikte Galler'den gelen Anne'i de görecekti.

Birkaç gün önce Londra'dan yapılan yolculuk olaysız geçmişti, gerçi Lizzie evden ve babasından ayrıldıktan sonra bir süre ağlamaklı olmuş ve yol boyunca Claudia'ya sarılmıştı. Ama birlikte yolculuk ettikleri Susanna ve Peter ona iyi davranmış, köpek yanına sokulmuş, arabalar durup da Harry'nin dadısı onu annesinin yanına getirdiğinde Lizzie çok heyecanlanmıştı.

küçük eline dokunmasına ve elini onun tüylü başının üzerinde gezdirmesine izin verdi.

Eleanor Thompson'ı ve Lindsey Hall'a getirdiği kızları tekrar görmek güzeldi ve hepsi onu gördüklerine gerçekten sevinmiş görünüyorlardı. Lizzie'yi ihtiyatla ve merakla karıştırmışlardı ama daha ilk akşam, kızların en dominantı ve on altı yağındaki Agnes Ryde yeni kızı kanatları altına almaya karar vermiş, en genç ve çekingen olan Molly Wiggins de Lizzie'yi özel arkadaşı olarak seçip elinden sıkı sıkı tutmuştu. Molly hemen Lizzie'nin saçlarını taramayı teklif etmiş ve Agnes onun diğer koluna girerken, Lizzie'yi paylaşacakları odaya götürmüştü.

Flora ve Edna'yı tekrar görmek ve her ikisinin de hayattaki yeni yerlerinden oldukça mutlu göründüklerini ve eski okul arkadaşlarına biraz hava atmaya hevesli olduklarını keşfetmek güzeldi.

Düşes çok cana yakındı. Lord ve Leydi Aidan Bedwyn, Rosthorn Kontu ve Kontesi -kontes Bedwyn'in iki kız kardeşinden küçük olanıydı- ve Hallmere Markisi de öyle. Bewcastle Dükü nazik davranmıştı. Hatta bir akşam yemeğinde Claudia'yla on dakika kadar sohbet etmişti ve Claudia onun tavırlarını yadırgamamıştı. Leydi Hallmere de bir sabah binicilik kıyafetlerini giymiş olarak ahırdan çıkıp çimenlikten geçerken Claudia'ya günaydın demiş, sonra da zahmetle papatya zinciri yapmakta olan Molly ve Lizzie ile kısa bir süre konuşmuştu. Bu arada köpek de kuyruğunu ve kendi alanına girmeye yeltenecek kadar ihtiyatsız olan her türlü uçan yaratığı kovalıyordu.

Leydi Hallmere, tebaasının en alt tabakasını bile küçümseyen bir kraliçe gibi davranıyordu.

haksızlık yaptığı için kendini azarlamıştı. Kadın onları kolayca görmezden gelebilirdi. Londra'da söylediği sözler Claudia'yı biraz azarlamıştı, uzun zamandır kin besliyorsunuz Bayan Martin.

Charlie her gün Alvesley'den atla geliyordu ve bir keresinde gölün etrafında uzun bir yürüyüşe çıkmışlar ve hiç durmadan konuşmuşlardı. Eski günlerdeki gibi hissettirmişti - belki de tam olarak değil. O uzun zaman önceki günlerde bir kahramandı, bir idoldü, yanlış ya da alçakça bir şey yapmaktan aciz biriydi. Şimdi onun hakkında hiçbir hayali yoktu. O da diğerleri gibi insani zaafı olan bir adamdı. Ama onunla tekrar birlikte olmak, onunla konuşmak inkar edilemeyecek kadar iyi hissettiriyordu. Ona bir daha gerçekten güvenebileceğinden emin değildi ama zaten güvenmeye de çağrılmamıştı. Sadece dostluklarının yeniden başlamasının keyfini çıkarıyordu.

Ve sonra Eleanor hariç herkesle birlikte Alvesley'e gitme daveti gelmişti, Eleanor kızlarla birlikte kalmaya gönüllü olmuştu, bu pek de fedakârlık sayılmazdı, hem Claudia'ya hem de kız kardeşine ısrar etmişti, çünkü sosyal eğlencelerin çoğunu muazzam sıkıcı buluyordu.

Claudia fırçasını bırakıp ayağa kalkarken ve şalını eline alırken, ruh halindeki düşüşün sorumlusunun bu davetiye ve arkasındaki neden olduğunu düşündü. Redfield Kontu ve Kontesi için planlanan yıldönümü partisinden bir hafta önce olmasına rağmen bu gerçekten de bir kutlama yemeği olacaktı.

Bu kutlama yeni bir nişan içindi.

Bayan Hunt'tan Attingsborough Markisi'ne.

Hissettiği şeyin açıklanamaz bir depresyon olduğunu kendine söylemek de büyük bir kendini kandırma vakasıydı.

O halde nişanını kutlamak için Alvesley'e gidiyordu. Gitmekten kolayca kaçınabilirdi, ama uzak durmanın korkaklık olacağına karar vermişti. Ve gerçeklerden kaçmak hiçbir zaman onun doğasında yoktu. Ayrıca Anne ve Susanna'yı görmeyi gerçekten dört gözle bekliyordu.

Bir saat kadar sonra Lindsey Hall partisiyle birlikte Alvesley'e vardığında, hemen büyük bir karşılama telaşına kapıldı. Ama birkaç dakika içinde kendini gülen Anne'in kollarında buldu. Ve birdenbire geldiğine gerçekten çok memnun oldu.

"Claudia!" Anne ağladı. "Seni görmek ne güzel. Çok iyi görünüyorsun ve Susanna'ya inanmak gerekirse Londra'yı kasıp kavuruyorsun."

Claudia güldü. "Biraz abartılı oldu," dedi. "Anne, harika görünüyorsun. Sanki sağlıklı olup taşıyormuşsun gibi görünüyorsun. Ama yüzün güneşten bronzlaşmamış, değil mi?"

"Bu deniz havası," diye açıkladı Anne. "Sydnam'a göre bu aynı zamanda Galler havası."

Yanında duruyordu ve Claudia ona elini uzattı, sağ kolu olmadığı için sol elini vermeyi unutmamıştı. Elini sıkarken gülümsedi; yüzünün sağ tarafındaki yanıklar oradaki sinirlere zarar verdiği için oldukça çekici, orantısız bir gülümsemeydi bu.

"Claudia," dedi, "seni tekrar görmek çok güzel."

Anne bir kolunu onunkine doladı ve parlayan gözlerle Claudia'ya baktı.

"Harika haberlerimiz var," dedi ve "dinlemek isteyen herkese anlatıyoruz." Kocasına baktı ve güldü. "Daha doğrusu ben herkese söylüyorum. Sydnam fazla mütevazı. Sonbaharda üç tablosu Kraliyet Akademisi'nde sergilenecek. Daha heyecan verici bir şey duydunuz mu hiç?"

Yakınlardan bir çığlık duyuldu ve Rosthorn Kontesi hızla Sydnam Butler'ın yanına koşarak ona sıkıca sarıldı.

"Syd!" diye bağırdı. "Bu doğru mu? O kadar mutluyum ki ağlayabilirim. Ve bak, ben de tam bunu yapıyorum. Ne aptalım. Bunu yapabileceğini biliyordum. Biliyordum işte. Gervase, gel ve bunu dinle ve lütfen yanında bir mendil getir."

Bay Butler, Peninsular Savaşları sırasında sağ kolunu ve gözünü kaybetmeden önce yetenekli bir ressamdı. Bu olaydan sonra kendini iyi bir kâhya olmaya adanmış ve Bewcastle Dükü'nü Galler'deki malikânesinde kendisine bir görev vermeye ikna etmişti. Ancak iki yıl önce Anne ile evlendikten kısa bir süre sonra Sydnam, onun teşvikiyle sol elini ve ağzını kullanarak yeniden resim yapmaya başladı.

Claudia Anne'in kolunu tuttu ve sıktı.

"İkiniz adına da çok mutluyum Anne," dedi. "Oğlum David nasıl? Ve Megan?"

David Jewell, Anne'in Bay Butler'la tanışmasından dokuz yıl önce doğan oğluydu. Anne Bath'daki okulda öğretmenlik yaparken David de orada yaşıyordu. Onlar ayrıldıktan sonra Claudia onu da Anne'i özlediği kadar özlemişti.

Ama Anne'in cevabını neredeyse hiç duymamıştı. Bewcastle Düşesi ve Leydi Hallmere ile konuşmakta olan Attingsborough Markisi'ni fark etmişti. Uzun boylu ve

heybetli ve yakışıklıydı. Ayrıca gülümsüyor ve çok mutlu görünüyordu.

Claudia onun bir yabancıya benzediğini düşündü. Ve yine de, o bunu düşünürken bile, adamın gözleri kalabalık koridorda onunkilerle buluştu ve Londra'da geçirdiği birkaç hafta boyunca ona garip bir şekilde sevgili olan adama tekrar benzedi.

Adam ona doğru ilerliyordu, bir an sonra fark edebildi. Onu karşılamak için Anne'den uzaklaştı.

"Bayan Martin," dedi elini uzatarak.

"Lord Attingsborough." Elini onun elinin içine

koydu. "Lizzie nasıl?" Sesini alçaltmıştı.

"Oldukça iyi gidiyor," dedi Claudia ona. "Arkadaşlar ve papatya zincirleri edindi. Horace ise hiç sadakat göstermedi, onun gölgesi olmak için beni terk etti. Dükün baş seyisi onun için bir tasma ve kayış yapıyor, böylece Lizzie onu tutup gezdirebilecek. İnanıyorum ki köpek onun korunmaya ihtiyacı olduğunu biliyor ve biraz eğitimden sonra onun için çok değerli olmayı öğrenecek."

"Papatya zincirleri mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Bunlar onun yetenekleri dahilinde" dedi. "Çimenlerin arasındaki papatyaları bulup tanıyabiliyor ve zincirleri yapmak gerçekten çok kolay. Çelenkler ve taşlarla süslenmiş olarak dolaşıyor."

Gülümsedi. "Ve arkadaşlar?"

Claudia ona, "Öğrencilerimin en azgını olan Agnes Ryde onun kendi kendini atadığı vasisi oldu," dedi, "ve Molly

Wiggins ve Doris Chalmers en iyi arkadaş olmak için yarışıyorlar. Ancak Molly bu fikri ilk ortaya atan ve Lizzie ile aynı odayı paylaşan kişi olduğu için yarışmanın erken kazanıldığını düşünüyorum. Neredeyse birbirlerinden ayrılamaz hale geldiler."

Adam ona gülümsedi. Ama ikisi de daha fazla konuşamadan, pembeler içinde çok güzel görünen Bayan Hunt onun yanında belirdi ve koluna girdi. Claudia'ya mesafeli bir baş selamı verdikten sonra ona gülümsedi.

"Gelip Bewcastle Dükü ve Düşesi ile konuşmalısınız," dedi. "Onlar şurada, annem ve babamla konuşuyorlar."

Claudia'nın önünde eğildi ve nişanlısıyla birlikte geri döndü.

Claudia bütün gün üzerinde dolaşan depresyondan sıkıca sıyrıldı. Bir başkasının erkeğine göz dikmek gerçekten çok aşağılayıcıydı - aptalca olduğundan bahsetmiyorum bile. Susanna hoş geldin dercesine gülümseyerek bir taraftan ona doğru geliyordu ve Charlie de aynı şekilde sıcak bir şekilde gülümseyerek diğer taraftan yaklaşıyordu. Neşeli olmak için her türlü nedeni vardı.

Ve gerçekten de öyleydi.

Joseph gerçekten de kendini oldukça mutlu hissediyordu. Evlilik teklifi elbette hem Balderston hem de Portia tarafından olumlu karşılanmıştı. Leydi Balderston kendinden geçmişti.

Düğün sonbaharda Londra'da kutlanacaktı. Buna Leydi Balderston ve Portia aralarında karar vermişlerdi. Yazık olacaktı, ikisi de aynı fikirdeydi,

Yılın daha moda bir zamanında, tüm tonların şehirde olacağı bir zamanda gerçekleşemezdi ama özellikle Anburey Dükü'nün sağlık durumunun kötü olduğu düşünülürse, gelecek bahara kadar beklemek için çok uzundu.

O zamandan beri -Yusuf ne zaman duyma mesafesine gelse- hep konuk listeleri, gelin kıyafetleri ve düğün gezileri konuşuluyordu. Tüm bunlar ona evliliğinin her şeye rağmen iyi bir evlilik olacağına dair yeniden umut vermişti. Tabii ki düğün planları ve ardından Alvesley'e taşınma telaşı nişanlısıyla baş başa vakit geçirmesini imkânsız hale getirmişti ama bu akşamki kutlamalar bittikten sonra bu durum mutlaka düzeltilecekti. Bath'dan gelen annesi ve babası da dahil olmak üzere neredeyse tüm ailesinin bu kutlama için bir araya geldiğini görmek inkar edilemeyecek kadar güzeldi. Lord ve Leydi Balderston da oradaydı ama onlar yarın, yıldönümü kutlamaları başlamadan önce ayrılacaklardı.

Görgü kurallarının gerektirdiği gibi, Portia yemekten sonra herkes salonda toplandığında onun yanında kalmadı. Neville, Lily ve McLeith'le birlikte çayını yudumluyordu. Nev, Joseph'i biraz şaşırtarak onu yanına çağırmıştı. Ne Neville'in ne de Lily'nin ondan henüz hoşlanmadığını biliyordu. Belki de onu daha iyi tanımak için çaba harcıyorlardı.

Moralini bozan tek bir Gey vardı, ikisi de Londra'dayken çok düğün olduğu Bayan Martin'in varlığı da hesaba katılırsa belki de iki. Lizzie'yi fena halde özlüyordu. Lindsey Hall'da arkadaşlarıyla papatya zincirleri kurarak ve bir border collie tarafından gölgelenerek kışkırtıcı bir şekilde yakındaydı. Orada olmak, onu yatağına yatırmak, ona bir hikaye okumak istiyordu. Ancak toplum, bir erkeğin gayrimeşru çocuğunun sadece ailesinden uzak tutulmasını değil, aynı zamanda onlardan bir sır olarak saklanmasını da emrediyordu.

"Yün topluyorsun Joseph," dedi kuzeni Gwen, dul Leydi Muir, yanına gelip otururken.

"Topluma gücünü veren nedir, Gwen?" diye sordu.

"İlginç bir soru," dedi ona gülümseyerek. "Toplum bireylerden oluşuyor ama yine de kendine ait kolektif bir varlığı var, değil mi? Ona gücünü veren nedir? Bilmiyorum. Tarih belki de? Alışkanlık mı? İkisinin bir kombinasyonu mu? Ya da katı kurallarından herhangi birini gevşetirsek korkunç alt sınıflar tarafından istila edileceğimize dair kolektif korku mu? Sanırım Fransa'da yaşananların hayaleti hala büyük. Yine de bunların hepsi saçma. Bu yüzden toplumdan olabildiğince uzak duruyorum. Bununla ilgili özel bir sorunuz var mı?"

Neredeyse ona sırrını açacaktı. Uzun zaman önce ağabeyine anlattığı gibi ona da Lizzie'den bahsederse ne derdi acaba? Onun ne Çok olacağından ne de anlayışsız davranacağından neredeyse emindi. Ama bunu yapamazdı. O kuzeni ve arkadaşıydı ama aynı zamanda bir hanımefendiydi. Onun sorusuna kendi sorusuyla karşılık verdi.

"Hiç," diye sordu, "dünyanın en uzak köşesine taşınmayı ve kimsenin sizi tanımadığı, sizden hiçbir beklentinin olmadığı yeni bir hayata başlamayı dilediğiniz oldu mu?"

"Ah, evet, elbette," dedi, "ama böyle bir köşe olduğundan şüpheliyim." Onun eline dokundu ve sesini alçalttı. "Pişman mısın Joseph? Webster Amca seni buna zorladı mı?"

"Nişanım mı?" Hafifçe güldü. "Hayır, tabii ki hayır. Portia takdire şayan bir düşes olacak."

"Ve takdire şayan bir eş?" Kadın ona dikkatle baktı. "Seni mutlu görmek istiyorum, Joseph. İtiraf etmeliyim ki sen her zaman benim en sevdiğim kuzenim oldun. En azından en sevdiğim erkek kuzenim, çünkü seni Lauren'dan daha çok sevdiğimi iddia edemem. Ama Lauren ve ben kuzenden çok kız kardeş gibi büyüdük."

Adının anılmasıyla çağrılmış gibi, Lauren o anda onlara katıldı ve Bayan Martin'i de yanında getirdi.

Birkaç dakika sonra, "Gwen," dedi, "bir dakikalığına benimle yemek odasına gelir misin? Fikrine ihtiyacım olan bir konu var."

Neville ve Lily Fransız penceresinden odadan çıkıyorlardı, Joseph bunu görebiliyordu. Portia ve McLeith'i de yanlarında götürüyorlardı, muhtemelen dışarıda bir gezintiye çıkmışlardı.

Böylece o ve Bayan Martin yine neredeyse baş başa kalmışlardı. Bayan Martin, Londra'da birden fazla kez gördüğü koyu mavi bir elbise giymişti. Saçları her zamanki gibi özenle taranmıştı. Bir kez daha bir öğretmene benziyordu, diğer bütün hanımların aksine son derece sade giyinmişti. Ama artık onu eski gözleriyle göremiyordu. Sadece karakterinin sağlamlığını, nezaketini, zekasını,... evet, onu kendisine sevdiren yaşam tutkusunu görebiliyordu.

"Bazı öğrencilerinizle tekrar bir araya geldiğiniz için mutlu musunuz?" diye sordu.

"Öyleyim," dedi. "Ben onlara aidim."

"Onları görmek istiyorum," dedi. "Lizzie'yi görmek istiyorum."

"Ve seni görmek istiyor," dedi ona. "Burada olduğunu, ondan uzakta olmadığını biliyor. Aynı zamanda, o

Eğer bir babası olduğunu öğrenirlerse kızların artık onu sevmeyeceğine inanıyor, hem de çok zengin bir baba. Bana, eğer gelerseniz sizi tanıımıyormuş gibi yapacağını söyledi. Bunun komik bir oyun olacağını düşünüyor."

Ve tabii ki bu onun amaçlarına çok uygun olurdu. Ama farklı nedenlerden dolayı ilişkilerini başkalarından saklamaları gerektiği düşüncesi bile onu dehşete düşürüyordu.

Bayan Martin, tıpkı Gwen'in birkaç dakika önce yaptığı gibi onun eline dokundu.

"Gerçekten çok mutlu," dedi ona. "Bu haftaları muhteşem bir macera olarak görüyor, ancak dün gece bana hala okula gitmek istemediğini söyledi. Eve gitmek istiyor."

Bu düşünce onu garip bir şekilde rahatlatmıştı; kadının gitmesi onun için çok daha uygun olacaktı.

"Fikrini değiştirebilir," dedi. "O zaman eğitilebilir mi?" diye sordu ona.

"Bence olabilir," dedi, "Eleanor Thompson da benimle aynı fikirde. Elbette onu hem anlamlı hem de onun için mümkün olan görevlerle rutinimize uydurmak biraz ustalık gerektirecektir, ancak biz hiçbir zaman yapılabilir bir mücadeleden kaçınmadık."

"Hayatınızdan nasıl bir kişisel tatmin duyuyorsunuz?" diye sordu ona biraz daha yaklaşılarak. Sonra da böylesine düşüncesizce ve küstahça bir soru sormamış olmayı içtenlikle diledi.

"Hayatımda pek çok insan var, Lord Attingsborough," dedi, "hem soyut hem de duygusal olarak sevebileceğim

mantıklı ve pratik yollarla. Herkes bu kadarını söyleyemez."

Bu yeterince iyi bir cevap değildi.

"Ama özel biri olmak zorunda değil mi?" diye sordu ona.

"Senin için Lizzie gibi mi?" diye sordu.

Kastettiği bu değildi. Lizzie bile yeterli değildi. Oh, öyleydi, öyleydi ama... Ama bir eş, bir eşit, bir cinsel partner arzulayan o derin özü için değil.

Hayatında zaten böyle bir insan olduğunu bir an için tamamen unutmuştu. Bir nişanlısı vardı.

"Evet," dedi.

"Ama kastettiğiniz bu değildi, değil mi?" diye sordu ona, kendi gözleriyle onun gözlerini arayarak. "Hepimizin kaderinde o özel kişiyi bulmak yoktur, Lord Attingsborough. Ya da bulsak bile, bazen o kişiyi kaybetmek de kaderimizde vardır. Peki bu olduğunda ne yaparız? Hayatımızın geri kalanında oturup üzölmek ve kendimizi trajik hissetmek mi? Yoksa sevecek başka insanlar, akışı kasten durdurmazsak içimizden sürekli fıskıran sevgiden faydalanacak başka insanlar mı bulacağız?"

Sandalyesine geri oturdu, gözleri hâlâ kızın üzerindeydi. Ah, ama gerçekten de hayatında o özel kişi vardı. Ama sadece çevresinde ve her zaman orada kalacaktı. Çok geç gelmişti. Gerçi hiçbir zaman doğru zaman olmazdı, değil mi? Bayan Martin onun dünyasına ait değildi, o da onun dünyasına ait değildi.

"Ben başkalarını sevmeyi seçiyorum," dedi. "Tüm kızlarımı seviyorum, en az sevilebilir olanları bile. Ve inanın bana, onlardan çok var." Gölümsedi.

Ama onun her zaman şüphelendiğı, her zaman içinde hissettiğı şeyi itiraf etmişti. O özünde yalnız bir kadındı. Kendisinin de aslında yalnız olduğu gibi; tam da nişanını kutlamak için kalabalık bir akraba ve arkadaş topluluğunun toplandığı ve kendisini mutlu olduğuna inandırdığı o akşam.

Bunu Portia'ya telafi etmek zorunda kalacaktı. Onu iradesinin tüm gücüyle sevmek zorunda kalacaktı.

"Size benzemeye çalışmalıyım, Bayan Martin," dedi.

"Belki de Lizzie'yi seviyor olman yeterlidir," dedi.

Ah, o zaman biliyordu. Ya da en azından Portia'yı gerektiğı gibi sevmediğini biliyordu.

"Ama onu herkesin önünde kabul etmemem yeterli mi?" diye sordu.

Başını hafifçe yana eğdi ve düşündü; bu onun karakteristik bir tepkisiydi, başka biri olsa hemen cevap verebilirdi.

"Bu konuda kendini suçlu hissettiğini biliyorum," dedi, "ve belki de iyi bir nedenin var. Ama her zaman korktuğun sebepten değil. Ondan utanmıyorsun. Seni onunla birlikte gördüm ve bu konuda seni temin edebilirim. Ama iki dünya arasında sıkışıp kaldın: sana miras kalan ve bir dükalığın varisi olduğun için sıkı sıkıya bağı olduğun dünya ile metresinle birlikte Lizzie'yi yarattığında kendin için yarattığın dünya. Her iki dünya da önemli

Biri görevin seni zorladığı için, diğeri ise aşkla sarmalandığını için. Ve her ikisi de sizi sonsuza dek çekecek dünyalardır."

"Sonsuza kadar." Ona alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Evet," dedi. "Görev ve aşk. Ama özellikle aşk."

Portfrey ve Elizabeth onlara katıldığında, çevresindekileri yine unutarak elini uzatmak üzereydi. Elizabeth, Bayan Martin'in Lindsey Hall'a getirdiğini duyduğu küçük kör kız hakkında bilgi almak istiyordu.

Bayan Martin ona Lizzie'den bahsetmiş.

"Ne kadar cesur ve takdire şayan bir davranış, Bayan Martin," dedi Elizabeth. "Onunla ve diğer hayırsever kızlarınızla da tanışmayı çok isterim. Tanışabilir miyim? Yoksa onları sadece eğlendirici bir merak olarak gördüğüm için davetsiz bir misafir gibi mi görünürüm? Lyndon ve ben evdeki okulu genişlettik, böylece tüm yerel çocuklar katılabilecek, ama daha uzak mesafelerden gelen çocukları da barındırmak için yatılı bir okul yapma fikrini düşündüm."

"Sanırım," dedi Bayan Martin, "kızlar sizinle tanışmaktan memnun olurlar."

"Az önce Bayan Martin'i aynı görevle benim de gelmeme izin vermesi için ikna ettim," dedi Joseph. "Birkaç hafta önce onları ve onu Londra'ya götürdüğümde eski öğrencilerinden ikisiyle tanıştım ve şimdi onlar da Lindsey Hall'dalar, biri Hallmere çocuklarının mürebbiyesi, diğeri de Aidan Bedwyn'in çocuklarının mürebbiyesi olarak."

"Ah," dedi Elizabeth, "o zaman birlikte gideriz, Joseph. Hava müsait olursa yarın öğleden sonra size uyar mı, Bayan Martin?"

Ve böylece ayarlandı - bu kadar basit. Yarın

Lizzie'yi görecekti.

Ve yine Bayan Martin.

Lily ve Neville'in içeri girdiğini fark etti. Portia ve

McLeith dışarıda kalmıştı.

Kadın içeri girdiğinde, diye düşündü Yusuf, gecenin geri kalanını onunla geçirmek zorunda kalacaktı, belki de ayarlanabildiği takdirde özel bir sohbette. Onu sevecekti, vallahi, ona asla aşık olamayacak olsa bile. Ona bu kadarını borçluydu.

Bayan Martin ayağa kalktı, ona iyi geceler diledi ve Butler'larla Whitleaf'lara katılmaya gitti. Çok geçmeden neşeyle parlıyordu.

Büyük kızlardan bazıları yürüyüşe çıkmıştı. Daha genç olanlardan biri Lindsey Hall'daki okul odasında sessizce ve ağır ağır spinet çalışıyordu. Bir diğeri pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmış, sessizce kendi kendine kitap okuyordu. Üçüncüsü pamuklu bir mendilin köşesine büyük bir papatya işliyordu. Molly, Robinson Crusoe'dan yüksek sesle bir şeyler okuyordu ve Leydi Aidan'ın büyük kızı Becky de pür dikkat onu dinliyordu. Claudia Lizzie'ye örgü örmeyi öğretiyor, yirmi ilmek atıyor ve bağlaması için birkaç sıra örüyordu. Collie ayaklarının dibinde, başı patilerinin üzerinde, gözlerini yukarıya çevirmiş yatıyordu.

Kapı açıldığında Claudia başını kaldırdı. Gelen, düşesle uzun bir kahvaltının tadını çıkaran Eleanor'du.

"Bayan Martin," dedi, "McLeith Dükü yine Alvesley'den geldi ve sizi görmek istiyor. Siz yokken ben kızlarla kalacağım. Lizzie örgü örmeyi öğreniyor, değil mi? Bakalım yardım edebilecek miyim. Ve özür dilerim, Molly. Okumanı böldüm. Lütfen devam et."

Claudia'nın gözleri parlıyordu. Charlie'nin son ziyaretinden sonra uzun uzun konuşmuşlardı. Eleanor, Charlie'nin

ilgi kardeşlikten öte bir şeydi.

Claudia onu alt kattaki sabah odasında Bewcastle Dükü ve Lord Aidan ile sohbet ederken buldu. O geldikten kısa bir süre sonra ikisi de geri çekildi.

O oturdu. Charlie oturmadı. Onun yerine odayı geçip pencereye gitti ve dışarı baktı. Birbirine kenetlenmiş elleri sırtına vuruyordu.

"Beni hatırlamaya zorladığından beri," dedi, "hafızanın sel kapıları açıldı, Claudia. Sadece unutulması nispeten kolay olan hatırlanan olaylar değil, asla unutulamayacak olan hatırlanan duygular da. Sadece bastırılabilirler. Son bir hafta içinde, seni terk ettikten sonra ne kadar mutsuz olduğumu ve başka biriyle evlenmek zorunda kaldığımı hissettiğimde seninle yüzleşmek için geri dönemediğimi hatırlamaktan başka bir şey yapmadım. Gerçekten başka seçeneğim yoktu, biliyorsun. Evlenmek zorundaydım-"

"Kendi dünyanızdan biri," dedi onun sözünü keserek. "Doğumunun ve görgüsünün düşüklüğüyle sizi utandırmayacak ya da mahcup etmeyecek biri."

Ona bakmak için başını çevirdi.

"Öyle değildi," dedi. "Senin hakkında asla böyle şeyler düşünmedim Claudia."

"Öyle değil mi?" dedi. "O zaman bana o son mektubu yazan senin el yazını taklit eden biri miydi?"

"O şeyleri ben yazmadım," diye itiraz etti.

"Bana karşı bu kadar açık sözlü olduğun için üzgünüm," dedi, "ama aslında babamla benim yanıma hiç alınmamalıydın, çünkü her zaman

Bir gün bir dklg miras alma ihtimalin vardı. Bulunduğın konuma daha uygun bir ev ve terbiye verilmeliydi sana. Onca yıl bizimle birlikte yaşamış olman seni akranların arasında zor bir duruma soktu. Benimle tüm bağıı koparmayı neden gerekli gördüğünü anlamalıyım. Artık bir dktn. Senin gözünde önemsiz olan insanlarla çok yakın ilişki içinde görünmemeliydin. Bir düşeste ve eşinizde olması gereken her şeye sahip olan Leydi Mona Chesterton'la evlenecektiniz."

"Claudia!" Beti benzi atmış ve dehşete düşmüştü. "O şeyleri ben yazmadım."

"O zaman kimin yaptığını merak ediyorum," dedi. "İnsanın sevdiği birini kaybetmesi başına gelebilecek en kötü şeylerden biridir, Charlie. Ama aşağılık olduğu için, hor görüldüğü için, yeterince iyi olmadığı için reddedilmek... Kendime olan saygımı, özgüvenimi geri kazanmam yıllarımı aldı. Ve kalbimin parçalarını tekrar bir araya getirmem. Birkaç hafta önce sizi Londra'da tekrar gördüğümde pek de memnun olmadığımı merak ediyor musunuz?"

"Claudia!" Bir elini seyrelmiş saçlarının arasından geçirdi. "Aman Tanrım! O kadar üzlmş olmalıyım ki aklımı kaçırmışım."

Buna bir an bile inanmadı. Dk olmak onun aklını başından almıştı. Bu onu kibirli, küstah ve onun yapabileceğinden asla şphelenmeyeceğı bir sürü kötü şey yapmıştı.

Pencereye yakın bir sandalyeye oturdu ve ona baktı.

"Affet beni," dedi. "Tanrım, Claudia, affet beni. Hatırladığımdan daha da aşağılık biriymişim. Ama iyileştin.

Aslında fevkalade iyi iş çıkardınız."

"Öyle mi yaptım?" dedi.

"Her zaman bildiğim kadar güçlü biri olduğumu kanıtladın," dedi. Ve ben de tanıdık hayatımdan -bir kez beş yaşımıdayken, bir kez de on sekiz yaşımıdayken- koparılıp tamamen yabancı bir hayata sürüklenmeme karar veren güce olan borcumu ödedim. Yine de artık ikimizin de ben on sekiz, sen on yedi yaşındayken bulunduğumuz yere geri dönemememiz için hiçbir neden yok. Var mı?"

Tam olarak ne demek istedi? Neye dönmek?

"Başkalarına karşı sorumluluk içeren bir hayatım var," dedi. Benim okulum var. Senin de başkalarına karşı sadece senin yerine getirebileceğin görevlerin var. Senin oğlun var."

"Üstesinden gelinemeyecek hiçbir engel yoktur," dedi. On sekiz yıldır ayırız Claudia, hayatımın yarısı. Sırf senin okulun var, benim de bir oğlum var diye -ki o da neredeyse büyüdü- hayatımızın geri kalanında da ayrı mı kalacağız? Yoksa sonunda benimle evlenecek misin?"

Daha sonra çenesinin düştüğünden çok korktu.

Keşke bunun olacağını bilseydi, diye düşündü - keşke Eleanor'a inansaydı - kendini hazırlayabilirdi. Bunun yerine aptalca ve sessizce ona baktı.

Odanın öbür ucuna, kızın yanına geldi ve iki elini birden tutmak için kızın üzerine eğildi.

"Nasıl birlikte olduğumuzu hatırla Claudia," dedi. "Birbirimizi nasıl her şeyimizle sevdiğimizi hatırla-

çok gençlerin korkmadığı bir tutku. O tepede nasıl seviştiğimizi hatırlayın, hayatımda gerçekten seviştiğim tek andı. Uzun ve yorucu bir zaman oldu ama bizim için çok geç değil. Evlen benimle aşkım, o mektubu ve hayatındaki on sekiz yıllık boşluğu telafi edeceğim."

"Hayatım boş değildi Charlie," dedi ona. Gerçi

öyleydi de -en azından bazı açılardan.

Onun gözlerinin içine baktı. "Bana beni sevmediğini söyle," dedi. "Beni sevmediğini söyle."

"Yaptım," dedi gözlerini kapatarak. "Yaptığımı biliyorsun." "Ve biliyorsun."

Uzun zaman önceki o aşkı, aşkın fiziksel olarak tamamlanışını, yıllarca süren ayrılığın ıstırabını ve sonra da zalimce, aniden sona erişini hatırlayarak kendini çok üzgün hissetti. Geriye dönmek, çocukken bile hayattan daha çok sevdiğini iddia ettiği tek kişiyi yok edebildiğini unutmak mümkün değildi.

Ayrıca, onun için artık çok

geçti. O yanlış adamdı.

"Charlie," dedi, "on sekiz yılda ikimiz de değiştik. Artık farklı insanlarız."

"Evet," diye kabul etti. "Benim saçlarım daha az ve sen de bir kızıdan ziyade bir kadınsın. Ama özünde, Claudia? Her zaman olduğumuz ve olacağımız gibi aynı değil miyiz? Ben evden ayrılmadan önce bile bir sürü talibin olmasına rağmen hiç evlenmedin. Bu bana bir şey anlatıyor.

Ve size Mona ile hiçbir zaman mutlu olmadığımı itiraf ettim, ancak ona nadiren sadakatsizlik ettim."

Nadiren mi? Oh, Charlie!

"Seninle evlenemem," dedi ona doğru biraz eğilerek. "Eğer o zaman evlenseydik, Charlie, birlikte büyürdük ve seni hayatım boyunca seveceğimi söyleyebilirim. Ama o zaman evlenmedik."

"Peki aşk ölür mü?" diye sordu ona. "O zaman beni hiç gerçekten sevdin mi?"

Bir öfke patlaması hissetti. Onu gerçekten sevmiş miydi?

"Aşkın bazı biçimleri ölür," dedi. "Beslenmezlerse ölürler. Londra'da tanıştığımızdan beri yavaş yavaş seni yeniden sevmeye başladım - çocukluğumuzdaki arkadaşın olarak."

Adamın çenesi, ne zaman sinirlense ya da üzülse hatırladığı gibi sertleşiyordu.

"Çok erken konuştum," dedi. "İtiraf etmeliyim ki duygularımın şiddeti beni bile şaşırttı. Bana yetişmen için sana zaman vereceğim. Bugün açıkça hayır deme. Zaten dediniz ama bu sözleri söylediğinizi unutmak konusunda anlaşalım. Sana kur yapmam ve bir zamanlar sana yazdıklarımı unutturmam için bana zaman ver."

Ellerini sıktıktan sonra serbest bıraktı.

"Tanrım, Charlie," dedi, "bana bak. Ben otuz beş yaşında evde kalmış bir öğretmenim."

Yavaşça gülümsedi.

"Sen Claudia Martin'sin," dedi, "sevdiğim o cesur, hayat dolu kız, şimdi evde kalmış bir öğretmen kılığında. İleriyi görebilseydin, o zaman ne kadar eğlenceli olduğunu söyledin."

Eğer önüne bakabilseydi, dehşete kapılırdı.

"Bu bir maskeli balo değil," dedi.

"Aynı fikirde değilim," dedi ona. "Şimdi gitsem iyi olacak, öğle yemeği için Alvesley'e dönmem bekleniyor. Ama izin verirsiniz yine geleceğim."

Ama o gittikten sonra kucağındaki ellerine baktı. Hayat ne kadar garip olabilirdi. Yıllar ve yıllar boyunca okulu onun tüm dünyası olmuş, aşk, romantizm ve evlilikle ilgili tüm düşüncelerini uzun süre bastırmıştı. Yine de Bay Hatchard'la yüz yüze konuşabilmek için Flora ve Edna'ya Londra'ya kadar eşlik etmek gibi zararsız görünen bir karar vermişti ve tüm dünyası -tüm evreni- değişmişti.

Bath'a döndüğünde hayatındaki göreceli rahatlığı ve huzuru nasıl yeniden yakalayabileceğini merak ediyordu.

Kapıya vuruldu ve Eleanor'u görmek için açıldı.

"Ah, hâlâ buradasınız," dedi içeri girerken. "Dük'ü az önce atıyla giderken gördüm. Louise hâlâ saz çalıyor ama Molly ve Lizzie hariç diğerleri dışarı çıktı. Becky onları küçük kız kardeşi Hannah, yeni mürebbiyesi ve hepsi de çok **küçük** olan kuzenleriyle tanışmaları için kreşe götürdü. Lizzie

Bu sabah onu yatağında kendi kendine ağlarken bulmuş olsan bile, Claudia çok iyi gidiyor."

Claudia, "Tüm bunlar çok şaşırtıcı ama onun için çok heyecan verici," dedi.

"Zavallı kız," dedi Eleanor. "İnsan şimdiye kadar nasıl bir hayatı o l d u ğ u n u merak ediyor. Bay Hatchard söyledi mi?"

"Hayır," dedi Claudia.

Eleanor, "McLeith Dükü bu sabah fazla kalmadı," dedi.

Claudia ona, "Bana evlenme teklif etti," dedi.

"Hayır!" Eleanor ona şaşkınlıkla baktı. "Ve...?"

"Elbette hayır dedim," dedi Claudia.

"Tabii ki mi?" Eleanor en yakındaki sandalyeye oturdu. "Emin misin Claudia? Okul yüzünden mi? Sana bundan hiç bahsetmedim, çünkü uygunsuz görünüyordu, ama sık sık okul benim olsaydı hiç sorun etmeyeceğimi düşündüm. Ve sana layık bir şekilde yönetebileceğime inanıyorum. Bir keresinde Christine'e bundan bahsetmiştim ve o da bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüş, hatta eğer kabul edersem ve zamanı gelirse bana borç ya da açık bir hediye ile destek olabileceğini söylemişti. O sırada kitap okumakta olan Wulfric de başını kaldırdı ve bunun kesinlikle bir hediye olacağını söyledi. Yani eğer reddetmenin bu konudaki kuşkularıyla bir ilgisi varsa-"

"Ah Eleanor," dedi Claudia gülerek, "öyle olmadı, ama evet demek isteseydim öyle olabilirdi sanırım."

"Ama sen yapmadın?" Eleanor sordu. "Çok cana yakın biri ve sana da aşırı düşkün görünüyor. Ve böyle konularda paralı olmak isteyen biri için çok parası olmalı. Tabii dük olması onu korkunç bir dezavantaja sokuyor, zavallı adam."

"Onu bir zamanlar sevmiştim," diye itiraf etti Claudia, "ama artık sevmiyorum. Bu haliyle hayatımdan memnunum ve gerçekten çok mutluyum. Evlenmeyi düşünebileceğim zamanlar çoktan geride kaldı. Servetim çok küçük olsa bile bağımsızlığımı korumayı tercih ediyorum."

"Ben de öyle," dedi Eleanor. "Ben de bir zamanlar sevmiştim, oldukça tutkulu bir şekilde. Ama savaşlar sırasında İspanya'da öldürüldü ve hiçbir zaman sevgimde onun yerini alacak birini bulmaya heves etmedim. Yalnız olmayı tercih ederim. Yine de fikrini değiştirecek olursan, okulla ilgili kaygılarının seni engellememesi gerektiğini bil."

O güldü, Claudia da gülümsedi.

"Bunu unutmayacağım," dedi, "eğer bir gün başka birine şiddetle aşık olursam. Teşekkür ederim Eleanor."

Sabahki bulutlar öğlene doğru dağılmıştı. Sonuç olarak birkaç kişi daha Joseph ve Elizabeth'le birlikte Alvesley'den Lindsey Hall'a gitmeye karar verdi; Lily, Portfrey, Portia ve Kit'in üç kuzeni. Lily, McLeith'i de gelmeye ikna etmeye çalıştı ama o sabahtan beri buradaydı.

Joseph, araba yoluna çıktıklarında Lindsey Hall'da çok sayıda insanın dışarıda olduğunu görebiliyordu; bunların arasında kesinlikle tüm çocuklar ve ziyarete gelen kız öğrenciler de vardı.

Bireyleri ayırt edebilecek kadar yaklaşmadan önce bile gözleri hevesle onların sayısını araştırdı.

Diğerleri gibi o da atını ahırda bıraktı ve diğerleri eve doğru ilerlerken Portia, Lily ve Elizabeth'le birlikte çimenlikte yürüdü.

Kız öğrenciler derme çatma bir mayıs direğinin etrafında, içlerinden birinin vokal müziğı eşliğinde, kahkahalar ve karmaşa içinde dans ediyorlardı. Joseph, Lizzie'nin de dans edenlerden biri olduğunu fark edinceye kadar ondan hiçbir iz göremedi. Gerçekten de karışıklığa ve kahkahalara neden olan oydu.

İki eliyle kurdelelerden birine tutunmuş, Bayan Martin arkasında, elleri Lizzie'nin belinde hareket ederken, mayıs direğinin etrafında güçlü, hantal adımlarla dans ediyordu. O da gülüyordu. O da bonesiz, dağınık ve kızarmıştı.

Lizzie herkesten daha yüksek sesle kahkaha atıyordu.

Elizabeth belli bir ironi yapmadan, "Ne kadar büyüleyici," dedi.

"Hakkında bir şeyler duyduğum kör kız bu mu?" Portia özellikle kimseye sormadı. "Diğerleri için dansı mahvediyor. Kendini de rezil ediyor, zavallı kız."

Lily sadece gülüyordu. Müzik eşliğinde ellerini çıırttı.

Sonra kızlardan birkaçı yeni gelenleri fark etti ve hepsi durup bakarken ve sonra reverans yaparken dans sona erdi.

Lizzie, Bayan Martin'in eteğini tuttu.

"Temmuz ayında mayıs direği dansı mı?" Lily ağladı. "Ama neden olmasın? Ne harika bir fikir."

"Bu Agnes'in fikriydi," diye açıkladı Bayan Martin, "oynayacağımız top oyunu yerine. Yaz tatili için bize katılan Lizzie Pickford'u da oyuna dahil etmenin bir yoluydu."

Gözleri Joseph'in gözleriyle kısa bir süre için buluştu.

"Lizzie kurdeleye tutunmayı başardı," diye devam etti, "ve kimseyle çarpışmadan ya da kaybolmadan diğer herkesle birlikte bir daire içinde dans etti."

"Öyleyse ona doğru adımları öğretmek gerek," dedi Portia, "böylece daha zarif görünebilir."

Elizabeth, "Bence son derece iyi gidiyor," dedi. "Ben de öyle," dedi Joseph.

Lizzie başını eğdi, yüzü aydınlandı ve neredeyse onun adını haykırmasını, kollarını ona uzatmasını ve bu tatsız maskaralığa bir son vermesini dileyecekti.

Ama sonra gülümsedi ve yüzünü Bayan Martin'e doğru kaldırdı, yüzünde neşeli bir muziplik ifadesi vardı. Bayan Martin bir kolunu onun omuzlarına koydu.

"Devam edin," dedi Elizabeth. "Sizi rahatsız etmek istememiştik."

Joseph'in görebildiği bazı küçük çocuklar -kız öğrenciler değil- Hallmere'i çimlerin üzerinde yakalayıp sevinç çılgınlıkları atıyorlardı. Leydi Hallmere onları kışkırtıyordu.

Direğe yakın bir ağaca bağlanmış olan köpek oturmuş, kuyruğunu çimlere vurarak sakın sakın onları izliyordu. Düşes uzaktaki bir bebek kümesinden onlara doğru koşuyordu.

"Sanırım hepimizin nefesi tükendi," dedi Bayan Martin. "Daha az yorucu bir şeyin zamanı geldi."

"Top?" diye önerdi büyük kızlardan biri.

Bayan Martin homurdandı ama Joseph'in, Bath'da okulun önünde beliren öğretmen Bayan Thompson olarak tanıdığı bayan, düşesle birlikte gelmişti.

"Oynamak isteyen herkes için bir oyun yöneteceğim" dedi.

Lizzie yüksek sesle, "Horace'ın yeni bir tasması ve tasmaları var," diye duyurdu. "Ben tutunuyorum, o beni gezdiriyor ve ben de bir şeylere çarpıp düşmüyorum."

Elizabeth nazikçe, "Ne kadar zekice, canım," dedi. "Belki bize gösterebilirsin."

Portia, Joseph'e sessizce, "Bu çocuk," dedi, "kendisiyle konuşulduğunda konuşmayı öğrenmeli. Körlük kesinlikle kötü davranışlar için bir mazeret olamaz."

"Ama belki de çocukça bir coşkudur," dedi, Lizzie'nin dönüp Bayan Martin köpeğin bağını çözüp deri tasmanın halkasını eline geçirene kadar bir eliyle yoklamasını izlerken. Yardım etmek için öne atılmamak için tüm iradesini kullandı.

"İstersen seninle yürüyebilirim, Lizzie," dedi kendi yaşlarında bir kız, onun boştaki elini tutarak.

Lizzie onun genel yönüne baktı.

"Siz de gelmek ister misiniz... efendim?" diye sordu.

"Şey, gerçekten!" Portia haykırdı. "Bu ne küstahlık."

"Çok memnun olurum," dedi. "Bayan... Pickford, değil mi?"

"Evet." Kadın neşeyle güldü.

Lily, "Bayan Martin de gitmeli," diye önerdi.

Düşes, "Geri kalanımız burada kalacak ve tembellik edeceğiz," dedi. "Sonra da çay içmek için eve gideceğiz. Hepinizi gördüğüme çok sevindim."

Köpek tırısa kalktı ve Lizzie ile diğer kız onun ardından yola koyulurken yine kahkahalarla bağırdılar. Ama o kendisine verilen görevi anlamış gibiydi ve garaj yoluna doğru ilerlerken yavaşladı ve sonra ana kapıların önünde duran büyük taş çeşmenin etrafında geniş bir döngü yaparak onu geçti. Ayrıca ağaçlardan da uzak durarak onları evin diğer tarafına doğru yönlendirdi.

Joseph ellerini arkasında kavuğturarak, "Umarım Bayan Martin," dedi, "o köpeğe fazla bağlanmamışsınızdır. Lizzie'nin yaz sonunda ondan ayrılmak isteyeceğini sanmıyorum. Oldukça sağlıklı görünüyor. Kilosu iki katına mı çıktı, yoksa bu sadece benim hayal gücüm mü?"

"Hayal gücün, çok şükür," dedi. "Ama kaburgaları artık görünmüyor ve kürkü parlaklık kazanmış."

"Ve Lizzie," dedi. "Bir köpek tarafından çekilen başka bir kızla el ele yürüyen o olabilir mi? Ve daha önce bir mayıs direğinin etrafında dans eden?"

"Bu sabah da örgü örüyordu," dedi, "ama sanırım çalıştığından daha fazlailmek attı."

"Sana nasıl teşekkür edebilirim ki?" diye sordu ona bakarak.

"Ya da ben sen?" Kadın ona gülümsedi. "Bana meydan okudunuz. Bazen insan rutine kapılıp körleşiyor-ah, kelime oyunu yapmak istemedim."

Büyükçe bir göle doğru gittiklerini görebiliyordu. Adımlarını uzattı, ama Bayan Martin onun kolunu yakaladı.

"Bakalım ne olacak," dedi. "Bence Horace'ın doğrudan suya girmesi pek olası değil ve eğer girerse de Molly kesinlikle girmeyecek."

Ancak köpek kıyıya çok yakın bir yerde durdu ve kızlar da durdu. Molly adındaki çocuk Lizzie'yi ileriye doğru götürdü ve ikisi de dizlerinin üzerine çöküp ellerini suya değıdirdiler, Lizzie önce çekingen bir tavırla.

Yusuf yanlarına yaklaştı ve kızının yanına çömeldi.

"Kıyıda birkaç taş var," dedi bir tanesini eline alarak. "Onları suya atarsan, ne kadar uzakta olurlarsa o kadar iyi, seslerini duyabilirsin. Dinleyin!"

Molly ona korkuyla bakarken ve Lizzie bağıını çevirip onun tanıdık kokusunu içine çektiğini bildiğı bir Gekilde içine çekerken gösterdi. Ama taşın suya düştüğünü duyunca gülümsedi ve onun eline uzandı.

"Bir taş bulmama yardım et," dedi.

Elini sıktı, o da sıktı ama yüzündeki muzip gülümsemeden bu gizlilik oyunundan zevk aldığını anladı.

Sonraki birkaç dakika boyunca onun bulmasına yardım ettiği taşları fırlattı. Diğer kız da korkusunu yenip birkaç tane fırlattı. Bir taş özellikle gürültülü bir şekilde göle düştüğünde ikisi de gülüyordu. Ama sonunda Lizzie'nin canına tak etti.

"Diğerlerinin yanına dönelim mi Molly?" diye sordu. "Belki de top oyununa katılmak istersin. Benim için fark etmez. Ben oturup dinleyeceğim."

"Hayır, ben de seninle izlerim," dedi Molly. "Ben asla top yakalayamam."

"Bayan Martin," dedi Lizzie, "siz ve P ve bu beyefendi biz giderken burada kalır mısınız? Bunu kendi başımıza yapabileceğimizi size göstermek istiyorum. Sizce yapabilir miyiz, efendim?"

"Eğer yapabilirsen çok etkileneceğim," dedi. "Öyleyse gidin. Bayan Martin ve ben izleyeceğiz."

Ve gittiler, köpek önde.

"Kanatları bu kadar çabuk mu çıkıyor?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Sanırım öyle," dedi Bayan Martin. "Umarım çok geçmeden aşırı cesaretlenmez. Yine de bunu beklemiyorum. Molly'ye, Agnes'e ya da diğer kızlardan birine ihtiyacı olduğunu biliyor - ve tabii Horace'a da. Bu yaz onun için çok iyi bir deneyim olacak."

"Biraz oturalım, olur mu?" diye önerdi ve gölün kıyısında yan yana oturdular. Kadın yukarı çekti

dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını dizlerine doladı.

Bir taş daha aldı ve suyun üzerinde sektirdi.

"Ah," dedi, "küçük bir kızken bunu yapabiliyordum. Bir taşı altı kez zıplattığım o unutulmaz olayı hâlâ hatırlıyorum. Ama ne yazık ki şahidim yoktu ve kimse bana inanmadı."

Kıkırdadı. "Öğrencileriniz sizin gibi bir müdireye sahip oldukları için çok şanslılar," dedi.

"Ah, ama bunun bir tatil olduğunu unutmamalısın," dedi ona. "Dönem boyunca oldukça farklıyım. Ben sert bir görev öğretmeniyim, Lord Attingsborough. Öyle olmak zorundayım."

Bath'dan onunla birlikte ayrılmadan hemen önce kaldırıma adımını atar atmaz tüm son sınıf kızlarının nasıl sessizliğe gömüldüğünü hatırladı.

"Disiplin mizah ya da duygu olmadan da sağlanabilir," dedi, "ya da her ikisiyle birlikte. Siz bunu başarıyorsunuz. Bundan oldukça eminim."

Dizlerine sarıldı ve cevap vermedi.

"Hiç farklı bir hayat diledin mi?" diye sordu ona.

"Bir tane alabilirdim," dedi. "Daha bu sabah bir evlilik teklifi aldım."

McLeith! Bu sabah onu ziyaret etmek için buraya gelmişti.

"McLeith?" dedi. "Ve olabilir miydi? O zaman hayır mı dediniz?" "Dedim," dedi kadın.

Son derece memnundu.

"Onu affedemiyor musun?" diye sordu.

"Affetmek kolay bir şey değildir," dedi. "Bazı şeyler affedilebilir ama asla tam olarak unutulmaz. Onu affettim ama aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Onun arkadaşı olabilirim belki ama asla bundan fazlası olamam. Benzer bir şeyi tekrar yapmayacağına asla güvenemem."

"Ama onu hâlâ sevmiyorsun, değil mi?"

diye sordu. "Hayır."

"Aşk sonsuza dek sürmez o zaman?"

"Bu sabah bana da aynı şeyi sordu," dedi. "Hayır, öyle değil - ihanete uğramış bir aşk değil. İnsan bir serabı, gerçekte hiç var olmamış birini sevdiğini fark eder. Aşk hemen ya da kısa sürede ölmez, o zaman bile. Ama ölür ve yeniden canlandırılmaz."

"Barbara'yı sevmekten vazgeçeceğimi hiç düşünmemiştim," dedi ona. "Ama bıraktım. Onu her gördüğümde sevgiyle bakıyorum ama ikimiz de özgür olsak bile onu tekrar sevebileceğimden şüpheliyim."

Kadın doğrudan ona bakıyordu ve adam başını çevirip arkasına baktı.

"Aşkın eninde sonunda öleceğini bilmek bir teselli," dedi. İlk başta çok güçlü bir teselli değil, doğru, ama yine de biraz teselli."

"Öyle mi?" diye sordu usulca.

Kadının onlardan bahsedip bahsetmediğini bilmiyordu. Ama aralarındaki hava aniden dolmuş gibiydi.

"Hayır," dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Aslında hiç de değil. Bazen ne kadar saçma konuşuyoruz. Gelecekteki kayıtsızlık şimdiki acı için bir teselli değil."

Ve adam ona doğru eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdiğinde, kadın geri çekilmedi. Dudakları onunkilere karşı titredi ve sonra tekrar onlara doğru bastırdı ve adamın dili dudaklarının arasından geçip ağzının sıcak boşluğuna girdiğinde ayrıldı.

"Claudia," dedi birkaç dakika sonra, gözlerini kapatıp alnını onunkine değdirerek.

"Hayır!" dedi, geri çekildi ve ayağa kalktı. Gölün üzerinde durup dışarı baktı.

"Çok üzgünüm," dedi. O da üzgündü; ona yaptıklarından ve nişanlı olduğu Portia'ya gösterdiği saygısızlıktan dolayı. Kontrol eksikliği için üzgündü.

"Acaba bu, hayatımın her on sekiz yılında bir tekrarlanmaya mahkûm bir model mi?" dedi. "Bir dük ve müstakbel dük, pozisyona uygunluğu için bir gelin seçiyor ve beni geride yas tutmaya bırakıyor."

Oh, hepsini at! Yavaş bir nefes aldı.

"Peki ben ne söyledim?" diye sordu ona. "Az önce neyi itiraf ettim? Yine de önemli değil, değil mi? Tahmin etmiş olmalısınız. Ne kadar zavallı görüldüğümü."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, o da ayağa kalktı ve onun kısa bir mesafe arkasında durdu. "Seni öptüğümü mü sanıyorsun?"

Sana acıdığım için mi? Seni öptüm çünkü ben-"

"Hayır!" Etrafında döndü, bir elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Sakın söyleme. Ciddi olsan bile lütfen söyleme. Her iki durumda da, bunun yüksek sesle söylendiğini duymaya dayanamam."

"Claudia..." dedi usulca.

"Bayan Martin'den size, Lord Attingsborough," dedi çenesini kaldırarak ve darmadağınık görünümüne rağmen yine okul müdiresi gibi görünüyordu. "Burada olanları, Vauxhall'da ve Kingston balosunda olanları unutacağız. Unutacağız."

"Öyle mi?" dedi. "Sizi bu şekilde üzdüğüm için çok üzgünüm. Affedilemez bir davranıştı."

"Seni suçlamıyorum," dedi. "Daha iyisini bilecek kadar yaşıyım. Seni ilk gördüğümde öyle biri olmanı beklemiş olsam da, tecrübeli bir çapkının cazibesine kapıldığımı kendimi asla ikna edemeyeceğim. Onun yerine hoşlandığım ve hayran olduğum bir beyefendisiniz. Sanırım bütün sorun da buydu. Ve ben gevezelik ediyorum. Geri dönelim yoksa herkes -özellikle de Bayan Hunt- neyin peşinde olduğumu merak edecek."

Yine de, uzak çimenliğe doğru ilerlerken, dokunmadan ve konuşmadan, kızlardan birkaç dakikadan fazla geride olamayacaklarını düşündü.

Her ikisinin de hayatına sonsuz zarar veren dakikalar. Artık onu sevmiyormuş gibi bile davranamazdı. Kadın da artık onu sevmiyormuş gibi davranamazdı.

Ve artık birlikte yalnız kalmak için kendilerine güvenemeyeceklerdi.

Kaybını midesine inen sert bir yumruk gibi hissetti.

16

Lindsey Hall'dan döndükten sonra Joseph ve Portia evin doğusundaki resmi çiçek bahçesinde birlikte oturdular. Kendini ölümcül bir depresyonda hissediyordu. Bir kere Lizzie'yle çok az zaman geçirmişti ve Lizzie'yi eğlendirmiş gibi görünse de bu aldatmaca ona hiç hoş gelmemişti. Başka bir şey daha vardı: Claudia Martin'le artık birbirlerinden uzak durmaları gerekiyordu. Artık onun dostluğundan bile zevk alamazdı.

Üçüncü bir şey daha vardı: Portia'nın dünyaya sunduğu güzel, ağırbaşlı, kusursuz görünümün altında ne bir sıcaklık, ne bir merhamet, ne bir cömertlik, ne de bir tutku kıvılcımı bulabilmişti. Ve denemişti.

Alvesley'e dönerken ona, "Ata binmekten hoşlanmana sevindim," demişti. "Bu benim en sevdiğim aktivitelerden biri. Birlikte yapabileceğimiz bir şey olacak."

"Ah," diye cevap vermişti, "evlendiğimizde bütün gün benimle takılmanı beklemeyeceğim, tıpkı benim de seninle takılmayacağım gibi. İkimizin de bizi meşgul edecek görevlerimiz ve zevklerimiz olacak."

"Peki bu zevkler birbirinizin arkadaşlığında bulunamaz mı?" diye sormuştu ona.

"Gerektiğinde," demişti. "Elbette çok eğleneceğiz, özellikle de siz Anburey Dükü olduğunuzda."

Israr etmişti. "Ama özel zevkler? Birlikte yürümek, birlikte yemek yemek, hatta sadece oturup kitap okumak ya da sohbet etmek? Onlar için de zamanımız olmayacak mı? Onlar için zaman ayırmayacak mıyız?" Sevişme fikrini, evlendikten sonra tercih edebilecekleri bir başka özel zevk olarak eklememişti.

"Çok meşgul bir adam olacağınızı tahmin ediyorum," demişti. Attingsborough Markizi ve daha sonra Anburey Düşesi olmanın getirdiği tüm görevlerle meşgul olacağımdan eminim. Kendinizi beni eğlendirmek zorunda hissetmenizi beklemiyorum."

Bu konuşmanın devamını getirmemişti.

Şimdi burada, bahçede, onun rahatlamasını ve etraflarını çevreleyen güzelliğin tadını onunla birlikte çıkarmasını sağlamaya çalışmıştı.

"Dinle!" demişti birkaç dakika önce, bir elini havaya kaldırarak. "Durmadan meşgul olduğumuz için hayatta ne kadar çok şey kaçırdığımızı hiç düşündün mü? Dinle, Portia."

Çiçek bahçesinin dibinde, üzerinden rustik ahşap bir köprü geçen bir dere ve ötesinde ormanlık tepeler vardı. Buradaki ağaçlardaki kuşlar da Richmond Parkı'ndakiler gibi yaz korosuyla meşguldü. Derenin şırıltısını da duyabiliyordu. Ve yaz havasının sıcaklığını hissedebiliyordu. Çiçeklerin ve suyun kokusunu alabiliyordu.

Birkaç dakika boyunca kibar bir sessizlik sürdürdü. "Yine

de meşgul olmak," demişti sonra, "biz insanlığımıza layık olduğumuzu kanıtlamalıyız. Tembellik

kaçınılan, hatta hor görülen bir şeydir. Bizi hayvani dünyanın seviyesine indirir."

"Lizzie Pickford'un mayıs direğinin yanında oturan ve onu gitmek istediği yere güvenle götürmek için bekleyen köpeği gibi mi?" diye sormuştu gülümseyerek.

O hayvandan bahsetmek bir hataydı. "O çocuk," demişti,

"bir daha Arkadaşlarıyla birlikteyken bu kadar ileri gittiği için ödüllendirildi. daha iyileriyle. Körlük mazeret olamaz. Onunla birlikte göle yürümeniz çok iyiydi ve Bewcastle Düşesi nezaketinizi ve iyi huyunuzu övdü, ancak biraz ayrımcılık yapmadığınızı merak etmiş olmalı."

"Ayrımcılık mı?"

"Kendi oğlu Lindsey Markisi dışarıda onunla birlikteydi," diye belirtmişti ona, "Hallmere Markisi'nin, Rosthorn Kontu'nun ve Lord Aidan Bedwyn'in çocukları da öyle. Belki de dikkatinizi onlardan birine vermeniz daha uygun olurdu."

"Hiçbiri benden kendileriyle yürümemi istemedi," demişti. "Ve hiçbiri kör değildi."

Ve hiçbiri kendi çocuğu değildi.

"Bewcastle Düşesi çok sevimli bir hanımefendi," demişti. "Yine de Dük'ün onunla evlenmeye tenezzül ettiği için pişman olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bir zamanlar bir köy okulunda öğretmendi. Babası da bir zamanlar öğretmendi. Kız kardeşi Bath'da Bayan Martin'in okulunda öğretmenlik yapıyor. Ve şimdi Lindsey Hall'da kalan tüm o hayırsever kızları var ve onlardan sanki ona en az onlar kadar zevk veriyorlarmış gibi bahsediyor.

Dük'ün kendi ailesinin çocukları. Orada olmamaları gerekirdi. Kendi iyilikleri için bunu yapmamalılar."

"Kendi iyilikleri için mi?"

"Hayattaki uygun konumlarını öğrenmeleri gerekiyor," demişti. "Kendileri ve üstleri arasındaki farkları öğrenmeliler. Lindsey Hall gibi yerlere ait olmadıklarını öğrenmeliler. Burada tatil yapmalarına izin vermek onlar için gerçekten çok acımasızca."

"O halde okulda kalmalılar," demişti, "tamirat ve yama işleriyle meşgul olmalı, ekmek ve su ile beslenmeliler?"

"Demek istediğim hiç de bu değil," demişti ona. "Bu kızların diğer paralı öğrencilerle birlikte bir okulda bile olmaması gerektiği konusunda benimle hemfikir olmalısınız. Diğerleri sadece tüccarların, avukatların ve doktorların kızları, ama yine de orta sınıftalar, daha aşağı değiller ve kesin bir ayırım var."

"Kendi kızınızın oraya gittiğini görmek istemezsiniz o zaman?" diye sormuştu.

Başını çevirip ona baktı ve güldü. Gerçekten eğlenmiş görünüyordu.

"Kendi kızlarımız," demişti, "sizin de beklediğiniz gibi evde eğitim görecekler."

"Bayan Martin'in okulunda ya da ona benzer bir okulda eğitim almış bir mürebbiye tarafından mı?"

"Elbette," demişti. "Bir hizmetçi tarafından."

Ve Şimdi, sadece birkaç dakika sonra, başka bir sessizlikte, Yusuf moralinin h  l   giymekte olduğu binici çizmelerinin tabanlarına kadar düştüğünü hissetti.  n nde hiçbir umut, hiçbir  Őık yoktu. Kendini ona teklif etmeye adamadan önce makul bir flört dönemi geçirmekte ısrar etmeliydi. Yapması gereken...

Ama böyle düŐünmenin bir anlamı yoktu. Gerçek Şu ki, Portia Hunt ile niŐanlıydı. Sanki nik hları çoktan kıyılmış gibi ona sıkı sıkıya bağlıydı.

Arkalarındaki terasta birbirleriyle neşeli sohbetler yapan kadın sesleri geliyordu ve çok geçmeden Lauren, Gwen, Lily ve Anne Butler bahçeye  ıktılar.

Lauren onları görünce "Ah, huzurunuz kaçıyor," diye seslendi. "Tepenin zirvesine tırmanıp manzarayı seyredeceğiz. Hiç oraya çıktınız mı?"

Joseph gülümseyerek, "Burada sadece dinleniyorduk," dedi.

"Yukarıda oturup planlar yapacağız," dedi Lily. "Planlar mı?" Portia sordu.

"Yıldönümü kutlamalarından bir gün önce piknik yapmak için," diye açıkladı Lily. "Elizabeth ve ben herkese Lindsey Malik nesi'ne vardığımızda karŐılaŐtıĐımız o hoş manzarayı anlatıyorduk, her yerde çocuklar vardı ve hepsi de çok eğleniyordu."

"Lauren, "Kayınvalidem ve ben, burada da çok sayıda  ocuk olduğunu ve buna rağmen tüm resmi kutlamaların onları neredeyse dıŐladıĐını fark ettik. Ve biz de

Balodan bir gün önce çocuklar için bir piknik düzenlemeye karar verdik."

"Ne kadar hoş," diye mırıldandı Portia.

"Ama  imdi bunu planlamak zorundayız," dedi Bayan Butler. "Ve bir zamanlar  ğretmen olduğum için benden bir uzman olmam bekleniyor."

"Lauren ve Leydi Redfield Lindsey Hall'daki tüm çocukları da davet edecekler," dedi Gwen. "Ve mahalledeki diğ r çocuklardan bazılarını da. Bir ordu olacak."

"Bayan Martin'in kızları da mı?" Joseph sordu. Lizzie'yi tekrar görmeyi nasıl ayarlayabileceğini merak ediyordu.

"Ama tabii ki hayır," dedi Portia, sesi çok olmuş gibi çıkıyordu.

"Ama tabii ki," dedi Lily aynı anda. " ok keyifliydim, değil mi Joseph, mayıs direğinin etrafında dans ediyorlardı? Ve o küçük k r kız da  ektiğı acıdan hiç yılmamı tı."

"Lizzie?"

"Evet, Lizzie Pickford," dedi. "Lauren hepsini davet edecek."

"Alvesley bir daha asla eskisi gibi olmayabilir," dedi Lauren gülerek. "Bizden bahsetmiyorum bile."

Joseph ona gülümseyerek, Lauren'in de Portia kadar katı ve mizahtan yoksun olduğı zamanları hatırlayabildi. A k ve Kit'le evliliğı onu  imdi olduğı gibi sıcakkanlı bir kadına d n  t rm   t . Her şeye rağmen onun için bir umut ışığı var mıydı? O olmalı

Portia ile sebat etmeli. Onun kalbine giden bir yol bulmalı. O Zorundayım. Alternatif düşünölemeyecek kadar korkunçtu.

"Bizimle yukarı gelmek ister misin?" Gwen Portia'ya bakarak önerdi.

"Güneş çok sıcak," dedi Portia. "Biz eve dönelim."

Bayanlar köprüyü geçip kendilerini oldukça dik bir yokuştan yukarı çıkaracak patikaya doğru ilerlediler. Muir ölmeden önce, evliliği sırasında geçirdiği bir binicilik kazasının kalıcı etkisi olan oldukça ağır topallamasına rağmen Gwen bile yılmamıştı.

Ayağa kalktıklarında Portia, "Umarım pikniği çok dikkatli planlamışlardır," dedi ve ona kolunu uzattı, "Leydi Ravensberg ve Leydi Redfield'in bunu düşünmesi çok nazik bir davranış. Çocukların başıboş bırakılmasından daha kötü bir şey olamaz."

"Onlardan sorumlu yetişkinler için daha kötü bir şey yoktur belki de," dedi kıkırdayarak. "Çocukların kendileri için bundan daha mutluluk verici bir şey olamaz."

Lizzie gelecek miydi? Merak etti.

Claudia Martin gelecek mi?

Claudia dört gün boyunca Attingsborough Markisi'ni görmedi. Kendisi için gerçekten çok mutluydu. Onu unutmalıydı -bu kadar basit ve yalındı- ve bunu yapmanın en iyi yolu da onu bir daha asla görmemektir.

Ama Lizzie kederliydi.

Dışarıdan bakıldığında gelişiyor gibi görünüyordu. Eskisine göre daha az solgun ve zayıf görünüyordu. Onu gezdirmek ve ona kitap okumak isteyen arkadaşları vardı. Dinleyecek müziği vardı, çünkü kızlardan bazıları saz çalmayı, bazıları da şarkı söylemeyi seviyordu. Claudia ona tarihten hikâyeler anlatmayı ve daha sonra sorular sormayı denedi. Şaşırtıcı olmayan bir keşif, Lizzie'nin keskin bir hafızası olduğuydu. Kesinlikle eğitimsiz değildi. Biri Claudia'ya, diğeri Eleanor'a olmak üzere iki öykü daha yazdırdı ve bunları kendisine okutmaktan hiç bıkmadı. Örgü örmeyi seviyordu, ancak düşen bir ilmeği görememesi ya da bir başkası işaret ettiğinde onu alamaması henüz çözülmemiş bir sorundu.

Köpeği ona sürekli eşlik ediyor ve giderek daha fazla rehberlik ediyordu. Gerçekten de her geçen gün daha cesur davranıyor, sadece köpeklerle kısa yürüyüşlere çıkıyor, Claudia, Molly ya da Agnes ihtiyaç halinde arkadan geliyor, bazen de Horace'ı istediği yöne götürmek için önden gidiyordu.

Hatta düşes ve diğer misafirlerinin gözdesiydi, sık sık onunla konuşmaya özen gösterirler ve bazen diğer kızlar onun katılamayacağı bir oyunla meşgulken onu da etkinliklerine dahil ederlerdi. Lord Aidan Bedwyn bir gün büyük çocukları kendi bineklerine binerken ve küçük kızı da annesiyle ata binerken onu da yanında götürmüştü.

Ama her şeye rağmen Lizzie yas tutuyordu.

Claudia onu bir öğleden sonra, diğer kızlar Eleanor'la birlikte uzun bir doğa yürüyüşüne çıktığında, odasındaki yatağına kıvrılmış halde buldu. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Lizzie?" Claudia yatağın yanına oturdu. "Geride kaldığın için üzgün müsün? Birlikte bir şeyler yapalım mı?"

"Neden geri gelmiyor?" Lizzie feryat etti. "Benim yaptığım bir şey yüzünden mi? Ona baba yerine efendim dediğim için mi? Sadece Horace ve Molly'yle eve dönüş yolunu bulabildiğimi ona gösterebilmek için ondan seninle gölde beklemesini istediğim için mi?"

Claudia bir eliyle Lizzie'nin sıcak, dağınık saçlarını düzeltti.

"Senin yaptığın bir şey değil," dedi. "Baban Alvesley'de meşgul. Senin onu özlediğin kadar onun da seni özlediğini biliyorum."

"Beni sizin okula gönderecek," dedi Lizzie. "Öyle olduğunu biliyorum. Bayan Hunt'la evlenecek, ben hâlâ evdeyken bana öyle söyledi. Benim beceriksiz bir dansçı olduğumu söyleyen kadın o mu? Babam beni okula gönderecek."

"Ve sen gitmek istemiyor musun?" Claudia sordu. "Molly, Agnes ve diğer kızlar ve Bayan Thompson ve ben orada olsak bile mi?"

"Babamla evde olmak istiyorum," dedi Lizzie ona. "Ve senin ve Horace'ın daha önce geldiğiniz gibi, sadece daha sık gelmenizi istiyorum. Her gün. Ve babamın her gece kalmasını istiyorum. İstiyorum... Evde olmak istiyorum."

Claudia bir eliyle saçlarını düzeltmeye devam etti. Her çocuğun hakkı olması gerekeni isteyen bir çocuk için yüreği sızlasa da hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra Lizzie uyudu.

Ama hemen ertesi gün Claudia onu daha neşeli haberlerle bulabildi. Yeni duymuştu.

Leydi Ravensberg'le birlikte Alvesley'den gelen Susanna ve Anne'den. Claudia, Lizzie'nin kızlardan ilk duyan kişi olmasına karar vermişti. Soğuk ve rüzgârlı bir gün olmasına ve yağmur tehdidine rağmen Molly'yle birlikte çeşmenin yanında duruyordu. Ellerini suyun içinde gezdiriyor, bazen de kollarını uzatarak spreyi hissediyorlardı. Kıkırdıyorlardı.

Claudia yanlarına gelerek, "Kızlar yarın hepiniz Alvesley Park'a gideceksiniz," dedi. "Bütün çocuklarla birlikte pikniğ'e davet edildiniz."

"Pikniğ'e," dedi Molly, gözleri fincan tabağı kadar açılmış, çeşme ve su unutulmuştu. "Hepimiz mi, bayan?"

"Hepiniz," dedi Claudia gülümseyerek. "Bu harika bir ikram olmaz mı?"

"Diğ'erleri biliyor mu?" Molly sordu, sesi çığlıktan biraz daha alçaktı.

Claudia, "İlk söylenecek kişi sensin," dedi.

Molly, "Onlara söyleyeceğim," diye bağırdı ve Lizzie'yi geride bırakarak diğ'er kızları bulmaya gitti.

Lizzie'nin yüzü yukarı dönüktü ve içi aydınlanmış gibiydi.

"Ben de mi gideceğim?" diye sordu. "Alvesley'e mi? Babamın olduğı yere mi?"

Claudia ona, "Gerçekten de öylesin," dedi.

"Ah," dedi Lizzie usulca. Eğilip yanında sessizce oturan Horace'ı yokladı ve tasmaını eline aldı. "Beni gördüğüne sevinecek mi?"

Claudia, "Saatleri saydığını tahmin ediyorum," dedi.

"Beni odama götür Horace," dedi Lizzie. "Oh, Bayan Martin, kaç saat oldu?"

Horace elbette o kadar iyi bir rehber değildi, ama zamanla öğrenebilirdi. Lizzie'nin hiçbir engelle karşılaşmamasına her zaman dikkat ediyordu, ama Lizzie'nin ona olan büyük inancına rağmen özel bir yön duygusu yoktu. Claudia içeriye ve üst kata doğru ilerledi, Horace da Lizzie'yi arkasına takarak onun ardından koştı. Ama bağımsız olmaya başladığını düşünmek kızı her zaman memnun etmişti.

O gece bir türlü uyuyamadı. Claudia yatağının yanına oturup hikayelerinden birini yüksek sesle okumak ve Horace ona doğru kıvrılırken elini okşamak zorunda kaldı.

Claudia onun da uyuyabileceğinden şüpheliydi. Kızlarla birlikte Alvesley'e gitmesi gerektiğine isteksizce karar vermişti - Eleanor'un sorumluluğu tamamen kendi omuzlarına almasını beklemek çok fazlaydı. Ama gerçekten ama gerçekten gitmek istemiyordu. Önümüzdeki okul yılı için planlar yapmaya ve hâlâ her gün Lindsey Hall'a giden Charlie'yle yeniden tanışmaya odaklanmıştı.

Ama şimdi Attingsborough Markisi'ni bir kez daha görmek zorunda kalacaktı. Onun çocukların pikniğinden uzak duracağını ummak anlamsızdı. Onun da en az Lizzie kadar Lizzie'ye özlem duyduğunu biliyordu.

Kalp kırıklığının ikinci seferde daha kötü olduğunu sadece hayal mi ediyordu? Muhtemelen, diye itiraf etti. On yedi yaşındayken ölmek istemişti. Bu kez yaşamak istiyordu; hayatını, farkında olmadan ziyaretçilerin arasına girdiği o öğleden sonraya kadar olduğu gibi geri istiyordu.

Attingsborough Markisi'ni okulun salonunda buldum.

Ve o hayatı geri alacaktı. Yaşayacak, gelişecek ve tekrar mutlu olacaktı. Olacaktı. Sadece biraz zaman alacaktı, hepsi bu.

Ama onu tekrar görmek zorunda kalmanın bir faydası olmayacaktı.

Joseph'in Lizzie'yi tekrar görme arzusu içini kemiren fiziksel bir sızı gibiydi. Her gün Lindsey Hall'a gitmenin eşiğine geliyordu. Kısmen oraya gitse bile onu görmek için bir bahane bulamayacağı için, kısmen de uzak durmayı hem Claudia Martin'e hem de Portia'ya borçlu olduğu için kendini tutmuştu.

Ama piknik günü öğleden sonra Lindsey Hall'dan gelen arabalar hep birlikte bir süvari konvoyu oluşturduğunda ve Alvesley'deki konukların yarısı ve neredeyse tüm çocuklar arabalardan inmeye başlayan yeni gelenleri karşılamak için terasa çıktıklarında aklından geçenler kısmen Bayan Martin'e aitti. Kısa süre içinde yetişkinler ve çocuklar arasında gürültülü, çığlık çığlığa bir arbede yaşanmış, çocuklar yoldaşlarını ve potansiyel yeni arkadaşlarını bulmak için yetişkinlerin bacakları arasında oradan oraya koşuşturmuş ve birbirlerine, aralarında beş mil mesafe olsa kullanabilecekleri bir ses tonuyla hitap etmişlerdir.

Joseph de dışarıdaydı ve Claudia Martin'i araçlardan birinden inerken gördü. Üzerinde daha önce Londra'da gördüğü pamuklu bir elbise ve her zamanki hasır şapkası vardı. Ayrıca yüzünde ciddi, neredeyse acımasız bir ifade vardı.

bulunduğu yerden başka bir yerde olamazdı. Başka birinin inmesine yardım etmek için arabaya geri döndü.

Lizzie! En güzel beyaz elbisesini giymiş, saçlarını beyaz bir fiyonkla arkadan bağlamış.

Aceleyle ilerledi.

"İzin verin," dedi ve arabanın içine doğru uzanıp kızını ince belinden tutarak aşağıya kaldırdı.

Derin bir nefes aldı.

"Baba," diye

mırıldandı. "Tatlım-"

Köpek dışarı fırladı ve havlayarak etraflarında koşmaya başladı; Molly de onun arkasından merdivenlerden indi.

"Teşekkür ederim efendim," dedi Lizzie daha yüksek sesle, muzipçe gülümseyen yüzünü onunkine doğru kaldırarak. "Geçen hafta bizimle birlikte göle yürüyen beyefendi siz misiniz?"

Ellerini arkasında kavuşturarak, "Gerçekten de öyleyim," dedi. "Ve siz de... Bayan Pickford'sunuz, sanırım?"

"Hatırladın." Kıkırdadı - mutlu, kız gibi bir ses.

Sonra diğer kızlar arabadan dışarı döküldüler ve daha yaşlı olanlardan biri Lizzie'yi bir elinden tutarken Molly de diğer elinden tuttu. Onu, Bayan Thompson'la birlikte kalanların bulunduğu başka bir arabaya götürdüler.

Joseph Bayan Martin'e baktı. Bu sert kadını iki ayrı olayda öpmüş olması ve onu sevmesi biraz inanılmaz görünüyordu. Kadın yine yasakçı, tam anlamıyla evde kalmış bir öğretmen gibi görünüyordu.

Sonra gözleri onunkilerle buluştu ve artık inanılmaz değildi. Bu gözlerin ardında, onu anında kadının giydiği yüzeysel zırhın ötesine, içindeki sıcak ve tutkulu kadına çeken derinlikler vardı.

"Merhaba Claudia," dedi usulca, daha uygun bir selamlama cümlesi kuramadan.

"İyi günler Lord Attingsborough," dedi hızlıca. Sonra onun omzunun ötesine baktı ve gülümsedi. "İyi günler, Charlie."

Birisi Joseph'in Hessian çizmesinin püskülünü çekiştiriyordu. Aşağı bakınca Wilma ve Sutton'ın en küçük çocuğunun iki kolunu birden havaya kaldırdığını gördü.

"Joe Amca," diye emretti. "Kalk."

Joe Amca onu kucağına almak ve omuzlarına oturtmak için eğildi.

Lindsey Hall'dan gelen boş arabalar, komşu evlerden çocukları ve yetişkinleri getiren diğer arabalarla yer değiştirmek üzere hareket ediyordu. On dakika kadar sonra, Gwen'in benzetmesiyle gerçek bir çocuk ordusu, evin sağındaki gölün yanındaki geniş çimenlik alanda piknik alanına doğru düzensiz bir şekilde ilerliyordu; büyükler önde koşuyor, küçükler omuzlara biniyor, bebekler kucakta zıplıyor ya da uyuyordu.

Öğleden sonra bitmeden gürültüden hepsi sağır olabilir, diye düşündü Yusuf neşeyle.

Lizzie, Molly ve büyük kızın zıpladığını fark etti.

Öğleden sonra ilerledikçe Claudia, Redfield Kontu ve Kontesi ile Lord ve Leydi Ravensberg'in yıldönümü kutlamalarından bir gün önce böylesine büyük bir piknik organize etmelerinin çok cesurca olduğunu düşündü. Elbette çocuklar kadar ebeveynler de gelmişti. Muhtemelen en az yarın akşam balo salonunda olacaklar kadar çok insan evin batısındaki çimenlikte dolaşıyordu.

Eğer ikisi de Lizzie'ye dikkatle bakmıyor olsalardı, kalabalık arasında Attingsborough Markisi'nden kaçmak çok kolay olurdu.

Aşırı tetikte olmak gereksizdi. Horace'ın gölgesinde kalan ama onun rehberliğine ihtiyaç duymayan Lizzie hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Leydi Redfield, Anburey Düşesi, Bayan Thompson ve bir grup ağacın gölgesine yerleştirilmiş sandalyelerde oturan diğer yaşlı hanımlardan birkaçı onu seve seve kanatlarının altına alırlardı ve gerçekten de birkaç dakikalığına yanlarına çekip oturttular. Ama o herkes tarafından unutulmamıştı. Çok geçmeden Molly ve diğer birkaç kız onu, eski okul arkadaşlarından bazılarıyla tekrar karşılaşmaktan büyük mutluluk duyan David Jewell ile tanıştırmak için yanlarından uzaklaştırdılar.

Galler'deki hayatı hakkında her şeyi anlattı. Onu da yanlarına alıp bir süre göl kenarında oturdular.

Beyefendilerden birkaçı çaydan sonra ilgilenen çocuklar için bir kriket oyunu düzenledi ve David'in yanı sıra Claudia'nın kızlarından bazıları da katıldı. Molly oynamadı, Lizzie de oynayamadı ama bir süre öylece durdular, Molly izledi ve Lizzie'ye neler olduğunu anlattı. Sonra Leydi Hallmere'in -oyuna katılan tek kadın- vuruş için oyuna girdiği olağanüstü bir an yaşandı. Kalelerin önüne yerleşerek büyük bir gösteri yaptı ve Lord Aidan Bedwyn'in kendisine attığı iki topu, takımı tezahürat yaparken ve onunkiler alay ederken engelledi. Ama Lord ona tekrar top atamadan önce doğruldu ve düşünceli bir şekilde iki kıza baktı.

"Bekle," dedi. "Yardıma ihtiyacım var. Lizzie, gel ve benimle birlikte vuruş yap ve bana daha iyi bir servet getir."

Lizzie'ye doğru yürüdü, elinden tuttu ve Claudia Horace'ı yakasından tutup geri çekerken, onu kalelerin önüne götürdü. Leydi Hallmere kıza bir şeyler açıklamak için eğildi.

"Evet!" Agnes Ryde sırasını beklerken bağırdı. "Lizzie vuruş yapacak. Hadi, Lizzie!"

Bir an için aksanında şüpheli bir Cockney tadı vardı.

Claudia, Leydi Hallmere'in Lizzie'nin arkasına sokulup dört elini de sopanın sapına yerleştirmesini ve Lord Aidan'a bakmasını kaşlarını çatarak izledi.

"Pekâlâ Aidan," diye seslendi, "bize en iyi atışını yap. Altı vuruş yapacağız, değil mi Lizzie?"

Lizzie'nin yüzü heyecandan parlıyordu.

Claudia başını kısa bir sürelğine çevirdiğinde Attingsborough Markisi'nin bitmek bilmeyen bir sıra küçük çocuğu teker teker havaya fırlatıp yakaladığını ve dikkatle izlediğini gördü.

Lord Aidan sahanın yarısına kadar ilerledikten sonra topu hafifçe sopaya doğru savurdu. Leydi Hallmere, ellerini Lizzie'ninkilerin üzerinde kenetleyerek sopayı geri çekti, arkasındaki kaleleri kıl payı kaçırdı ve topa doğru savurarak tatmin edici bir gürültüyle vurdu.

Lizzie çığlık attı ve güldü.

Top havaya yükseldi ve doğruca Kilbourne Kontu'nun uzanmış ellerine çarptı, o da anlaşılmaz bir şekilde topu yakalayamadı ama beceriksizce elinden kaçırdı ve sonunda yere düşmesine izin verdi.

Ama Leydi Hallmere, kaçınılmaz gibi görünen çıkışı beklememişti. Lizzie'yi belinden kavradı ve onunla birlikte sahayı yırtarcasına gidip iki sayı yapmak için geri döndü.

Gülüyordu. Lizzie de öyle, yüksek sesle ve çaresizce. Takımları çılgınca tezahürat yaptı.

Marki de gülüyor, alkışlıyor ve ısıklık çalıyordu.

"Aferin Bayan Pickford," diye seslendi.

Sonra Leydi Hallmere eğilip Lizzie'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve Bewcastle Düşesi gelip onu elinden tutarak başka bir oyuna katılması için götürdü.

Claudia hâlâ orada durmuş izlerken Leydi Hallmere'le göz göze geldi ve rahatsız edici bir an boyunca bakiştılar. Sonra Leydi Hallmere kaşlarını kaldırdı, bu sırada kibirli görünüyordu ve dikkatini kriket oyununa geri verdi.

Claudia istemeyerek de olsa bunun saf bir nezaket jesti olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bu biraz rahatsız edici bir farkındalıktı. Görünüşe göre hayatının büyük bölümünde eski Leydi Freyja Bedwyn'den nefret etmiş ve onu hor görmüştü. şimdi kadının değişmiş olabileceğini düşünmek bile istemiyordu, en azından belli bir dereceye kadar. Uzun zamandır kin besliyorsunuz Bayan Martin.

Düşes birkaç küçük çocuğu çember haline getiriyordu. Lizzie'yi iki çocuğun arasına oturtup ellerini birleştirdi ve kendi yerini diğer iki çocuğun arasına alarak çember çevirmece oynamaya başladı.

"Ho," diye seslendi Attingsborough Markisi onlar başlamadan hemen önce, omuzlarından birine binmiş küçük bir kızla koşarak -şapkasızdı ve kız onun saçlarına yapışmıştı, "bizi de içeri alın."

Küçük kızı yere yatırdı ve onunla Lizzie arasında bir yere oturdu; Lizzie elini onun elinin içine koydu ve yüzünü ona çevirdi, sanki bütün gün ışığı varlığına ak mığ gibi görünüyordu. Lizzie'ye öyle bir sevecenlikle baktı ki, Claudia herkesin bunu hemen anlamamasına çağırdı.

Grup bir daire çizdi, slogan attı ve sonra hepsi çığlık çığlığa bir zevkle yere düştü, sonra tekrar ayağa kalktı, el ele tutuştu ve oyuna yeniden başladı. Lizzie ve babasının asla serbest bırakmaması dışında

el ele tutuřtular. Bunun yerine, Lizzie heyecan ve mutlulukla parıldarken birlikte dūřūp gūldūler.

Anne, genç Megan'ı kucağına almış, Sydnam'la birlikte krikette vuruşa kalkan David'e tezahūrat yaparken Susanna'yla birlikte onları izleyen Claudia, nedenini bilmese de gōzyařlarına çok yakın hissediyordu. Ya da belki de ōyleydi, ancak kafa karıştırıcı sayıda neden vardı ve hangisinin en ūstte olduğunu bilmiyordu.

"Lizzie çok sevimli bir ocuk," dedi Susanna. "Herkesin gōzdesi oldu, deđil mi? Joseph de çok iyi bir ocuk deđil mi? Būtūn ōđleden sonra kūuk çocuklarla oynadı. Bayan Hunt'la evleneceđi için çok ūzgūnūm. Belki sen ve o... Ama boř ver. Onu bir kez reddetmiř olmanıza rađmen McLeith Dūkū'nden hāla būyūk umutlarım var."

Claudia, "Sen umutsuz ve pratik olmayan bir romantiksin, Susanna," dedi.

Ama Attingsborough Markisi ile Bayan Hunt'ın birlikte mutlu olabileceklerini hayal etmek çok zordu. Pikniđe gelmiř olmasına rađmen Bayan Hunt kendini tūm çocuklardan ve onların aktivitelerinden uzak tutmuř, Sutton Kontu ve Kontesi ve Claudia'nın tanımadıđı Alvesley'den iki misafirle birlikte herkesten biraz uzakta oturmuřtu. Claudia, Marki'nin Vauxhall'da ona Bayan Hunt'ın ōpūcūkleri aptalca ve gereksiz bulduđunu sōylediđini hatırlamadan edemiyordu.

Gençlerle oynadıırken ve kızına mutlulukla gūlūmserken her zamankinden daha yakıřıklı ve çekici gōrūnūyordu.

Bayan Hunt'tan daha iyisini hak ediyordu.

Sonra Charlie gelip Susanna'yla birlikte durdu.

"Bu kadar çok çocuğu aynı anda bu kadar mutlu gördüğümden şüpheliyim," dedi. "Her şey çok iyi organize edilmiş, değil mi?"

Gerçekten de öyleydi. Çaydan önce oynanan sayısız oyuna, çaydan sonra oynanan kriket ve çember çevirme oyunlarına ek olarak, Eleanor ve Leydi Ravensberg tarafından organize edilen bir heykel oyunu da devam ediyordu. Rosthorn Kontesi neredeyse büyümüş olan çocuklardan birkaçına okçuluk dersi veriyordu. Hallmere Markisi ve başka bir beyefendi tekne gezintisi yapıyordu. Birkaç çocuk gölün kıyısında, yaşlı hanımların gözetiminde kendi özel oyunlarını oynuyordu. Birkaçı da ağaçlara tırmanıyordu. Bazı bebekler ebeveynleri ya da büyükanne ve büyükbabaları tarafından eğlendiriliyordu.

Henüz hiçbir konuk ayrılmak istediğine dair bir işaret göstermedi.

"Claudia," dedi Charlie, "göl kenarında bir gezintiye çıkalım mı?"

Claudia piknik alanında bulunmasının gereksiz olduğunu düşünerek etrafına bakındı. Bütün kızlar için yeterince gözetim vardı. Susanna onu cesaretlendirmek için sırtıyordu.

Ve birkaç dakikalığına da olsa uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Aslında hiç gelmemiş olmayı diliyordu. Öğleden sonranın büyük bir kısmında tamamen uzak kalabileceği açıkça belliydi.

"Teşekkür ederim," dedi, "bu çok hoş olur."

Ve öyleydi de. Hem güneşli ve pitoresk bir ortamda yürüyüş yapmaktan hem de arkadaşlarından keyif aldı. Geçmişte

Birkaç gün içinde Charlie ile yeniden arkadaş olmuşlardı. ocukluklarını anımsamanın yanı sıra, McLeith Dükü olarak yaşadığı hayat hakkında da bol bol konuşuyordu. Charlie de okuldaki hayatından bahsediyordu. Fikirlerini ve görüşlerini paylaştılar. Eski rahat dostlukları ilişkilerine geri dönmüştü. Lindsey Hall'daki evlilik teklifinden bir daha söz etmemişti. Görünüşe göre, arkadaşlıkla yetinmekten memnundu.

Çocuklar kolay kolay yorulmazdı. Claudia ve Charlie yarım saat sonra yürüyüşten döndüklerinde, büyük bir kalabalık hala geniş çim alanda dolaşıyor, bir oyuna ya da başka bir oyuna katılıyor, yetişkinler de onlara katılıyor, göz kulak oluyor ya da oturup birbirlerini izliyor ve sohbet ediyorlardı.

Attingsborough Markisi'nin kayıp olduğunu fark etmek Claudia'yı rahatlatmıştı. Ve aradığı ilk kişinin o olduğunu keşfetmek de can sıkıcıydı. Sonraki kişi Lizzie'ydi. Çocuğun orada olmadığı sonucuna varmadan önce gözleri her yeri iki kez aradı.

Midesi rahatsız edici bir takla attı. "Lizzie nerede?" diye sordu Anne'e.
Megan.

"Harry'yi kucağında tutuyor," dedi Anne, Susanna'yı işaret ederek - Peter sandalyesinin yanına çömelmiş, elini bebeğin başına koymuş, karısına gülümserken Harry'yi kendisi tutuyordu. "Oh, Harry'yi tutuyordu."

"Lizzie nerede?" Claudia özellikle kimseye sormadan daha ısrarlı bir şekilde sordu.

"Kör kız mı?" Charlie bir eliyle onun dirseğini kavrayarak sordu. "Biri her zaman ona göz kulak oluyor. Merak etme."

"Lizzie nerede?"

Leydi Redfield, "Morgan ok ve yayı tutmasına izin veriyor, Bayan Martin," diye seslendi.

Ama Leydi Rosthorn, Claudia'nın görebildiği kadarıyla, bir grup gencin hayranlıkla izlediği bir hedefe ok atıyordu ve Lizzie onların arasında değildi.

Babasıyla bir yere gitmiş olmalı.

"Oh," dedi Kilbourne'un Dul Kontesi. "Sanırım Bayan Thompson ve okulunuzdan bir grup kızla birlikte yürüyüşe çıktı, Bayan Martin. Kızlar konusunda sizi takdir edebilir miyim? Hepsinin mükemmel davranışları var."

"Teşekkür ederim," dedi Claudia, Charlie onun dirseğini şefkatle sıkarken rahatlayarak. Gerçekten de şimdi Eleanor'un ve diğer birkaç kızın kalabalıkta olmadığını görebiliyordu. Lizzie onlarla birlikte yürümeye gitmişti. Horace da gitmiş olmalıydı.

Charlie onu boş bir sandalyeye yönlendirdi ve daha otururken Attingsborough Markisi'nin kolunda Bayan Hunt'la piknik alanına doğru ilerlediğini gördü. Sutton Kontu ve Kontesi ile başka bir çift de onlarla birlikteydi. Lizzie yoktu elbette.

Ama Claudia tam rahatlamaya başlamış, Lizzie'nin yanında bir düzine ya da daha fazla refakatçi varken bu kadar korktuğu için kendini azarlıyordu ki, Eleanor ve grubunun evin doğusundaki yürüyüşlerinden döndüklerini gördü.

Eleanor, Molly, Doris, Miriam, Charlotte, Becky-Lord Aidan'ın kızı-bilinmeyen bir kız, bir diğeri, David Jewell, Davy-Becky'nin kardeşi...

Claudia ayağı kalktı ve yaklaştıkça grubu daha dikkatle inceledi.

Lizzie aralarında değildi. "Lizzie

nerede?"

Kimse cevap vermedi.

"Lizzie nerede?"

Lizzie kendini son derece mutlu hissediyordu. Babasının burada kalacağını bildiğı için Alvesley'e hevesli bir bekleyişle gelmişti. Ama çok fazla şey de beklemiyordu. Bir kere, yeni arkadaşlarının onu sevmekten vazgeçmesini istemiyordu ve onu seven zengin bir babası olduğunu öğrenirlerse vazgeçebilirlerdi. Bu yüzden oyunu ele vermemek için dikkatli olmak zorundaydı. Ama babasının onu açıkça tanımak istemeyeceğini de biliyordu. Bir asilzade ile bir opera dansçısının gayrimeşru çocuğı olduğunu biliyordu; annesi bunu ona açıkça söylemişti. Babasının dünyasına asla ait olamayacağını, orada asla açıkça görünmemesi gerektiğini biliyordu. Ve babasının bir hanımefendiyle, kendi dünyasından biriyle evlenmek üzere olduğunu da biliyordu - annesinin hep bir gün olacağını söylediğı bir şeydi bu.

O zaman piknikten çok fazla bir şey beklemiyordu. Onun kendisini arabadan indirmesine ve Leydi Hallmere'in yardımıyla kriket topuna vurduğunda kendisine tezahürat yapmasına sevinmişti. Fincanı taşmıştı

Evde küçük bir kızken bazen yaptığı gibi, onunla çember çevirmeye oynamaya geldiğinde sevinçten havalara uçmuştu. Onun elini tutmuş, onunla birlikte gülmüş ve onunla birlikte çimlere düşmüştü. Oyun bittiğinde de elini tutmuş ve onu kayıkla gezintiye çıkaracağını söylemişti.

Kalbi mutluluktan adeta yerinden fırlayacak gibiydi.

Sonra bir bayan Lizzie'nin hoşlanmadığı bir ses tonuyla onunla konuşmuş ve Bayan Hunt'ı ihmal ettiğini, sıcaktan bayılmak üzere olduğunu, hemen onlarla birlikte eve gelip bir süre serin bir yerde oturması gerektiğini söylemişti. O da içini çekerek Wilma Hanım'ı aradı ve Lizzie'ye tekne gezintisinin sonraya kaldığını ama bunu unutmayacağını söyledi.

Ama o gittikten sonra Lizzie unutacağına karar verdi. Ya da unutmazsa, Wilma adındaki kadın ve Bayan Hunt bir daha onunla oynamamasını sağlayacaktı.

Bayan Martin'i istiyordu ama onu elinden tutmaya gelen Leydi Whitleaf'e sorduğunda, Bayan Martin'in yürüyüşe çıktığını ama yakında döneceğini öğrendi.

Leydi Whitleaf daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak Harry'yi kucağına almasına izin verdi ve neredeyse mutluluktan ağlayacaktı. Ama bir iki dakika sonra Harry huysuzlanmaya başladı ve Leydi Whitleaf gidip onu beslemesi gerektiğini söyledi. Sonra Leydi Rosthorn ona gelip yayları ve okları incelemek ve atıldıklarında çıkardıkları ısıltı ve hedefe battıklarında çıkardıkları gümbür gümbür sesi dinlemek isteyip istemediğini sordu.

Bayan Thompson hemen hemen aynı anda ona diğer birkaç arkadaşıyla birlikte yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordu.

ama Lizzie'nin canı biraz sıkındı ve hayır dedi. Ama birkaç dakika sonra Leydi Rosthorn ve diğer bazı insanlar ok atarken, gitmediği için üzüldü. Babası evden dönene kadar zaman geçmiş olacaktı - eğer dönerse tabii. Ve Bayan Martin yürüyüşten dönene kadar.

Ve sonra Lizzie'nin aklına bir fikir geldi. Kendisiyle gurur duymasını sağlayacak bir şeydi bu; babasının ve Bayan Martin'in de onunla gurur duymasını sağlayacaktı.

Bayan Thompson'ın grubu henüz çok uzağa gitmiş olamaz.

Lizzie Horace'ın tasmaını sıkıca tuttu ve onunla konuşmak için eğildi. Horace onun yüzüne doğru hevesle nefes alıp verince Lizzie burnunu kırıştırıp güldü.

"Git Bayan Thompson ve Molly'yi bul Horace," dedi. "Bir yere mi gidiyorsun, Lizzie?" Leydi Rosthorn sordu.

Lizzie, onunla birlikte gelmek için ısrar edeceğini ve bunun her Geyi mahvedeceğini düğündü.

"Arkadaşlarıma katılmaya gidiyorum," dedi belli belirsiz.

Aynı anda birisi Leydi Rosthorn'dan yay tutma konusunda yardım istiyordu.

"Ve onları kendi başınıza bulabilir misiniz?" Leydi Rosthorn sordu. Ama cevap beklemedi. "Aferin kızıma."

Ve Horace -Lizzie'yi de yanına alarak- yola çıktı. Lizzie piknikte çok sayıda insan olduğunu biliyordu. Sürekli değişen aktiviteler olduğunu da biliyordu. Kimsenin onun gittiğini fark etmeyeceğini ve yürüyüşe katılması için ona eşlik etmek üzere yetişmeyeceğini umuyordu. Bunu tek başına yapabiliirdi.

Horace onun rehberiydi. Onu gitmek istediği h e r yere götürebilirdi.

Kalabalık geride kaldığında ve kimse onu selamlamadığında ya da arkasından koşarak gelmediğinde daha rahat nefes aldı. Hatta gülümsedi ve kahkaha attı.

"Git onları bul Horace," dedi.

Bir süre sonra ayaklarının altında artık çimen değil, bir patika ya da araba yolunun sertliği vardı. Horace karşıya geçmek yerine yolu boyunca ilerledi - sert yüzey ayaklarının altında kaldı.

Maceranın ilk coşkusunun geçmesi uzun sürmedi. Yürüyen grup sandığından çok daha önde başlamış olmalıydı. Onlardan hiç ses yoktu. Bir keresinde Horace'ı durdurup dinledi ve Bayan Thompson'ın adını seslendi ama ne ses vardı ne de cevap.

Horace onu ileriye doğru çekti, ta ki ayaklarının altındaki boşluğu hissedip duyana ve bir köprüde olması gerektiğini anlayana kadar. Taş bir korkuluk hissedene kadar el yordamıyla yanlara doğru ilerledi. Aşağıda akan suyun sesini duyabiliyordu.

Daha önce arabayla Lindsey Hall'dan gelirken, tekerleklerin bir köprünün üzerinde gümbürdediğini duymuştu ve Bayan Martin de gözlemini doğrulamıştı.

Aylakların bu köprüden geçmiş olma ihtimali var mıydı? Horace onu onlara mı götürüyordu? Yoksa başka bir yere mi gitmişlerdi?

Kaybolmuş muydu?

Bir an için paniğe kapıldığını hissetti. Ama bu aptalca olurdu. Babasının ona okuduğu hikâyelerden, kadın kahramanların paniğe kapılmadıklarını, aksine çok cesur olduklarını biliyordu. Ve tek yapmaları gereken geri dönüp geldikleri yoldan geri gitmekti. Horace dönüş yolunu biliyordu. Ve yaklaştıklarında, sesleri duyacaktı.

Horace'la konuşmak için eğildi ama aynı anda ayağı tasmaya takıldı ve yere yığılana kadar devrildi. Kendine zarar vermedi. Horace meleme sesleri çıkarmak ve yüzünü yalamak için yaklaştı ve kollarını boynuna dolayıp ona sarıldı.

"Seni aptal köpek," dedi. "Yanlış yoldan geldin. Beni tekrar geri götürmen gerekecek. Umarım kimse gittiğimizi fark etmemiştir. Kendimi çok aptal hissedeceğim."

Ama sorun şu ki, ayağa kalkıp ellerini en iyi elbisesinin üzerinde gezdirerek üzerine kum yapışmadığından emin olduğunda ve köpeğin tasmağını yeniden eline aldığıında, hangi yöne baktığıından emin değildi.

Bıraktı Horace karar versin. Tasmağını biraz çekti.

"Bizi geri götür," diye emretti.

Yanlış yöne gittiklerini fark etmesi uzun sürmedi. Gölgenin serinliğini yüzünde ve kollarında hissediyordu ve bunun sadece güneşin bulutların arkasına geçmesinden değil, tepesinde ağaçların olmasından kaynaklandığını hissediyordu; ağaçların kokusunu alabiliyordu.

Köprünün diğer tarafında hiç ağaç yoktu.

Sonra Horace garaj yolunun bir tarafında bir şey görmüş ya da duymuş olmalı ki, sert bir zemine doğru fırladı.

Yerde ve ağaçların arasında -Lizzie bunu çok geçmeden anladı- onu da beraberinde sürüklüyordu. Heyecanla havladı.

Ve sonra onun için çok hızlı hareket ediyordu ve tasmaını bıraktı.

Bir ağaç gövdesi buldu ve ona tutundu. Saçları yüzüne dökülürken sa kurdelesini kaybettiğini fark etti.

Hiç şüphesiz hayatının en korkutucu anıydı.

"Bayan Thompson!" diye bağırdı. "Molly!"

Ama Bayan Thompson ve kızların bu şekilde gelmediklerini bir süre önce anlamıştı.

"Baba!" diye ıglık attı. "Baba!"

Ama babam Bayan Hunt'la birlikte eve gitmişti.

"Bayan Martin!"

Ve sonra Horace soğuk burnuyla dirseğini itiyor ve ona sızlanıyordu. Tasmaının bacaklarından birine doğru sallandığını hissedebiliyordu.

"Horace!" Tasmaını tutarken hıçkıra hıçkıra ağladığını fark etti. "Beni araba yoluna geri götür."

Eğer oraya geri dnebilirse, yolda kalmaya devam edecekti. Yürümek için yanlış yolu seçmiş olsa bile, sonunda mutlaka bir yere varacaktı ya da biri onu bulacaktı. Çok uzakta değildi.

Ama hangi yoldan?

Horace onu öncekinden çok daha dikkatli bir şekilde ileriye doğru götürdü. Kızın herhangi bir ağaca arpmadığından ya da köklerine takılmadığından emin olmaya niyetli görünüyordu. Ama birkaç dakika geçmesine rağmen araba yoluna geri dnmemişlerdi. Ormanın derinliklerine doğru gidiyor olmalıydılar.

Lizzie, Bayan Martin'in kendisi için yazdığı ilk hikyeyi düşündü. Paniği zapt etmek zordu. Yüksek sesle hıçkırıyordu.

Sonra Horace durdu, zafer kazanmığ gibi nefes nefese kaldı ve Lizzie serbest eliyle yokladığında tağ bir duvar hissetti. nce bir mucize eseri eve vardıklarını düşündü ama bunun imknsız olduğunu biliyordu. nce bir kapı erevesi, sonra ahşap bir kapı ve sonra da kapı tokmağıyla karşılaşana kadar duvarı yokladı. evirdi ve kapı açıldı.

"Merhaba," diye seslendi, sesi ağlamaklı ve titriyordu. Cadıları ve büyücüleri düşünüyordu. "Merhaba. Orada kimse var mı?"

Kimse yoktu. Cevap yoktu ve kendisinininkiyle Horace'inkinden başka nefes sesi duymuyordu.

İçeri girdi ve etrafı yokladı.

Sadece küçük bir kulübe olduğunu keşfetti. Ama içinde bazı mobilyalar vardı. Burada biri mi yaşıyordu? Eğer yleyse, belki yakında eve gelirler ve ona hangi yöne gideceğini söylerlerdi. Belki de kötü insanlar değillerdi ama iyi kalpliydiler. Gerçekten kötü insanlar ya da cadılar yoktu, değil mi?

Hl yüksek sesle hıçkırıyordu. Hl dehşet içindeydi. Hl mantıklı olmaya çalışıyordu.

"Lütfen eve dönün," diye hıçkırarak küçük kulübenin bilinmeyen sahiplerine seslendi. "Lütfen eve gelin. Lütfen!"

Battaniyelerle kaplı bir yatak olduğunu hissedebiliyordu. Onların üzerine uzandı ve bir yumruğunu ağzına dayayarak top gibi kıvrıldı.

"Baba," diye feryat etti. "Baba. Bayan Martin. Baba."

Horace onun yanına atladı, mızızlandı ve yüzünü yaladı.

"Baba."

Sonunda uyudu.

Joseph yarım saat boyunca Alvesley'deki salonda oturup Portia, Wilma, George ve Kit'in kuzenleri Vreemont'larla sohbet etti. Kuşkusuz içerisi daha serin ve çok daha sessizdi ama yine de canı sıkılmıştı.

Bir kere Portia sıcaktan baygınlık geçirdiğine dair hiçbir şey söylememiş, Wilma'nın ısrarla sağlığını sormasına da biraz şaşırmıştı. Elbette bunların hepsi Wilma'nın onu uzaklaştırmak için yaptığı küçük bir numaraydı. Tüm eğlencenin çocuklar için planlanmış olmasına ve diğer yetişkinlerin çoğunun onları eğlendirmek için çaba sarf etmesine rağmen, nişanlısına daha fazla ilgi göstermesinin onun görevi olduğunu düşünebilirdi.

Bir başka Gey daha vardı: Lizzie'yi tekne gezintisine çıkarma sözünü tutmak zorunda kalmıştı. Döner dönmez bunu yapacaktı ama yine de Lizzie'nin her zaman meşru ailesinin yanında ikinci planda kalacağını, ona ihtiyaç duymadıkları zamanlarda onun ilgisine muhtaç olacağını güçlü bir şekilde hatırlıyordu.

Üçüncü olarak, Claudia Martin'i yürüyüşe çıkardığında McLeith'i yüzüstü bırakacakmış gibi hissetmişti. Adam onun direncini kıracak ve onu

Onunla evlenmeliydi -ki bu sonuç Joseph'i sevindirmeliydi. Bunu düşündükçe, okulundan ve müdire olarak yalnız varlığından memnun olduğunu söylemesine rağmen, aşkı, evliliği ve bir evlilik yuvasını özlediğini daha çok anlıyordu.

Ama McLeith'i yüz üstü yatırmak istemişti.

Sonunda piknik alanına geri döndüler. En kısa zamanda Lizzie'yi tekneyle gezintiye çıkaracaktı. Bunu yapması hiç de garip görünmüyordu; diğer yetişkinlerden bazıları onu eğlendiriyor, çeşitli aktivitelere katılmasını ve eğlenmesini sağlıyordu.

Ama tam piknik alanına yaklaşırlarken ve adam heyecanlı kızını ararken, bir ses diğer seslerin gürültüsünün üzerinde yüksek sesle konuştu - bu, kız öğrencilerin gevezeliklerinin gürültüsünün üzerinde kendini duyurmaya alışkın bir öğretmenin sert sesiydi.

"Lizzie nerede?" Bayan Martin bilmek istiyordu.

Joseph'in görebildiği kadarıyla McLeith'in yanındaki sandalyeden kalkıyordu.

Anında daha uyanık hale geldi.

"Lizzie nerede?"

Sesi şimdi daha yüksek, daha az kontrollü, daha

panikliydi. "Yüce Tanrım!" diye haykırdı, kolunu Portia'nın

kolundan kurtararak.

ve aceleyle ilerliyordu. "Nerede o?"

Etrafa aceleyle bir göz atınca onu bulamadı. Bir başkası da öyle.

Çığlık herkesi alarma geçirmişti ve herkes etrafına bakıp konuşuyordu.

"Christine ile çember oyunları oynuyor." "O yıllar önceydi."

"Susanna ve bebekle birlikte."

"Hayır, değil. Bu bir süre önceydi. Gidip Harry'yi beslemem gerekiyordu."

"Belki de bir tekneyle gezintiye çıkmıştır."

"Leydi Rosthorn onu okçularla birlikte olması için götürdü."

"Eleanor ve bir grup büyük çocukla birlikte yürüyüşe çıkmış olmalı."

"Hayır, gelmedi. Onun yerine yayları ve okları incelemek için benimle geldi. Sonra da bazı arkadaşlarına katılmaya gitti."

"Kesinlikle Bayan Thompson'la birlikte değil. Bakın, geri geliyorlar ve o onlarla birlikte değil."

"Eve gitmiş olmalı." "O olmalı..."

"O olmalı..."

Yusuf her zaman çılgınca etrafına bakıyordu.

Lizzie neredeydi?

Panik onu ele geçirdi ve damarlarında dolaşarak nefes almasını ve mantıklı düşünme şansını elinden aldı. O artık

Oraya nasıl geldiğini bile bilmeden Claudia Martin'in yanına gitmiş ve onu bileğinden tutmuştu.

"Evdeydim," dedi ona.

"Yürüyüşe çıktım." Kadın ona baktı, yanaklarında en ufak bir renk kırıntısı yoktu.

Lizzie'yi yalnız bırakmışlardı.

Durumdan sorumlu olan Bewcastle'dı ve hemen ardından Kit geliyordu.

"Çok uzağa gitmiş olamaz," dedi Bewcastle, bir yerden cisimlenip öylesine hükmedici bir varlıkla ortalarında durdu ki, sesini yükselttiği fark edilmese de hepsi -çocukların çoğu bile- sustu. "Çocuk uzaklaştı ve geri dönüş yolunu bulamıyor. Dağılmamız gerekiyor; iki kişi gölü bu tarafa, iki kişi şu tarafa, iki kişi ahırların olduğu yöne, iki kişi eve, iki kişi de..."

Bir generalin askerleriyle yaptığı gibi hepsini bir araya toplamaya devam etti.

"Syd," dedi Kit, "doğruca ahırlara git ve oraya bak. Bütün saklanma yerlerini biliyorsun. Lauren ve ben eve gideceğiz, orayı en iyi biz biliriz. Aidan, git..."

Joseph suyun kenarına doğru yürüdü ve bir eliyle gözlerini siper ederek geri dönen tekneye baktı. Ama içindeki iki çocuktan hiçbiri Lizzie değildi.

"Lizzie!" Başını geriye attı ve onun adını haykırdı. "Çok uzağa gitmiş olamaz."

Ses, yumuşak ve titrek bir şekilde yanından geliyordu ve adam h  l   kızın bileğini   l  m  ne kavradığını fark etti.

Claudia Martin tekrar, "  ok uzağa gitmiş olamaz," dedi ve Claudia Martin'in, krizlerle başa   ıkmaya alışkın bir   ğretmen olarak, umutsuzca kendini kontrol altına almaya   alıştığı belliydi. "Horace da yanında olmalı, ama o da g  r  n  rde yok. Onun kendisini istediği yere g  t  rebileceğine inanıyor."

İnsanlar -hem yetişkinler hem de   ocuklar- her y  ne dağılıyor, bir  oğu Lizzie'nin adını sayıklıyordu. Joseph'in g  rebildiği kadarıyla Redfield'lar, annesi, babası ve Clara Teyze bile aramaya katılıyordu.

Panik ve kararsızlık onu fel   etmişti. Aramaya başlamayı herkesten   ok istiyordu ama nereye gidecekti? Aynı anda her y  ne gitmek istiyordu.

Neredeydi o? Neredeydi?

Sonra Bewcastle ve Hallmere'in az   tede ne yaptıklarını fark edince kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. İkiisi de botlarını   ıkartıyor ve bellerine kadar soyunuyorlardı. Ve sonra ikisi de g  le daldı.

Bu ima o kadar dehşet vericiydi ki Yusuf'u harekete ge  irdi.

Claudia Martin neredeyse tanınmayacak kadar titrek bir sesle, "Orada olamaz," dedi. "Horace ortalıkta başıboş dolaşıyor olabilir."

Onun elini tuttu.

"Onu aramalıyız," dedi kararlılıkla sırtını suya d  nerek.

Wilma ve Portia tam karşılarındaydı.

"Çok üzgünüm Bayan Martin," dedi Portia. "Ama gerçekten de onu daha dikkatli izlemeniz gerekirdi. Bütün bu hayırsever kızlardan siz sorumlusunuz, değil mi?"

Wilma, "Kör bir kızın burada hiç işi yok," diye ekledi.

"Dilinizi tutun!" Joseph sert bir şekilde konuştu. "İkiniz de."

Yanıtlarını görmek ya da duymak için beklemedi. Claudia ile birlikte aceleyle uzaklaştı.

Ama acele edecek neresi vardı?

"Nereye gitmiş olabilir?" Claudia sordu ama belli ki bir cevap beklemiyordu. Adamın eline onunkine sarıldığı kadar sıkıca sarıldı. "Nereye gitmeye çalışmış olabilir? Bir düşünelim. Evde size katılmaya mı?"

"Şüpheli," dedi, Lauren ve Kit'in de el ele ona doğru koştuklarını görünce.

"Eleanor ve diğerlerini bulmak için mi?" diye sordu.

"Ben oradayken evin önünden geçip gitmişler," dedi. "Küçük köprüye ve ötesindeki vahşi doğa yürüyüşüne doğru gittiler."

"O yöne gitmiş olsaydı onu görürlerdi," dedi. "Sen de öyle. Zaten o yöne giden dört arama ekibi var. Onları takip etmemizin bir anlamı yok."

Araba yoluna gelmişler ve orada yine korkunç bir kararsızlık içinde durmuşlardı. Lizzie'nin adı her yerden yankılanıyordu.

yön. Ancak hiç kimseden onun bulunduğunu gösteren bir
çığlık gelmedi.

Yusuf birkaç sakın nefes aldı. Paniklemeye devam etmek
onu hiçbir yere götürmeyecekti.

"Kimsenin gitmediği tek yön," dedi, "Alvesley'den çıkan
yön."

Sağ taraflarına, uzun çim ve araba yolundan aşağıya,
nehirin karşısındaki çatılı Palladyan köprüye ve ötesindeki
ormana baktı.

"Kesinlikle o tarafa gitmezdi," dedi. "Muhtemelen
gitmezdi," diye kabul etti. "Ama köpek gider miydi?"

"Aman Tanrım," dedi. "Yüce Tanrım, nerede o?" Gözleri
yaşlarla doldu ve dudaklarını ısırıldı. "Nerede o?"

"Gel," dedi ve onunla birlikte dönerek kararlı adımlarla
araba yolundan aşağı indi. "Bakacak başka yer kalmadı."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu. "Eve gittim,"
dedi sert bir sesle.

"Yürüyüşe çıktım."

"Londra'daki evinden ayrılmasına izin vermemeliydim,"
dedi. "Orada her zaman güvende olmuştur."

"Gözlerimi ondan ayırmamalıyım," dedi. "Bu öğleden
sonra buraya gelmemin tek nedeni oydu. O benim
sorumluluğumdaydı. Bayan Hunt beni azarlamakta çok
haklıydı."

"Kendimizi ya da birbirimizi suçlamaya
başlamayalım," dedi. "O vardı sayısız
şaperonlar Bu Öğleden sonra.

Herkesin gözü onun üzerindeydi."

"Bütün sorun buydu," dedi. "Herkes biriyle ilgilenirken aslında kimse ilgilenmiyor. Herkes onun başka biriyle birlikte olduğunu varsayıyor. Bunu okuldaki deneyimlerimden bilmem gerekirdi. Oh, Lizzie, neredesin?"

Birkaç dakika köprünün içinde durup her yöne baktılar ve umutsuzca kayıp Lizzie'den bir iz bulmayı umdular.

Ama neden hiçbir çağrıya cevap vermiyordu? Yusuf durduğu yerden hâlâ onları duyabiliyordu.

"L-i-z-z-i-e!" diye bağırdı köprünün bir tarafından, ellerini ağzına götürerek.

"Lizzie!" Claudia diğer taraftan seslendi.

Hiçbir şey.

Birden dizlerinin bağı çözüldü ve neredeyse sendeleyecekti.

"Devam edelim mi?" diye sordu, köprünün ötesine, araba yolunun ormana doğru kıvrıldığı yere bakarak. "O kadar uzağa gelmiş olamaz."

Belki de o oldu geri at ve göl. O keçe görmek için oraya geri dönme ihtiyacı duyuyorum.

"Devam etmeliyiz," dedi Claudia, köprünün genişliğini geçip tekrar onun elini tutarak. "Yapacak başka ne var ki?"

Gözleri buluştu ve sonra kısa bir an için alnını onun göğsüne bastırdı.

"Onu bulacağız," dedi. "Bulacağız."

Ama nasıl? Ve nerede? Eğer gerçekten bu yoldan geldiyse, sonunda köye mi varacaktı? Orada biri onu durdurup Alvesley'e haber gönderilinceye kadar onunla ilgilenir miydi?

Ya araba yolundan sapıp ormanda kaybolsaydı?

"Lizzie!" Joseph yine bağırdı.

İnanılmaz derecede şanslı bir anda yürümeyi bırakmıştı. Claudia başını çevirdi, sonra sözsüz bir nlem çıkardı ve onun elini çekti.

"Bu nedir?" dedi, işaret ederek. Ve bir ağacın alt dalına takılmış beyaz bir flamaya yaklaştıklarında sevinçle haykırdı. "Bu Lizzie'nin sa kurdelesi. Bu tarafa gelmişti."

Onu çözdü ve ağzına bastırdı, bunu yaparken gözlerini sıkıca kapattı.

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Oh, Tanrı'ya şükür. Gölün dibinde değil."

Gözlerini açtı ve birbirlerine kasvetli bir şekilde baktılar. Bewcastle ve Hallmere'in dalışını gördüklerinden beri ikisi de aynı korkuyu besliyordu.

"Lizzie!" diye seslendi ormana doğru.

"Lizzie!" diye seslendi.

Cevap yoktu. Peki hangi yöne gittiğini nasıl bilebilirlerdi? Onun peşinden nasıl gidebilirlerdi?

kaybolmak mı? Ama elbette hareketsiz durmak söz konusu değildi ve daha fazla yardım almak için geri dönmeyi, özellikle de ormanı bilen Kit ya da Sydnam'dan yardım almayı düşünmüyorlardı.

Lizzie'nin adını söylemek için sık sık durarak ilerlediler.

Ve sonunda ilerideki ağaçların arasından bir hışırtı ve ardından neşeli bir havlama duyuldu - ve işte Horace, kıpır kıpır kışını oynatarak, kuyruğunu sallayarak ve dilini sarkıtarak geldi.

"Horace!" Claudia ona sarılmak için dizlerinin üzerine çöktü ve o da yüzünü yaladı. "Nerede o? Onu neden bıraktın? Bizi hemen ona götür."

İlk başta eteğine atlayıp oynamaktan başka bir şey yapmak istemiyor gibi görünüyordu, ama kadın ona sert bir parmak salladı ve sonra Yusuf'un elinden kurdeleyi alıp köpeğin burnunun altında salladı.

"Onu bul Horace. Bizi ona götür," diye emretti.

Ve sanki bu öğleden sonraki en iyi oyunmuş gibi bir havlamayla döndü ve ağaçların arasından hızla uzaklaştı. Yusuf Claudia'yı tekrar elinden tuttu ve peşinden koşmaya başladılar.

Az ileride küçük bir bina vardı, bir bekçi kulübesi. İyi durumda görünüyordu. Kapısı aralıktı. Horace aceleyle içeri girdi.

Joseph neredeyse umut etmekten korkarak kapıya doğru adım attı. Kapıyı aralayıp içeri bakarken Claudia onun eline yapıştı ve yanına bastırdı. Karanlıktı, ama içeriinin iyi döşenmiş olduğunu ve dar bir yatağın üzerinde, bir yatağa yaslanmış yattığını görmeye yetecek kadar ışık vardı.

Kızı duvarın dibinde kıvrılmış uyuyordu, Horace nefes nefese onun ayaklarının dibinde sırtıyordu.

Yusuf başını çevirdi, Claudia'yı belinden kavradı, onu sıkıca kendine çekti ve boynuyla omzu arasındaki çukura doğru ağıladı. Kadın ona sarıldı.

Ve adam serbest kaldığında bir anlığına birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve adamın ıslak ağız kadınınkine dokundu.

Sonra kulübenin içine girip yatağın yanında yere diz çöktü ve titreyen elini Lizzie'nin başına götürerek saçlarını hafifçe yüzünden uzaklaştırdı. Eğer uyuyorsa bile artık uyumuyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Yumruğunu emiyordu. Omuzları kamburlaşmış ve gerilmişti.

"Tatlım," diye mırıldandı.

"Baba?" Yumruğunu indirdi ve nefes aldı. "Baba?"

"Evet," dedi. "Sizi bulduk, Bayan Martin ve ben. Artık tamamen güvendesiniz."

"Baba?"

Sonra yüksek bir sesle feryat etti ve boynunu ölümcül bir şekilde kavrayana kadar kendini ona doğru fırlattı. Adam onu kucağına aldı ve kucağında oturmak için döndü. Hiç düşünmeden uzandı ve Claudia'yı yanlarına oturması için aşağı çekti. Lizzie'nin bacaklarını okşadı.

"Güvendesin," dedi.

Lizzie hızlı ve soluk soluğa bir sesle, "Bayan Thompson Molly'yle birkaç kişiyi yürüyüşe çıkardı," dedi. "Benden gitmemi istediler.

Ama hayır dedim, ama sonra keşke evet deseydim dedim, çünkü sen eve gitmiştin baba, Bayan Martin de yürüyüşe çıkmıştı. Horace'la arayı kapatırız diye düşünmüştüm. Benimle gurur duyacağını düşünmüştüm. Bayan Martin'in benimle gurur duyacağını düşünmüştüm. Ama Horace onları bulamadı. Sonra bir köprü vardı ve ben düştüm ve ne tarafa gideceğimi bilemedim ve sonra ağaçlar vardı ve Horace kaçtı ve ben cesur olmaya çalıştım ve cadıları düşündüm ama öyle bir şey olmadığını biliyordum ve sonra Horace geri geldi ve buraya geldik ama burada kimin yaşadığını ya da nazik mi yoksa zalim mi olduklarını bilmiyordum ve sen geldiğinde onlar olduklarını ve belki de beni canlı canlı yiyeceklerini düşündüm ama bunun aptalca olduğunu biliyorum ve-"

"Tatlım." Yanağını öptü ve yumruğunu tekrar emerken onu ileri geri salladı -bunu dört ya da beş yaşından beri yapmamıştı. "Burada seninle birlikte sadece Bayan Martin ve ben varız."

"Ama ne kadar da cesurdun, Lizzie," dedi Claudia, "kendi başına yola çıkmak ve kaybolduğunda paniğe kapılmamak. Bir daha böyle bir Gey denemeden önce Horace'ı daha fazla eğitmemiz gerekecek ama yine de seninle gurur duyuyorum."

"Seninle her zaman gurur duyuyorum," dedi Joseph. "Ama özellikle bugün. Küçük kızım büyüyor ve bağımsızlaşıyor."

Yumruğunu emmeyi bırakmıştı. Ona sarıldı ve kocaman esnedi. Bugün o kadar çok temiz hava almış ve egzersiz yapmıştı ki, yaşadığı korkunç korku bir yana, yorgun olmasına şaşmamak gerekirdi.

Bebekken ve küçük bir çocukken yaptığı gibi onu sallamaya devam etti. Başını arkaya yatırdı ve

gözleri. Gözlerinde yeniden yaşların biriktiğini hissedebiliyordu ve sonra bir tanesi yanağından aşağı süzölmeye başladı.

Aynı yanağına tüy kadar hafif bir dokunuş hissetti ve gözlerini açtığında Claudia'nın gözyaşını kurulamak için parmaklarının tersini yanağına sürdüğünü gördü.

Birbirlerine baktılar ve ona öyle geldi ki, gözlerinin ötesinde onun zihnini, en derin benliğini, ruhunu görebiliyordu. Ve orada dinlendi.

"Seni seviyorum," dedi, yüksek sesle konuşmaya niyetlenmişti ama dudaklarından hiçbir ses çıkmadı.

Yine de onun dudaklarını okudu. Bir iki santim geri çekildi, çenesi bir parça kalktı ve kendi dudakları neredeyse sert bir çizgi halinde birbirine bastırıldı. Ama gözleri değişmedi. Gözleri değişemezdi. Onlar giymeye çalıştığı zırhın içindeki pencereydi. Kadının geri kalanı söylediklerini inkâr etse de gözleri ona cevap veriyordu.

Ben de seni seviyorum.

"Lizzie'yi pikniğe geri götürsek ve herkesin kafasını rahatlatsak iyi olur," dedi. Herkes hâlâ onu arıyor olacak."

"Benim için mi?" Lizzie söyledi. "Beni mi arıyorlar?"

"Herkes sana aşık oldu, tatlım," dedi, yanağını tekrar öperek ve onu kollarına alarak ayağa kalktı. "Ve onları suçlayamayacağımı söylemeliyim."

Kulübeden dışarı çıkar çıkmaz Claudia kapıyı arkalarından kapattı ve kulübeden belli belirsiz bir patika çıktığını fark etti. Kulübe döşenmişti, temiz ve rahattı. Sık sık kullanıldığı anlaşılıyordu.

Kullanıcı ya da kullanıcıların muhtemelen araba yolundan bir patika kullanmış olabileceklerini düşündüler. Bu yolu takip ettiler ve hiç vakit kaybetmeden araba yoluna, köprünün görüş alanına geri döndüler.

Claudia onun biraz önünde köprüyü geçti ve kollarını sallayarak görüş alanındaki birkaç insan grubuna seslendi. Mesajını okudukları belliydi. Arama sona ermişti, Lizzie bulunmuştu.

Göle yaklaştıklarında herkes onları bekliyordu ve Lizzie yarı uykuluydu. Horace nefes nefese ve havlayarak ilerledi.

Bir kahraman gibi karşılandılar. Herkes Lizzie'ye dokunmak, zarar görüp görmediğini sormak, ne olduğunu sormak, nasıl aradıklarını, aradıklarını ve neredeyse umutlarını kaybettiklerini anlatmak istiyordu.

Rosthorn, "Onu taşımaktan kolların yorulmuş olmalı, Attingsborough," dedi. "İzin ver onu senden alayım. Gel, chérie."

"Hayır," dedi Yusuf, elini daha sıkı tutarak. "Teşekkür ederim ama o olduğu yerde iyi."

"Gerçekten de derhal Lindsey Hall'a geri götürülmeli," dedi Wilma. "Ne yaygara ama, bu muhteşem pikniği mahvetmekle tehdit ediyor. Siz gerçekten de görevinizi yapmalı ve üstlerinizle yürümek yerine kıza göz kulak olmalıydınız, Bayan Martin."

"Wilma," dedi Neville, "doldur şunu, olur mu?" "Gerçekten!" dedi. "Bir özür talep ediyorum-"

Gwen, "Zalimliğin ve suçlamaların kesinlikle zamanı değil," dedi. "Sessiz ol Wilma."

"Ama şunu da söylemek gerekir ki," diye ekledi Portia, "Leydi Redfield ve Leydi Ravensberg'in böyle bir topluluğa karışmaları için hayırsever öğrencileri getirmeleri ve sonra da onları başka birinin refakatine bırakmaları büyük saygısızlık. Kör bir hayırsever kız da bunun için yeterli. Gerçekten-"

"Lizzie Pickford," dedi Joseph sert ve net bir sesle, annesi ve babasından, kız kardeşinden, nişanlısından ve çok sayıda akraba, tanıdık ve yabancından oluşan dikkatli bir dinleyici kitlesine, "o benim kızım. Ve onu hayattan daha çok seviyorum."

Claudia'nın elini kolunda hissetti. Lizzie'nin kalkık yüzünü öpmek için başını eğdi. Neville'in elinin omzunu kavradığını ve sertçe sıkıldığını hissetti.

Ve sonra oyun oynayan çocukların seslerini bastıran korkunç bir sessizliğin farkına vardı.

Leydi Sutton ve Bayan Hunt'ın söyledikleri Claudia'yı bıçak gibi kesmişti. Kinle söylenmiş olmalarına rağmen, onlara karşı tamamen savunmasızdı. Kendisi de çok suçluydu. Lizzie'ye göz kulak olması gerekirken Charlie'yle - evet, büyükleriyle- birlikte yürüyordu.

Ama belki de kişisel hakaret ve suçluluktan da öte, değerli hayırsever kızlarından bu kadar aşağılayıcı bir şekilde bahsedildiğini duyunca derin ve aciz bir öfke hissetti. Yine de onları savunmak için hiçbir şey söyleyemedi. Belki Leydi Ravensberg bunu yapabilir ve Bayan Hunt'a kendisinin özel davetiyle burada bulunduklarını söyleyebilirdi. Ama önce Attingsborough Markisi konuştu.

Lizzie Pickford benim kızım. Ve onu hayatın kendisinden daha çok seviyorum.

Öfke ve suçluluk duygusu derin bir sıkıntının içinde unutulmuştu. Claudia bir elini onun koluna koydu ve endişeyle Lizzie'ye baktı.

Küçük çocukların çoğu, yaşlarının verdiği bitmek tükenmek bilmeyen enerjiyle ve etraflarında yaşanan dramın tamamen farkında olmadan oynamaya devam etti. Ama bir şekilde gürültü

Yaptıkları tek şey herkesin üzerine çöken korkunç sessizliği vurgulamaktı.

İlk olarak total ve güzel Leydi Muir konuştu.

"Oh, Wilma," dedi, "şimdi ne yaptığına bir bak. Ve siz de Bayan Hunt. Oh, gerçekten, çok kötüsünüz."

Redfield Kontesi, "Bayan Martin'in kız öğrencileri," dedi, "benim özel davetim üzerine buradalar."

"Ve benimkinde," diye ekledi Leydi Ravensberg. "Onlara sahip olmak büyük bir zevkti. Hepsi için."

Ancak Anburey Dükü ayağa kalkınca herkes yeniden sessizliğe gömüldü.

"Bu da ne?" diye sordu, kaşlarını hiddetle çatarak, ama bir cevap beklediği de yoktu. "Oğlum böyle bir toplulukta böyle kaba bir itirafta mı bulunuyor? Lord ve Leydi Redfield'in önünde, kendi evlerinde? Annesi ve kız kardeşinin önünde? Nişanlısının önünde? Bütün dünyanın önünde?"

Claudia elini yanına indirdi. Lizzie yüzünü babasının yeleğine çevirdi.

"Hayatımda hiç bu öğleden sonra uğradığım kadar hakarete uğramadım," dedi Bayan Hunt. "Ve şimdi buna katlanmam mı bekleniyor?"

Sutton Kontesi onun kolunu okşayarak, "Sakin olun, sevgili Bayan Hunt," dedi. "Senden çok utanıyorum Joseph ve sadece o anın heyecanıyla konuştuğunu ve şimdiden pişmanlık duyduğunu umabilirim. Babamdan, Bayan Hunt'tan ve Leydi Redfield'dan kamuoyu önünde özür dilemenin yerinde olacağına inanıyorum."

"Sebep olduğum sıkıntı ve sonunda Lizzie'yi kabul etme biçimim için özür dilerim," dedi. Ama onun benim kızım olduğu gerçeği için üzgün olamam. Ya da onu sevdiğim için."

"Ah, Joseph," dedi Anburey Düşesi. Kocasıyla birlikte ayağa kalkmış ve oğluna doğru yürüyordu. "Bu çocuk senin mi? Kızınız mı? Torunum mu?"

Dük yasaklayıcı bir ses tonuyla, "Sadie!" dedi.

"Ama o çok güzel," dedi, parmak eklemlerinin arkasını Lizzie'nin yanağına dokundurarak. "Güvende olduğu için çok mutluyum. Hepimiz onun için çok endişelendik."

Dük tekrar, "Sadie," dedi.

Vikont Ravensberg boğazını temizledi.

"Bu tartışmanın kapalı bir yere taşınmasını öneriyorum," dedi, "bu konuyla en yakından ilgilenen kişilerin biraz mahremiyeti sağlanabilir. Lizzie'nin de muhtemelen güneşten uzak tutulması gerekiyor. Lauren?"

"Ben önden gideyim," dedi Vikontes, "uzanıp dinlenebileceği sakın bir oda bulayım. Oldukça bitkin görünüyor, zavallı çocuk."

Attingsborough Markisi, "İzin verirsen onu odama götüreceğim, Lauren," dedi.

Anburey Dükü çoktan düşesi kolundan tutmuş ve evin bulunduğu yöne doğru çevirmeye başlamıştı. Bayan Hunt eteğini topladı ve onu takip etmek için döndü. Leydi Sutton bir kolunu onunkine doladı ve onunla birlikte gitti. Lord Sutton Bayan Hunt'ın diğer tarafında yürüdü.

"Onu senin için taşıyayım mı Joe?" diye teklif etti Kilbourne Kontu.

"Hayır." Marki başını salladı. "Ama teşekkür ederim, Nev."

Eve doğru birkaç adım attı ama sonra durdu ve Claudia'ya baktı.

"Bizimle gelir misin?" dedi. "Gel ve benim için Lizzie'ye göz kulak ol?"

Başını salladı ve onun yanına gitti. Geride kalanlar için pikniğin ne kadar kötü bir sonla bittiğini düşündü. Ama belki de değildir. Bu kesinlikle kimsenin aceleyle unutamayacağı bir piknikti. Günler, hatta haftalar boyunca harareti sohbetlere konu olacağından kuşkusu yoktu.

Sanki bu tamamen kendi eğlencesi için tasarlanmış yeni bir oyunmuş gibi nefes nefese ve dilini oynatarak bir ileri bir geri koşturan Horace dışında, eve doğru ilerleyen ciddi bir alaydı. Vikont ve Vikontes Ravensberg arkalarından geldiler ve eve yaklaştıklarında markiye yetiştirtiler.

Vikontes usulca, "Onu nerede buldun Joseph?" diye sordu.

Marki, "Köprünün diğer tarafındaki ormanda küçük bir kulübe var," dedi. "Oradaydı."

"Ah," dedi Vikont, "oraya son gidişimizde kilitlemeyi unutmuş olmalıyız, Lauren. Bazen untabiliyoruz."

"İyi ki de öyle yapmışız," dedi. "Çok tatlı bir kız Joseph ve tabii ki sana benziyor."

Sonra hepsi eve ulaştı ve Vikont herkesi kütüphaneye yönlendirdi.

Marki onları takip etmedi. Üst kata çıktı ve Claudia onunla birlikte, doğu çiçek bahçesine ve ötesindeki tepelere bakan geniş ve rahat bir misafir odası olan odasına gitti. Claudia tenteli yatağın örtülerini geri çekti ve Lizzie'yi yatağın ortasına yatırdı. Yanına oturdu ve elini tuttu.

"Baba," dedi, "onlara

söylemişsin." "Evet," dedi,

"söyledim, değil mi?"

"Ve şimdi," dedi, "herkes benden nefret edecek."

"Annem sevmiyor," dedi, "Kuzen Neville de sevmiyor. Az önce bana senin çok tatlı olduğunu ve bana benzediğini söyleyen Kuzen Lauren de öyle. Birkaç dakika önce görecektik gözlerin olsaydı, çoğu insanın sana sevecenlik ve sempatiyle baktığını ve güvende olduğun için mutlu olduğunu görürdün."

"Benden nefret ediyor," dedi. "Bayan Hunt."

"Sanırım," dedi, "şu anda nefret ettiği kişi benim, Lizzie."

"Kızlar benden nefret edecek mi?"

diye sordu. Cevap veren Claudia

oldu.

"Molly bilmiyor," dedi. "Az önce ağlıyordu çünkü seni tekrar gördüğü için çok mutluydu. Konuşamıyorum

ama şunu söyleyeceğim. Olmadığımız biri gibi davranarak aşkı kazanmaya çalışmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim

-Sen yetim bir hayırsever kız değilsin, değil mi? Belki de hepimiz için gerçekte kim olduğumuz için seilmeyi ya da seilmemeyi göze almak daha iyidir."

"Ben babamın kızıyım," dedi Lizzie.

"Evet."

"Onun piç kızı," diye ekledi.

Claudia onun kaşlarını çatıldığını ve konuşmak için ağzını açıldığını gördü. Önce o konuştu.

"Evet," diye kabul etti. "Ama bu kelime kızılan ve seilmeyen birini çağrıştırıyor. Bazen kelime seçimimiz önemlidir ve İngiliz dilinin harikalarından biri de çoğu zaman aynı şey için birden fazla kelime olmasıdır. Belki de kendinizi babanızın gayrimeşru kızı ya da daha iyisi onun aşk çocuğı olarak tanımlamak daha uygun olacaktır. Siz tam olarak böylesiniz. Yine de bu sizin kim olduğunuzu göstermez. Hiçbirimiz etiketlerle tanımlanamayız, yüz etiket ya da bin etiket bile."

Lizzie gülümsedi ve babasının yüzünü okşamak için elini

kaldırdı. "Ben senin aşk çocuğum baba," dedi.

"Kesinlikle öylesin." Onun elini tuttu ve avucunu öptü. "Ve şimdi aşağıya inmeliyim, tatlım. Bayan Martin seninle kalacak, yine de kısa sürede uyuyacağını söyleyebilirim. Çok yoğun bir gün geçirdin."

Sanki onu haklı çıkarmak istercesine kocaman esnedi.

Ayağa kalktı ve Claudia'ya baktı. Claudia ona alaycı bir şekilde gülümsedi. Adam omuzlarını silkti ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

"Mmm," dedi Lizzie, Horace yatağa atlayıp ona doğru kıvrılırken, "yastık babam gibi kokuyor."

Claudia doğrudan Horace'a baktı, o da başını patilerinin üzerine koymuş, mükemmel bir memnuniyetle ona bakıyordu. Eğer o öğleden sonra Hyde Park'ta onu savunmaya koşmasaydı, diye düşündü, bütün bunlar büyük olasılıkla olmayacaktı. Kader ne garip bir şeydi ve görünüşte önemsiz, birbiriyle ilgisiz olaylar zinciri amansızca büyük bir sonuca götürüyordu.

Lizzie tekrar esnedi ve neredeyse anında uykuya daldı.

Peki şimdi ne olacak? Claudia merak ediyordu. Eleanor ve diğer kızlarla birlikte önümüzdeki hafta içinde Bath'a döndüklerinde Lizzie'yi de okula götürecek miydi? Lizzie'nin gitmek istemediğini bilmesine rağmen mi? Artık ikisinin de başka bir seçeneği var mıydı? Çocuk için başka ne seçenek vardı? Claudia aşağıda, kütüphanede neler olduğunu ancak hayal edebilirdi. Peki başka ne seçeneği vardı? Lizzie'yi seviyordu.

Yaklaşık on dakika sonra kapıya hafifçe vuruldu ve Susanna ile Anne kapıyı açıp cevap beklemeden parmak uçlarında içeri girdiler.

"Oh," dedi Susanna usulca, yatağa doğru bakarak, "uyuyor. Onun iyiliği için sevindim. Gölün orada şoka girmiş gibiydi."

"Zavallı çocuk," dedi Anne, Lizzie'ye de bakarak. "Bu onun için üzücü bir öğleden sonra sonu oldu."

Yine de daha önce çok eğleniyordu. Onu eğlenirken izlerken birkaç kez gözyaşlarına hakim olamadım."

Üçü pencereye yakın, yataktan biraz uzakta oturdular.

"Herkes gidiyor," dedi Susanna. "Çocukların hepsi çok yorulmuş olmalı. Neredeyse akşam oldu. Hiç durmadan saatlerce oynadılar."

"Lizzie," dedi Claudia, "artık herkesin ondan nefret etmesinden korkuyordu."

"Tam tersine," dedi Anne. "Özellikle Lauren, Gwen ve Lord Attingsborough'nun ailesinin geri kalanı için oldukça şok edici bir ifşaydı, ama çoğu insanın onun kızı olduğu gerçeğinden gizlice etkilendiğine inanıyorum. Zaten herkes ona aşık olmuştu."

"Lizzie ve benim Lindsey Hall'da hâlâ hoş karşılanıp karşılanmayacağımızı merak ediyordum," dedi Claudia. Ne de olsa onu oraya sahte bahanelerle getirdim."

"Susanna, "Bewcastle Dükü'nün Düşes'e, bazı insanların hak ettikleri cezayı bulduklarını görmenin sevindirici olduğunu söylediğini duydum," dedi. Leydi Sutton ve Bayan Hunt'ı kastettiği çok açıktı."

"Ve Leydi Hallmere açıkça," dedi Anne, "Marki'nin ifşaatının bu ya da hatırlayabildiği herhangi bir öğleden sonrasının en görkemli anı olduğunu söyledi. Ve herkes Lizzie'nin kaybolmasına neden olacak ne olduğunu ve onu nerede bulduğunuzu bilen başka biri olup olmadığını öğrenmek istedi. Onu nerede buldunuz?"

Claudia onlara söyledi.

"Sanırım," dedi Susanna, "Lizzie'yi Londra'da ziyaret ettin, Claudia."

"Birkaç kez," dedi Claudia.

"Düşündüğüm gibi," dedi Susanna iç çekerek. "Joseph'in seni bu kadar sık arabayla gezdirirken senden hoşlandığı teorim de suya düştü. Belki de böylesi daha iyi oldu. Bayan Hunt'a teklifte bulunmak zorunda olduğu için aşkınız trajik bir sonla bitebilirdi, öyle değil mi? Gerçi onun hakkındaki düşüncelerim her geçen gün daha da kötüleşiyor."

Anne, Claudia'ya yakından bakıyordu.

"Trajedinin önlendiğinden pek emin değilim, Susanna," dedi. "Görünüşü bir yana, Attingsborough Markisi son derece çekici bir beyefendi. Ve bir erkeğin çekiciliği ancak çocuğuna bağlı olduğu görüldüğünde artar. Claudia?"

"Ne saçmalık!" Claudia sesini hâlâ alçak tutmasına rağmen hızlıca konuştu. "Bu tamamen markiyle benim aramdaki bir mesele. Lizzie'yi benim okuluma yerleştirmek istiyor ve ben de onu deneme amacıyla Eleanor ve diğer kızlarla birlikte buraya getirdim. Aramızda başka hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok."

Ama her iki arkadaşı da ona derin bir sempatiyle bakıyordu, sanki adama karşı sonsuz bir tutku beslediğini itiraf etmiş gibiydi.

"Ah, Claudia," dedi Susanna, "çok üzgünüm. Frances ve ben Londra'da bununla ilgili bir şaka yapmıştık, hatırlıyorum, ama hiç de komik değildi. Çok özür dilerim."

Anne sadece öne doğru eğildi ve Claudia'nın elini tutup sıktı.

"Şey," dedi Claudia, sesi hâlâ canlıydı, "düklerin beladan başka bir şey olmadığını hep söyledim, değil mi? Attingsborough Markisi henüz bir dük değil, ama yine de onu görür görmez binlerce mil koşmam gerekirdi."

"Ve bu benim hatamdı," dedi Susanna.

Claudia artık gerçeği inkâr edemeyeceğini düşündü. Bundan sonra sonsuza dek onların acıma nesnesi olacaktı. Omuzlarını dikleştirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Bir uşak kütüphanenin kapısını açıp da Yusuf içeri adımını attığında, annesiyle babasını orada yalnız buldu. Annesi şöminenin yanında oturuyordu. Babası ellerini arkasında kavuşturmuş volta atıyordu ama oğlunu görünce durdu, kaşlarının arasında derin bir çatılma oldu.

Herkes birkaç saniye sessizce birbirini süzdükten sonra, "Evet?" dedi. "Kendiniz için ne söyleyeceksiniz?"

Yusuf olduğu yerde, kapının hemen içinde durdu.

"Lizzie benim kızım," dedi. "Daha genç görünmesine rağmen neredeyse on iki yaşında. Doğuştan kör. Tüm hayatı boyunca onu barındırdım ve destekledim. Başından beri onun hayatının bir parçasıyım. Onu seviyorum."

"Çok tatlı bir çocuğa benziyor, Yusuf," dedi annesi. "Ama böyle olması ne kadar üzücü-"

Dük onu bir bakışıyla susturdu.

"Ben senden bir tarih istemedim, Joseph," dedi. Tabii ki gayrimeşru çocuğunuzun nafakasının sorumluluğunu üstlendiniz. Bir beyefendiden ve oğlumdan daha azını beklemezdim. Açıklanmasını istediğim şey, çocuğun bu civardaki varlığı ve bu öğleden sonra Alvesley'de annen, kız kardeşin ve nişanlın tarafından görülmesi gereken yerde ortaya çıkması."

Sanki Lizzie bir şekilde kirlenmiş gibi. Ama tabii ki kibar toplumun zihninde öyleydi.

"Onu Bayan Martin'in okuluna yerleştirmeyi umuyorum," diye açıkladı. "Annesi geçen yılın sonunda öldü. Lauren, Bayan Martin ve Bayan Thompson'ı kızları bu öğleden sonraki pikniğe getirmeleri için davet etti."

"Ve onlara haber vermeyi düşünmedin mi?" diye sordu babası, yüzü öfkeyle kızarmış, nabızı bir şakağında gözle görülür bir şekilde atıyordu, "kör bir çocuğu yanlarında getirmenin kabalığın dik alası olacağını? Cevap vermeye kalkışmayın. Duymak istemiyorum. Wilma ve Bayan Hunt o öğretmeni azarladıktan sonra yaptığınız o korkunç çıkışa da bir açıklama getirmeye kalkışmayın. Bunun bir açıklaması olamaz."

"Webster," dedi Yusuf'un annesi, "sakin ol. Kendini yine hasta edeceksin."

"O zaman suçu kimin kapısına atacağını bilirsin Sadie," dedi.

Yusuf dudaklarını büzdü.

"Senden istediğim," dedi babası, dikkatini tekrar oğluna çevirerek, "bugünden sonra ne annen, ne Wilma, ne de Bayan Hunt senin özel ilişkilerinden tek bir kelime daha duymayacak. Benim huzurumda annenden özür dileyeceksin."

Wilma'dan, Leydi Redfield'dan, Lauren'dan ve evlerini çok kötü bir şekilde kirlettiğin Bewcastle Düşesi'nden özür dileyeceksin. Ve Bayan Hunt'la barışacak ve bir daha sizden böyle bir şey duymayacağına dair onu temin edeceksiniz."

"Anne," dedi Yusuf dikkatini ona yönelterek. Ellerini göğsünde kavuşturmuştu. "Bugün seni üzdüm, hem piknikte hem de şimdi. Çok özür dilerim."

"Ah, Joseph," dedi, "o zavallı çocuk kaybolduğunda hepimizden daha çok telaşlanmış olmalısın. Bir zarar gördü mü?"

"Sadie-" dedi dük, kaşlarını hiddetle çatarak.

"Şok ve yorgunluk, anne," dedi Joseph. "Fiziksel yaralanma yok ama. Bayan Martin onunla birlikte oturuyor. Şimdiye kadar uyumuştur herhalde."

"Zavallı çocuk," dedi yine. Yusuf

dönüp babasına baktı. "Gidip

Portia'yı bulacağım," dedi.

Babası ona, "Kız kardeşin ve Sutton'la birlikte çiçek bahçesinde," dedi.

Joseph kütüphaneden çıkarken babasının kendisini kınadığını hatırladı: Lizzie'nin bugün Lindsey Hall'a ve Alvesley Park'a getirilmesine izin vererek, ailesiyle ve nişanlısıyla bir arada bulunmasına neden olan davranışını. Ve Lizzie'nin kendi kızı olduğunu herkesin önünde itiraf etmeye zorlanmasına izin vererek yaptığı davranış.

Kınadığı Lizzie'nin kendisi değildi. Ama her şeye rağmen, sanki durum buymuş gibi hissediyordu.

...senin piç çocuğun...

...kör çocuk...

Ve neredeyse utanması gerektiğini hissediyordu. Toplumun yazılı olmayan ama açıkça anlaşılan kurallarını çiğnemişti. Babası özel ilişkilerine sır demişti, sanki her erkeğin bunlara sahip olması beklenirmiş gibi. Ama o utanmayacaktı. Yanlış yaptığını kabul ederse, Lizzie'nin diğer çocuklarla ve kendisiyle birlikte olma hakkını inkâr etmiş olacaktı.

Hayat kolay deđildi - bugünün derin dűřüncesi!

Portia'yı, babasının ona söylediği gibi, Wilma ve Sutton'la birlikte çiçek bahçesinde otururken buldu. Wilma ona gözlerini hançere çevirmek istermiş gibi bakıyordu.

"Hepimizi tahammöl edilemeyecek kadar aşağıladın, Joseph," dedi. "Bu kadar insan dinlerken böyle bir itirafta bulunmak! Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Umarım utanıyorsundur."

Neville'in daha önce yaptığı gibi, ona susmasını söyleyebilmeyi diledi ama ahlaki üstünlük ondaydı. Lizzie'nin hatırı için bile olsa, yaptığı itiraf aceleci ve uygunsuzdu.

Birden, bu sözlerin şimdiye kadar söylediklerinden daha özgürleştirici olduğunu fark etti.

"Peki Bayan Hunt'a ne söyleyeceksiniz?" Wilma ona sordu. "Eğer dinlerse gerçekten çok şanslı olacaksın."

"Bence Wilma," dedi, "benim söyleyeceklerim ve onun cevap olarak söyleyecekleri ikimizin arasında kalmalı."

Tartışacakmış gibi görünüyordu. Nefes nefese kaldı. Ama Sutton boğazını temizleyip onu dirseğinden tuttu ve kadın başka bir şey söylemeden dönüp onunla birlikte evin bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Hâlâ piknikte giydiği çuha çiçeği sarısı muslin elbisenin içinde olan Portia, öğleden önce olduğu kadar taze ve güzel görünüyordu. Ayrıca sakın ve dengeli görünüyordu.

Ona bakarak durdu ve ikilemini hissetti. Ona haksızlık etmişti. Ailesi ve arkadaşlarından oluşan büyük bir topluluğun önünde onu küçük düşürmüştü. Ama Lizzie'yi bir şekilde yeniden inkâr etmeden ondan nasıl özür dileyebilirdi?

İlk o konuştu.

"Leydi Sutton ve bana dilimizi tutmamızı söylemişsiniz," dedi.

Yüce Tanrım! Öyle miydi?

"Özür dilerim," dedi. "Lizzie'nin kaybolduğu zamandı, değil mi? Endişeden çılgına dönmüştüm. Böyle bir nezaketsizlik için mazeret sayılmaz bu. Lütfen beni affedin. Ve eğer izin verirsiniz-"

"Bu ismi bir daha duymak istemiyorum Lord Attingsborough," dedi sakın bir vakarla. "En geç yarına kadar onu buradan ve Lindsey Hall'dan uzaklaştırmanızı bekleyeceğim ve sonra tüm bu talihsiz olayı unutmayı tercih edeceğim. Nerede olduğun umurumda değil

gönder onu veya ve Diğerleri gibi onu
veya kadınlar... onları kimin ürettiğini. Bilmeye
ihtiyacım yok ya da bilmek istemiyorum."

"Başka çocuk yok," dedi. "Ya da metresim. Bu öğleden sonraki ifşaat sizi benim önüne gelenle yattığıma mı inandırdı? Sizi temin ederim ki değilim."

"Hanımlar aptal değildir, Lord Attingsborough," dedi, "bizi ne kadar saf sanırsanız sanınız. Erkeklerin hayvani tutkularının gayet iyi farkındayız ve bize karşı olmaması ve bu konuda hiçbir şey bilmememiz koşuluyla, bu tutkularını istedikleri sıklıkta tatmin etmelerinden oldukça memnunuz. Tek istediğimiz -benim tek istediğim- adab-ı muaşerete riayet edilmesi."

Yüce Tanrım! Üşüdüğünü hissetti. Yine de gerçek onu biraz daha iyi hissettirecek, beyefendi kılığına girmiş bir hayvanla evlenmek üzere olduğuna daha az ikna olmasını sağlayacaktı.

"Portia," dedi ona bakarak, "tek eşli ilişkilere çok inanırım. Lizzie doğduktan sonra, geçen yıl ölene kadar annesiyle birlikte kaldım. Bu yüzden şimdiye kadar evlenmedim. Evlendikten sonra ikimiz de yaşadığımız sürece sana sadık kalacağım."

Kadın tekrar ona baktı ve birden gözlerinin Claudia'ninkilerden çok farklı olduğunu fark etti. Eğer gözlerinin ardında bir şey, bir karakter derinliği, bir duygu varsa bile, kesinlikle buna dair hiçbir iz yoktu.

"İstediğinizi yapacaksınız Lord Attingsborough," dedi, "her erkeğin yapmaya hakkı olduğu gibi. Sizden sadece sağduyulu olmanızı istiyorum. Ve o kör kızın bugün buradan, yarın da Lindsey Hall'dan gideceğine dair söz vermenizi istiyorum."

Şu kör kız.

Ondan birkaç adım uzaklaştı ve sırtı ona dönük, ahşap bir kafesin önünde büyüyen bir sümbül yatağına bakarak durdu. Bunun makul bir istek olduğunu düşündü. Ona - muhtemelen Alvesley ve Lindsey Hall'daki herkese- Lizzie'yi yakınında tutmak son derece zevksiz bir davranış gibi görünmüş olmalıydı.

Lizzie'nin bir insan olması dışında. Masum bir çocuktur. Ve onun çocuğuydu.

"Hayır," dedi, "korkarım böyle bir söz veremem Portia."

Sessizliği kelimelerden daha suçlayıcıydı.

"Tüm bu yıllar boyunca görgü kurallarına uydum," dedi. "Kızımın Londra'da bir annesi ve rahat bir evi vardı ve onu istediğim zaman görebiliyordum, bu da şehirde olduğum her gündü. Neville dışında kimseye ondan bahsetmedim ve onu asla birlikte görülebileceğimiz bir yere götürmedim. Olması gerekenin bu olduğunu kabullenmiştim. Sonia ölene ve Lizzie yalnız kalana kadar toplumun emirlerini sorgulamak için gerçek bir nedenim olmadı."

"Bunu duymak istemiyorum," dedi Portia. "Bu oldukça uygunsuz."

"Daha on iki yaşında bile değil," dedi. "Kör olmasa bile bağımsızlık için çok küçük."

Ona bakmak için döndü.

"Ve onu seviyorum," dedi. "Onu hayatımın dışına atamam Portia. Etmeyeceğim de. Ama şimdi fark ediyorum ki en büyük hatam sana ondan daha önce bahsetmemek oldu. Bilmeye hakkın vardı."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Bir heykel kadar hareketsiz, narin ve inanılmayacak kadar güzel oturuyordu.

"Sizinle evlenebileceğimi sanmıyorum Lord Attingsborough," dedi sonra. "Böyle bir çocuktan haberim olsun istemezdim ve şimdi bana gözleri bile görmeyen o korkunç yaratık hakkında bilgi vermeniz gerektiğini düşünmenize şaşırdım. Onun hakkında daha fazla bir şey duymayacağım ve burada, hatta Lindsey Hall'da kaldığını bilmeye tahammül edemeyeceğim. Eğer onu uzaklaştıracağınıza ve bir daha adını duymayacağıma söz veremiyorsanız, teklifinizi kabul etmekten vazgeçmek zorundayım."

Garip bir şekilde, belki de rahatlamamıştı. Bir kez daha bozulan bir nişan -her ikisinde de suçsuz olduğu tonlarca belli olsa bile- onu neredeyse evlenilemez hale getirecekti. Üstelik genç bir kız da değildi. Şimdiden yirmili yaşlarının ortalarında olmalıydı. Ve toplumun gözünde talepleri oldukça makul görünebilirdi.

Ama o korkunç yaratık.

Lizzie!

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Tekrar düşünmeniz için size yalvarıyorum. Ben yıllardır tanıdığın aynı adamım. Seni tanımadan çok önce Lizzie'nin babasıydım."

Ayağa kalktı.

"Anlamıyorsunuz, Lord Attingsborough, değil mi?" dedi. "Onun adını duymayacağım. Şimdi gidip babama yazacağım. Memnun olmayacaktır."

"Portia-" dedi.

"Sanırım," dedi, "artık bu ismi kullanmaya hakkınız yok, lordum."

"Nişanımız bozuldu o zaman?" diye sordu ona.

"Tekrar düşünmemi sağlayacak bir şey hayal edemiyorum," dedi ona ve eve doğru yürümeye başladı.

Olduğu yerde durmuş, onun gidişini izliyordu.

Ancak kadın gözden kaybolduğunda sevincin başlangıcını hissetti.

Özgürdü!

Claudia Lindsey Hall'a Lizzie olmadan döndü. Attingsborough Markisi odasına döndüğünde Lizzie derin bir uykuya dalmıştı ve rahatsız edilmediği takdirde bütün gece uyuması mümkün görünüyordu. Leydi Ravensberg soyunma odasında onun için bir kamyon yatağı hazırlamayı teklif etti.

Ayrıca Claudia'yı kendi arabasıyla Lindsey Hall'a götürmekte ısrar etti - oradaki konuklar çoktan evlerine dönmüşlerdi elbette. Vikontes, Anne ve Susanna, o dönene kadar Lizzie'ye göz kulak olacaklarına söz verdiler.

Claudia yalnız gitmek için ısrar etmeye çalıştı ama Claudia buna izin vermedi. Artık akşam olduğunu hatırlatan Anne ve Susanna da öyle. Claudia, merdivenlerden birlikte inip arabanın onları beklediği terasa çıktıklarında, Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü, bu konuyu tartışmayacaktı.

Vikont ve Vikontes Ravensberg de Leydi Redfield gibi dışarıdaydı.

Kontes, "Bayan Martin," dedi, "Leydi Sutton ve Bayan Hunt'ın daha önce söylediklerini umarım dikkate almazsınız. Kocam ve ben sizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyduk.

Hem siz hem de Lizzie Pickford da dahil olmak üzere okulunuzdaki kızlar, çocukluk arkadaşınız McLeith Dükü ile birlikte yürüyerek görevlerinizi ihmal etmiyordunuz. Hepimiz onu izliyorduk ve bu yüzden uzaklaşmasına izin verdiğimiz için hepimiz sorumluyduk."

Attingsborough Markisi, "Bayan Martin'in kesinlikle suçu yoktu," dedi. "O yürümeye başladığında ben Lizzie ile oynuyordum. Onu güvende tutacağıma inanmak için her türlü nedeni vardı."

Claudia'yı arabaya bindirdi ve arkasından tırmandı.

"Bayan Martin," dedi Vikontes, kapı kapanmadan önce arabaya doğru eğilerek, "yarınki yıldönümü balosuna geleceksiniz, değil mi?"

Claudia daha az hoşlanacağı bir şey düşünemiyordu.

"Belki de burada kalmam daha iyi olur," dedi. uzakta."

"Yapmamalısınız," dedi Vikontes. "Böylece bazı konuklarımıza, evimizde kimin hoş karşılanacağına karar verme konusunda bizden daha fazla güce sahip olduklarını ima etmiş olursunuz."

"Lauren çok haklı Bayan Martin. Lütfen gelin," dedi kontes. Gözleri parlıyordu. "Bana cesareten yoksun bir hanımefendi gibi görünmüyorsunuz."

Vikont, Claudia'yla göz göze gelince göz kırptı.

"Hepiniz çok nazıksınız," dedi Claudia. "Pekâlâ, o zaman geliyorum."

Asıl yapmak istediği şeyin Lindsey Hall'a yalnız dönmek, bavullarını toplamak ve sabahın ilk ışıklarıyla oradan ayrılmak olduğunu düşündü. Kapı kapanıp araba ilerlerken Lindsey Hall'dan en son ne zaman ayrıldığını düşündü. O çıkışı tekrarlamayı ne kadar isterdi!

Araba birdenbire sadece ikisiyle dolmuş gibiydi; Bath'dan gelirken yağmurdan kaçmak için sığındığı arabanın ta kendisiyle, onun erkekliğinin rahatsız edici bir şekilde farkına varmıştı. Yine farkındaydı ama bundan çok daha fazlasının.

Ve son bir saatin duygusal karmaşası içinde neredeyse unuttuğu şeyi -inanılmaz bir şekilde- hatırladı. Ormandaki o küçük kulübede yatakta otururlarken adam onunla hiç ses çıkarmadan, sadece dudak hareketleriyle konuşmuştu. Ama kız yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştu.

Seni seviyorum, demişti ona.

Kalp ağrısının, tüm bunlar sona ermeden önce kalp kırıklığına dönüşme ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünüyordu. Ve bu geleceğe dair iyimser bir değerlendirmeydi. Kalp kırıklığına dönüşecekti. Aslında çoktan dönüşmüştü bile.

Arabanın tekerlekleri Palladyan köprüsünde gümbürdeyerek ilerlerken, "Bayan Hunt nişanımızı bozdu," dedi.

Bazen kısa bir cümle bile zihnini bir anda etkileme gücüne sahip değildi. Sanki kelimeleri ayrı ayrı duymuş ve onları bir araya getirip ne söylediğini anlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı varmış gibiydi.

"Geri dönülmez bir şekilde mi?" diye sordu.

"Bana," dedi, "fikrini değiştirmesine neden olacak hiçbir şey dşnemediğini söyledi."

"Gayrimeşru bir çocuğunuz olduğu için mi?" diye sordu.

"Görünüşe göre," dedi, "nedeni hiç de bu değil. Ne kadar metresim ve çocuğum olursa olsun umurunda değil. Aslında, her erkekten beklediği gibi benden de bunu bekliyor gibi görünüyor. Lizzie'nin benimle olan ilişkisini kabul ederek kibar toplumun temel kurallarından birini çiğnediğim gerçeği onu rahatsız etti. Onu bu gece Alvesley'den ve yarın Lindsey Hall'dan uzaklaştırmayı ve bir daha asla ondan bahsetmemeyi reddetmem, benimle evlenemeyeceğini bildirmesine neden oldu."

"Belki," dedi, "biraz daha düşününce fikrini değiştirir."

"Belki de," diye kabul etti.

Bir süre konuşmadılar.

"Sonra ne olacak?" diye sordu. "Lizzie'ye ne olacak? Eleanor ve ben onun eğitilebilir, uyum sağlayabilir ve öğrenmeye hevesli olduğu konusunda hemfikiriz. Onu okulda tutmanın zorluğunu üstlenmek benim için bir zevk olacaktır. Ancak Lizzie'nin arkadaşlıktan ve etkinliklerden hoşlandığını bilsem de bunu istediğinden emin değilim."

"Sonia'nın ölümünden beri yapmak istediğim şey," dedi, "Lizzie'yi Gloucestershire'daki evim Willowgreen'e taşımaktı. Bu her zaman imkânsız bir hayal gibi göründü ama belki şimdi bunu gerçeğe dönüştürebilirim. Ne de olsa sırrım açığa çıktı ve toplumun hakkımda ne düşündüğünü iki parmağımı şıklatsam umursamayacağımı fark ettim. Ve toplum çoğu zaman beklediğimizin yarısı kadar bile kötü değildir. Anne ve Sydnham Butler'ın oğlu Alvesley'de onlarla birlikte. Birbirleriyle tanışmalarından dokuz yıl önce evlilik dışı bir ilişkiden doğmuş ama tabii ki siz bunu biliyorsunuz. David Jewell burada diğer çocuklardan farklı muamele görmüyor."

"Oh," dedi Claudia, "bence Willowgreen -taşra- Lizzie için mükemmel olur."

İsimsiz bir özlem hissetti -düşüncelerinin üzerinde durmasına izin verirse isimsiz kalmayacaktı.

"Onun eğitimi için ne gibi önlemler alacaksınız?" diye sordu.

"Onun için bir refakatçi ve mürebbiye tutardım," dedi. "Ama kendi zamanımın büyük bir kısmını onunla geçirebilirdim. Ona kırları, bitkileri ve hayvanları, İngiltere'yi, tarihi öğretirdim. Ona piyanoforte, keman ya da flüt çalmayı öğretmesi için birini tutardım. Belki bir ya da iki yıl içinde okula şimdi olduğundan daha hazır olacaktı. Bu arada ben de Londra'da onunla geçirdiğim süreden çok daha uzun bir süre evde kalabilirdim. Daha az boşta, daha anlamlı bir işte çalışabilirim. Beni onaylamaya bile başlayabilirsin."

Ona bakmak için başını çevirdi. Araba, araba yolunun sonundaki ağaçların arasından sıyrılıp kapılardan geçiyordu. Yüzü, gökyüzünde alçakta kalan güneşin eğik ışınlarıyla aydınlanmıştı. Adamın sanki özgürlüğüne gerçekten inanmıyormuş gibi varsayımsal konuştuğunu fark etti.

"Evet," dedi, "belki de olabilirim."

Adam ona yavaşça gülümsedi.

"Gerçi ben seni zaten onaylıyorum," dedi. "Londra'da bu kadar çok zaman geçirmenin anlamsız bir nedeni yok. Bunu aşk için yaptınız. Bundan daha asil bir neden olamaz. Ve şimdi de kızınızı herkesin önünde kabul ettiniz. Bunu da onaylıyorum."

"Bath'da beni ilk karşılayan ilkokul öğretmeni gibi görünüyorsunuz," dedi.

"İşte," dedi ellerini kucağında kavuşturarak, "ben buyum."

"Kısa bir süre önce kızıma hiç kimsenin sadece etiketlerle özetlenemeyeceğini söyleyen sen değil miydin?" dedi.

"Zengin bir hayatım var Lord Attingsborough," dedi ona. "Bunu kendim kurdum ve bundan memnunum. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca yaşadığım hayattan olabildiğince farklı. Ve ona dönmek için sabırsızlanıyorum."

Pencereden dışarı bakmak için başını çevirmişti.

"Hayatına getirdiğim kargaşa için özür dilerim Claudia," dedi.

"İzin vermediğim hiçbir şey getirmediğiniz," dedi ona.

Bundan sonra sessizliğe gömüldüler, gerilim dolu ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde arkadaşça olan bir sessizlik. Bu gerginlik elbette cinseldi. Claudia bunun gayet iyi farkındaydı. Ama bu şehvet değildi. Sadece kucaklaşma ve belki de sadece kucaklaşmanın ötesine geçme arzusu da değildi. Aşk atmosfere rahatlatıcı bir dokunuş katıyordu ama yine de trajik olabilecek bir aşktı bu. Bayan Hunt fikrini değiştirebilirdi.

Ya yapmadıysa?

Ancak Claudia'nın zihni bu engelin ötesine geçemedi.

Bewcastle Dükü ve Düşesi, araba büyük fıskiyeinin etrafından dolanıp durduğunda Lindsey Hall'un ön kapılarından dışarı çıktılar.

"Arabacı kapıyı açıp merdivenlerden inerken düşes, "Attingsborough Markisi size eşlik ediyor, Bayan Martin," dedi. Buna çok sevindim. Yalnız gelmenizden endişe ediyorduk. Ama Lizzie yanınızda değil mi?"

Marki dışarı çıkıp Claudia'yı indirmek için döndüğünde ona, "Uyuyor," diye açıkladı. "Onu rahatsız etmemenin en iyisi olacağını düşündüm. Yarın onu oradan alıp götüreceğim, dilerseniz başka bir yere."

Düşes, "Lindsey Hall dışında mı demek istiyorsunuz?" dedi. "Kesinlikle öyle olmadığını umuyorum. Eleanor ve Bayan Martin Bath'a gidene kadar onun yeri burası. Onu buraya ben davet ettim."

Claudia, "Belki de yarın benim de gitmem gerektiğini düşündüm," dedi.

"Bayan Martin." Dük konuştu. "Umarım bizi geçen seferki gibi terk etmeyi düşünmüyorsunuzdur? Freyja'nın o zaman hissettiği üzüntü ve suçluluk duygusunun onu katlanılabilir bir insana dönüştürdüğü doğru, ama ben bu olaydan böyle bir teselli çıkaramadım -özellikle de Redfield'ın benimkini almadığınız için sizi ve ağır valizinizi arabasına aldığını duyduktan sonra."

Kibirli ve biraz da durgun bir tavırla konuştu ve elini kadehinin sapına kapatıp kadehi yarıya kadar gözüne kaldırdı.

Düşes güldü. "Keşke ben de görebilseydim," dedi. "Freyja dönüş yolunda bize bundan bahsediyordu."

Alvesley'den. Ama ikiniz de içeri gelin ve salondaki herkese katılın. Lord Attingsborough, eğer orada onaylamayan kaşlarla karşılaşmaktan korkuyorsanız, Bedwyn ailesini ya da eşlerini tanıımıyorsunuz demektir. Öyle mi, Wulfric?"

Dük kaşlarını kaldırarak, "Gerçekten de öyle," dedi.

Marki, "İçeri girmeyeceğim," dedi. "Yakında Alvesley'e dönmem gerekiyor. Bayan Martin, önce benimle bir gezintiye çıkmak ister misiniz?"

"Evet," dedi. "Teşekkür ederim."

Dükün koluna girip onunla birlikte eve geri dönerken düşesin onlara sıcak bir şekilde gülümsediğini fark etti.

Joseph Lindsey Hall civarındaki parkı pek iyi tanıımıyordu. Köpeğin neredeyse bir hafta önce Lizzie'yi götürdüğü göle doğru döndü. Sessizce yürüdüler, adam ellerini arkasına koymuş, kadın da ellerini belinde kavuşturmuştu.

Su kenarına geldiklerinde durdular, Lizzie'ye çakıl taşlarını nasıl fırlatacağını gösterdiği yere yakındı, böylece göle düştüklerini duyabiliyordu. Günbatımının kalıntıları suyu ıslık yapıyordu. Gökyüzü yukarıda uzanıyordu, ufukta aydınlık, tepede daha karanlıktı. Yıldızlar şimdiden görülebiliyordu.

"Babam ve kız kardeşimin Portia'yı nişanını sona erdirmenin onun yararına olmayacağı konusunda ikna etmeleri tamamen mümkündür," dedi.

"Evet."

"Yine de hiçbir şeyin fikrini değiştiremeyeceğini söyledi," diye ekledi, "ve ben taviz vermeyeceğim. Lizzie hayatımın görünür bir parçası olmaya devam edecek. Ama bir hanımefendinin nişanı bozması korkunç bir şey, özellikle de iki kez. Yeniden düşünebilir."

"Evet."

"Size herhangi bir söz veremem," dedi ona.

"Ben hiçbir şey istemiyorum," dedi. "Bir engel dışında bile, başka engeller de var. Hiçbir vaat, hiçbir gelecek olamaz."

Onunla aynı fikirde olduğundan hiç emin değildi, ama şimdi herhangi bir tartışmaya girmenin anlamı yoktu, değil mi? Bu konuyu düşündükçe, babasının ve Wilma'nın Portia'yı onunla evlenme planlarına devam etmeye ikna etmeleri daha olası görünüyordu.

"Gelecek yok," dedi usulca. "Sadece şimdiki zaman. Şu anda özgürüm."

"Evet."

Adam ona elini uzattığında, kadın da kendi elini uzattı ve adam parmaklarını onunkilerle birleştirdi, onu yanına çekti ve gölün kıyısını takip ederek ilerlemeye başladı. İleride, neredeyse suyun kenarına kadar uzanan bir ağaç ormanı görebiliyordu.

Ağaçların sağladığı gölgenin karanlığına girdiklerinde durdular. Çimenler oldukça uzun ve ayaklarının altında yumuşaktı. Yüzünü ona döndü, diğer ellerinin parmaklarını da birleştirdi ve sırtının bir kısmına doğru çekti, böylece ona karşı durdu, ona dokunarak

Göğüsleri, karnı ve kalçaları. Başı geriye doğru eğilmişti ama artık yüzünü net olarak göremiyordu.

"Öpücüklerden daha fazlasını istiyorum," dedi ona doğru eğilerek. "Evet," dedi kadın. "Ben de öyle."

Karanlıkta gülümsedi. Sesi sert ve ilkeldi, sözleri ve vücudunun teslimiyetçi sıcaklığıyla çelişiyordu.

"Claudia," diye mırıldandı. "Joseph."

Tekrar gülümsedi. Çoktan samimiyetle okşandığını hissetti. Daha önce onun adını hiç söylememişti.

Sonra daha da yaklaştı ve dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Hayatının son on beş yılı boyunca sahip olabileceği ya da sevebileceği tüm kadınlar arasında kalbinin seçtiği kişinin o olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Barbara bile onun yanında önemsiz kalıyordu. Bu güçlü, zeki, disiplinli kadını hayatındaki herhangi bir şeyi ya da herhangi birini özlediğinden daha fazla özliyordu.

Dudakları, dilleri ve dişleriyle birbirlerinin ağızlarını keşfettiler, elleri arkada birbirine kenetlenmişti. Kadının ağzı sıcak, ıslak ve davetkârdı ve adam dilini kadının ağzına soktu, kadın inleyip daha derin emene kadar yüzeylerde gezdirdi. Başını geriye çekti ve ona tekrar gülümsedi. Gözleri karanlığa alışmıştı. O da gülümsüyordu, yüz ifadesi hülyalı ve şehvetliydi.

Ellerini bıraktı ve ceketini silkti. Bir dizinin üzerine çöktü ve onu çimlerin üzerine yaydı, sonra elini uzattı.

Onunkini aldı ve sonra o da dizlerinin üzerine çöküp uzandı, başı ve sırtı onun ceketinin üzerindeydi.

Bunun, belki de hayatındaki tek sefer olduğunun farkındaydı. Yarın her şey yeniden değişebilirdi. Bunu o da biliyordu. Kollarını ona doğru uzattı.

"Geçmiş ya da gelecek umurumda değil," dedi. "Onlara hayatlarımız üzerinde çok fazla güç veriyoruz. Ben şu anı önemsiyorum. Şimdiyi önemsiyorum."

Başını eğip onu tekrar öptü ve yanına uzanana kadar kendini aşağıya bıraktı.

Onun için on sekiz yıl, adam içinse neredeyse üç yıl olmuştu. Onun açlığını hissedebiliyor ve kendi açlığını bir şekilde frenlemeye çalışıyordu. Ama bazen tutku, kendi şiddetli ihtiyaçlarının ötesinde hiçbir emre itaat etmezdi.

Kadının ağzını öptü, diliyle harap etti. Acil elleriyle onu keşfetti, düzgün ve çekici bir vücut keşfetti. Eteğini yukarı çekti ve çoraplarını aşağı itti, elleri yetmeyene kadar bacaklarının sert pürüzsüzlüğünü okşadı. Başını eğdi, ayak bileklerinden dizlerine doğru öpücükler kondurdu, dizlerinin arkasını öptü ve kızın nefesi kesilip parmakları saçlarında sıkılaşına kadar yaladı. Elbisesinin arkasındaki düğmeleri buldu ve teker teker açtı, ta ki giysiyi omuzlarından çekip çıkarana ve göğüslerini ortaya çıkarana kadar.

"Ben güzel değilim," dedi.

"Bırakın buna ben karar vereyim," dedi ona.

Elleriyle göğüslerini okşadı, dudaklarını göğüslerinin üzerinde gezdirdi, kız tekrar nefes nefese kalana kadar diliyle gergin göğüs uçlarını yaladı.

Ama kadın pasif kalmadı. Adamın dokunuşuyla hareketlendi ve elleri adamın üzerinde ve yeleğinin altında dolaştı. Gömleğini pantolonundan çekip çıkardılar ve çıplak sırtından omuzlarına doğru okşayarak ilerlediler. Sonra bir el serbest kaldı ve pantolonunun üzerinden ereksiyonunu örtmek için aralarından aşağı indi.

Onu bileğinden sıkıca tuttu, elini uzaklaştırdı ve parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi.

"Merhamet et, kadın," dedi dudaklarına karşı, "zaten çok az kontrolüm kaldı."

"Bende hiç yok," dedi.

Kıkırdadı ve eli tekrar eteğinin altına girdi ve sıcak iç uylukları boyunca aralarındaki birleşime kadar ilerledi. Kız sıcak ve ıslaktı.

İnledi.

Belindeki düğmeleri karıştırdı, onun üzerine doğru ilerledi, kalçalarını kendi kalçalarıyla bastırdı, sert zemine karşı yastıklamak için ellerini onun altına kaydırды ve derinlere inene kadar sıkıca bastırdı ve kaslarının onun etrafında sıkıldığını hissetti.

Dizlerini kaldırdı ve ayaklarını çimlere dayadı. Onu daha da derine çekmek için ona doğru eğildi ve adam yavaş bir nefes alarak yüzünü onunkinin yanına yasladı.

"Claudia," dedi kulağına.

Uzun, çok uzun bir zaman olmuştu - bir sonsuzluk. Ve olmak üzere olan şeyi uzatamayacağını biliyordu. Ama bunun Claudia olduğunu, seksten daha fazlası olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

"Yusuf," dedi, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu.

Ondan çekildi ve içeri doğru itti ve aşkın ritmi, her şey ihtişamla patlayana ve adam onun içine dökülene kadar her ikisini de acil kreşendosunda yakaladı.

Vücudu tokluk hissiyle gevşerken, çok erken, diye düşündü pişmanlıkla.

"Aşırı heyecanlı bir okul çocuğu gibi," diye mırıldandı ona.

Hafifçe güldü ve başını çevirerek onun dudaklarını kısaca öptü.

"Kendini öyle hissetmiyorsun," dedi.

Kadının üzerinden yuvarlandı ve ikisi de yan yatana kadar onu da yanında götürdü.

Çok haklıydı. Hiçbir şey yanlış değildi. Tam tersine, her şey doğruydu, mükemmeldi.

Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi. Şu an sahip oldukları tek şey olabilirdi. Ona sarıldığı gibi anı kendine de sarıldı ve anın sonsuz bir sonsuzluk olmasını diledi.

Tepesindeki ay ışığını gördü, serin esintiyi hissetti, sarıldığı kadının yumuşak, rahat sıcaklığını hissetti ve kendini mutluluğa bıraktı.

Claudia onun üzülmeyeceğini biliyordu -tıpkı Vauxhall'daki o öpücük için hiç üzülmeyişi gibi.

O da biliyordu ki sadece bu gece ya da bu akşam olacaktı. Bu gece Alvesley'e dönmeliydi.

Bayan Hunt'ın Attingsborough Markisi gibi bir evlilik ödülünden kolay kolay vazgeçmeyeceğinden adı gibi emindi. Anburey Dükü ve Sutton Kontesi'nin, Bayan Hunt'ın mantıklı düşünmesini sağlamak için fazla çaba göstermeleri gerekmeyecekti. Ve tabii ki nişan alenen sona erdirilmediği için Joseph'in de onu geri almaktan başka çaresi yoktu. Ne de olsa o bir beyefendi.

Ve böylece sadece bu akşam vardı.

Ama pişman olmayacaktı. Kesinlikle acı çekecekti, ama o zaman bunu zaten yapacaktı.

Uyuklamayı reddetti. Gölün üzerindeki ay ve yıldızları izledi, suyun kıyıya neredeyse sessiz vuruşlarını duydu, çimenlerin serin yumuşaklığını bacaklarında hissetti, ağaçları ve onun kolonyasını kokladı, hafifçe şişmiş dudaklarında onun öpücüklerinin tadını aldı.

Yorulmuştu, hatta bitkin düşmüştü. Yine de kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Karanlıkta onu net olarak göremiyordu ama ne zaman uyukladığını, ne zaman hafif bir hareketle yeniden uyandığını biliyordu. İnsanın bazen zamanı durduramayacağına dair büyük bir pişmanlık duydu.

Gelecek hafta bu zamanlar okula geri dönecek ve gelecek yılın derslerini ve programlarını hazırlayacaktı. Bu her zaman heyecan verici bir dönemdi. O da bundan heyecan duyardı.

Ama henüz değil.

Lütfen henüz değil. Geleceğin şimdiki zamana tecavüz etmesi için çok erkendi.

"Claudia," dedi, "eğer sonuçları olacaksa..."

"Aman Tanrım," dedi, "öyle bir şey olmayacak. Ben otuz beş yaşındayım."

Elbette bunu söylemek çok saçmaydı. Daha otuz beş yaşındaydı. Aylık döngüsü ona hâlâ çocuk doğurabileceğini söylüyordu. Bunu hiç düşünmemişti. Ya da düşündüyse bile, bu düşünceyi göz ardı etmişti. Aptal kadın.

"Sadece otuz beş yaşında," dedi, onun düşüncesini yankılayarak. Ama söylemeye başladığı şeyi tamamlamadı. Nasıl tamamlayabilirdi ki? Ne diyecekti ki? Onunla evleneceğini mi? Eğer Bayan Hunt sözünü tutmasını isterse, bunu yapmakta özgür olmayacaktı. Tutmasa ve o da özgür olsa bile...

"Üzgün olmayı ya da şu anda hoş olmayan şeyler düşünmeyi reddediyorum," dedi.

Bu tam da büyük kızlarına okuldan ayrılmadan önce öğüt verdiği türden bir beyinsizlikti, özellikle de onları koruyacak aileleri olanlardan çok daha fazla riskle karşılaşacak olan hayırsever kızlara.

"Öyle mi?" dedi. "Güzel."

Elleri kadının sırtının üst kısmındaki etlerin üzerinde okşarcasına geziniyor, ağzı kulağına ve yan tarafına sokuluyordu.

Kollarını ona daha sıkı sardı ve boğazını, boynunu, çenesini ve son olarak da ağzını öptü. Adamın ereksiyonunun sertliğinin karnına baskı yaptığını hissetti ve gecenin tam olarak bitmediğini anladı.

Yan yana yatmaya devam ettiler. Adam kadının bacağını kalçasının üzerine kaldırdı, pozisyonunu aldı ve tekrar kadının içine boşaldı.

Bu sefer daha az çılgınlık, daha az akılsızlık vardı. Adamın hareketleri daha yavaş ve sıkıydı, kadıninki ise daha bilinçliydi. Adamın sertliğini ıslak teninde hissedebiliyor, aşklarının emişini ve çekişini duyabiliyordu. Birbirlerini usulca, ağızları açık öptüler.

Ve Claudia'ya birdenbire gerçekten güzel olduğu göründü. Ve kadınsı ve tutkulu ve bir zamanlar kendisi hakkında inandığı ama tam bir kadın olmadan önce inancını kaybettiği her şey. Adam güzeldi ve onu seviyordu ve onunla sevişiyordu.

Bir şekilde onu on sekiz yıl boyunca peşini bırakmayan güvensizliklerden arındırıyor, gerçekte olduğu gibi tam bir insan olması için özgür bırakıyordu. Öğretmen ve kadın. İş kadını ve aşık. Başarılı ve savunmasız. Disiplinli ve tutkulu.

Etiketsiz, özürsüz ve sınırsız bir şekilde neyse oydu.

O mükemmeldi. O

da öyleydi.

Ve bu da öyleydi.

Tek kelimeyle

mükemmel.

Elini kalçalarının arkasına koydu ve itişlerini derinleştirirken onu sabit tuttu, ancak o zaman bile aciliyetten çok amaç duygusu vardı. Dudaklarını öptü ve kulakları deşifre edemese bile kalbinin anladığı sözcükler mırıldandı. Sonra adam hâlâ kadının içindeydi ve kadın adama doğru bastırıyordu; kadının çekirdeğinde bir şey açıldı ve adamın içeri girmesine izin verdi; adam boşaldı ve boşaldı, ta ki ortada ne kadın ne de erkek kalana, sadece onlar olana dek.

Adam onu bırakmadan önce uzun bir süre sözsüz bir şekilde birbirlerine bastırdılar ve kadın derin bir pişmanlıkla artık yine iki kişi olduklarını ve hayatlarının geri kalanında da öyle kalacaklarını biliyordu.

Ama pişman olmayacaktı.

"Seni eve geri götürmeliyim," dedi, ayağa kalkıp kıyafetlerini düzeltirken o da eteğini aşağı itti ve sonra eğilip çoraplarını ve elbisesinin korsajını yukarı çekti. "Ve Alvesley'e geri dönmeliyim."

"Evet," dedi saç tokalarından bazılarını yeniden düzenlerken.

Ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı. Kadın da kendi elini onun elinin içine koydu ve adam onu, birbirlerine tam olarak dokunmadan, karşı karşıya durana kadar çekti.

"Claudia," dedi, "bilmiyorum-"

Tıpkı Vauxhall'da yaptığını hatırladığı gibi bir parmağını dudaklarının üzerine koydu.

"Bu gece olmaz," dedi. "Bu gecenin mükemmel kalmasını istiyorum. Bu geceyi olduğu gibi hatırlayabilmek istiyorum. Hayatımın geri kalanı boyunca."

Eli kızın bileğine dolandı ve parmağını öptü.

"Belki yarın gece de aynı şekilde mükemmel olur," dedi.
"Belki de tüm yarınlarımız öyle olacak."

Sadece gülümsedi. Buna bir an bile inanmadı - ama bunu yarın ve ertesi gün düşünecekti...

"Baloya gelecek misin?" diye sordu ona.

"Oh, yapacağım," dedi. "Yapmamayı tercih ederdim ama uzak durursam Kontes ve Leydi Ravensberg'in güceneceğini, hatta incineceğini düşünüyorum."

Ve bu teşvik olmasa bile nasıl uzak durabilirdi?
Yarın gece onu son görüşü olabilirdi. Hem de hiç.

Onun bileğini öptü ve sonra elini bıraktı.

"Sevindim," dedi.

Anburey Dükü, Attingsborough Markisi'nin kütüphanede bulunmasını rica etmişti, uşak Joseph'e Alvesley'e tekrar ayak basar basmaz haber verdi. Joseph hemen oraya gitmedi. Odasına çıktı ve Anne ile Sydnam Butler'ı Lizzie'yle birlikte otururken buldu. Lindsey Hall'a gittiğinden beri Lizzie'nin uyanmadığını söylediler.

"Babam benimle konuşmak istiyor," dedi.

Sydnam ona sempatik bir bakış fırlattı.

Karısı Joseph'e gülümseyerek, "Git," dedi. "Susanna ve Peter'i yarım saat kadar önce rahatlattık. Bir süre daha kalacağız."

"Teşekkür ederim," dedi yatağın yanında durup parmaklarının tersiyle Lizzie'nin yanağına dokunarak. Bir eliyle yastığın bir köşesini tutmuş ve burnuna dayamıştı. Aralarındaki tüm gizlilik ortadan kalktığı için çok memnundu. Onu öpmek için eğildi. Kadın anlaşılmas bir şeyler mırıldandı ve yine hareketsiz kaldı.

Oraya gittikten sonra kütüphanede korkunç bir kavga çıktı. Babası ona öfkeleni. Görünüşe göre

Portia'nın aklını çeldi ve onu oğlunun düzgün davranacağına ve bir daha asla çocuğu görmek ya da duymak zorunda kalmayacağına ikna etti. Nişanı sürdürmeye hazırды.

Ancak Joseph kendisine dikte edilmesine hazır değildi. Babasına Lizzie'yi daha fazla saklamak istemediğini bildirdi. Onu Willowgreen'e götürmeyi ve zamanının çoğunu orada onunla geçirmeyi umuyordu. Portia öğleden sonra onu serbest bıraktığına göre, nişanın devam edebilmesi için bu yeni gerçeği kabul etmesi gerekiyordu.

Babası onu Willowgreen'den kovmakla tehdit ettiğinde bile kararlılığını sürdürdü - orası hâlâ resmen onun toprağıydı. O zaman kızıyla birlikte başka bir yerde yaşayacaktı, dedi Joseph ona. Ne de olsa maddi olarak babasına bağımlı değildi. Taşrada başka bir ev kuracaktı.

Uzun süre tartıştılar -daha doğrusu Yusuf sessizce inat etti, babası da boşboğazlık etti. Başından sonuna kadar yanında olan annesi her şeye sessizce katlandı.

Sonra babası ve annesi kütüphaneden birlikte çıktılar ve Portia'yı ona gönderdiler.

Kadın geldi, soluk buz mavisi elbisesi içinde sakın ve güzel görünüyordu. Adam boş şöminenin önünde durdu, elleri arkasında kenetlenmişti, o sırada kadın odayı geçip ona doğru geldi, oturdu ve eteklerini düzeltti. Başını kaldırıp ona baktı, güzel yüzü herhangi bir duygudan yoksundu.

"Bütün bunlar için gerçekten üzgünüm Portia," dedi. "Ve bütün suç benim. Lizzie'nin annesinin ölümünden beri kızımın hayatımda eskisinden çok daha önemli bir yeri olması gerektiğini biliyordum. Onun için bir yuva kurmam, ona zamanımı ve ilgimi vermem gerektiğini biliyordum.

dikkatimi ve sevgimi. Ama nedense toplumun benden talep ettiği ifte hayatı yaşarken bunu düzgün bir şekilde yapamayacağım bugüne kadar aklıma gelmemişti. Zamanında aklıma gelseydi, sizi bugün yaşadığınız türden bir sıkıntıya maruz bırakmadan önce konuyu babamla ve sizinkilerle açıkça tartışabilirdim."

"Bu odaya Lord Attingsborough," dedi, "o korkunç kr çocuktan bir daha asla söz edilmeyeceğini anlayarak geldim. Sizinle olan nişanımı sürdürmeyi ve tonun gözünde tamamen rezil olmanızı önlemeyi, bu öğleden sonra piknikte o kadar kötü bir şekilde konuşmadan önce her şeyin olduğu gibi olması şartıyla kabul ettim. Ve eğer o beceriksiz ğretmen gözünü koca olarak bir dke dikmeseydi ve sorumluluklarını ihmal etmeseydi bu olmayacaktı."

Yavaş bir nefes aldı.

"Bunun işe yaramayacağını görüyorum," dedi. "Gerekeni anlıyorum Portia ama şartlarını kabul edemem. Çocuğum yanımda olmalı. Ona babalık yapmalıyım. Görevim bunu gerektiriyor ve eğilimlerim de bunu zorunlu kılıyor. Onu seviyorum. Eğer bu gerçeği kabul edemezseniz, korkarım ki aramızdaki herhangi bir evlilik yrmeyecektir."

Ayağa kalktı.

"Nişanımızı bozmaya hazır mısınız?" dedi. "Verdiğiniz tüm sözlerden ve usulüne uygun olarak hazırlanmış bir evlilik sözleşmesinden caymaya mı? Hiç sanmıyorum Lord Attingsborough. Sizi serbest bırakmayacağım. Babam seni serbest bırakmayacak. Anburey Dükü sizi evlatlıktan reddedecek."

Ah, ğleden sonra geç saatlerden beri düşünmek için vakti vardı, o halde, adamın beklediği gibi. O bir

genç bir kadındı. İyi doğmuş, varlıklı ve güzel olmasına rağmen, arkasında iki kırık nişanla tekrar bekar olmak onun için rahatsız edici bir şey olacaktı. Böyle avantajlı bir evlilik yapmak için bir daha asla şansı olmayabilirdi. Ve onun gelecekte bir gün düşes olmayı kafasına koyduğunu biliyordu.

Ama her ikisine de aktif bir sefalet getireceği açık olan bir evliliği sürdürmeye istekli olmak ona inanılmaz geliyordu.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı.

"Bence yapmamız gereken şey Portia," dedi, "babanla konuşmak. Onun ve annenin daha uzun süre kalmaması çok yazık. Bugün onlarsız olmak senin için korkunç olmalı. Ateşkes ilan edelim mi? Yarın yıldönümü kutlamaları için kibar bir yüz takınalım ve yarından sonraki gün ayrılalım mı? Seni eve götüreceğim ve her şeyi babanla konuşacağız."

"Seni serbest bırakmayacak," dedi ona. "Bunu bekleme. Seni benimle evlendirecek ve o korkunç yaratıktan vazgeçmeni sağlayacak."

"Lizzie'nin hayatımdaki merkezi önemi artık tartışmaya açık değil," dedi sessizce. "Ama bunu şimdilik bırakalım, olur mu? Yakında manevi destek için annen ve senin için tartışıp pazarlık edecek baban olacak. Bu arada size misafir odasına kadar eşlik edebilir miyim?"

Adam kolunu uzattı ve kadın elini adamın koluna koyarak onu kütüphaneden çıkarmasına izin verdi.

Ve böylece resmi olarak bir kez daha nişanlanmış oldu. Ve belki de
-Kim bilir? Bir daha asla özgür olamayacaktı. O çok fazla

Balderston'ın şartlarını kabul edebileceğinden ve Portia'nın onunla evlenip sonra da bu şartlara uymayabileceğinden korkuyordu.

Tüm bunlarla zamanı geldiğinde başa çıkacaktı çünkü başka seçeneği yoktu.

Ama şimdilik özgür değildi ve asla da

olamayabilirdi. Ah, Claudia!

Bu eve tekrar adım attığından beri onu düşünmeye cesaret edememişti.

Ah, aşkım.

Lizzie ertesi sabah Joseph'in yatak odasındaki küçük masada, bir hizmetçinin daha önce odaya getirdiği, temizlenip ütülenmiş piknik elbisesini özenle giymiş, saçlarını yeni taramış ve yine yeni ütülenmiş beyaz kurdelesıyla toplamış olarak oturuyordu. Kahvaltısını yapıyor ve bir yandan da sohbet ediyordu.

Kahvaltıdan sonra Lindsey Hall'a dönecekti ama bu arada bir dizi ziyaretçisi oldu. Kit ve Lauren, Sydnam, Anne Butler ve oğluyla geldiler, sonra Gwen, Clara Teyze, Lily ve Neville ile geldi, onları Susanna ve Whitleaf izledi. Hepsi de Lizzie'ye güneydın demek, ona sarılmak ve iyi uyuyup uyumadığını sormak istiyordu.

Yusuf'un kendisi için herkes gülümsüyordu.

Belki de sadece acıyan bir sempati gülümsemesiydi, çünkü dün yaşadığı çetin sınavı hepsi anlıyordu, ancak bunların çoğu geride kalmıştı.

kapalı kapılar. Ama yine de bu sırrı neden bu kadar uzun süre sakladığını merak ediyordu. Toplumun kuralları ve beklentileri vardı, bu doğrudu ama o her zaman sevgisini esirgemeyen bir aileye ait olmuştu.

Ve sonra annesi geldi. Annesi hiç konuşmadan ona sarıldı ve sonra masadaki bir sandalyeye otururken Lizzie yüzünü kaldırdı, odada yine kendisi ve babasından başka birinin daha olduğunu biliyordu.

"Lizzie." Annesi onun ellerinden birini iki elinin arasına aldı. "Elizabeth'in kısaltması mı? İki ismi de seviyorum. Seni sevgili çocuğum. Babana çok benziyorsun. Ben onun annesiyim. Ben senin büyükannenim."

"Büyükanнем mi?" Lizzie söyledi. "Dün sesini duydum."

"Evet canım," dedi annesi elini okşayarak.

"Horace'la yürüyüşe çıkıp kaybolduktan sonraydı," dedi Lizzie. "Ama babam ve Bayan Martin beni buldular. Babam Horace'ı benimle bir daha kaybolmaması için eğitecek."

"Ama ne kadar maceraperestmişsin," dedi annesi. "Tıpkı babanın çocukluğundaki gibi. Sürekli yasak ağaçlara tırmanır, yasak göllerde yüzer ve kimseye tek kelime etmeden keşif yolculuklarında saatlerce ortadan kaybolurdu. Birkaç kez kalp krizi geçirmemiş olmam bir mucize."

Lizzie gülümsedi ve sonra neşeye güldü.

Annesi tekrar elini okşadı ve Yusuf onun gözlerindeki yaşları görebiliyordu. Babasına meydan okuyarak buraya geldiği için kendisi de cesaretsiz sayılmazdı. Ona sarıldı

ve hem onu hem de Lizzie'yi öptü, sonra Lindsey Hall'a gitme zamanı gelmişti. O ve Leydi Redfield onları uğurlamak için terasa çıktılar.

Joseph, McLeith'le birlikte oraya gitti, Lizzie onun önünde atına bindi ve köpek yorulup Lizzie'yi de onlarla birlikte götürmek zorunda kalana kadar yanında koştu. McLeith elbette hemen her gün yaptığı gibi Claudia'yı çağıracaktı. Joseph adamın Claudia'yı kendisiyle evlenmeye ikna edip edemeyeceğini merak ediyordu ama bundan hiç Güphesi yoktu.

Lindsey Hall'a vardıklarında Joseph dün gece yazdığı notu bir uşakla Bayan Martin'e gönderdi ama sonra Bewcastle Düşesi ile Lord ve Leydi Hallmere'in Lizzie ile konuşmakta olduğu dışarı çıktı. McLeith Claudia'yı görmek için içeri girdi. Joseph, Lizzie ve köpeğiyle göle doğru yürüdü.

"Baba," dedi, yürürken onun eline yapışarak, "okula gitmek istemiyorum."

"Gitmeyeceksin," diye güvence verdi ona. "Büyüyüp aşık olana, evlenene ve beni terk edene kadar benimle kalacaksın."

"Aptalca," dedi gülerek. "Böyle bir şey asla olmayacak. Ama okula gitmezsem Bayan Martin'i kaybederim."

"Ondan hoşlanıyorsun o zaman?" diye sordu.

"Onu seviyorum," diye güvence verdi. "Yanlış mı baba? Ben de annemi seviyordum. O öldüğünde kalbimin kırılacağını düşündüm. Ve senden başka hiç kimsenin beni tekrar gülümsetemeyeceğini ya da güvende hissettiremeyeceğini düşündüm."

"Ama Bayan Martin yapabilir mi?"

"Evet," dedi.

"Bu yanlış değil," dedi elini sıkarak. "Annen her zaman annen olarak kalacak. Kalbinin bir köşesinde her zaman onun yaşadığı bir yer olacak. Ama aşk yaşar ve büyür, Lizzie. Ne kadar çok seversen, o kadar çok sevebilirsin. Bayan Martin'i sevdiğin için kendini suçlu hissetmene gerek yok."

Onun aksine.

"Belki," dedi, "Bayan Martin gelip bizi ziyaret edebilir, baba."

"Belki de," diye kabul etti.

"Onu özleyeceğim," dedi iç çekerek, gölün kıyısında durduklarında ve ağaçların neredeyse suya kadar uzandığı yere baktı. Tam orada... "Ve Molly, Agnes ve Bayan Thompson."

"Yakında," dedi, "seni eve götüreceğim."

"Eve," dedi iç çekerek ve başını babasının koluna yasladı. "Ama baba, Bayan Martin Horace'ı alacak mı?"

"Sanırım," dedi, "seninle kalırsa mutlu olacak."

Claudia Martin'in McLeith'le birlikte biraz uzakta yürüdüğünü görebiliyordu. Evin arkasındaki tepeyi aşp ağaçların arasından aşağı inmiş olmalıydılar.

Dikkatini kararlılıkla tekrar kızına yöneltti. Uzun zaman sonra onunla bu kadar açık bir şekilde birlikte olabildiği için ne kadar şanslıydı.

"Dün öğleden sonra tekne gezintimizi hiç yapmadık, değil mi tatlım?" dedi. "Bir tekne bulup

Şimdi mi?"

"Oh, ye-e-es!" diye bağırdı, yüzü zevk ve heyecanla parlıyordu.

"Charlie, "Bu sabah çocuk döner dönmez seninle gelmeye hazır olduğunu görseydim hiç Gağırmazdım Claudia," dedi. Senin adına ben sinirlenirdim. Onu götürmek Attingsborough'nun görevi ve bunu mümkün olan en kısa sürede yapmalı. En başta onu buraya getirmemeliydi. Bu Bewcastle'ı zor bir duruma soktu ve Bayan Hunt'a ve Anburey'e büyük bir hakaret oldu."

Claudia ona, "Lizzie'yi buraya getirmek onun fikri değildi," dedi. "Benim fikrimdi."

"Çocuğu sizin dikkatinize sunmamalıydı bile," dedi. "Siz bir hanımefendisiniz."

"Ve Lizzie," dedi, "bir insan."

"Bayan Hunt," dedi, "açıkça gösteremeyecek kadar haysiyetli olmasına rağmen fena halde üzölmüş. Hem Alvesley hem de Lindsey Hall'dan gelen bir ev dolusu misafirin önünde küçük düşüröldü, pikniğe katılan yerel eşraftan bahsetmiyorum bile. Attingsborough ile evlenme planlarına devam etmeyi reddedeceğini tahmin ediyordum ama görünüşe göre onu affetmiş."

Evet. Ona söylenmesine gerek yoktu. Joseph'in okul odasının penceresinden yaklaşmasını izledikten sonra gönderdiği sert mesajı okumuştı. Charlie'nin onunla ve Lizzie'yle birlikte olduğunu ancak yarım yamalak fark edebilmişti. Beklemişti.

Ama notunu okuduktan sonra aslında kendini kandırdığını fark etmişti. Umut etmişti. Ama aniden tüm umudu, tüm sevinç olasılığı elinden alınmıştı.

Gölün uzak ucuna doğru yürümek için ağaçların arasından çıktıklarında, dün gece Joseph'le yattığı yere baktı ve onu daha uzakta, Lizzie'yle birlikte suyun kenarında dururken görebiliyordu. Büyük bir irade çabasıyla zihnini konuştukları konuya geri getirdi.

"Charlie," dedi, "Lizzie on iki yıldan fazla bir süre önce, Attingsborough Markisi çok gençken ve Bayan Hunt'la tanışmadan çok önce dünyaya geldi. Neden Lizzie'nin varlığından dolayı kendini tehdit altında hissetsin ki?"

"Ama mesele onun varlığı değil Claudia," dedi. "Şu anda Bayan Hunt ve çok sayıda başka insanın -Yakında önemli herkes onu tanıyacak. Öyle bir şey değil. Bir centilmen böyle şeyleri kendine saklar. Toplumun beklentilerini biliyorum, on sekiz yaşındayken öğrenmek zorunda kaldım. Senin bilmen beklenemez. Siz çok daha korunaklı bir hayat yaşadınız."

"Charlie," dedi, aniden aklına gelen bir düşünceyle, "ne yapıyorsun?
Charles'tan başka çocuğunuz var mı?"

"Claudia!" Belli ki utanmıştı. "Bu bir hanımefendinin bir beyefendiye soracağı bir soru değil."

"Var," dedi. "Başkaları da var. Öyle değil mi?"

"Buna cevap vermeyeceğim," dedi. "Gerçekten Claudia, sen her zaman aklından geçeni olması gerekenden çok daha özgürce söyledin. Bu özelliğini her zaman takdir etmişimdir ve hâlâ da ediyorum. Ama bazı sınırlar var-"

"Çocuklarınız var!" dedi. "Onları seviyor ve onlarla ilgileniyor musun?"

Aniden güldü ve pişmanlıkla başını salladı.

"Sen imkânsızsın!" dedi ona. "Ben bir beyefendiyim Claudia. Bir beyefendinin yapması gerekeni yaparım."

Zavallı ölü düşes, diye düşündü Claudia. Lizzie'nin aksine, Charlie'nin gayrimeşru çocukları o zaten evliyken doğmuş olmalıydı. Kaç tane vardı? Merak etti. Ve nasıl bir hayat sürüyorlardı? Ama soramıyordu. Bir beyefendinin onur kurallarına göre bir hanımefendiyle konuşması yasaktı.

"Tüm bunlar bu sabah yaratmayı umduğum atmosferi oldukça bozdu," dedi iç çekerek. "Yıldönümü bugün Claudia. Yarın ya da en geç ertesi gün ayrılmam gerekiyor. Alvesley'de aileden olduğunu iddia etmeyen tek misafirin ben olduğumun farkındayım. Seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum."

"Birbirimize yazmalıyız," dedi.

"Bunun benim için yeterince iyi olmadığını biliyorsun," dedi ona.

Ona daha dikkatli bakmak için başını çevirdi. Yeniden arkadaş olmuşlardı, değil mi? Geçmişin acısını kararlılıkla geride bırakmış ve onda özellikle onaylamadığı şeyler olmasına rağmen, ondan tekrar hoşlanmasına izin vermişti. Elbette o hâlâ-

"Claudia," dedi, "benimle evlenmeni istiyorum. Seni seviyorum ve sanırım sen de beni itiraf edemeyeceğin kadar çok seviyorsun. Şimdi bana benimle evleneceğini söyle ve bu geceki balo sana cennet gibi gelsin. Orada bir duyuru yapmayacağım.

Sanırım Redfield'ların onuruna olduğu için ve ayrıca ikimizin de aileyle yakın bir bağı olmadığı için. Ama bunu gayri resmi olarak duyurabileceğiz. İnsanların en mutlusu ben olacağım. Bu korkunç bir klişe, biliyorum ama yine de doğru olacak. Ne dersiniz?"

Birkaç dakika boyunca söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Tamamen gafil avlanmıştı - yine. Belli ki onun için derinleşen bir aşk olan şey, onun için sadece büyüyen bir arkadaşlıktı. Ve o kadar gün içinde bugün bununla başa çıkmaya hazır değildi.

"Charlie," dedi sonunda, "seni sevmiyorum."

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu. Neredeyse yürümeyi bırakmışlardı. Biraz ötedeki kıyıda bir kayığın hareket ettiğini gördü, Attingsborough Markisi Lizzie'yle birlikteydi. Bayan Corbette Hythe'ın bahçe partisi sırasında Thames Nehri'nde Lizzie'yle kürek çektiği anı aklına geldi. Ama düşüncelerinin dağılmasına izin vermemeliydi. Tekrar Charlie'ye baktı.

"Karşı çıkamayacağım tek şeyi söyledin," dedi ona. Beni bir zamanlar sevdin Claudia. Benimle sevişmiştin. Hatırlamıyor musun?"

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Aslında acemice beceriksizlikler, acı ve sonrasında artık sonsuza dek birbirlerine ait olduklarına dair duyduğu mutlu inanç dışında pek bir şey hatırlamıyordu.

"Uzun zaman önceydi," dedi nazikçe. "Artık farklı insanlarız, Charlie. Sana düşkünüm ama-"

"Düşkünlüğüne lanet olsun," dedi ve ona acıyla gülümsedi. "Sana da lanet olsun. Ve şimdi duyduğunuzda böyle iğrenç bir dil kullandığım için en içten özürlerimi kabul edin."

"Ama iğrenç duygular için değil mi?"

"Hayır," dedi, "onlar için değil. O zaman cezam ömür boyu sürecek, öyle mi?"

"Oh, Charlie," dedi, "bu bir ceza değil. Sen istediğinde seni affettim. Ama-"

"Yine de evlen benimle," dedi, "ve aşkla şeytana. Yine de beni seviyorsun. Bundan

eminim." "Bir arkadaş olarak," dedi.

"Ah!" Kaşlarını çattı. "Bunu bir düşün. Uzun uzun düşün. Ve bu akşam tekrar soracağım. Ondan sonra seni rahatsız etmeyeceğim. Düşüneceğine ve fikrini değiştirmeye çalışacağına söz verir misin?"

İç çekti ve başını salladı.

"Şu andan bu geceye kadar fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi. "Bizim için artık çok geç, Charlie."

"Yine de bu konuyu iyice düşün," dedi. "Bu gece tekrar soracağım. Açılış setinde benimle dans et."

"Çok iyi," dedi.

Aralarına bir sessizlik çöktü.

"KeÇke," dedi, "Çimdi bildiklerimi on sekiz yaÇındayken de bilseydim -insanın ödün vermemesi gereken bazı Çeyler olduğunu. Sanırım eve geri dönsek iyi olacak. Kendimi aptal yerine koydum, değil mi? Bende bir arkadaştan fazlasını göremezsın. Bu yeterli değil. Belki bu gece fikrini değiştirirsin. Gerçi bu sadece ben istediğim için olmayacak."

Yine de onun yanında yürürken, eğer bu yıl Londra'da tanışmamış olsalardı, büyük olasılıkla hayatının geri kalanında onu bir kez bile düşünmeyeceğini düşündü.

Lizzie'nin, kısa bir süre önce Thames Nehri'nde yaptığı gibi, elini suyun içinde gezdirdiğini görebiliyordu. Ve sonra uzaktan gelen kahkaha seslerini duydu -onun ve Lizzie'nin kahkahaları birbirine karışmıştı.

Uzun, çok uzun zamandır hissetmediği kadar yalnız hissediyordu. İçinde karanlık ve dipsiz bir kuyu varmış gibi görünüyordu.

Portia Hunt'ın Alvesley Park'ta hiç akrabası yoktu. Wilma dışında orada özel bir arkadaşı da yoktu. Ve şimdi Joseph sabah için Lindsey Hall'a gitmişti.

Yusuf'un akrabaları kaba değildi. Yakın ailesi dışında herkes onun gelin olarak seçilmesini onaylamasa da, ona karşı içten bir sempati duyuyorlardı. Piknik sırasında tatsız bir şok yaşamıştı, her ne kadar bunu büyük ölçüde kendi başına getirmiş olsa da. Kendini biraz aşağılanmış hissetmesi anlaşılabilir bir şeydi. Öğleden sonra ve Joseph Bayan Martin'i eve bıraktıktan sonra akşam geç saatlerde de büyük bir üzüntü yaşadığı açıktı. Yine de nişan bir şekilde atlatılmıştı - Wilma hepsini bundan haberdar etmişti.

Susanna ve Anne, Lauren, Gwen ve Lily'ye bunun büyük bir utanç olduğunu, çünkü Claudia Martin'in Joseph'e, Joseph'in de ona aşık olduğunu söylemişlerdi. Lizzie'yi aramaya onunla birlikte gitmişti, değil mi? Ve Lizzie'ye göz kulak olması için eve gelmesini istediği kişi de oydu.

Babası ve Bayan Hunt'la konuşurken. Ve Kit ona eşlik etmeyi teklif etmesine rağmen onu Lindsey Hall'a geri götüren de oydu. O da hemen geri dönmemişti.

Ama nazik hanımlardı. Akşamki büyük yıldönümü balosuna hazırlanmak için yapabilecekleri pek çok şey olmasına rağmen, Bayan Hunt'ı kendileriyle birlikte yürümeye davet ettiler, Wilma'yı da. Resmi bahçenin ve küçük köprünün ötesindeki vahşi doğa yürüyüşü boyunca dolaştılar. Lily, Bayan Hunt'a evlilik planlarını sordu ve o da kalbinin derinliklerinde yattığı belli olan bir konuyu tartışmaya başladı.

"Susanna, onları tepenin zirvesine götürecek olan dik patikanın sapağını geçip düzlükte yollarına devam ettiklerinde iç çekerek, "Bu kadar aşık olmak ve bir düğün planlamak ne güzel," dedi.

"Ah," dedi Portia, "kendimi aşık sanacak kadar bayağı olmayı aklımdan bile geçirmem, Leydi Whitleaf. Bir hanımefendi kocasını çok daha sağduyulu ve mantıklı seçer."

"Gerçekten de," dedi Wilma, "insan kendini bir değirmenci, bir bankacı ya da bir okul müdürüyle sırf onu sevdiği için evli bulmak istemez, değil mi?"

Susanna Anne'e, Lauren Gwen'e baktı ve Lily gülümsedi.

"Bence en iyisi," dedi, "unvanlı, varlıklı, mülk sahibi, yakışıklı, çekici ve karakterli bir adamla evlenmek ve ona sırılsıklam aşık olmaktır. Tabii onun da aynı şekilde hissetmesi şartıyla."

Portia hariç hepsi güldü. Wilma bile titredi. Ailenin tümü Kont'u yorucu ve sıkıcı buluyordu.

Sutton, Wilma ile birbirlerinden hoşlandıkları da aralarında bir sır değildi.

"En iyisi," dedi Portia, "insanın duygularını her zaman kontrol altında tutmasıdır."

Yapabileceklerinden çok daha erken bir zamanda evin bulunduğu yöne döndüler. Gökyüzü hâlâ mavi ve bulutsuz olmasına ve tepelerindeki ağaç dalları güneş ışığını engelleyecek kadar sık olmamasına rağmen, havaya bir serinlik çökmüş gibiydi.

McLeith Dükü küçük köprünün üzerinde durmuş, kollarını bir taraftaki tahta parmaklığın üzerine sarkıtmış, suya bakıyordu. Kadınların kendisine doğru geldiğini görünce doğruldu ve gülümsedi.

"Lindsey Hall'dan döndün mü?" Susanna gereksiz yere sordu. "Claudia'yı gördün mü?"

"Yaptım." Kederli görünüyordu. "Görünüşe göre, kendini işine adanmış bir öğretmen ve evde kalmış bir kız."

Susanna Anne ile bakıştı.

"Bence," dedi Wilma, "onunla ilgilenme nezaketiniz için size minnettar olmalı, Majesteleri."

"Ah," dedi, "ama biz birlikte büyüdük, Leydi Sutton. Her zaman kendi aklı vardı. Eğer bir erkek olsaydı, elini attığı her işte başarılı olurdu. Bir kadın olarak bile son derece başarılı oldu. Onunla gurur duyuyorum. Ama ben biraz-"

"Biraz-?" Gwen sordu.

"Melankoli," dedi.

"Joseph seninle döndü mü?" Lauren sordu.

Dük, "Öyle bir şey yapmadı," dedi. "Biriyle kayığa binmeye gitti. Onu beklememeyi tercih ettim."

"O adam olmaz!" Wilma kızgın bir ifadeyle konuştu. "Dün Bayan Hunt, benim gözümde gerçekten affedilmez olan bir sözü söylediği için onu affedecek kadar cömert davrandığı için çok şanslıydı, kardeşim olsa bile. Ama bugün kadere meydan okuyor. Hemen geri dönmeliydi."

"Pekala," dedi Lauren hızlıca, "gerçekten eve dönmeliyim. Bu akşamdan önce yapılması gereken bin bir iş olmalı. Gwen, sen ve Lily çiçek düzenlemelerinde bana yardım edecektiniz."

"Harry'nin yakında beslenmesi gerekecek," dedi Susanna.

"Ben de gidip Sydnam ve David'i resim yaparken izleyeceğime söz verdim," dedi Anne. "Megan benimle gelmek için bekliyor olacak."

"Wilma," dedi Lauren, "partileriniz her zaman çok zevkli oluyor. Bizimle gel ve balo salonundaki süslemeler ve yemek salonundaki masaların düzeni hakkında görüşlerini bildir, olur mu?"

Durdu ve Portia'ya baktı.

"Bayan Hunt," dedi, "belki bir süre ona eşlik edersiniz? Onunla karşılaştıktan kısa bir süre sonra onu terk ettiğimizi düşünecektir."

"Hiç de değil, Leydi Ravensberg," diye onu temin etti. "Ama bana söylediklerine göre, Bayan Hunt, şu tepenin üstünden görünen manzara oldukça dik bir tırmanışa değermiş. Benimle gelip görmek ister misiniz?"

"Çok memnun olurum," dedi ona.

"Joseph çok şanslı olacak," dedi Wilma onlar uzaklaştıktan sonra, "eğer McLeith Dükü Bayan Hunt'ı burnunun dibinden çalmazsa. Onu kim suçlayabilir ki? Ya da onu? Kendi kardeşimden utanacağımı hiç düşünmemiştim ama gerçekten..."

Gwen kolunu Wilma'nın koluna dolayarak, "Ben de ona biraz kızgınım," dedi. "Bizden böyle bir sır saklıyor, gerçekten de, sanki hepimiz aile yerine sert yargıçlarmışız gibi. Ben de Neville'e kızgınım. Başından beri biliyordu, değil mi Lily?"

"Söyledi," dedi Lily, "ama bana bile söylemedi. Onun sadakatini takdir etmek gerek, Gwen. Ama keşke daha önce haberimiz olsaydı. Lizzie çok tatlı bir çocuk, değil mi?"

"Joseph'e benziyor," dedi Lauren. "Çok güzel olacak."

Wilma, "O kör," diye itiraz etti.

"İçimden bir ses," dedi Anne, "bu gerçeğin onu rahatsız etmesine izin vermeyeceğini söylüyor. Artık herkes onu tanıdığına göre, gelişimini izlemek çok ilginç olacak."

Wilma sükunetini korudu.

Eve vardıklarında hepsi çeşitli görevlerine devam ettiler ve Bayan Hunt'ın tesellisini McLeith Dükü'ne bıraktılar.

"Böyle çalkantılı bir yazı hak edecek ne yaptım ben?" Claudia sordu.

Bu retorik bir soruydu ama Eleanor yine de bir cevap vermeye çalıştı.

"Londra'ya gitmeye karar verdin," dedi, "ben de seni cesaretlendirdim. Hatta başlangıçta planladığından daha uzun süre kalman için seni teşvik ettim."

Claudia, "Bay Hatchard, Edna'nın ve Flora'nın işverenleri konusunda kaçamak cevaplar verdi," dedi. "Susanna Frances'i şarkı söylemeye ikna etti ve beni konser için kalmaya davet etti. Attingsborough Markisi'ni bana Londra'ya kadar eşlik etmesi için gönderdi çünkü o sırada Bath'daydı ve okula yerleştirmek istediği bir kızı vardı. Charlie yıllar sonra ilk kez İskoçya'dan ayrılmak için bu baharı seçti. Siz de Bewcastle Düşesi'nin kız kardeşiydiniz ve hayırsever kızları buraya getirme davetini kabul ettiniz ve böylece Bath'dan ayrıldığımdan beri her fırsatta Bedwyns'e rastladım. Ve... ve... ve liste böyle uzayıp gidiyor. Herhangi bir etkinin kök nedenini nasıl keşfedebiliriz Eleanor? Adem ve Havva'ya kadar izini sürebilir miyiz? Onlar akla gelebilecek her türlü felakete neden olabilecek bir çiftti."

"Hayır, hayır, Claudia." Eleanor yatak odasındaki tuvalet masasının başına gelip onun arkasında durdu. "Saçlarını bu kadar sert bir şekilde geriye çekersen köklerinden koparacaksın. Al." Claudia'nın elinden fırçayı aldı ve ensesindeki düğümü gevşeterek saçlarının başının üzerine daha yumuşak bir şekilde düşmesini sağladı. Düğümün kendisiyle biraz uğraştı. "Böyle daha iyi oldu. Şimdi daha çok baloya gidiyormuş gibi görünüyorsun. Bu yeşil tülbenti çok beğendim. Çok zarif. Bana Bath'da göstermiştiniz ama bu geceye kadar üzerinizde görmemiştim."

"Neden baloya gidiyorum?" Claudia sordu. "Neden giden sen değilsin de kalan ben oluyorum?"

"Çünkü," dedi Eleanor, aynada Claudia'ninkilerle buluşan gözleri parlayarak, "dün o kadınların hakaret ettiği kişi sensin ve Leydi Redfield ve gelini için ortaya çıkman önemli. Çünkü sen hiçbir zaman bir meydan okumadan kaçmadın. Çünkü bu sabah onunla evlenmeyeceğini açıkça belirtmiş olsan bile McLeith Dükü'yle açılış setinde dans etmeye söz verdin, zavallı adam. Çünkü birinin kızlarla kalması gerekiyor ve benim balolara ya da diğer gösterişli eğlencelere asla katılmadığım genel olarak bilinir ve kabul edilir."

Claudia ayağa kalkarak kuru bir sesle, "Demek istediğinizi anladım," dedi. "Ayrıca ben bu tür eğlencelere katılıyorum çünkü bazen bunları bir zorunluluk olarak görüyorum - isimsiz kalacak bazı kişilerin aksine."

"Ve sen de gideceksin," dedi Eleanor, "çünkü bu onu son görüşün olabilir."

Claudia ona sertçe baktı. "O mu?"

Eleanor yataktan Claudia'nın şalını aldı ve ona uzattı.

"Bütün yaz yanlış anlamışım," dedi. "McLeith Dükü olduğunu sanmışım ama yanlışmışım. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Herkes öyle."

"Herkes mi?"

"Christine," dedi Eleanor. "Eve, Morgan, Freyja..."

"Leydi Hallmere?"

Bu insanların hepsinin bilmesi gerçekten mümkün müydü? Ama şalı Eleanor'dan alırken Claudia gerçekten de bilmeleri gerektiğini biliyordu. Hepsi tahmin etmişti. Ne kadar da dehşet verici.

"Gidemem," dedi. "Aşağıya bir mazeret göndereceğim. Eleanor, git ve söyle-"

"Elbette gideceksin," dedi Eleanor. "Sen Claudia Martin'sin."

Evet, öyleydi. Ve Claudia Martin, sırf utandığı, aşağılandığı, kalbi kırıldığı ve durup bunların ne olduğunu düşündüğü takdirde daha pek çok çirkin ve olumsuz şey yaşayacağı için karanlık bir köşeye saklanacak, başını bir yastığın altına gömecek türden biri değildi.

Omurgasını dikleştirdi, omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı, dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerinde savaşçı bir parıltıyla arkadaşına baktı.

"Bu gece yoluna çıkanın Allah yardımcısı olsun," dedi Eleanor gülerek ve ona sarılmak için bir adım öne çıkarak. "Git ve o iki şerefsiz Bath'lı bir müdirenin kibar bir kinle korkutulamayacağını göster."

"Yarın Bath'a dönüyorum," dedi Claudia. "Yarın akıl sağlığıma ve kendi tanıdık dünyama dönüyorum. Yarın

Bin yıl kadar önce bir sabah Attingsborough Markisi'nin arabasına bindiğimde hayatımın geri kalanını bıraktığım yerden devam ettireceğim. Ama bu gece Eleanor... Bu gece."

Kendine rağmen güldü.

Sert adımlarla odadan dışarı çıktı. İhtiyacı olan tek şeyin bir elinde kalkan, diğerinde mızrak ve başında boynuzlu bir miğfer olduğunu düşündü hayıflanarak.

Balo öncesinde büyük bir akşam yemeği verilmişti. Aile ve misafirler için neşeli, şenlikli bir fırsat olmuştu. Konuşmalar yapılmış ve kadehler kaldırılmıştı. Redfield Kontu ve Kontesi hem memnun hem de mutlu görünüyorlardı.

Joseph daha sonra Portia'yı doğruca balo salonuna götürecekti, çünkü konukların çoğu orada toplanıyordu ve dışarıdan konuklar da gelmeye başlamıştı. Ama hizmetçisine saçında bazı ayarlamalar yaptırmak ve yelpazesini almak için odasına dönmesi gerekiyordu ve bu yüzden Joseph balo salonuna tek başına gitti.

Diğer konukların arasına karıştı. Sosyal ve güler yüzlü olmak, eğleniyormuş gibi görünmek gerçekten zor değildi; bunların hepsi ona nefes almak kadar doğal geliyordu.

Redfield Kontu ve Kontesi, misafirleriyle birlikte yavaş, görkemli ve eski moda bir quadrille olan açılış setinde dans ederek herkesi memnun etti.

Set başladığında Joseph, Portia'nın geç kalıp onu kenarda bırakarak kendisini cezalandırdığını düşündü. O da

tabii ki onunla açılış setini ortaya çıkarmıştı. Gidip annesi, Clara Teyze ve Kit'in birkaç teyzesiyle konuştu. Kısa sürede onları güldürdü.

Claudia da dans etmiyordu. Lindsey Hall'dan partiyle birlikte geldiğinden beri ondan uzak durmaya çalışmıştı. Yine de aklını ondan uzak tutmayı başaramamıştı. Ve şimdi bir yerde durmuş konuşup dinlerken de gözlerini ondan alamıyordu.

Gece elbiselerinin en güzelini giymesine rağmen çok sert görünüyordu. Tek başına durmuş, dans edenleri izliyordu. Bath'da onu ilk gördüğü anda kılık değiştirmiş olduğunu anlamamış olması onu şaşırtmıştı. Çünkü o dimdik, disiplinli vücut sıcak, esnek ve tutku doluydu; düzenli, sert yüz hatları ve zeki gri gözleriyle o yüz çok güzeldi. Çok güzeldi.

Dün gece, bu saatlerde.

Kasıtlı olarak pozisyon değiştirdi, böylece sırtı ona dönük durdu. Ve balo salonunun kapısına doğru baktı. Portia'dan hâlâ bir iz yoktu.

Bir sonraki sette topallamasına rağmen dans etmeyi seven Gwen ile dans etti ve Claudia'nın Rosthorn ile dans ettiğini görmekten memnun oldu. Set bittiğinde, Gwen'i Lauren ve Whitleaf'lerin de dahil olduğu bir gruba katılmaya götürdü. Lauren'ı balo salonunun şenlikli görünümü ve gecenin erken başarısı için övdü. Acaba Portia'nın odasına bir hizmetçi gönderse mi, diye düşündü, onun hoşuna gitmeyen bir şey yemediğinden ya da bir kazaya uğramadığından emin olmak için? Balonun bir saatini kaçırmaması gerçekten de garipti.

Ancak harekete geçmeye karar veremeden omzunda hafif bir dokunuş hissetti ve döndüğünde uşaklardan birinin ona doğru eğildiğini ve katlanmış bir kağıt parçası uzattığını gördü.

"Bunu size teslim etmem istendi lordum," dedi, "ikinci setten sonra."

"Teşekkür ederim," dedi Joseph ve aldı.

Claudia'ya yazdığı nota bir cevaptı, değil mi?

Kendini affettirdi, gruptan uzaklaştı, mührü kırdı ve tek sayfayı açtı. Portia'dan geliyordu - gözleri önce onun imzasına kaydı. Hasta olmadığını içtenlikle umuyordu. Zihni çoktan bir doktor çağırmaya başlamıştı; umarız baloyu aksatmazdı.

"Lord Attingsborough," diye okudu, "üzülerek bildirmek zorundayım ki, olgun bir şekilde düşündükten sonra, kendi nişanlı kocam tarafından önümde sergilenen piç bir kızın hakaretine katlanamayacağımı ve katlanmayacağımı anladım. Ayrıca, sadece Anburey Dükü ile Lord ve Leydi Sutton'ın kabalığınız karşısında şok geçirdiği ve bunun için sizi görevlendirmeye hazır olduğu bir evde daha fazla kalmak istemiyorum. Bu nedenle balo başlamadan önce ayrılacağım. Benimle evlenmek için İskoçya'ya gitmeyi teklif ederek beni mecbur bırakan McLeith Dükü ile gidiyorum. İtaatkâr hizmetkârınız olduğumu söyleyerek sizi gururlandırmayacağım."

Ve sonra imzası. Kağıdı

katladı.

Bir bakışta Claudia'nın da biraz ötede aynı şeyi yaptığını fark etti.

"Bir sorun mu var Joseph?" Lauren bir elini onun koluna koyarak sordu.

"Hayır, hiçbir şey," dedi başını çevirip ona gülümseyerek. "Portia gitti, hepsi bu. McLeith ile kaçtı."

Konuşurken bile onun sorusunu yanıtlamanın garip bir yolu olduğunu fark etti. Ama kafası uğulduyordu.

"Affedersiniz?" dedi, kızın gözleri irileşip ağzı bir O harfine dönüşürken.

Balo salonundan aceleyle çıktı ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak bir üst kata çıktı. Portia'nın kapısını çaldı ve cevap gelmeyince dikkatle açtı. Karanlıktaydı ama dışarıdan gelen ayın loş ışığında bile Portia'nın gerçekten gitmiş olduğunu anladı. Tuvalet masasının ya da yatağın yanındaki masanın üstünü hiçbir şey süslemiyordu. Gardırop boştu.

Aptal kadın, diye düşündü. Aptal kadın! Kaçarak evlenmek doğru yol değildi. Dünyanın gözünde, başka bir adamla İskoçya'ya kaçmak için onunla olan nişanını bozmuş olacaktı. Toplumdan dışlanmış olacaktı. Dışlanacaktı. Portia toplumla ilişkilerinde çok düzgün ve doğruydu.

Ve McLeith!

Peşlerinden gitmeli miydi? Ama en az bir saat önden gitmişlerdi, muhtemelen daha da fazla. Onlara yetişse bile ne anlamı vardı ki? İkisi de olgun birer yetişkindi. Belki de McLeith'le bir nebze mutluluk bulabilirdi. Ne de olsa babasının ölümünü beklemek yerine hemen bir dükle evlenecekti. Ve muhtemelen İskoçya'da yaşayacaktı.

Belki de kaçarak evlenmiş olmanın sosyal damgası ona bu kadar güçlü bir şekilde yapışmazdı.

Ama aptal Portia, diye düşündü pencerede durup karanlık çimenlere bakarken. Nişanı bozup ailesinin yanına dönebilir, sonra da McLeith'le evleneceğini açıklayabilirdi. Düşüncesizce hareket etmek onun yapacağı bir şey değildi.

Bu yüzden onu daha çok seviyordu.

Claudia'nın mektubunun McLeith'ten geldiğini düşündü.

Dün gece Alvesley'e döndüğünden beri ilk kez düşüncelerinin kontrolsüzce onun üzerinde durmasına izin verdi.

Özgürlüğüne inanmaya cesaret edemiyordu. Şimdi bile balo salonuna geri dönüp Portia'yı orada bulabilir, aklını başına toplayıp Alvesley'e ve kendisine geri dönebilirdi.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu düşünüyordu.

Charlie ona söz verdiği açılış setini talep etmek için ortaya çıkmadığında Claudia ilk başta oldukça rahatlamıştı. Bu sabahki sorunun yenilenmesini gerçekten istemiyordu. Ama sonra, set başladıktan sonra biraz sinirlendiğini hissetti. Dün piknikte tanıştığı bir beyefendi ona elini uzatmasını rica etmiş, o da zaten set için söz verdiğini söyleyerek reddetmişti.

Elli yaşın altındaki herkesin dans edişini tek başına izlemek zorunda kalmak biraz aşağılayıcı hissettiriyordu. Ve belki de o beyefendi onun yalan söylediğini ve kendisiyle dans etmek istemediğini düşünecekti.

Charlie onu gerçekten de böyle garip bir duruma sokmamalıydı. Bu hiç nazik bir davranış değildi ve sonunda geldiğinde bunu ona söyleyecekti. Elbette aklından, belki de bu sabahki teklifini reddettiği için onu cezalandırıyor olabileceği düşüncesi geçti. Ama ona kesin bir hayır dedikten sonra seti istemişti.

Bir sonraki sette Rosthorn Kontu'yla dans etmiş, daha sonra Anne ve Sydnam'a katılmıştı ki biri omzuna hafifçe vurdu. Bu bir uşaktı ve ona bir not getirmişti. Charlie'den mi? Joseph'ten mi? Charlie hâlâ ortaya çıkmamıştı.

"Affedersiniz," dedi, biraz mahremiyet için hafifçe arkasını döndü ve sonra mührü kırıp mektubu açtı.

Charlie'den gelmişti. Çok hafif bir hayal kırıklığı hissini görmezden geldi.

"Sevgili Claudia," diye yazmıştı, "belki de on sekiz yıl önce senin çektiğin acıyı şimdi benim çekmem bana daha adil geliyor. Çünkü o zaman da acı çekiyordum ama esasen reddedilen bendim, tıpkı senin şimdi olduğun gibi. Hem sevip hem de reddedilmek çok kötü bir duygu. Bu akşam cevabınızı beklemeyeceğim. Cevabınızı zaten vermiştiniz ve sizi tekrarlamaya zorlayarak üzmem. Bayan Hunt da mutsuz. Haklı olarak burada kötü kullanıldığını düşünüyor. Bugün birbirimize biraz teselli verebildik. Ve belki de bunu bir ömür boyu sürdürebileceğiz. Siz bu satırları okurken biz İskoçya'ya doğru yola çıkmış olacağız ve orada vakit kaybetmeden evleneceğiz. İnanıyorum ki o vicdanlı bir eş ve düşes olacak, ben de saygılı bir koca olacağım. İyi olmanı dilerim, Claudia. Sen benim için her zaman hiç sahip olamadığım kız kardeşim, büyüme yıllarımı mutlu kılan arkadaşım ve kader araya girmeseydi olabilecek sevgilim olacaksın.

Bu akşam sizinle dans edeceğime dair verdiğim sözü tutamadığım için beni affedin. Mütevazı, itaatkâr hizmetkârınız, McLeith (Charlie)."

Oh, Tanrım.

Mektubu orijinal kıvrımlarına katladı.

Aman Tanrım.

"Bir sorun mu var Claudia?" Anne bir elini onun koluna koydu.

"Hiçbir şey." Gülümsedi. "Charlie gitti. Bayan Hunt ile kaçtı."

Mektubu bir yelpaze gibi önünde sallıyordu. Onunla ne yapacağını bilmiyordu.

"Sanırım," dedi Sydnam, kâğıdı ondan alıp cebine koyarken, "dinlenme odasında çay servisi yapılıyor. Anne ve benimle gel Claudia, sana bir fincan getireyim."

"Oh, Tanrım," dedi. "Teşekkür ederim. Evet. Bu tam da istediğim şey olurdu. Teşekkür ederim."

Adam kolunu uzattı ve o da Anne'e uzatacak başka bir kolu olmadığını hatırlamadan önce kolunu tuttu. Balo salonuna baktı. Charlie kesinlikle burada değildi. Bayan Hunt da öyle.

Joseph de ortadan

kaybolmuştu. O biliyor

muydu?

Portia balo salonunda değildi. McLeith de yoktu. Ya da Claudia.

Bir sonraki dans için takımlar kuruluyordu ve papazın iki kızından büyüğünün partneri yoktu, yine de annesinin yanında sanki bir duvar çiçeği olmak hayal edebileceği en mutlu kadermiş gibi ıslıl ıslıl gülümsüyordu. Joseph gidip anneyi selamladı ve kızını dansa götürme şerefine nail olup olamayacağını sordu.

Claudia, Anne ve Sydnam Butler'la birlikte balo salonuna dönerken, o da dans ediyor ve papazın kızından kahkahaların yanı sıra gülümsemeler de koparıyordu. Kızı annesine geri verip bir süreliğine onlara kendini kabul ettirdiğinde Susanna ve Whitleaf, Gwen, Lily ve Neville de Claudia'nın grubunun bir parçasıydı. Ve yaklaşırken hepsinin dönüp onu izlemesinden Joseph, Lauren'ın daha önce yanından ayrıldıktan sonra sesini bulmuş olması gerektiğini anladı.

"Evet, Joe," dedi Neville, elini onun omzuna vurarak. "Evet,

Nev." Joseph başını Claudia'ya doğru eğdi. karşılığında hafifçe reverans yaptı. "Haberin yayıldığını görebiliyorum."

Gwen ona, "Sadece birkaçımız arasında," diye güvence verdi. "Lauren ve Kit henüz Kont ve Kontes'e haber verilmesini istemiyorlar. Bu onların gecesi ve hiçbir şekilde bozulmamalı."

"Joseph, "Orkestra kürsüsüne çıkıp kamuoyuna bir duyuru yapacak değilim," dedi.

"Bu çok güzel bir balo," dedi Susanna. "Ve bir sonraki set vals olacak."

Whitleaf onun elini tuttu, koluna koydu ve okşadı.

"O halde yerlerimizi alsak iyi olur," dedi.

Whitleaf'ler de dahil olmak üzere kimse

kıpırdamadı.

"Bayan Martin." Joseph eğildi. "Benimle vals yapma onurunu bahşeder misiniz?"

Etraflarını saran sohbet ve kahkaha gürültüsüne rağmen, Joseph'e öyle geliyordu ki grubun her üyesi hareketsiz ve nefessiz kalmış, soruya ve henüz gelmemiş olan cevaba kilitlenmişti.

"Evet," dedi. "Teşekkür ederim, Lord Attingsborough."

Başka koşullar altında yüksek sesle gülebilirdi. Öğretmen sesiyle konuşuyordu. Onun yerine gülümsedi ve kolunu uzattı. Kadın elini onun üzerine koydu. Ve bütün grup hareket etti. Kit'in kuzenlerinden biri Gwen'i almaya geldi ve Whitleaf Susanna'yla, Neville Lily'yle ve Sydnam Butler da karısıyla dans pistine doğru yola koyuldular; görünüşe bakılırsa tek kolu ve tek gözü olmamasına rağmen vals yapacaklardı. Joseph ve Claudia da onları takip etti.

Diğer tüm dansçılar etraflarında toplanırken onunla yüzleşti. Gözleri buluştu ve tutuştu.

"Üzgün müsün?" diye sordu ona.

Tipik olarak, konuşmadan önce cevabını biraz düşündü.

"Öyleyim," dedi sonra. "Genç bir kızken onu çok severdim ve son birkaç hafta içinde beklenmedik bir şekilde onu yeniden sevmeye başladım. Ömür boyu sürecektir bir dostluk yaşayabileceğimizi düşünmüştüm. Şimdi bunun gerçekleşmeyeceğini sanıyorum. Genç bir kızken düşündüğüm gibi mükemmel biri değil. Karakter kusurları var, belli bir ahlaki zayıflığı ve

Değişim ya da hayal kırıklığı karşısında ayakta duramamak. Ama hepimizin zayıflıkları vardır. Bu insanlık halidir. Ona kızgınım ve hatta onun için üzgünüm. İnaniyorum ki mutlu olamayacak."

Ciddi bir şekilde konuştu, alını düşünceli bir şekilde kırışmıştı. "Üzgün müsün?" diye sordu.

"Kötü davrandım," dedi. "Benimle evlenmesini istemeden önce ona Lizzie'den bahsetmeliydim. Bunu özel olarak yapmalıydim. Bunun yerine sessiz kaldım ve sonra da herkesin önünde bir açıklamayla onu küçük düşürdüm. Sonra da onun taleplerini kabul etmedim, ki bu onun için oldukça makul görünüyordu ve muhtemelen kibar toplumun çoğu için de öyleydi. Burada anne babası ya da ailesinden herhangi biri yoktu ve tavsiye, destek ya da teselli için onlara başvuramazdı. Bu yüzden de kendisi için alışılmadık derecede aceleci bir şey yaptı. Evet, üzgünüm. Belki de onun kalıcı yıkımına ben sebep oldum."

Böylesine ciddi bir alışveriş için garip bir zaman ve mekândı. Renkler, parfümler, sesler ve kahkahalar etraflarını sarmıştı, büyük bir kutlamanın tüm şenlikli aksesuarları. Sonra müzik başladı ve adam kolunu kızın beline doladı, diğer eli omzunda dururken kızın elini kendi eline aldı ve onu valsine içine doğru salladı.

Birkaç dakika boyunca Claudia'yla birlikte büyük bir ilgi odağı oldukları gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Neredeyse herkes dans ediyordu. Gözlerini ondan ayırdığında Bewcastle'ın düşesle, Hallmere'in de markizle dans ettiğini görebiliyordu. Dördünden hiçbiri ona doğru bakmıyordu. Ne Lauren ve Kit, ne Rosthorn'lar, ne de Aidan Bedwyn ve karısı. Görünüşe göre hepsi birbirlerinden ve valsden aldıkları keyfe dalmışlardı.

-Tıpkı son zamanlarda sohbet ettiği çiftler gibi.

Ve yine de...

Yine de hepsinin onun farkında olduğuna dair garip bir his vardı içinde. Sadece onun değil. Ve sadece Claudia'nın da değil. Ama onun ve Claudia'nın. Sanki sadece nişanlısının başka bir adamla kaçmasına nasıl tepki vereceğini ya da Claudia'nın arkadaşının başka bir kadınla kaçmasına nasıl tepki vereceğini merak etmiyorlardı. Sanki hepsi şimdi ikisine, yani Joseph ve Claudia'ya ne olacağını merak ediyordu.

Sanki hepsi biliyormuş gibi.

"Kendimi çok mahcup hissediyorum," dedi Claudia. İlkel ve oldukça gergin görünüyordu.

"Vals yüzünden mi?" diye sordu ona.

"Çünkü sanki herkes bize bakıyormuş gibi hissediyorum," dedi, "ki bu çok saçma. Hiç kimse bakmıyor. Neden baksınlar ki?"

"İkimizin de az önce serbest bırakıldığımızı bildikleri için mi?" diye sordu.

Gözleri tekrar onunkilerle buluştu ve konuşmak için nefesini çekti. Ama sadece tek bir kelime söyledi.

"Oh," dedi.

Ona gülümsedi. "Claudia," dedi, "valsini tadını çıkaralım, olur mu? Ve bizi izleyen herkesin canı cehenneme."

"Evet," dedi kibarca. "Hepsinin canı cehenneme."

Gülümsemesi genişleyerek sırtmaya dönüştü ve başını geriye atıp kahkahayı bastı; birkaç bakış da onlara doğru yöneldi.

Bundan sonra dansın katıksız coşkusunun tadını çıkardılar, birlikte döndüler, birbirlerinden neredeyse hiç gözlerini ayırmadılar, etraflarında dönen renk ve mum ışığı kaleydoskopunun sadece kısmen farkındaydılar. Gülümsemeyi hiç bırakmadılar.

Müzik sona erdiğinde "Oh," dedi ve neredeyse yarım saat boyunca birlikte yaşadıkları dünyadan geri getirilmiş olduğunu görünce yarı pişman, yarı şaşkın bir sesle.

"Hadi buradan gidelim," dedi.

Kızın gözleri büyüdü.

"Akşam yemeğine daha yarım saat var," dedi, "ve sonrasında daha fazla dans olacak. En az iki saat boyunca kimse Lindsey Hall'a dönmeyecek."

"O zaman önerdiğiniz şey sadece terasta bir gezinti değil, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır." Onu tutmayı bıraktı ve ellerini arkasında kavuşturdu. Etraflarında bir sohbet dalgası vardı, dans sona ermişti. "Bunun alternatifi, gecenin geri kalanını başka partnerlerle dans ederek ve başka insanlarla sosyalleşerek geçirmek."

Yüzündeki ciddiyetin bir kısmı geri dönerek ona baktı.

"Gidip şalımı getireyim," dedi.

Onun gidişini izledi. Bu rahat bir şey olmayacaktı, değil mi? İkisi için de. Bir yere varmayacağını bile bile aşık olmak başka bir şeydi. Bu konuda bir şeyler yapabilecek kadar özgür olmak başka bir şeydi. Ama özgürlük aldatıcı olabilirdi. Portia ortada yokken bile, bir mil yüksekliğinde ve iki mil genişliğinde engeller vardı.

Aşk hepsinin üstesinden gelmeye yeter miydi?

Ancak otuz beş yıllık yaşam deneyiminden öğrendiğine göre, büyük ya da küçük tüm engeller sabır ve inatçı bir kararlılıkla birer birer aşılabılırdi.

Tabii üstesinden gelinebilirse.

Balo salonunun kapısına doğru yürüdü, neyse ki kapıdan uzakta duran Wilma'nın çağırın elini kasıtlı olarak görmezden geldi. Claudia'yı beklemeye gitti.

Claudia daha önce Joseph'le vals yaparken, olası bir çift olarak ilgiyle izlendiklerini düşünmüştü. Ama şalını getirirken aklına geldi ki, belki de bakışlar -eğer varsa- böyle bir küstahlıkta bulunmasına kuşkuyla bakıyorlardı. Ya da muhtemelen acıma bakışlarıydı.

Ama kim olursa olsun, kendisini herhangi bir erkeğe layık görmemeye ne zaman başlamıştı?

O kimsenin aşağısı değildi.

Balo salonuna geri dönüp Joseph'i kapının önünde beklerken bulduğunda, adımlarında kararlılık ve gözlerinde savaşçı bir parıltı vardı.

Ve ne zamandan beri onu her zaman Joseph mi?

"Belki de," dedi, "kısa bir gezintiye çıkmalıyız."

Ona sırtıttı. Gülümseme ile sırtıma arasında kesinlikle bir fark vardı ve o sırtıttı. Kadın kılandı

kızgınlıkla. İngiltere aristokrasisinin büyük bir kısmının önünde kendini pasta yapıyordu ve bu durum onu eğlendiriyordu.

Onu dirseğinden tuttu ve dışarıya doğru yönlendirdi.

"Bir teorim var," dedi, "kızlarınızın hepsi sizden korktukları için değil, sizi sevdikleri için size sorgusuz sualsiz itaat ediyorlar."

"Onların büyük bir kısmı," dedi kuru bir sesle, "bunu duymak çok ilgilerini çekecektir Lord Attingsborough. Noel'in bu tarafında gülmekten kendilerini alamayabilirler."

Terasa çıktılar. Issızdı ama hiç de sessiz değildi. Yukarıdaki balo salonundan müzik sesleri geliyordu. Ayrıca, seyislerin, arabacıların ve belki de işverenlerini eve götürmek için beklerken kendi eğlencelerinin tadını çıkaran bazı hizmetkârların bulunduğu ahırların ve araba evinin yönünden gelen farklı türden bir eğlence ve müzik sesi de vardı.

"Ben yine Lord Attingsborough'yum, değil mi Bayan Martin?" dedi, ahırlara doğru yürümeye başladı. "Dün akşamın ışığında bu biraz gülünç değil mi?"

O zaman bu sorumsuzluk bir şekilde mazur görülebilirdi çünkü bir daha asla tekrarlanmayacaktı - Bayan Hunt'ın nişanı kalıcı olarak bozmayacağını biliyordu. Dün gece hayatta bir kez yaşanacak bir şeydi, hayatının sonuna kadar hatırlayacağı bir şeydi, kendine sarılacağı ve onu üzmesine izin vermeyeceği özel bir trajediydi.

Bayan Hunt'ın bu gece nişanı tekrar -ve bu kez kalıcı olarak- sona erdirmiş olması hayatını kolaylaştırmış, içindeki umudu artırmış, onu mutlu etmiş olmalıydı, özellikle de hemen ardından kendisiyle vals yapmasını ve sonra da burada onunla yürümesini istediği için.

Ama hayatı her zamankinden daha karmaşık görünüyordu.

"Eğer geri dönebilseydin," diye sordu, bir şekilde onun düşüncelerini yarıda bıraktığı yerden alarak, "sana ve iki suçluna Londra'ya kadar eşlik etme teklifimi reddeder miydin?"

Yapar mıydı? Bir yanı kayıtsız şartsız evet dedi. Ona hayır demiş olsaydı hayatı eskisi gibi olacaktı -sessiz, düzenli, tanıdık. Ya da belki de olmayacaktı. Belki de Susanna ve Peter'ın konserinde Charlie'yle yine de tanışacaktı ve belki de ona karşı biraz daha farklı tepki verecekti. Joseph hayatında olmasaydı, belki de Charlie'ye yeniden aşık olacaktı. Belki de şimdi onunla ilgili bir karar veriyor olacaktı. Belki de...

Hayır, bu imkansızdı. Asla gerçekleşmezdi. Belki de.

"Geçmişteki bir ayrıntıyı değiştirmeyi istemek anlamsız," dedi. "Bu yapılamaz. Ama yapılabilseydi bile, bunu yapmak aptallık olurdu. Sadece birkaç hafta önce olsa bile, hayır deseydim hayatım farklı ilerlerdi. Nasıl ilerlerdi bilmiyorum."

Kıkırdadı ve ondan uzaklaşarak arabaların etrafındaki eğlenceye daldı ve birkaç dakika sonra elinde yanan bir fenerle geri döndü.

"İşleri farklı yapar mıydınız?" diye sordu.

"Hayır." Adam boştaki kolunu uzattı ve kadın da onu tuttu.

Uzun boylu, sağlam ve sıcaktı. Güzel kokuyordu. Yakışıklı, çekici, varlıklı ve aristokrattı - bir gün dük olacaktı. Ve çok ama çok erkeksiydi. Bu yaşta bile aşk ve romantizm hayalleri kurmuş olsaydı -ve tabii ki kurmuştu- hemen hemen her yönüyle bambaşka bir adam olurdu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ana araba yolundan Palladyan köprüsüne doğru yürüdüklerini fark etti. Oldukça karanlık bir geceydi, yüksek bulutlar ayı ve yıldızları gizliyordu. Hava dün akşam olduğundan çok daha serindi.

"Hayallerimdeki adamdan," dedi.

Başını ona doğru çevirdi ve feneri kaldırdı, böylece onun yüzünü görebildi - ve onunkini de. Gözleri karanlık ve anlaşılmaz görünüyordu.

"Ve?" diye sordu.

"Çok sıradan, mütevazı bir beyefendi," dedi, "unvanı ve büyük bir serveti yok. Ama bol miktarda zekâsı ve iyi bir sohbeti var."

"Kulağa sıkıcı geliyor," dedi.

"Evet, o da var," dedi. "Donukluk küçümsenen bir niteliktir."

"Hayallerindeki adam ben değilim o zaman?" diye sordu

ona. "Hayır," dedi kadın. "Hiç de değil."

Köprüye çıktılar ve bir taraftaki taş korkuluğun yanında durup göle doğru giden suyun karanlık akışını izlediler. Feneri yere bıraktı.

"Ama o zaman," dedi, "hayallerindeki kadın olmam mümkün değil."

"Yapamaz mısın?" dedi.

Fener başının arkasında olduğu için adamın yüzünü göremiyordu. Sadece ses tonundan bile eğleniyor mu yoksa hüznü mü olduğunu anlamak imkânsızdı.

"Ben güzel değilim," dedi.

"Güzel değilsin," diye kabul etti. "Kesinlikle çok güzelsin."

Ne fedai ama. Cesaretini sonuna kadar taşıyacak, değil mi?

"Ben genç değilim," dedi.

"Bu bir bakış açısı meselesi," dedi. "Okulunuzdaki kızlar için şüphesiz bir fosilsiniz. Bir seksenlik içinse tatlı bir genç şey olarak görünürsünüz. Ama neredeyse aynı yaştayız ve ben kendimi yaşlı olarak görmediğim için -hiç de öyle görmüyorum- sizin gerçekten genç olduğunuz konusunda ısrar etmek zorundayım."

"Ben zarif ya da canlı değilim ya da..." Fikirleri tükenmişti.

"Sen," dedi, "kendine güvenini kaybetmiş bir kadınsın. Güzelliği, cazibesi ve cinsel çekiciliğiyle hayatının erken dönemlerinde kalp kırıcı bir şekilde Cinsel enerjisini başarılı bir kariyer yapmak için yüceltmiş bir kadınsınız. Siz sağlam karakterli ve iradeli bir kadınsınız.

zeka ve bilgi. Siz hemcinslerinize karşı şefkat ve sevgiyle dolu bir kadınsınız. Ve verecek o kadar çok cinsel aşkı olan bir kadınsınız ki, sizi tatmin etmek için sessiz, donuk bilim adamınızdaki çok daha fazlası gerekir - tabii onun da gizli derinlikleri yoksa. Farz edelim ki öyle değil, sadece sıradan ve sıkıcı biri, size sunabileceği bir sohbeti var ama başka bir şeyi yok. Tutku yok. O hiç de rüya gibi bir adam değil, Claudia. Kabusun eşiğinde."

Kendine rağmen gülümsedi.

"Bu daha iyi," dedi adam ve kadın onun yüzünü görebildiğini fark etti. "Öğretmen Bayan Martin'i çok severim ama soğuk bir yatak arkadaşı olmayı seçebilir. Kadın olan Claudia Martin öyle olmaz. Nitekim bunun kanıtını çoktan aldım."

"Lord Attingsborough-" diye başladı.

"Claudia." Onun üzerinden konuştu. "Oldukça kısa bir gezinti yaptık. İstersen şimdi eve ve balo salonuna dönebiliriz. Buradaki konukların yarısından fazlasının gittiğimizi fark etmemiş olması mümkün. Balonun geri kalanının tadını çıkarabiliriz - o küçük yarı arasında dedikoduya yol açmamak için ayrı ayrı. Yarın ben gelip Lizzie'yi alırım, sen de Bath'a dönersin ve ikimiz de önümüzdeki haftalar ve aylar boyunca unutulmaya yüz tutmuş anılarla uğraşırız. Ya da gezintimizi uzatabiliriz."

Karanlıkta ona baktı.

"Bu, bir hayatın akışını sonsuza dek değiştirebilecek kararlarından biri" dedi.

"Hayır, değil," diye itiraz etti. "Ya da en azından diğer anlardan daha önemli değil. Her an bir

karar anıdır ve her an bizi hayatımızın geri kalanına doğru amansızca yönlendirir."

"İstediğin gibi olsun," dedi. "Ama şu anda ikimizi de bir karar bekliyor. Ne olacak? Ceketimin cebinde Susanna'dan bir mektupla Bayan Martin'in Kız Okulu'na gelmeden önce her şeyin eskiden olduğu gibi olması için umutsuz bir girişim mi? Yoksa karanlıkta bir sıçrama mı? -neredeyse kelimenin tam anlamıyla- ve yeni ve büyük olasılıkla harika bir şey için bir şans mı? Hatta mükemmel."

"Hayatta hiçbir şey mükemmel değildir," dedi.

"Size katılmadığımı belirtmek isterim," dedi. "Hiçbir şey kalıcı olarak mükemmel değildir. Ama mükemmel anlar ve bu anları daha da mükemmelleştirecek şeyleri seçme iradesi vardır. Dün akşam mükemmeldi. Öyleydi Claudia. Bunu inkâr etmene izin vermeyeceğim. Tek kelimeyle mükemmeldi."

İç çekti. "Çok fazla komplikasyon var," dedi. "Her zaman vardır," dedi ona. "Hayat bu. Yapman gereken bunu şimdiye kadar anlamışlardır. Olası bir komplikasyon şudur Ormandaki küçük kulübe dün öğleden sonra olduğu gibi bu gece de kilitli olabilir."

Nutku tutulmuştu; ancak adam ona nereye gideceklerini sorduğunda anlamıştı. Bunu inkar etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu, değil mi?

"Belki de," dedi, "anahtarı lentonun üzerinde, basamağın yanında ya da kolay bulunabilecek başka bir yerde tutuyorlardır."

Hâlâ onun yüzünü göremiyordu. Ama bir an için onun dişlerinin parıltısını yakaladı.

"Gidip baksak iyi olacak," dedi şalını daha sıkı sararak.

"Emin misin?" Sesi alçaktı. "Evet,"

dedi kadın.

Yürümeye devam ettiklerinde bu kez kolunu uzatmak yerine onun elini kendi elinin içine aldı ve parmaklarını birleştirdi. Feneri havada tuttu. Ağaçların gökyüzünden gelen azıcık ışığı bile gizlediği köprünün diğer tarafında ona ihtiyaç vardı. Dün döndükleri belli belirsiz patikayı buldular ve kulübeye varana kadar ormanın içinden takip ettiler.

Kapı kilitli değildi.

İçeride -dün ancak yarım yamalak fark etmişti- ocakta ateş yakılmış ve yanına odunlar yığılmış bir şömine vardı. Üzerinde birkaç kitap, bir çıra kutusu ve lamba bulunan bir masa vardı. Üzerine battaniye örtülmüş bir sallanan sandalye vardı. Bir duvarda da Lizzie'yi üzerinde buldukları dar yatak vardı.

Bu gece her şey daha güzel, daha sıcak görünüyordu. Joseph feneri masanın üzerine bıraktı, çıra kutusunu aldı ve ateşi yakmak için ocağın başına diz çöktü. Claudia sandalyede oturmuş, yavaşça sallanıyor, şalının köşelerini tutarak onu izliyordu. Olacakların zevkli bir beklentisi vardı. Bütün gün göğüsleri hassaslaşmış, dün geceki sevişmeden dolayı kalçaları ve iç geçidi hafifçe ağrımişti.

Tekrar olacaktı.

Evlilik ne kadar güzel olmalı.

Başını sandalyenin arkalığına yasladı.

Ateş tutuştu ve adam ayağı kalkıp ona döndü. Fener ışığında gözleri masmavi, saçları simsiyah, yüz hatları keskin ve yakışıklı görünüyordu. Sallanmasını engellemek için bir ayağını sandalyenin kenarına koydu, ellerini kollarına yerleştirdi ve ona doğru eğilerek ağzı açık bir şekilde öptü.

"Claudia," dedi başını onunkinden birkaç santim kaldırarak, "güzel olduğunu bilmeni istiyorum. Koşullar bir zamanlar esasen zayıf bir adamı seni terk etmeye zorladığı için ve şu anda otuzlu yaşlarının ortasında, bekâr ve öğretmen olduğun için sevensiz olduğunu düşünüyorsun. Herhangi bir erkeğın sizi artık cinsel açıdan çekici bulmasının imkansız olduğunu düşünüyorsunuz. Muhtemelen kendinize dün akşamın sadece bugün ilişkimizi daha fazla sürdürmek için özgür olamayacağımı tahmin ettiğim için gerçekteğini bile söylüyorsunuz. Her açıdan yanılıyorsun. İnanılmaz derecede güzel olduğunuzu bilmenizi isterim - çünkü otuz yılı aşkın bir süredir yaşadığınız ve dönüştüğünüz kişinin ürünüsünüz. Daha genç olsaydın benim için bu kadar güzel olmazdın. Ve cinsel açıdan sonsuz bir çekiciliğe sahip olduğunuzu bilmenizi istiyorum."

Gözlerini ona dikti.

"Bu çok çekici." Kadının ellerinden birini avucunun içine aldı ve ereksiyonunun şişkinliğine doğru uzattı.

"Oh," dedi.

"Sonsuz derecede çekici," dedi.

Kadının eli kucağına kaydđ ve adam iki elini birden uzatıp saçındaki tüm tokaları çıkardı. Bir fırça ya da aynadan yararlanamadan, daha sonra onarması gerekecek diye düşündü. Ama bunu daha sonra düşünecekti.

"Saçları ağır dalgalar halinde omuzlarına dökülürken, "Bu saçları senin gibi acımasızca giydirmek suç, Claudia," dedi. Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve onu ayağa kaldırdı. "Sen benim hayalimdeki kadın değilsin. Bu konuda haklısın. Seni asla hayal edemezdim, Claudia. Sen eşsizsin. Hayranlık içindeyim. Alçakgönüllüyüm."

İroni ya da en azından mizah sezmek için adamın gözlerine baktı ama ikisini de göremedi. Ve sonra hiçbir şeyi çok net göremedi. Gözyaşlarını kırıştırdı. Sonra adam daha da yaklaştı ve onu kendine çekip derinden öpmeden önce diliyle gözyaşlarını yaladı.

Birbirlerini yavaşça soyarlarken, birbirlerini okşamak ya da kucaklamak için sık sık duraklarken, kendi kendine "O çok güzeldi," dedi. O çok güzeldi. Gece ceketini ve yeleğini, özenle bağlanmış boyun örtüsünü ve gömleğini çıkardıktan sonra avuçlarını adamın göğsündeki kasların ve hafif tüylerin üzerinde gezdirdi. Adam da ellerini onun üzerinde gezdirdikten sonra göğüslerini avuçladı, başparmaklarıyla meme uçlarını ovdu ve sonra başını eğerek her seferinde bir tanesini ağzına alıp emdi, böylece ham arzu aşağıya, rahmine ve iç uyluklarına doğru saplandı.

Kendini bilinçli ya da yetersiz hissetmeyecekti. O çok güzeldi.

Ve arzu edilir.

İpek gece pantolonunu ve çoraplarını çıkardıktan sonra buna hiç şüphe yoktu.

Arzulanan biriydi.

Ve güzel olan tek kişi o değildi.

Kollarını onun boynuna doladı, tüm çıplaklığıyla onunkine bastırdı ve kendi ağzıyla onun ağzını buldu. Adamın dili ağzına girdiğinde kadın iç çekti. Haklıydı, her ikisi de ihtiyaçtan zonkluyor olsalar da mükemmel anlar vardı.

"Sanırım," dedi, başını geriye çekip ona gülümseyerek, "şu yatağı kullansak iyi olacak. Dün geceki yerden daha rahat olacaktır."

"Ama daha dar," dedi.

"Uyumayı planlıyor olsaydık, belki," diye kabul etti, ona öyle bir gülümsedi ki çıplak ayak parmaklarının sert zeminde kıvrıldığını hissetti. "Ama uyumayacağız, değil mi? Amacımız için yeterince geniş."

Adam battaniyeleri geri çekti ve kadın çarşafın üzerine uzanıp kollarını ona doğru kaldırdı.

"Gel," dedi.

Adam kadının üstüne çıktı ve kadın bacaklarını açıp adamın bacaklarına doladı. İkisi de hazırды. Adam onu öptü ve kulağına doğru alçak sesle sevecen sözler mırıldandı. Kadın da onu öptü ve parmaklarını adamın gür saçlarında dolaştırdı. Ve sonra adam ellerini kadının altına kaydırды, kadın kendini ona doğru eğdi ve adam kadının içine boşaldı.

Adamın büyüklüğü onu hâlâ şaşırtıyordu. Onun tam erişimine izin vermek için pozisyonunu ayarlarken yavaşça nefes aldı ve iç kaslarını onun etrafında kapattı. Dünyada bundan daha güzel bir duygu kesinlikle olamazdı.

Belki de olabilirdi. Adam ondan çekildi ve tekrar derinlere bastırdı ve kadın onun ritmini hissedip kendi ritmini ona uydurana kadar eylemi tekrarladı.

birleşmelerinin katıksız cinselliği. Bundan daha güzel bir duygu olamazdı - hem kontrollü zevkin ilk birkaç dakikası boyunca hem de doruğa yaklaştıkça daha derin, daha acil sevişmenin son dakikası boyunca.

Ve sonra her ikisi için de tam olarak aynı anda geldi ve kadın sevginin dökülmesine açıldı ve eşit ölçüde karşılık verdi ve bu, neredeyse hissetmenin ötesinde ve rasyonel düşüncenin veya kelimelerin çok ötesinde olmasına rağmen, hepsinden daha güzel bir duyguydu.

Çok güzeldi.

Arzulanan biriydi.

Ve son olarak.

Ah.

Sonunda sadece bir kadındı.

Tek kelimeyle mükemmel.

Hayır, diye düşündü yavaş yavaş kendine gelmeye başladığında, elinden gelse bile geriye dönüp hayatının tek bir detayını bile değiştirmezdi. Tamamen kendine ve akıl sağlığına kavuştuğunda yüzleşmesi gereken her türlü karmaşıklık, komplikasyon ve imkânsızlık vardı ama o zaman henüz gelmemiştir. Yaşamaları gereken bu an vardı.

Derin ve sesli bir nefes aldı ve sonra nefesini bir iç çekişle bıraktı.

"Ah, Claudia," diye mırıldandı. "Aşkım."

Bir ömür boyu değerini bileceği iki kelime. En pahalı mücevher bile onu baştan çıkaramazdı.

Onlar için takas.

Benim aşkım.

Onunla konuştum, Claudia Martin. O bir adamın aşkıydı. Sadece birkaç hafta önce tüm bunlar inandırıcılık sınırlarının oldukça ötesinde olurdu. Ama artık değil. Güzeldi, arzulanan biriydi ve... Gülümsedi.

Başını kaldırmış, ağırlaşmış gözlerle ona bakıyor, bir eliyle saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyordu.

"Düşünceni paylaş," dedi.

Kadın gözlerini açtı.

"Ben kadınıam," dedi.

"İnanması ne kadar zor olsa da," dedi gözlerinin içi gülerek, "fark etmiştim."

Güldü. Dudaklarını tekrar öpmeden önce göz kapaklarını teker teker öptü.

"Beni şaşırtan tek şey," dedi, "bunun size yeni bir fikir gibi görünmesi."

Tekrar güldü.

"Bir kadının kadınlığının erken bir evlilikle, çok sayıda çocuk doğurmakla ve düzenli bir evi idare etmekle nasıl özdeşleştiğini tahmin bile edemezsiniz" dedi.

"Eğer isteseydin kesinlikle bunlara sahip olabilirdin," dedi. "Sen küçük bir kızken sana ilgi gösteren tek erkek McLeith olamaz."

"Başka şanslarım da vardı," diye itiraf etti.

"Neden hiçbirini almadın?" diye sordu ona. "Onu çok sevdiğin için mi?"

"Kısmen bu," dedi, "kısmen de bütünlük yerine rahatlığa razı olma isteksizliği. Bir kadın olmanın yanı sıra bir insan da olmak istedim. Bunun tuhaf görünebileceğini biliyorum. Neredeyse herkes için bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum. Yine de istediğim buydu, bir insan olmak. Ama öyle görünüyordu ki hem insan hem de kadın olamazdım. Kadınlığımı feda etmek zorunda kaldım."

"Üzgün müsün?" diye sordu ona. "Gerçi bunu büyük bir başarıyla yapmadığınızı da eklemeliyim."

Başını iki yana salladı. "Geri dönebilseydim hepsini tekrar yapardım," dedi. "Ama bu bir fedakarlıktı."

"Bunu yaptığına sevindim," dedi, çene çizgisi boyunca çenesine hafif öpücükler kondurdu ve sonra başını tekrar kaldırdı.

Kaşlarını kaldırdı.

"Eğer öyle olmasaydı," dedi, "ben Bath'dayken seni ziyaret edemezdim. Ve eğer seninle başka bir yerde karşılaşıyordum, özgür olmayacaktın. Ve ben sizi yine de tanıyamayabilirdim."

"Beni tanıdın mı?"

"Kalbimin atışı gibi," dedi.

Gözleri yine yaşlarla doldu ve üst dudağını ısırdı. Flora ve Edna ondan rüyasını paylaşmasını istediklerinde Londra'ya giderken arabada söylediklerinin yankısını duydu.

Aşkı, bana kendi kalbimin atışları kadar yakın ve sevgili olan bir aileyi -eşimi ve çocuklarımı- hayal ediyorum.

O zamanlar onun oldukça samimiysiz olduğuna karar vermişti. "Böyle şeyler söyleme," dedi.

"Bu ne hakkındaydı o zaman?" diye sordu, onları bir şekilde yatağın iç tarafına, duvara yaslanacak şekilde çevirdi ve kadın ona doğru uzandı, yataktan düşmemesi için kollarından sıkıca tuttu. "Seks mi?"

Bir an için düşündü. "İyi seks," dedi.

"Kabul edildi," diye kabul etti. "Yine de seni buraya iyi seks yapman için getirmediğim Claudia. Sadece ya da öncelikle bunun için de değil."

O zaman nedenini sormayacaktı. Ama o yine de söylenmemiş soruyu yanıtladı.

"Seni buraya getirdim," dedi, "çünkü seni seviyorum ve senin de beni sevdiğine inanıyorum. Çünkü ben özgürüm ve sen de öylesin. Çünkü-"

Parmak uçlarını onun dudaklarının üzerine koydu. Onları öptü ve gülümsedi.

"Özgür değilim," dedi. "İşletmem gereken bir okulum var. Bana bağımlı çocuklarım ve öğretmenlerim var."

"Peki sen onlara bağımlı mısın?" diye sordu. Kadın kaşlarını çattı.

"Bu geçerli bir soru," dedi. "Onlara bağımlı mısınız? Mutluluğunuz, benlik duygunuz onlara bağlı mı?"

okulunuza devam etmek üzerine? Eğer öyleyse, haklısınız. Benim kendi mutluluğumun peşinden gitmeye ne kadar hakkım varsa, sizin de kendi mutluluğunuzun peşinden gitmeye o kadar hakkınız var. Neyse ki Willowgreen son birkaç yıldır olduğu gibi uzaktan yönetilebilir. Lizzie ve ben Bath'da ikamet edeceğiz. Orada sizinle birlikte yaşayacağız."

"Saçmalama," dedi.

"Aramızdaki ilişkinin yürümesi için ne kadar aptal olmam gerekiyorsa o kadar aptal olacağım, Claudia," dedi. Zavallı Sonia'ya düşkün olmama rağmen on iki yıl boyunca temelde kurak bir ilişki yaşadım - sonuçta bana Lizzie'yi o verdi. Bu yıl, bana hayatımın geri kalanında aktif bir mutsuzluk getireceği kesin olan bir evliliğe girmeye ramak kalmıştı. Şimdi aniden, sadece bu akşam, özgürüm. Ve sonunda mutluluğu seçmek istiyorum. Ve aşkı."

"Joseph," dedi, "sen bir aristokratsın. Bir gün dük olacaksın. Benim babam bir taşra beyefendisiydi. Ben on sekiz yıldır mürebbiyelik ya da öğretmenlik yapıyorum. Benimle okulda yaşamak için her şeyinden vazgeçemezsin."

"Hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda kalmayacağım," dedi. "İstesem de yapamam. Ama birimiz diğerinin iyiliği için hayatımızı feda etmek zorunda değiliz. İkimiz de yaşayabiliriz Claudia ve sevebiliriz."

"Baban felç geçirirdi," dedi.

"Muhtemelen hayır," dedi. "Ama kuşkusuz bu konuyu ona dikkatle ama kararlılıkla açmanız gerekecek. Ben onun oğluyum ama aynı zamanda kendi başıma bir insanım."

"Annen-"

"...beni mutlu edebilecek herkese taparım," dedi.

"Sutton Kontesi-"

"Wilma istediğini düşünebilir, söyleyebilir ya da yapabilir," dedi. "Kız kardeşim kesinlikle benim hayatımı yönetmeyecek Claudia. Ya da seninkini. Sen ondan daha güçlüsün."

"Ton-"

"...istedikleri kadar asılabilirler," dedi. "Ama bolca emsal var. Bewcastle bir köy öğretmeniyle evlendi ve paçayı kurtardı. Ben neden saygın bir kız okulunun sahibi ve müdiresiyle evlenemeyeyim?"

"Bir cümleyi tamamlamama izin verecek misin?" diye sordu ona. "Dinliyorum," dedi.

"Bir markiz ya da düşes hayatı yaşamam mümkün değil," dedi. "Düzenli olarak halkın arasına karışmam mümkün değil. Ve sizin eşiniz olmam da mümkün değil. Varislere ihtiyacınız var. Ben otuz beş yaşındayım."

"Ben de öyle," dedi. "Ve bir varis yeterli olacaktır. Ya da hiç. Başka biriyle evlenip ondan on iki oğlum olacağına, seninle evlenip Lizzie'den ayrı çocuksuz kalmayı tercih ederim."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi. "Ama pratik değil."

"Yüce Tanrım, hayır," diye kabul etti. "O kadar çocuk varken kendi evimde bir an bile huzur bulamam."

"Jo-seph!"

"Clau-dia." Bir parmağını kızın burnu boyunca gezdirdi ve ona gülümsedi.

Bir kütük ocakta çatırdadı ve aşağıya indi. Alevler sönmeye başladı. Küçük kulübenin içinin kızarmış ekmek kadar sıcak olduğunu fark etti.

"Kuşkusuz bazı sorunlar var," dedi. "Biraz farklı dünyalardan geliyoruz ve görünüşe göre garip bir uyum sağlayacaklar. Ama imkânsız değil, buna inanmayı reddediyorum. Aşkın her şeyi fethettiği fikri aptalca idealist bir fikir gibi görünebilir ama ben yine de buna inanıyorum. Başka türlü nasıl inanabilirim? Eğer sevgi her şeyi yenemiyorsa, ne yenebilir? Nefret mi? Şiddeti mi? Umutsuzluk mu?"

"Joseph." İçini çekti. "Peki ya Lizzie?"

"Seni çok seviyor," dedi. "Ve eğer benimle evlenir ve bizimle yaşamaya gelersen, köpeği ondan alacağından korkmasına gerek yok."

"Bunların hepsi imkânsız, biliyorsun," dedi.

"Ama sesinizde hiçbir inanç kalmamış," dedi ona. "Burada ben kazanıyorum. Kabul et bunu."

"Joseph." Bir kez daha gözleri yaşlarla doldu. "Bu bir yarışma değil. Bu imkânsız."

"Bunu yarın konuşalım," dedi. "Lindsey Hall'a gelip Lizzie'yi göreceğim, sen ve ben de konuşacağız. Ama belki de buradan ayrılmadan önce kuzenlerimle konuşmalısın- Neville, Lauren, Gwen. Belki de Wilma'yla konuşmasan daha iyi olur, gerçi o da sana aynı şeyi söyleyebilir. Hepsi de sana çocukken hiç adil davranmadığımı, hep kendi bildiğimi yaptığımı söyleyecektir. Oldukça

iğrenç. Bir şeyi çok istediğimde hala adil davranmıyorum."

Konuşurken -eğer mümkünse- daha da sokulmuştu ve şimdi elini kalçasında, poposunda ve ayak parmakları tekrar kıvrılana kadar omurgasında gezdirirken kulağını ve boynunun yan tarafını okşuyordu.

"Giyinip eve dönsek iyi olur," dedi. "Herkes Lindsey Hall'a dönmeye hazırlanırken benim hiçbir yerde bulunamamam çok utanç verici olur."

"Mmm," dedi kulağına. "Bir dakika içinde. Ya da birkaç dakika daha iyi olabilir."

Ve onları tekrar hareket ettirdi, böylece bu sefer adam sırt üstü yatıyordu ve kadın da onun üstünde yatıyordu.

"Sev beni," dedi. "Pratiklikleri ya da imkânsızlıkları boş ver. Sev beni Claudia. Benim aşkı mı."

Dizlerini adamın kalçalarının iki yanına koymak için bacaklarını açtı ve ona bakmak için kollarının üzerine kalktı. Saçları öne doğru düşerek üzerlerinde bir tür perde oluşturdu.

"Bir zamanlar," dedi bir kez daha iç geçirerek, "sağlam iradeli bir kadın olduğumu sanırdım."

"Senin üzerinde kötü bir etkim mi var?" diye

sordu. "Kesinlikle öylesin," dedi kadın sertçe.

"Güzel," dedi ve sırıttı. "Sev beni." Sevdii.

Fırtınalı bir gündü. Beyaz bulutlar mavi gökyüzünde geziniyor, bir an güneşle yıkadıkları yeri bir sonraki an gölgeyle karartıyorlardı. Ağaçlar dallarını sallıyor, çiçekler başlarını savuruyordu. Ama hava sıcaktı. Ve muhtemelen hayatının en güzel günüydü, diye düşündü Joseph sabahın geç saatlerinde Lindsey Hall'a varırken.

Potansiyel olarak.

Şimdiye kadar kolay bir gün olmamıştı.

Portia'nın McLeith'le kaçtığı haberi bile babasını öfkeyle titretmişti. Onun yaptıklarını bir an bile mazur görmemişti. Ama Joseph'i, onu böylesine sert önlemler almaya ittiği için de mazur görmemişti.

"Onun utancı hayatının sonuna kadar vicdanını sızlatacak," demişti oğluna. "Eğer bir vicdanın varsa tabii."

Sonra Joseph, Claudia Martin konusunu açtı. Babası ilk başta sadece inanamamıştı. "O kız

kurusu öğretmen mi?" diye sormuştu.

Sonra, gerçekten de o olduğunu tam olarak anladığında, hem Yusuf'u hem de annesini sağlığı için ciddi şekilde endişelendiren bir öfke fırtınasına kapılmıştı.

Joseph sağlam durdu. Ve utanmadan elindeki kozu oynamıştı.

"Babası Bay Martin," diye açıklamıştı, "McLeith Dükü'nün vasisiydi. Dük beş yaşından itibaren onların evinde büyümüş. Claudia'yı neredeyse kız kardeşi gibi görüyor."

McLeith bu sabah babasının pek gözüne girememişti elbette ama yine de adam, İskoç unvanıyla da olsa, babasınıninkine denk bir rütbeye sahipti.

Yusuf'un annesi onun için gerçekten önemli olan tek soruyu sormuştu.

"Bayan Martin'i seviyor musun, Joseph?" diye sormuştu. "Seviyorum anne," demişti ona. "Bütün kalbimle."

"Bayan Hunt'tan hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadım," diye itiraf etti. "Onda soğuk bir şeyler var. İnsan sadece McLeith Dükü'nü sevdiğini umabilir."

"Sadie!"

"Hayır, Webster," demişti. "Kendi çocuklarımla mutluluğu söz konusu olduğunda sessiz kalmayacağım. İtiraf etmeliyim ki şaşırdım. Bayan Martin, Joseph için fazla yaşlı, sade ve sert görünüyor, ama eğer Joseph onu seviyorsa ve o da Joseph'i seviyorsa, o zaman memnun olurum. Ve sevgili Lizzie'yi de ailenize kabul edecektir, Joseph. Kendi evimde olsaydım ikisini de çaya davet ederdim."

"Sadie-"

"Ama ben değilim," demişti. "Bu sabah Lindsey Hall'a mı gidiyorsun Joseph? İstersen Bayan Martin'e öğleden sonra onu ziyaret edeceğimi söyle. Baban gitmezse Clara'nın benimle ya da Gwen veya Lauren'le gideceğini sanıyorum."

"Teşekkür ederim anne." Elini dudaklarına götürmüştü.

Lindsey Hall'a gitmeden önce yüzleşmesi gereken bir Wilma vardı elbette. Ondan kaçınmak mümkün değildi. Onu kütüphanenin dışında bekliyordu ve kütüphanenin yanındaki küçük ziyaretçi salonuna girmeye zorlamıştı. şaşırtıcı bir şekilde -belki de- talihsiz Portia'nın başına kakacak suçlamalardan başka bir şey bulamamıştı. Ama dün gece duyduğu söylentiler onu derinden sarsmıştı. -Kuzenlerinin hiçbirinin doğrulamadığı ya da yalanlamadığı söylentiler. Söylentilere gerek de yoktu zaten.

"O öğretenle vals yaptın Yusuf," demişti, "sanki dünyada ondan başka kimse yokmuş gibi."

"Kimse yapmadı," demişti ona.

"Oldukça yakışıksızdı," demişti. "Kendini tam bir pasta haline getirdin."

Gülümsemişti.

"Ve sonra onunla birlikte ortadan kayboldun," demişti. "Herkes fark etmiş olmalı. Oldukça skandal bir durumdu. Çok dikkatli olsan iyi olur, yoksa kendini onunla evlenmek için tuzağa düğmüğ bulacaksın. Onun gibi kadınların neler yapabileceğini bilmiyorsun Joseph. O-"

"Asıl ben," demişti ona, "onu evliliğe ikna etmeye çalışıyorum Wilma. Ya da en azından onu benimle evlenmeye ikna etmeye. Bu hiç kolay olmayacak. Düklerden, hatta bekleyen düklerden bile hoşlanmıyor ve bir dük olmak gibi bir arzusu da yok.

Babamı sağlıklı tutabildiğimiz sürece böyle bir kader çok uzakta olsa bile. Ama öğrencilerini seviyor, özellikle de hayırsever kızlarını. Onlara ve başlattığı ve neredeyse on beş yıldır başarıyla yürüttüğü okula karşı bir yükümlölük hissediyor."

Ona bakakalmıştı, neredeyse bir kez olsun nutku tutulmuştu. "Onunla evlenecek misin?" diye sormuştu ona. "Eğer beni kabul ederse," demişti adam.

"Elbette sana sahip olacak," demişti ona. "Tanrım, Wil," demişti, "umarım haklısındır."

"Wil." Tutuklanmış gibi görünüyordu. "Bana yıllardır böyle hitap etmiyorsun."

Onu aniden omuzlarından yakalamış ve ani bir sarılmayla kendine çekmişti.

"Bana şans dile," demişti.

"Senin için gerçekten bu kadar önemli mi?" diye sormuştu ona. "Aradaki çekimi göremiyorum, Joseph."

"Yapmak zorunda değilsin," demişti. "Bana şans dile."

"İhtiyacın olacağından şüpheliyim," demişti. Ama kollarını ona sımsıkı sarmıştı. "Madem öyle, git ve onu getir. Seni mutlu edecekse ona katlanacağımı söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim Wil." Onu serbest bırakırken sırtmıştı.

Salondan kaçtıktan sonra merdivenlerde karşılaştıklarında Neville onun omzuna bir el atmıştı.

"Hâlâ ayaktasın, değil mi Joe?" demişti. "Sempatik bir kulağa ihtiyacın var mı? Bulabildiğimiz en engebeli arazide birlikte at sürebileceğimiz bir yol arkadaşına mı? Günün bu erken saatinde bile birlikte iyice tilkileşebileceğin biri? Bana ihtiyacın varsa ben senin adamım."

Joseph sırtarak, "Lindsey Hall'a gidiyorum," dedi. "Akrabalarım beni oyalamayı bırakır bırakmaz yani."

"Aynen öyle." Neville elini çekmişti. "Lily, Lauren ve Gwen'i odamızda birbirlerine sokulmuş, Webster Amca'nın sesi kütüphaneden geldiği ve hayattan hiç de memnun görünmediği için gözyaşlarına boğulmuş halde bıraktım. Ve hepsi de Webster Amca'ya rağmen sevgili Joseph'in sonunda mutlu olacağı konusunda hemfikirdi. Sanırım senin Bayan Martin'le evlenme ihtimalinden bahsediyorlardı."

Yusuf'a sırttıktan sonra elini tekrar omzuna vurdu ve aşağı inmeye devam etti.

Ve sonunda Joseph, henüz hiçbir şeye karar verilmediğini bilmesine rağmen umutla Lindsey Hall'a varıyordu. Claudia'nın kendisi kalan en büyük engeldi. Dün gece onu tutkulu bir şekilde sevmiştir, özellikle de ikinci kez üstteyken ve Joseph'in ateşini hatıralarında bile yükseltecek bir şekilde inisiyatifi ele aldığında. Onu da seviyordu. Bundan hiç şüphe duymuyordu. Ama onunla sevişmek, hatta onu sevmek, onunla evlenmekle aynı şey değildi.

Evlilik onun için büyük bir adım olacaktı - neredeyse diğer tüm kadınlardan çok daha fazla. Çoğu kadın için evlilik, daha fazla özgürlük ve bağımsızlığa, daha

aktif ve ilginç bir hayat, daha fazla kişisel tatmin. Claudia bunların hepsine zaten sahipti.

Eve vardığında onu sordu ve Lizzie'yi aşağı gönderdi. Lizzie tek başına geldi, köpek ona yol gösteriyordu ve bir uşak kapıyı açtığında yüzü gülümsemeyle aydınlanarak salona adımını attı.

"Baba?" dedi.

Ona doğru yürüdü, kollarını ona doladı ve etrafında döndürdü.

"En iyi kızım bu sabah nasıl?" diye sordu ona.

"Ben iyiyim," dedi. "Bu doğru mu baba? Edna ve Flora bunu hizmetçilerden birinden duymuşlar, o da başka bir hizmetçiden, o da hanımlardan birinden duymuş, düşes de olabilir, emin değilim. Ama hepsi doğru olduğunu söylüyor. Bayan Hunt gitti mi?"

Ah.

"Doğru," dedi. "Asla dönmeyecek misin?"

"Asla," dedi ona.

"Ah, baba." Ellerin göğsünde kavuşturdu ve yüzünü babasına çevirdi. "Çok sevindim."

"Ben de öyle," dedi.

"Peki onun yerine Bayan Martin'le evleneceğiniz doğru mu?" diye sordu.

Yüce Tanrım!

"Flora, Edna ve tüm hizmetçiler de böyle mi söylüyor?" diye sordu.

"Evet," dedi.

"Peki Bayan Martin bu konuda ne diyecek?" diye sordu ona.

"Hiçbir şey," dedi. "Ona sorduğumda bana kızdı. Bana hizmetçilerin dedikodularını dinlememem gerektiğini söyledi. Diğer kızlar da sorunca çok kızdı ve tatil olmasına rağmen durmazlarsa sabahın geri kalanında hepsine matematik problemleri çözdüreceğini söyledi. Sonra Bayan Thompson, spinet çalan Julia Jones hariç hepsini dışarı çıkardı."

"Ve sen hariç," dedi.

"Evet," diye kabul etti. "Geleceğini biliyordum baba. Seni bekledim. Bayan Martin'in de benimle gelmesini istedim ama gelmedi. Yapacak işleri olduğunu söyledi."

"Daha iyi şeyler söylemedi, değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle," dedi Lizzie ona.

Claudia Martin bu sabah bir kirpi kadar dikenliymiş gibi görünüyordu. Dün akşamki anılarının üzerine uyumak için bir gece -en azından birkaç saat- geçirmişti.

"Londra'daki evi satmayı düşünüyorum," dedi Lizzie'ye. "Seni yaşamak için Willowgreen'e götürmeyi planlıyorum. Kırsal kesimde, etrafında park olan büyük bir ev. Orada senin için yer olacak, temiz hava, çiçekler, kuşlar, müzik aletleri ve-"

"Ya sen baba?" diye sordu ona.

"Ve ben," dedi. "Her zaman aynı evde yaşıyabileceğiz, Lizzie. Sen artık benim ziyaretlerimi beklemek zorunda kalmayacaksın, ben de başka bir zorunluluğum kalmayana kadar beklemek zorunda kalmayacağım ve sonunda seni ziyaret edebileceğim. Her gün birlikte olacağız. Ben evde olacağım ve burası senin de evin olacak."

"Ya Bayan Martin'inki?" diye sordu.

"Bunu ister miydiniz?" diye sordu.

"Her şeyden çok bunu isterdim baba," dedi. "Bana bir şeyler öğretiyor ve eğlenceli. Ve onun sesini seviyorum. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Sanırım benden hoşlanıyor. Hayır, bence beni seviyor."

"Kızgın olduğunda bile mi?" diye sordu.

"Sanırım bu sabah kızgındı," dedi, "çünkü seninle evlenmek istiyor, baba."

Bunun mükemmel bir kadın mantığı olduğunu düşünüyordu.

"O zaman onunla evlenmemin bir sakıncası olmaz, değil mi?" diye sordu.

"Aptal," dedi dilini gıdaklayarak. "Eğer onunla evlenirsen, o benim bir nevi annem olacak, değil mi? Annemi seviyordum, baba. Gerçekten severdim. Onu çok özlüyorum. Ama yeni bir annem olsun istiyorum - eğer o Bayan Martin olursa."

"Bir nevi anne değil," dedi. "O senin üvey annen olacak."

"Benim bir nevi üvey annem," dedi. "Ben bir basım, ben senin aşk çocuğu. Ben senin gerçek kızın değilim. Annem bana öğretti

Bu."

Dilini şaklattı, onu elinden sıkıca tuttu, kapıyı açtı ve merdivenlere doğru yürüttü. Köpek peşlerinden koştu.

Claudia hâlâ okuldaydı. Julia Jones yoktu. Spinet çalmayı bitirmiş ve başka bir işle ilgilenmeye gitmişti.

"Bir konuda fikrinize ihtiyacım var," dedi Joseph, Claudia ayağa kalkıp ellerini belinde kavuştururken kapıyı arkalarından sıkıca kapattı, omurgası dimdikti, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. "Lizzie, benimle evlenirsen onun bir nevi üvey annesi olacağını söyledi. Tam üvey annesi değil çünkü o benim tam kızım değil. O sadece benim aşk çocuğum, ki o bunu piç çocuk için kullanılan nazik bir örtmece olarak anlıyor. Haklı mı? Yoksa yanılıyor mu?"

Elini adamın elinden çekmiş olan Lizzie, sanki onları gerçekten görebiliyormuş gibi birinden diğerine baktı.

"Ah, Lizzie," dedi Claudia, iç çekerek, rahatlayarak ve bir anda sert, katı bir öğretmenden sıcacık bir kadına dönüşerek, "senin bir nevi üvey annen, hatta yasal terimler dışında üvey annen bile olmam. Hatta bir nevi annen bile olmazdım. Ben senin annen olurdum. Seni her annenin çocuğunu sevdiği kadar çok severdim. Sen kelimenin tam anlamıyla bir aşk çocuğusun."

Joseph gözlerini kırpmadan Claudia'ya, Claudia da gözlerini kırpmadan ona bakarken Lizzie, "Peki ya," diye sordu. Hayır, bu haksızlıktı.

kızına baktı. "Ya babamla senin çocuklarınız olursa? Meşru çocuklar."

"O zaman ben de onları çok severdim," dedi Claudia, yanakları ilginç bir pembe tonundaydı. "Aynı derecede çok. Ne daha çok, ne de daha az. Sevginin bölüşülmesi gerekmez, Lizzie. Biri onu verdiğinde asla azalmayan tek şeydir. Aslında, sadece büyür. Dünyanın gözünde, babanla... ve benim evli olsaydık sahip olabileceğimiz çocuklardan her zaman farklı olacağın doğru. Ama benim gözümde hiçbir fark olmayacak."

"Ya da benimkinde," dedi Joseph kararlı bir şekilde.

"Willowgreen'de yaşayacağız, üçümüz," dedi Lizzie, Claudia ellerini uzatarak ona doğru yürürken, Claudia ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ve Horace. Orası babamın kırdaki evi. Sen bana bir şeyler öğreteceksin, babam da öyle, ben de tüm hikâyelerimi yazıp bir kitap haline getireceğim, belki arkadaşlarımdan bazıları arada sırada gelip bizi ziyaret edebilir, bebeğimiz olduğunda onu kucağıma alıp her gün sallayacağım ve..."

Claudia'nın yanaklarındaki pembelik aleve dönüşmüştü.

"Lizzie," dedi kızın ellerini sıkarak, "Bath'da yönetmem gereken bir okul var. Orada beni bekleyen kızlarım ve öğretmenlerim var. Orada beni bekleyen bir hayat var."

Lizzie'nin yüzü kalkıktı. Göz kapakları titriyor, konuşmadan önce bile dudakları kıpırdıyordu.

"O kızlar benden daha mı önemli o zaman?" diye sordu. "O öğretmenler babamdan daha mı önemli? O okul Willowgreen'den daha mı güzel?"

Yusuf sonunda konuştu.

"Lizzie," dedi, "bu haksızlık. Bayan Martin'in yaşaması gereken kendi hayatı var. Sırf biz istiyoruz diye benimle evlenmesini ve bizimle Willowgreen'e gelmesini bekleyemeyiz; çünkü onu seviyoruz ve onsuz nasıl yaşayacağımızı bilmiyoruz."

Son sözlerine kadar derin bir sıkıntı içinde olduğu belli olan Claudia'ya bakıyordu. Sonra kızgın görünüyordu. Adam sırtma riskini göze aldı.

Lizzie ellerini serbest bıraktı.

"Babamı sevmiyor musun?" diye sordu.

Claudia iç çekti. "İstiyorum," dedi. "Ama hayat o kadar basit değil, Lizzie."

"Neden olmasın?" Lizzie sordu. "İnsanlar hep bunu söyler. Hayat neden basit değil? Eğer beni seviyorsan, babamı seviyorsan ve biz de seni seviyorsak, daha basit ne olabilir ki?"

"Sanırım," dedi Joseph, "biraz yürüyüGe çıksak iyi olacak. Bu üçgen tartıĞma Bayan Martin için kesinlikle adil değil, Lizzie. İkiye karşı bir. BaĞ baĞa kaldığımızda bu konuyu ona tekrar açacağım. İşte, köpeğin tasmaını al ve bize evden çıkıp göle giden yolu başka bir yardım almadan nasıl bulabileceğini göster."

"Oh, yapabilirim," dedi, tasmayı alarak. "Beni izle."

"Niyetim o," diye güvence verdi ona.

Ama birkaç dakika sonra üçü birlikte dıĞarı çıktıklarında Lizzie durdu ve baĞını eğdi. Büyük fıskiye den fıskıran suyun sesinin üstünde bile başka bir şey duyuyor gibiydi. Bayan

Thompson ve diğer kızlar yaklaşıyordu. Selamlamak için elini kaldırdı ve onlara seslendi.

"Molly?" diye bağırdı. "Doris? Agnes?"

Tüm grup yaklaştı ve reverans yaptı.

"Ben de sizinle geleceğim," diye açıkladı Lizzie. "Babam Bayan Martin'le yalnız kalmak istiyor. Bire karşı iki olmanın ona haksızlık olacağını söylüyor."

Bayan Thompson büzülmüş dudakları ve neşeyle dans eden gözleriyle işverenine baktı.

"O halde bugün gitmeyeceksin Claudia, öyle mi?" dedi. "Wulfric'e haber veririm. Git ve yürüyüşünün tadını çıkar."

Ve kızları -Lizzie de dahil- eve geri götürdü.

"Doğru," dedi Joseph kolunu uzatarak. "Teke tek, adil oranlar, adil bir dövüş. Eğer dövüşmek isterseniz tabii. Ben bir düğün planlamayı tercih ederim."

Ellerini belinde sıkıca kavuşturdu ve gölün bulunduğu yöne doğru döndü. Her zamanki gibi hasır şapkasının kenarı rüzgârda dalgalanıyordu.

Eleanor dün gece, daha doğrusu bu sabah erkenden onu bekliyordu. Claudia akşamki olayların çoğunu anlatmıştı ve Eleanor geri kalanını büyük olasılıkla tahmin etmişti.

Okulun yönetimini devralma, hatta satın alma teklifini yinelemişti. Claudia'yı düşünmeye teşvik etmişti.

dikkatle seçmesi, düşünmeden karar vermemesi ve ne yapmak istediğinden ziyade ne yapması gerektiğini düşünmemesi gerekiyordu.

"Sanırım," demişti, "sana kalbinin sesini dinlemeni tavsiye etmek bir klişe ve aşırı basitleştirme olur Claudia ve ben böyle bir tavsiyede bulunacak nitelikte değilim, değil mi? Ama... Bu gerçekten benim işim değil ve kesinlikle yatma saatimi çoktan geçti. İyi geceler."

Ama odadan çıktıktan birkaç saniye sonra kafasını kapıya doğru uzatmıştı.

"Yine de söyleyeceğim," demişti. "Tanrı aşkına, kalbinin sesini dinle Claudia, seni aptal şey."

Bu sabah herkes biliyor gibi görünüyordu.

En hafif tabiriyle dayanılmaz derecede utanç vericiydi.

"Kendimi," dedi yanında Yusuf olduğu halde göle doğru yürürken, "sanki bir tiyatro sahnesindeymişim ve etrafımda büyük bir seyirci topluluğu varmış gibi hissediyorum."

"Son repliklerinizi nefesinizi tutarak mı bekliyorsunuz?" dedi. "Seyircinin bir parçası mıyım, Claudia, yoksa bir oyuncu arkadaşı mıyım, karar veremiyorum. Ama eğer ikincisiysem, seninle prova yapmış olamam, yoksa o son repliklerin ne olduğunu bilirdim."

Gölün kıyısına gelene kadar sessizce yürüdüler.

Rüzgârın su üzerinde beyaz tepeli dalgalar yarattığını fark ederek, "Bu imkânsız," dedi.

"Hayır," dedi, "öyle değil. İmkânsız bile değil. Ben buna olası derdim ama kesinlikle kesin değil. Bu küçük miktar

Kalbimin kaburgalarımaya çarpmasına, dizlerimin beni dik tutma görevinde yetersiz kalmasına ve midemin içimde takla atmaya çalışmasına neden olan bir belirsizlik."

"Ailen beni asla kabul etmez," dedi.

"Annem ve kız kardeşim çoktan aldılar," dedi ona, "babam da beni mirasından mahrum etmedi."

"Yapabilir mi?" diye sordu.

"Hayır." Gülümsedi. "Ama hayatımı huzursuz edebilir. Bunu yapmayacaktır. ocuklarına itiraf edeceğinden çok daha fazla düşkün. Ve bildiğinden çok daha sıkı bir şekilde annemin kontrolü altında."

"Size ocuk veremem," dedi.

"Bunu kesin olarak biliyor musun?" diye

sordu ona. "Hayır," diye itiraf etti.

"Okuldan yeni ıkmyş bir kızla evlenirsem bunu yapamayabilir," dedi. "Birçok kadın yapamaz, biliyorsun. Belki sen yapabilirsin. İtiraf etmeliyim ki umarım yapabilirsin. Elbette veraseti güvence altına almak gibi sıkıcı bir iş var, ama bundan daha önemlisi, senden ocuk sahibi olmak istiyorum Claudia. Ama tek istediğim hayatımın geri kalanını seninle geçirmek. Ve ocuksuz kalmayacağız. Lizzie'ye sahip olacağız."

"Ben bir markiz olamam," dedi, "ya da bir düşes. Benden ne beklendiği hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve öğrenmek için çok yaşlıyım. Zaten öğrenmek isteyeceğimden de emin değilim. Ben kendimi olduğum gibi seviyorum. Bunu söylemek belki de kibirli bir şey ve değişmek istemediğimi gösteriyor.

ve büyümek. Her ikisini de yapmaya istekliyim, ancak büyümenin yollarını seçmeyi tercih ederim."

"O halde beni hayatına kabul etmek için yeterince değişmeyi seç," dedi. "Lütfen Claudia. Tek istediğim bu. Eğer Lizzie ve benim Bath'da seninle birlikte yaşamamıza razı değilsen, o zaman gel Willowgreen'de bizimle birlikte yaşa. Orayı eviniz yapın. Hayatın olsun. Ne istersen onu yap. Ama gelin. Lütfen gel."

Birden durumun tüm gerçek dışılığını hissetti. Sanki kendinden bir adım geri çekilmiş ve onu yeniden bir yabancı olarak görmüştü, tıpkı ona okuldaki ziyaretçi salonunda ilk kez görüldüğü gibi. Onun ne kadar yakışıklı, zarif, aristokrat ve kendinden emin olduğunu gördü. Şimdi ona evlenmek için yalvarıyor olabilir miydi? Onu seviyor olabilir miydi? Ama sevdiğini biliyordu. Ve onun bu görüntüsünü zihninde birkaç saniyeden fazla tutamayacağını da biliyordu. Ona tekrar baktığında sadece sevgili Joseph'ini gördü.

"Bence Willowgreen'i benim okulum gibi yapmalıyız," dedi. "Sadece farklı. Lizzie'yi eğitmenin zorluğu, onun bir öğrenci olabileceğini düşündüğümde, beni heyecanlandırdı, çünkü elbette onu öğrenme sevinciyle doldurmanın tamamen mümkün olduğunu gördüm. Öğrencilerim arasına engelli çocukları dahil etmeyi neden hiç düşünmediğimi bilmiyorum. Willowgreen'de birkaç tane olabilir. Bazılarını yanımıza alabilir, hatta evlat edinebiliriz - başka kör çocukları, hem fiziksel hem de zihinsel başka engelleri olan çocukları. Anne bir zamanlar Hallmere Markisi'nin basit fikirli olduğu düşünülen kuzeninin mürebbiyesiydi. Hayal edilebilecek en tatlı genç kadındır. Bir balıkçıyla evlendi ve ona sağlam oğullar doğurdu, evini yönetiyor ve olabildiğince mutlu."

"Böyle bir düzine çocuğu evlat edineceğiz," dedi sessizce, "ve Willowgreen onların okulu ve evi olacak. Onları seveceğiz Claudia."

Ona baktı ve iç çekti.

"Bu işe yaramaz," dedi. "Bu tamamen çok iddialı bir hayal."

"Ama hayat bundan ibarettir," dedi. "Hayal kurmak ve bu hayalleri çaba ve kararlılıkla -ve sevgiyle- gerçeğe dönüştürmektir."

Sessizce ona baktı.

İşte o zaman rahatsız edildiler.

Hallmere Markisi ve Markizi iki büyük çocuklarıyla, Rosthorn Kontu ve Kontesi de oğullarıyla birlikte ağaçların arasından göründüler, anlaşılan yürüyüşten dönüyorlardı. Hepsi de belli bir mesafeden neşeyle el salladılar ve eğer Markiz aniden durup dikkatle onlara bakmasaydı kısa süre içinde gözden kaybolacaklardı. Sonra kendini gruptan ayırdı ve adımlarını hızlandırarak onlara doğru geldi. Diğerleri eve doğru yollarına devam ederken markiz daha yavaş bir şekilde onun peşinden geldi.

Claudia geçen hafta boyunca eski Leydi Freyja Bedwyn'in gerçekten de küçükken olduğu gibi bir canavar olmadığını kendi kendine itiraf etmişti. Yine de, özel bir baş başa görüşmeye yapılan bu müdahaleye çok içerlemişti.

"Bayan Martin," dedi Joseph'i başıyla selamladıktan sonra, "duyduğuma göre okulu Eleanor'a bırakmayı düşünüyor muşsunuz."

Claudia kaşlarını kaldırdı.

"Ne düşündüğümü bildiğinizi sanmanıza sevindim," dedi.

İki adamın birbirlerine poker suratlı bir bakış attıklarını yarı yarıya fark etti.

Leydi Hallmere, "Tam da bağımsızlığınızı kazandığınız bir zamanda böyle bir şey yapmak tuhaf görünüyor," dedi. "Ama onayladığımı söylemeliyim. Sana her zaman hayranlık duydum -beni terk etme cesaretini gösterdikten sonra- ama geçen haftaya kadar senden hiç hoşlanmamıştım. Mutluluk şansını hak ediyorsun."

Marki onu dirseğinden tutarak, "Freyja," dedi, "sanırım burada bir şeyi bölüyoruz. Ve sözleriniz sadece utanç yaratacak."

Ama Claudia onu neredeyse hiç duymamıştı. Dikkatle Leydi Hallmere'e bakıyordu.

"Bağımsızlığıma yeni kavuştuğumu nereden biliyorsunuz?" diye sordu. Hayırseverimi nereden biliyorsunuz?"

Leydi Hallmere konuşacakmış gibi ağzını açtı ve sonra tekrar kapatıp omuz silkti.

"Herkesin bildiği bir şey değil mi?" diye sordu

umursamazca. Belki Eleanor bir şey söylemişti. Ya da

Susanna. Ya da
Anne. Ya da Joseph.

Ama Claudia nedense sanki biri eline büyük bir tokmak almış ve onunla kafasına vurmuş gibi hissediyordu. Böyle bir şiddet düşüncelerini bulanıklaştırabilirdi, oysa şimdi zihni hiç bu kadar berrak olmamış gibi hissediyordu. Aynı anda birkaç şeyi birden düşünebiliyordu.

Çok garip bir tesadüf eseri Anne'in, Hallmere Markisi'nin Cornwall'daki evinden sadece bir taş atımı uzaklıkta yaşarken, okulunda öğretmenlik yapması için Bay Hatchard'a başvurduğunu düşündü.

Susanna'nın, Leydi Freyja'nın hizmetçisi olmak için başvurduğu tesadüften kısa bir süre sonra, on iki yaşında hayırsever bir kız olarak okula gönderildiğini düşündü.

Leydi Freyja Bedwyn'in birkaç yıl önce bir sabah okula yaptığı ziyareti düşündü. Ama okulu ya da nerede bulacağını nereden biliyordu?

Edna'nın daha birkaç hafta önce ona Leydi Freyja'nın yıllar önce, Edna Bath'daki okula gönderilmeden hemen önce, anne babasının dükkânlarında öldürüldüğünü bildiğini söylediğini düşündü.

Anne ve Susanna'nın yıllar boyunca ona Hallmere Markizi Leydi Freyja'nın belki de Claudia'nın hatırladığı kadar kötü biri olmadığını anlatmaya çalıştıklarını düşündü.

Leydi Hallmere ve baldızının çocukları için yeni mürebbiyelere ihtiyaç duyduklarında, onları kendi okulunda aradıklarını düşündü.

Düşündü.

Eğer gerçek büyük bir tokmak olsaydı, diye düşündü, kesinlikle yıllar önce kafasını omuzlarına kadar düzleştirirdi.

"O sendin," dedi. Kelimeler bir fısıltıdan biraz daha fazlası olarak çıktı. "O sendin!"

Leydi Hallmere kibirli kaşlarını kaldırdı.

Claudia tekrar, "O sendin," dedi. "Sen okulun hayırseveriydin."

"Ah, şeytan!" Yusuf dedi ki.

Hallmere Markisi eğlenmiş bir sesle, "İşte şimdi başardın," dedi. "Meşhur kedi meşhur çantadan çıktı, Özgür."

"O sendin." Claudia dehşete düşmüş bir halde eski öğrencisine baktı. Leydi Hallmere omuz silkti. "Ben çok zenginim," dedi. "Ben okulu açtığımda sen daha küçük bir kızdın."

"Wulf pek çok açıdan Gotik bir muhafızdı," dedi Leydi Hallmere. "Ama iş paraya gelince oldukça aydınlanırdı. Hepimiz çok gençken servetimize erişebildik."

"Neden?"

Leydi Hallmere elini böğrüne vurdu ve Claudia onun elinde bir kırbaç olsaydı daha rahat edeceğini hissetti. Tekrar omuz silkti.

"Senden başka kimse bana karşı çıkmadı," dedi, "Joshua'yla tanışana kadar. Wulfric yaptı elbette ama o farklıydı. O benim kardeşimdi. Babamın ve annemin ölüp bizi terk etmesine içerlemiştim sanırım. Fark edilmek istiyordum. Wulfric'ten başka birinin beni uslu durmaya zorlamasını istedim. Beni terk ederek bunu yaptınız. Ama ölmemiştiniz Bayan Martin. Annemden alamadığım intikamı sizden alabilirdim. Beni küçümserken bile bana güvendiğinizi bilmenin yıllar boyunca bana nasıl bir tatmin verdiğini bilemezsiniz."

"Ben yapmadım-"

"Oh, evet, yaptın."

"Evet, yaptım."

Joseph boğazını temizledi ve Hallmere Markisi başını kaşıdı.

Claudia, "Bu muhteşem bir intikamdı," dedi.

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür," diye itiraf etti Leydi Hallmere.

Birbirlerine baktılar, Claudia'nın ağzı sıkı sıkıya kapalıydı, Leydi Hallmere ise pek inandırıcı görünmeyen mağrur bir kayıtsızlık taklidi yapıyordu.

"Ne diyebilirim ki?" Claudia sonunda sordu. Korkunç derecede utanmıştı. Bu kadına çok şey borçluydu. Geçmişteki ve şimdiki pek çok hayırsever kız da öyle. Susanna bu kadın olmasaydı kaybolabilirdi. Anne, David'le birlikte Cornwall'da sefil bir hayat sürmeye devam edebilirdi. Okul hiç başarılı olamazdı.

Oh, Tanrım, her şeyi ona borçlu olamazdı. Herkesin içinde Leydi Hallmere!

Ama o yaptı.

"Sanırım Bayan Martin," dedi Leydi Hallmere ona, "birkaç hafta önce Bay Hatchard'a bıraktığınız mektupta her şeyi anlattınız. Teşekkürünüze ihtiyacım olmasa da minnettarım. Birkaç dakika önce düşüncesizce konuştuğum için özür dilerim. Hiç bilmemenizi tercih ederdim. Kendinizi bana karşı borçlu hissetmemelisiniz. Bu çok saçma olur. Gel, Joshua. Burada bulunmamızın gerekli olduğuna inanıyorum."

"Birkaç dakika önce sana anlatmaya çalıştığım gibi, tatlım," dedi.

Claudia sağ elini uzattı. Leydi Hallmere yüzünde yine en sert ifadeyle ona baktı ve sonra kendi elini onun eline koydu.

El sıkıştılar.

"Evet," dedi Yusuf diğer ikisi uzaklaşırken, "bu sahne oyunu beklenmedik dönemeçlerle dolu. Ama sanırım kapanış cümleleri söylenmek üzere, aşkım ve bunlar senin cümlelerin. Neymiş onlar?"

Ona tamamen bakmak için döndü.

"Bağımsızlık ne kadar aptalca bir düşünce," dedi. "Böyle bir şey yok, değil mi? Hiçbirimiz diğerlerinden bağımsız değiliz. Hepimiz birbirimize muhtacız." Kadın bıkkın bir halde ona baktı. "Senin bana ihtiyacın var mı?"

"Evet," dedi.

"Ve sana ihtiyacım var," dedi ona. "Ah, Joseph, sana nasıl da ihtiyacım var! Hayatımı yepyeni bir rotaya sokmak bu kez on yedi yaşındaki kadar korkutucu olacak, eminim, ama o zaman bir aşkı kaybettiğimde bunu yapabildiysem, şimdi bir aşk bulduğumda da kesinlikle yapabilirim. Bunu yapacağım. Seninle evleneceğim."

Ona yavaşça gülümsedi.

"Ve böylece son söze geldik," dedi.

Tek dizinin üzerine çöktü ve çimenlerin üzerine pitoresk ve kasıtlı olarak teatral bir şekilde yerleşti,

arkasındaki göl. Kadının ellerinden birini ele geçirdi.

"Claudia, sevgili aşkım," dedi, "karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Güldü - aslında sesi oldukça sulu bir fokurdamaya benziyordu.

"Oldukça saçma görünüyorsun," dedi, "ve gerçekten oldukça romantik. Ve inanılmaz derecede yakışıklı. Oh, tabii ki yapacağım. Az önce söyledim, değil mi? Kalk Joseph. Pantolonunun dizlerinde çimen lekeleri olacak."

"O zaman iki diz de olabilir," dedi. "Eşleşecekler."

Ve yüz yüze diz çöküp kollarını birbirlerine dolayınca kadar onu aşağı çekti.

"Ah, Claudia," dedi ağzını onunkine dayayarak, "böyle bir mutluluğa inanmaya cesaretimiz var mı?"

"Oh, evet," diye güvence verdi ona, "kesinlikle öyle. Daha azı için koca bir kariyerden vazgeçecek değilim."

"Hayır, hanımefendi," diye kabul etti ve onu öptü.

Bath, Miss Martin Kız Okulu'nun sahibi ve müdiresi Bayan Claudia Martin'in Bath Abbey'de Attingsborough Markisi ile evlendiği gün kadar görkemli bir günü muhtemelen hiç yaşamamıştı.

Davetliler arasında o kadar çok unvanlı kişi vardı ki, Pompa Odası'nın dışındaki taş döşeli avluda diğer ilgili kişilerden oluşan büyük bir kalabalıkla birlikte gelinin gelmesini bekleyen bir kişinin, İngiltere'nin geri kalanının şimdilik unvanlardan boş olup olmadığını merak ettiği duyuldu.

"Ve kimse onları kaçırmaz," diye ekledi ve bir kolunda daha da büyük bir sepet olan iri bir kadının neden izlemeye geldiğini merak etmesine neden oldu.

Marki ile herhangi bir akrabalık bağı olan herkes elbette davetli listesindeydi. Lord ve Leydi Rannulf hariç tüm Bedwyn'ler de dahil olmak üzere, ailelerine yeni bir çocuk katmayı bekleyen çok sayıda arkadaşı ve tanıdığı da davetliler arasındaydı. Bewcastle Dükü, Bath evinden çok uzakta olmadığı ve hassas durumuna rağmen sağlığı gayet iyi olduğu için düşesinin de kendisiyle birlikte gelmesine izin vermişti.

Claudia tüm bu ironiyi görmekte başarısız olmadı.

Gerçekten de, Frances'in saçlarını düzeltmek için okula getirilen özel hizmetçisi, zarif ama fazla telaşlı olmayan bir stil yaratmanın ortasındaiken gülmeye başladı ve bir türlü duramadı. Zavallı hizmetçi, Claudia'nın boynundaki her zamanki basit düğümün yerine yumuşak buklelerden oluşan bir küme oluşturma görevine ara vermek zorunda kaldı.

Susanna, Frances ve Anne yatak odasına dolmuş, olanları izliyorlardı. Eleanor ve Lila Walton, hepsi de en güzel elbiselerini giymiş ve en iyi davranışlarını sergileyen yatılı ve yardımsever kızlardan oluşan bir timsah sürüsüyle manastıra doğru yola çıkmıştı bile. Gündüzlü öğrenciler aileleriyle birlikte katılacaklardı. Yerleşik olmayan öğretmenler de orada olacaktı.

Claudia kahkahalar arasında, "Bu şimdiye kadarki en saçma evlilik olacak," dedi. "En tuhaf rüyalarımda bile bundan daha tuhaf bir şey hayal edemezdim."

Susanna, Anne'den Frances'e bakarak, "Saçma," dedi. "Sanırım uygun bir tanımlama. Claudia tonlarca insanın yarısının huzurunda evlenecek."

Frances, "Kayınpederi olarak bir dükü olacak," dedi.

"Ve bir dükün varisi de koca olarak," diye ekledi Anne.

Hepsi de kahkahalara boğulmadan önce poker suratlarıyla birbirlerine baktılar.

"Bu çok komik bir şey," diye onayladı Frances. "Claudia'mız bir gün düşes olacak."

"Tüm günahlarım için adil bir ceza," dedi Claudia, dikkati camdaki görüntüsüne döndüğünde ve yeni kayısı renginin tüm ihtişamını gördüğünde ayıldı

Frances'in hizmetçisinin ensesindeki tatlı buklelerin üstünden saçlarına tutturduğu yeni, anlamsız hasır şapkalı elbise. Ekim başında bir hasır şapka!

Aman Tanrım! Gerçekten de birkaç ay öncesine göre on yaş daha mı genç görünüyordu? Şüphesiz bu sadece onun hayal gücüydü. Ama gözleri hatırladığından daha büyük, dudakları daha dolgun görünüyordu. Yanaklarında kesinlikle daha fazla renk vardı.

"Ama" dedi Susanna, "Joseph'in cazibesine kim karşı koyabilir ki? Lauren beni onunla ilk tanıştırdığından beri ondan hep çok hoşlandım, ama sana aşık olma akıllılığını gösterdiğinden beri gözümdeki değeri çok arttı, Claudia."

"Ve kim," dedi Anne, "çocuğunun üzerine bu kadar titreyen bir adama karşı koyabilir ki? Özellikle de kör, gayrimeşru çocuğuna."

"Lucius, Sydnam ve Peter'a sahip olmamız çok iyi bir şey," dedi Frances. "Seni ölümüne kıskanabilirdik, Claudia."

Claudia taburenin üzerinde döndü. Hizmetçi tuvalet masasının üstünü topladı ve odadan çıktı.

"Claudia, "Bir düğün gününün bu kadar zıt duygular uyandırması doğal mı?" diye sordu. O kadar mutluyum ki patlayabilirim. Ve o kadar üzgünüm ki ağlayabilirim."

"Yapma bunu," dedi Susanna. "Gözlerini kızartacaksın ve şişireceksin."

Tıpkı dün akşam olduğu gibi. Her şey, gündüz öğrencilerinin kaldığı okul yemekhanesindeki son veda yemeği ve sürpriz konserle başlamıştı.

konuşmalarla devam etti. Her öğrenci ve öğretmenle kucaklaşmalar ve son sözlerin söylenmesiyle devam etmişti. Ve Claudia'nın özel oturma odasında -sonradan Eleanor'un olacaktı- bu üç arkadaş, Lila ve Eleanor'la konuşarak ve anılarını yad ederek birkaç saat geçirerek sona ermişti.

"Burada öğretmenlik yapmaktan mutluydum," dedi Anne şimdi, "ve Sydnam'la evlendiğimde onunla mutlu olacağımdan hiç emin değildim. Ama ben mutluyum ve sen de Joseph'le mutlu olacaksın Claudia. Bunu zaten biliyorsun."

Frances ona, "Üzülmen son derece doğal," diye güvence verdi. "Evlendiğimde Lucius ve bir şarkıcılık kariyeri vaadim vardı ama burada mutluydum. Burası evimdi ve en sevdiğim arkadaşlarım buradaydı."

Susanna ayağa kalktı ve Claudia'nın ne saçını ne de şapkasını bozmamak için ona dikkatle sarıldı.

"Bu okul benim için ev ve aile gibiydi," dedi. "Gidecek başka yerim yokken on iki yaşında buraya alındım, eğitildim ve sevildim. Peter'la tanışmamış olsaydım asla buradan ayrılmazdım. Ama iyi ki de gitmişim, çünkü burada kalan son kişi olmaya dayanamazdım. O kadar bencelim, görüyorsunuz. Ama senin adına ne kadar mutlu olduğumu anlatamam Claudia."

"Gitsek iyi olacak," dedi Anne. "Gelin geç kalmamalı ve ondan önce Manastır'da olmalıyız. Ne kadar da güzel bir gelin. Bu renk sana çok yakışmış Claudia."

"Şapkayı çok sevdim," dedi Susanna.

Her biri ona sarılıp kendilerini bekleyen arabaya doğru giderken Claudia gözyaşlarını tutamadı.

Onlar gittikten sonra eldivenlerini giydi ve yatak odasına son bir kez daha baktı. Zaten boş görünüyordu; bavulu ve çantaları sabah erkenden kaldırılmıştı. Oturma odasına gitti ve etrafına bakındı. Bütün kitapları gitmişti. Artık onun değildi.

Geçtiğimiz hafta boyunca okul resmen Eleanor'un olmuştu. Bugünden sonra Bayan Thompson'ın Kız Okulu olacak.

İnsanın hayatını geride bırakması korkunç bir şeydi. Bunu daha önce bir kez yapmıştı ve şimdi tekrar yapıyordu. Yeniden doğmak gibiydi, ana rahminin güvenli konforunu terk edip uçsuz bucaksız bilinmeyene cesaret etmek.

Yeni hayatının, onu bekleyen yuvasının, kızı olacak cesur, zeki, kör çocuğun, altı aydan biraz daha uzun bir süre sonra doğacak diğer çocuğun (dün Willowgreen'den geldiğinde Joseph dışında kimseye söylememişti) ve neredeyse dört ay önce okuluna, çok geçmeden de kalbine adım atan adamın özlemiyle yanıp tutuşsa da bu korkunç bir şeydi.

Joseph!

Sonra aşağı indi, hizmetçiler ona veda etmek için sıraya girmişlerdi. Soğukkanlılığını korudu ve çoğu gözyaşları içinde olan her biriyle son bir kez konuştu. Bay Keeble ağlamıyordu. Dış kapının yanında tahta gibi durmuş, kapıyı onun için açmayı bekliyordu.

Ve her nasılsa ona, yaşlı, huysuz, sadık kapıcısına veda etmek en zor şey haline geldi. Onun önünde eğildi, bir şekilde çizmelerini gıcırdatmaya başladı. Ama kadının böyle bir resmiyete tahammülü yoktu. Ona sarıldı, yanağından öptü ve sonra başıyla hızlıca kapıyı açmasını işaret etti.

Kapıdan çıktı ve Joseph'in arabacısının onu arabasına bindirmek için beklediği yere koştu.

Kapı kapanıp araba sallanarak hareket ederken, okulu ve hayatının on beş yılını son kez geride bırakırken ağlamayacağını düşündü. Gözlerini birkaç kez kırptırdı.

Ağlamayacaktı.

Joseph onu manastırda bekliyordu.

Lizzie de öyle.

Bir kilise dolusu aristokrat da öyle.

Onu kurtaran da bu düşünce oldu. Araba Great Pulteney Caddesi'nin uzun yoluna saparken önce gülümsedi, sonra da kendi kendine güldü.

Gerçekten saçma.

Belki de Tanrı'nın küçük şakalarından biridir? Eğer öyleyse, onun mizah anlayışını seviyordu.

Çok da uzun olmayan bir zaman önce Joseph, Neville'in yanında kilisenin önünde durmuş, gelinin gelmesini bekliyordu. O zamanlar Nev sağdıçtı, Nev ise damat. Şimdi durum tersine dönmüştü ve Joseph kuzeninin o olayda neden oturup kalkamadığını ve neden boyunbağının sıkılığından şikâyet ettiğini anlamıştı.

Claudia'nın öylece ortaya çıkmayacağını düşünmek saçmaydı. Onunla evlenmeyi kabul etmişti ve

Lizzie'yi Bath'a getirdiği Ağustos sonundaki on gün hariç, Temmuz'dan beri her gün onunla -onunla olduğu gibi-görüşüyordu. Okulu Bayan Thompson'a satarak köprüleri de atmıştı. Londra'daki iş adamı Hatchard'a, özörlü ve evi olmayan küçük çocuklara göz kulak olması talimatını vermişti.

Ve tüm bunlar onu rahatlatmaya yetmediyse, daha dün ona söylediği baş döndürücü yeni bir gerçek vardı. Karısı büyüyordu! Kendi çocukları olacaktı. Bu yeni bilgiyi hâlâ tam olarak özümseyememişti; gerçi bunu söyledikten sonra otuz saniye kadar kıza öfkelenindikten sonra onu yakalamış ve yarı yarıya sıkarak canını çıkarmıştı. Ona daha önce söylemeliydi. Tanrım, eğer bilseydi, Wilma'nın başını çektiği kadın akrabalar ordusunun onun izni olmadan uydurduğu bu görkemli düğünle birlikte onu özel bir ruhsatla evlendirmek için acele ederdi.

Birkaç ay önce özel ruhsatla bir evlilik daha yapılmıştı. Ya McLeith ya Portia ya da ikisi birlikte, yıldönümü balosunun yapıldığı gece Alvesley'den ayrıldıktan sonra mantıklı davranmışlardı. İskoçya yerine Londra'ya gitmişler, Balderston'lara nişanlandıklarını duyurmuşlar ve birkaç gün sonra küçük ama oldukça saygın bir düğün yapmışlardı.

Joseph'in midesi kesinlikle bulanıyordu ve Neville ona sempatik bir bakış fırlattı.

Sonra Claudia geldi ve dönüp onun geniş orta koridorda, konuklarla dolu sıraların arasından tek başına yaklaşmasını izledi.

Çok güzeldi. O... Bir keresinde seviştikten sonra kendini nasıl tarif etmişti? Ah, evet. O bir kadındı. Öğretmen, iş kadını, arkadaş, sevgili... Olduğu ve olabileceği her şey bu tek temel gerçeğe örtüşüyordu.

O sadece bir kadındı.

Her zamanki gibi sade, düzgün ve zarif giyinmişti - başının üzerinde hafifçe öne doğru eğilmiş duran saçma sapan güzel hasır şapkası hariç. Şapkaya ve kadına gülümsedi.

Kadın da ona gülümsedi ve adam şapkayı

unuttu. Ah, Claudia!

Birlikte din adamının yüzüne döndüler.

"Sevgili sevgilim," diye başladı büyük kiliseyi dolduran gür sesiyle.

Kısa bir süre içinde nikâh töreni sona erdi ve Claudia Martin, şimdi Claudia Fawcitt, Attingsborough Markizesi, evlendiler. Hayatlarının geri kalanı için. Ölüm onları ayırana kadar. İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta.

Gözleri onun gözlerinin içine bakıyordu. Dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı.

Ona gülümsedi.

O da gülümsedi ve Manastır'ın kapılarının ardında yavaş yavaş sonbahara doğru çekilen yaz güneşi gözlerinde sıcak ve parlak bir şekilde parladı.

Kayıt defterini imzaladılar ve ardından, birazdan düğün kahvaltısı için Üst Toplantı Salonlarına doluşacak olan gülümseyen konukların önünden geçerek Manastırın nefine doğru uzun bir yürüyüşe başladılar.

Lizzie'nin Anne Butler ve David Jewell'in arasında oturduğu ikinci sıranın önünde duran Claudia'ydı; pembe dantellerle süslenmiş, saçlarına saten fiyonk takılmıştı. Claudia arkadaşının yanından eğilerek kızına bir şeyler fısıldadı ve onu ayağa kaldırdı.

Ve böylece, beau monde'un yarısı onları izlerken, üçü, Lizzie ortada, kolları onlarınkine dolanmış, ıslıl ıslıl mutlu görünerek nefe doğru yürüdüler.

Bu manzara karşısında rezil olacak olanlar vardı. Joseph'in umurunda olsa bile asılabilirlerdi. Annesinin onlara gülümsediğini ve Wilma'nın gözündeki bir damla yaşı sildiğini görmüştü. Babasının onlara sertçe baktığını görmüştü, gözlerinde şiddetli bir şefkat vardı.

Lizzie'nin başının üstünden Claudia'ya gülümsedi.

O da gülümsedi ve kiliseden çıkıp arkalarındaki Abbey kadar kalabalık olan Pump Room avlusuna girdiler. Biri tezahürat yaptı ve neredeyse herkes ona katıldı. Manastırın çanları çalıyordu. Güneş bulut örtüsünü aralıyordu.

Claudia'ya "Seni seviyorum," diye seslendi ve Claudia'nın gözleri ona duyduğunu ve anladığını söyledi.

Lizzie başını geriye eğdi ve sanki onları görebiliyormuş gibi birinden diğerine baktı. Güldü.

"Babam," dedi. "Ve annem."

"Evet, tatlım." Yanağından öpmek için eğildi.

Ve sonra, seyircilerin ve arkalarındaki Abbey'den çoktan çıkmış olan birkaç konuğun gürültülü sevinci içinde, Claudia'nın üzerine eğildi ve onu dudaklarından öptü.

"İkisi de sevgilim," dedi.

Claudia'nın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Her zaman olduğu gibi şimdi de bir sulama kabı olmayacağım," dedi öğretmen sesiyle. "Bizi arabaya götür, Joseph."

Lizzie başını onun omzuna yasladı.

Claudia, on beş yıllık öğrencilerin dikkat kesilmesini sağlayacak bir ses tonuyla, "Şu anda," dedi.

"Evet, hanımefendi," dedi sırtarak. "Hayır. Şunu evet yapın leydim."

Onları aceleyle avludan geçirirken, iyi dileklerini sunan kalabalığın yanından geçerken ve nihayet taş kemerlerden ve hepsi de erkenden gizlice çıkıp çiçek yapraklarıyla donanmış kuzenler ve Bedwyn'lerden oluşan bir tünelden geçerken hepsi gülüyordu.

Sokağa ve arabaya vardıklarında Claudia'nın yanaklarından süzülen gözyaşları için bir bahanesi vardı. Eğer sorsaydı, kahkaha gözyaşları olduğunu söyleyecekti.

O yapmadı.

Lizzie'yi bir koltuğa oturttu, diğer koltukta Claudia'nın yanında yerini aldı, bir kolunu onun omuzlarına doladı ve onu öptü

iyice.

"Ne yapıyorsun baba?" Lizzie sordu.

"Anneni öpüyorum," dedi ona. "O da benim gelinim, unutma."

"Oh, güzel," dedi ve güldü.

Claudia da öyle. "Herkes görecek," dedi.

"Sakıncası var mı?" Onun ne kadar canlı ve güzel göründüğünü bir kez daha fark etmek için arkasına yaslandı.

"Hiç de değil," dedi, elini omzuna götürdü ve araba Yukarı Odalar'a doğru ilerlerken onu kendine doğru çekti. "Bugün hayatımın en mutlu günü ve bunu tüm dünyanın bilmesi umurumda değil."

Öne doğru eğildi, Lizzie'nin elini tutup sıktı ve sonra onu öptü.

Elini, zaten hafifçe yuvarlaklaşmış olan karnının üzerinde gezdirdi. Tüm ailesi buradaydı. Bugünü ve geleceği. Onun mutluluğu.

Aşk. Aşkı, bana kendi kalbimin atışları kadar yakın ve sevgili olan bir aileyi -eşimi ve çocuklarımı- hayal ediyorum.

Bir zamanlar bu sözleri söylemiş miydi?

Söylemediyse bile, kesinlikle söylemeliydi.

Ama artık o rüyayı görmek zorunda değildi.

Az önce gerçek olmuştu.

Kitaptan bir alıntı için okumaya devam edin

Gizli Metres

tarafından Mary Balogh

Delacorte Press'ten temin edilebilir

Bölüm 1

LADY ANGELINE DUDLEY, Reading'in doğusundaki Rose and Crown Inn'in içki salonunun penceresinde duruyordu. Oldukça skandal bir şekilde orada yalnızdı ama ne yapacaktı ki? Kendi odasının penceresi sadece kırsal bir manzaraya bakıyordu. Yeterince güzeldi ama istediği manzara bu değildi. Sadece içki salonunun penceresi bunu sağlayabilirdi, çünkü yeni gelenlerin mutlaka gireceği hanın avlusuna bakıyordu.

Angeline sabırsızlığını güçlkle bastırarak kardeşi ve vasisi Tresham Dükü Jocelyn Dudley'nin gelmesini bekliyordu. Kendisinden önce burada olması gerekiyordu ama bir buçuk saat önce gelmişti ve ondan hiçbir iz yoktu. Bu çok tahrik ediciydi. Yıllar boyunca, Bayan Pratt'le doruğa ulaşan bir dizi mürebbiye, ona bir hanımefendinin asla aşırı duygusallık göstermemesi gerektiği fikrini aşlamıştı ama insan sezon için Londra'ya giderken -bu ilkti- ve yetişkin hayatının nihayet ciddi bir şekilde başlayabilmesi için orada olmaya can atarken, erkek kardeşi görünüşe bakılırsa onun varlığını tamamen unutmuşken ve onu hayatının geri kalanından bir günlük mesafede, halka açık bir handa sonsuza dek çürümeye terk etmek üzereyken bunu nasıl yapmazdı?

Tabii ki buraya gülünç derecede erken gelmişti. Tresham Bayan Coombes'un akrabalarıyla özel bir yıldönümünü kutlamak için farklı bir yöne gitmeden önce, Rahip Isaiah Coombes, eşi ve iki çocuğunun gözetimi altında bu kadar uzağa seyahat etmesini ayarlamıştı,

Angeline de Londra'dan gelecek olan erkek kardeşinin bakımına verildi. Coombes'lar, küçük Coombes'ların esneme itirazlarına rağmen her sabah şafak sökerken ya da daha erken kalkıyor, bunun sonucunda da günlük yolculukları neredeyse normal insanlarınkinden önce tamamlanıyordu.

Peder ve Bayan Coombes, değerli sorumlulukları Majesteleri'nin gözetimine teslim edilene kadar hana yerleşip uzun süredir acı çeken şehitler gibi beklemeye oldukça hazırdılar, ama Angeline onları yola çıkmaya ikna etmişti. Ne de olsa Rose and Crown Inn'de başına ne gelebilirdi ki? Son derece saygın bir yerdi -Tresham burayı kendisi seçmişti, değil mi? Üstelik tamamen yalnız da değildi. Hizmetçisi Betty, Tresham'ın Hampshire'daki malikânesi Acton Park'taki ahırlardan gelen iki iri yarı seyyis ve evden iki iri yarı uşak vardı. Ve Tresham'ın kendisi de her an gelebilirdi.

Peder Coombes, daha iyi bir muhakemeye sahip olmasına rağmen, onun mantığının sağlamlığı ve karısının yolculuklarının akşam olmadan tamamlanamayacağı endişesi ve sırasıyla on bir ve dokuz yaşlarındaki Bayan Chastity Coombes ve Efendi Esau Coombes'un, sonsuza kadar burada beklemek zorunda kalırlarsa kuzenleriyle asla oynayamayacakları yönündeki sızlanmaları tarafından yönlendirilmişti.

Angeline'in sabrı, onlarla aynı arabayı paylaşmaya zorlanırken bu ikisi tarafından ciddi bir şekilde sınanmıştı.

Yolculuk giysilerini değiştirmek ve Betty'nin saçlarını tarayıp yeniden şekillendirmesini sağlamak için odasına çekilmişti. Sonra da halsiz hizmetçisine bir süre dinlenmesini söylemiş, kız da hemen Angeline'in yatağının ayakucundaki kamyon yatağına uzanmıştı. Bu arada Angeline penceresinin kardeşinin gelişini önceden haber vermediğini fark etmiş, daha uygun bir pencere bulmak için odadan çıkmıştı ki, Acton'dan gelen dört iri yarı erkek hizmetçinin tüm tehditkâr tavırlarıyla

sanki onu yabancı istilasından koruyormuş gibi kapısının önünde duruyordu. Onları dinlenmeleri ve bir şeyler atıştırmaları için hizmetkârların odasına sürgün etmiş, ikna etmek için de hanın etrafında dolaşan herhangi bir haydut, ayak takımı, eşkiya ya da başka türlü kötü adam görmediğini açıklamıştı. Görmüşler miydi?

Ve sonunda, tek başına, aradığı pencereyi bulmuştu; umumi içki salonunu. Orada refakatsiz bulunması pek uygun değildi, ama oda terk edilmişti, öyleyse ne zararı vardı? Bu küçük patavatsızlığından kimin haberi olacaktı ki? Tresham atıyla hanın avlusuna girmeden önce birileri gelirse, onlar gidene kadar odasına çekilecekti. Tresham geldiğinde hemen odasına çıkacak, böylece Tresham hana girdiğinde, sanki onu sormaya geliyormuş gibi arkasında Betty, mütevazı bir saygınlıkla merdivenlerden iniyor olacaktı.

Sabırsızlık ve heyecanla oradan oraya zıplamamak çok zordu. On dokuz yaşındaydı ve Acton Park'tan neredeyse ilk kez on milden fazla uzaklaşıyordu. Sert, aşırı korumacı bir baba ve ondan sonra gelen, ortalıkta görünmeyen aşırı korumacı bir ağabey ve onu Londra'ya, Bath'a, Brighton'a ya da kendisinin sık sık gittiği diğer yerlere hiç götürmemiş bir anne sayesinde çok korunaklı bir yaşam sürmüştü.

Angeline on yedi yaşındayken dışarı çıkma umutları beslemişti, ama tüm argümanlarını toplayıp kaderini ellerinde tutan kişileri ikna etmeye başlayamadan annesi Londra'da beklenmedik bir şekilde ölmüş ve Acton'da bir yıl boyunca yas tutulmuştu. Ve sonra geçen yıl, tartışmasız doğru olan on sekiz yaşında ortaya çıkması için her şey ayarlanmışken, bacağını kırmıştı ve Tresham, kıskırtıcı adam, kraliçenin huzuruna koltuk değnekleriyle çıkmasına izin vermeyi kesin bir dille reddetmişti.

reveransını yapmak ve yetişkin dünyasına ilk adımını atmak için

ton ve evlilik martı.

Tarafından Şimdio oldu Antik, a
gerçek Fosil, Ama yine de umutlu, heyecanlı ve
sabırsız biriydi.

Atlar!

Angeline kollarını pencere kenarına dayadı ve kulağını
pencereye yaklaştıırken göğsünü onlara yasladı.

Ve araba tekerlekleri!

Oh, yanılıyor olamaz.

O değildi. Bir at takımı, ardından da bir araba, kapıdan
içeri girdi ve avlunun uzak tarafındaki kaldırım taşları
üzerinde gümbürdeyerek ilerledi.

Ancak Angeline bunun Tresham'a ait olmadığını hemen
anladı. Araba çok yıpranmış ve eskiydi. Arabacı daha
basamakları inmeden arabanın içinden atlayan beyefendi
de ağabeyine hiç benzemiyordu. Yine de bakmaya değer
olup olmadığına karar verecek kadar net göremeden önce,
kulakları sağır eden bir korna sesiyle dikkati dağıldı ve
neredeyse aynı anda başka bir ekip ve başka bir araba
görüş alanına girdi ve meyhane kapısına yakın bir yerde
durdurdu.

Yine, Tresham'ın arabası değildi. Bu ilk andan beri belliydi.
Bu bir posta arabasıydı.

Angeline yine de beklenildiği kadar büyük bir hayal
kırıklığı hissetmedi. Bu insan hareketliliği onun için yeni ve
heyecan vericiydi. Arabacının kapıyı açıp basamakları
inmesini, yolcuların içeriden kaldırımlara dökülmesini ve
çatıdan cılız bir merdivene tırmanmasını izledi. Çok geç fark
etti ki, elbette tüm bu insanlar bir şeyler içmek için içeriye
doluşmak üzereydi ve onlar içeri girdiğinde burada
olmaması gerekiyordu. O bunu düşünürken bile hanın kapısı
açılıyordu ve en az bir düzine sesin vızıltısı duyuluyordu

sahiplerinden hemen önce içeri girdiler, ama sadece bir iki saniye farkla.

Angeline şimdi geri çekilirse, olduğu yerde kalmasından çok daha fazla dikkat çekeceğini düşündü. Ayrıca, bu manzara hoşuna gidiyordu. Ayrıca yukarı çıkıp arabanın yola çıkmasını beklerse, ağabeyinin gelişini kaçırabilirdi ve ağabeyi ortaya çıktığı anda onu görmek ona nedense çok önemli geliyordu. Annelerinin Acton Park'taki cenazesinden bu yana geçen iki yıl boyunca onu hiç görmemişti.

İnsanlar çeşitli derecelerde kibarlık ve sabırla bira ve börek isterken, bir ya da iki kişi birisine bu konuda keskin görünmesini söylerken ve hitap edilen kişi sadece bir çift eli olduğunu ve otobüsün bir saat gecikmesinin ve yolculara yarım saat yerine sadece on dakikalık bir mola verilmesinin onun suçu olduğunu alaycı bir şekilde yanıtlarken, o kaldı ve sırtı odaya dönük olarak pencereden dışarı bakmaya devam ederek vicdanını rahatlatı.

Gerçekten de, otobüsün varışından on dakika sonra, yolcular geride kalmak istemiyorlarsa tekrar binmeleri için çağrıldılar ve aceleyle ya da başıboş bir şekilde dışarı çıktılar, bazıları en azından biralarının yarısını bırakmak zorunda kaldıklarından yüksek sesle şikayet ettiler.

İçki salonu kısa süre sonra eskisi gibi boş ve sessizdi. Kimsenin Angeline'i fark edecek vakti olmamıştı ve Angeline bu durum için son derece minnettardı. Bayan Pratt şimdi bile, başka bir işe geçtikten tam bir yıl sonra, eski öğrencisinin pencerenin önünde tek başına durduğu dolu içki salonunu görseydi buhar nöbeti geçirirdi. Tresham çok daha volkanik bir kriz geçirirdi.

Önemli değil. Kimse bilmeyecekti.

Hiç gelmeyecek miydi?

Arabacı, sokaktaki insanları, köpekleri ya da tavukları yakın bir tehlike altında oldukları konusunda uyarmak için teneke avlusunu tekrar üflerken Angeline derin bir iç çekti.

Eğer hemen güvenli bir yere kaçmazlarsa ezileceklerdi. At arabası kapılardan hızla çıktı, ilerlerken döndü ve gözden kayboldu.

Beyefendinin arabası hâlâ avlunun öbür ucundaydı ama artık yeni atlar bağlıydı. O zaman hâlâ buradaydı. Özel bir salonda bir şeyler içiyor olmalı.

Angeline göğsünü kollarına yasladı, kendini daha rahat bir pozisyona getirdi ve Londra'da onu bekleyen sezonun tüm ihtişamını hayal etmeye başladı.

Oh, bekleyemezdi.

Yine de bunu yapmaktan başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu.

Tresham daha Londra'dan ayrılmamış mıydı?

Hanın avlusunun uzak tarafında arabası kendisini bekleyen beyefendi, özel bir salonda bir şeyler içmiyordu. Dirseğini yüksek tezgâha dayamış, halka açık içki salonunda içiyordu. Angeline'in onun orada olduğunu fark etmemesinin nedeni birasını höpürdeterek içmemesi ve kendi kendine yüksek sesle konuşmamasıydı.

Heyward Kontu Edward Ailsbury kendini biraz rahatsız hissediyordu. Ve böyle hissetmesine neden olduğu için de sinirlenmişti. Bir hanımefendi olduğu her halinden belli olan genç bir kadının onunla birlikte tek başına içki salonunda olması onun suçu muydu? Ailesi, kocası ya da ona refakat etmesi gereken her kimse neredeydi? İkisi dışında görünürde kimse yoktu.

İlk başta onun bir posta arabası yolcusu olduğunu düşünmüştü. Ama tekrar binme çağrısı geldiğinde dışarı fırlamak için hiçbir hareket yapmayınca, elbette açık hava için giyinmediğini fark etti. O zaman handa bir misafir olmalıydı. Ama gerçekten de işi olmayan bir yerde dolaşmasına izin verilmemeliydi, utanç verici bir şekilde

Londra yolculuğuna devam etmeden önce huzur ve saygınlık içinde bir kadeh biranın tadını çıkarmaya çalışan son derece masum ve saygıdeğer yolcular.

Daha da kötüsü, göğsünü pencere kenarındaki kollarına dayamak için öne ve hafifçe aşağı doğru eğilmişti, bunun sonucu olarak sırtı ters bir yay gibi içe doğru kavislenmiş ve poposu kışkırtıcı bir açıyla dışarı doğru itilmişti. Gerçekten de Edward birasını yolculuğun susuzluğunu gidermekten çok, yükselen vct ısısını soğutmak için içtiğini fark etti.

Çok düzgün bir kıştı vardı.

Ve işleri daha da kötüleştirmek için, eğer mümkünse, giydiği elbise ince muslindi ve masum erkeklere yapışmamasının daha nazik olacağı yerlerde vcduna yapışıyordu. Elbisenin, Edward'ın daha önce ne bir kumaşta ne de başka bir yerde karşılaşmadığı kadar parlak, ışıltılı bir pembe olması da işe yaramamıştı. Kadın ıplak gözle beş mil uzaklıktan görülebilirdi. Edward ona bundan çok daha yakındı.

Onu -ya da en azından anatomisinin bir parçasını- szdğ inkar edilemez gerçeğinden dolayı daha da sinirlenmişti. Ve onu gözleriyle süzerken, kafasının içinde de oldukça şehvetli düşünceler dolaşıyordu. Hem gerçeklere hem de kadına içerliyordu. Kadınlara her zaman son derece saygılı davranmakla övünürdü. Ve sadece kadınlara değil. Kadınlara da saygılı davranırdı. Eunice Goddard bir keresinde uzun sohbetlerinden birinde ona, kilise ve yasalar ne derse desin, hayatın her kesimindeki kadınların birer insan olduğunu ve erkeklerin basit içgüdülerini tatmin edecek nesneler olmadıklarını söylemişti.

Eunice'in fikirlerine saygı duyuyordu. Çok okuyarak ve hayata dair düşünceli gözlemler yaparak geliştirdiği iyi bir zihni vardı. Onunla evlenmeyi umuyordu, ancak ailesinin bu seçimi doğru bulmayabileceğini de fark etmişti.

Bay Edward Ailsbury yerine Heyward Kontu olması hayal kırıklığı yaratıyordu.

Arabası -annesinin Londra'ya getirmesi için yalvardığı, çünkü şimdiye kadar bindiği hiçbir yeni arabada rahat edemediği eski utanç arabası- gitmeye hazırdı, Edward pembe kadının başının üstündeki pencereden görebiliyordu. Yolculuğuna devam etmeden önce bir şeyler yemeye ve içmeye niyetlenmişti ama kadın bu planı mahvetmişti. Burada onunla birlikte olması doğru değildi, gerçi onu böylesine riskli bir duruma sokmak onun suçu değildi. Ve biranın kanını bir nebze olsun soğutmaması da onun suçu değildi.

Gerçi Eunice bu konuda, yani onun hatası olmadığı konusunda tartışabilirdi. Ne de olsa kadın onun tepkisine yol açacak hiçbir şey yapmamıştı, pembe parlak kıçını ona doğru kaldırmış bir halde burada olmanın ötesinde. Yemek yemek için yemek salonuna gidebilirdi ama o zaman da kendini tam teşekküllü bir yemek sipariş etmek zorunda hissederdi.

Henüz boşalmamış bardağını olabildiğince sessizce tezgâha bıraktı ve doğruldu. Oradan ayrılacak ve ona olan kinini de yanında götürecekti. Onun yüzünü bile görmemişti. Günah kadar çirkin olabilirdi.

Değersiz, kindar bir düşünce.

Öfkeyle başını salladı.

Ama sonra, dış kapıya doğru bir adım atıp günaha ve diğer hastalıklara karşı özgürlüğüne kavuşamadan, kapı dışarıdan açıldı ve bir adam içeri girdi.

Edward onu tanıdı, ama o açıkça Edward'ı tanımıyordu. Bu pek de şaşırtıcı değildi, çünkü Edward kendi kişiliğiyle oldukça dikkat çekiciydi ve unvanı ona sadece geçen yıl, çok daha heybetli ve karizmatik ağabeyi Maurice'in ölümünden beri sonuç veriyordu. Ve yas yılı, Edward'ın yeni görevlerine alışmak ve belini kuşanmak için kaldığı Shropshire'daki Wimsbury Abbey'de geçmişti

Lordlar Kamarası'ndaki yerini almak ve bir gelin almak için bu ilkbaharda Londra'ya gitmesi kaçınılmazdı; kadın akrabaları henüz yirmi dört yaşında olmasına rağmen bu adımı gerekli görüyorlardı. Maurice ve Lorraine, Maurice'in ölümünden önce sadece bir kız çocuğu dünyaya getirmişlerdi ve veraset güvence altına alınmalıydı. Edward kendi neslinin yedeğiydi; iki kız kardeşi vardı ama başka erkek kardeşi yoktu.

Yeni gelen Lord Windrow, Maurice'in eski arkadaş ve tanıdık çevresinin bir üyesiydi ve en az onlar kadar vahşi ve hovarda biriydi. Uzun boylu ve yakışıklı olan Windrow, ki Edward'da bu özelliklerin hiçbirisi yoktu, tembel bir havayla hareket ediyor ve dünyaya, göz kapakları her an uykuya dalacakmış gibi sarkan alaycı gözlerle bakıyordu. Son moda giyinmişti.

Edward adama nazikçe başını sallayıp yoluna devam etmekten başka bir şey istemezdi. Ama tereddüt etti. Pembe kadın hâlâ oradaydı ve eskisi gibi poz veriyordu. Ve eğer onu süzerse, Windrow ne yapardı?

Edward kendi kendine, Windrow'un ne yapabileceği kesinlikle onu ilgilendirmez, dedi. Ve pembe kadın da kesinlikle onu ilgilendirmezdi. Bırakın kendi patavatsızlıklarının sonuçlarına kendisi baksın. Bırakın ailesi baksın. Ayrıca burası saygın bir hanın halka açık içki salonuydu. Ona gerçek bir zarar gelmezdi.

Yoluna devam etmek için kendini zorladı.

Ama kendini dirseğini tezgâha dayamış ve bardağını tekrar eline almış olarak buldu.

Yersiz sosyal sorumluluk duygusuna lanet olsun. Eunice'in onu kaldığı için alkışlayabileceği gerçeği bir teselli değildi.

Ev sahibi tezgâhın arkasında belirdi ve tekrar ortadan kaybolmadan önce Windrow'a bir tanker bira ikram etti.

Windrow odayı incelemek için döndü ve gözleri hemen pembe kadına takıldı. Ama nasıl olur da

Tabii tamamen kör değilse? Tezgâha yaslandı, kollarını tezgâhın arkasına dayadı ve bir eliyle tankardını tuttu. Dudakları sessiz bir ısıklıkla büzüştü.

Edward adamın yüzündeki bariz şehvet dolu ifadeye daha da sinirlenmişti, çünkü kendisinininki de birkaç dakika önce buna çok benziyor olmalıydı.

"Tatlım," dedi Windrow usulca, belli ki Edward'ı önemsiz bir adam olarak görmüştü - belki de onu fark etmemiştii bile, "seni biramı paylaşmaya ikna edebilir miyim? Daha da iyisi, seni birayı ve etli böreği paylaşmaya ikna edebilir miyim? Gördüğüm kadarıyla şöminenin yanında rahat görünen tek bir sandalye var, ama kucağıma oturup onu da paylaşabilirsiniz."

Edward kaşlarını çatıı. Kadının bir hanımefendi olduğunu göremiyor muydu? Parlak tonuna rağmen elbisesinin ince muslin kumaşında ve koyu renk saçlarının karmaşıklığında bu kanıt yeterince göze çarpıyordu. Dehşet ve korkuyla kaskatı kesildiğini görmeyi bekleyerek ona baktı. Kadın pencereden dışarı bakmaya devam etti. Ya davetin başka birine yönelik olduğunu varsayıyordu ya da - mümkün müydü?

Gitmesi gerektiğine karar verdi Edward. Hemen şimdi.

Onun yerine o konuştu.

"Bayanı tanıdığınızdan şüpheliyim," dedi. "Onu aramak tatlım, o zaman, uygunsuz bir şekilde küstahlık olur."

Maurice ona sık sık, çoğu zaman da sevgiyle, ağırbaşlı, yaşlı bir ayyaş derdi. Edward yarı yarıya bu sözlerle birlikte ağzından toz çıkmasını bekliyordu. Ama şimdi söylenmişlerdi ve elinden gelse onları hatırlamayacaktı. Birinin savunmasız kadın masumiyeti için konuşması gerekiyordu. Eğer masumsa tabii.

Windrow'un başı yavaşça döndü ve aynı yavaşlıkla tembel gözleri Edward'ı tepeden tırnağa taradı. İncelemesi onda fark edilebilir bir endişe uyandırmadı.

"Benimle mi konuşuyordun, dostum?" diye sordu. Edward da yavaşça odaya baktı.

"Öyle olmalıyım," dedi. "İkimizden ve hanımefendiden başka kimseyi göremiyorum ve kendi kendime konuşma alışkanlığım yoktur."

Diğer adamın yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi.

"Hanımefendi," dedi. "Sanırım sizinle birlikte değil. O zaman yalnız. Keşke bir leydi olsaydı. Londra'daki balo salonlarına ve misafir ağırlama odalarına daha az sıkılırdı. Birandan arta kalanlarla ilgilenip kendi işine bakman akıllıca olur, dostum."

Ve kadının kışına tekrar bakmak için geri döndü. Kadın pozisyon değiştirmişti. Dirsekleri pervazın üzerindeydi ve yüzü ellerinin arasındaydı. Bu değişikliğin etkisi, kadının göğsünü bir yönde, kışını da diğer yönde daha belirgin hale getirmek olmuştu.

Bir adım geri çekilip kendini bu pozisyondan görebilseydi, diye düşündü Edward, çığlık atarak odadan kaçarsa ve bir daha asla geri dönmezdi, bir düzine refakatçiyle bile.

Windrow küstah bir vurguyla, "Belki de bu hanımefendi ben ev sahibine seslenip ona bir börek ve bira getirmesini söylerken kucağıma oturmak ister, böylece benimle paylaşabilir," dedi. "Oturur musun, tatlım?"

Edward iç geçirdi ve isteksiz bir yüzleşmeye bir derece daha yaklaştı. Artık geri çekilmek için çok geçti.

"Hanımefendiye, beyefendi olduğunu iddia eden herhangi birinin bir kadına göstermesi gereken saygıyı göstermesi konusunda gerçekten ısrar etmeliyim," dedi.

Sesi kendini beğenmiş geliyordu. Tabii ki kendini beğenmişti. Her zaman öyleydi, değil mi?

Windrow'un başı döndü ve artık eğlendiği her halinden belliydi.

"Kavga mı arıyorsun, dostum?" diye sordu.

Kadın sonunda arkasındaki konuşmanın öznesinin kendisi olduğunu fark etmiş gibiydi. Doğruldu ve döndü, dar, yakışıklı bir yüzdeki geniş, siyah gözler ve uzun, düzgün bir boy.

Aman Tanrım, diye düşündü Edward, kızın geri kalanı kışının vaat ettiklerini fazlasıyla karşılıyordu. Nadir bulunan bir güzelliği vardı. Ama şu an dikkatinin dağılmasına izin verecek zaman değildi. Ona bir soru sorulmuştu.

"Yumruklarımla kibarlığı ya da basit nezaketi zorlamak için hiçbir zaman ateşli bir arzu duymadım," dedi, sesi yumuşak ve sevecendi. "Bu biraz çelişkili bir durum gibi görünüyor."

"Sanırım," dedi Windrow, "sümüklü bir korkağa hitap etme şerefine nail oldum. Ve havasız bir geveze. Hepsi tek bir pakette toplanmış."

Her suçlama, hatta sonuncusu bile bir hakaretti. Ama Edward, sırf hor gördüğü birine erkek olduğunu kanıtlamak için kabadayılık taktiklerini benimsemeye zorlanmasına izin vermezdi.

"Bir hanımefendinin onurunu savunan, bir beyefendiden öyle davranmasını bekleyen ve davranmadığında karşısına dikilen bir adam korkak mı oluyor o zaman?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kadının gözlerinin birinden diğerine geçtiğinin farkındaydı ama şimdi onun yüzüne dikilmişti. Elleri sanki hassas bir tutkuya kapılmış gibi göğsünde kenetlenmişti. Oldukça sakın görünüyordu.

"Sanırım," dedi Windrow, "benim bir centilmen olmadığım ima edildi. Eğer üzerimde bir eldiven olsaydı, o küstah suratına bir tokat atar ve beni hanın avlusuna kadar takip etmeni isterdim, dostum. Ama bir adamın eldivenli ya da eldivensiz, korkak ve havasız bir çuval gibi davranmasına izin verilmemeli, değil mi? Dostum, bu vesileyle dışarıda yumruk yumruğa dövüşmeye davetlisin." Başparmağını han avlusuna doğru salladı ve gülümsedi - gerçekten de hiç hoş olmayan bir şekilde.

Edward bir kez daha iç geçirdi.

"Ve kazanan, bu isme layık bir beyefendi olduğunu kanıtlıyor, öyle mi?" dedi. "Katılmadığım ve cömert teklifinizi reddettiğim için beni bağışlayın. Bunun yerine, siz gitmeden önce hanımefendiden bir özür dilemenizle yetineceğim."

Ona tekrar baktı. Kadın hâlâ sabit bir şekilde ona bakıyordu.

Kendisi de farkındaydı ki, acı vermeyecek bir çıkış yolu olmayan dar bir köşeye sıkışmıştı. Sonunda Windrow'la dövüşmek zorunda kalacak ve ya ona Londra'ya götürmek üzere kanlı bir burun ve iki mor göz verecek ya da rakibinin kendisine de aynı şeyi yapmasına katlanacaktı. Ya da her ikisi de.

Her şey çok sıkıcıydı. Parıltı ve yumruklardan başka bir şey yoktu. Bu ismi taşıyan birçok erkek için centilmen olmak böyle bir şeydi. Maurice de ne yazık ki onlardan biriydi.

"Hanımefendiden özür dilemek mi?" Windrow yumuşak bir sesle ve gizlemediği bir tehditle güldü.

İşte o zaman hanımefendi tek kelime etmeden mücadeleye girmeye karar verdi.

Sanki üç santim uzamış gibiydi. Birdenbire muhteşem ve mağrur göründü ve bakışlarını Windrow'a çevirdi. Onu telaşsızca aşağı yukarı süzdü ve gördüklerini son derece aşağılık buluyor gibiydi.

Ustaca bir performanstı ya da belki de metresçe bir performanstı.

Windrow ona yarı sırtıyor olsa da, sözsüz yorumunun etkisi yok değildi. Belki de bu alaycı bir sırtımaydı?

"Seni yanlış değerlendirmişim, ne yazık ki, öyle mi?" diye sordu ona. "Burada yalnız olduğunuz, pencere pervazına kayıtsızca yaslandığınız ve bir cennet kuşu gibi giyindiğiniz için sanırım. Seni benimle bir börek ve bir bardak birayı paylaşmaya ikna edemez miyim? Ya da kucağıma oturmaya? Ne yazık. Görünüşe göre ben de bu sümüklü korkağı sizin onurunuzu ya da kendi onurunu yumruklarıyla korumaya ikna edemeyeceğim. Bu sabah uyandığımda büyük umutlar beslerken ne kadar üzücü bir günle karşılaştım. Gördüğüm kadarıyla, sıkıcı yolculuğuma devam etmekten ve daha parlak bir yarın ummaktan başka çare yok."

Ve kendini tezgâhtan uzaklaştırdı, bunu yaparken boş kadehini yere bıraktı ve tek bir kelime daha etmeden ya da arkasına bakmadan handan çıkıp gidecekti. Ancak yolunda bir engelle karşılaştı. Kapıya ulaşamadan Edward onun önündeydi ve kapının önünde durarak yolu kapatmıştı.

"Bir şeyi unuttunuz," dedi. "Bayana bir özür borçlusunuz."

Windrow'un kaşları kalktı ve yüzünü yine bir eğlence kapladı. Odaya geri döndü ve hanımefendiye derin ve alaycı bir selam verdi.

"Ah, güzelim," dedi, "hayranlığımı seni üzmüş olmak bana acı veriyor. Naçizane özürlerimi kabul edin, yalvarırım."

Onları ne kabul etti ne de reddetti. Kraliyet tavrını bozmadan soğuk bir şekilde ona baktı.

Windrow ona göz kırptı.

"İleriki bir tarihte sizinle resmi olarak tanışmayı dört gözle bekleyeceğim," dedi. "Bunun çok uzak bir gelecekte olmayacağını umuyorum."

Kapının önünde duran Edward'a döndü.

"Senin için de öyle dostum," dedi. "Bu benim için ayrı bir zevk olacak."

Edward başını ona doğru eğdi ve Windrow hanı terk edip kapıyı arkasından kapattı.

Böylece Edward ve kadın içki salonunda tekrar bir araya geldiler. Ama bu kez kadın Edward'ın orada olduğunu biliyordu ve bu uygunsuzluk görmezden gelinemez, hatta sessizce geçirilemezdi. Kadına ve böylesine onursuz bir olaya karıştığı için kendisine yeni kızmıştı.

Gözlerini ona dikmiş, asil tavrı kaybolmuş, ellerini yeniden göğsünde kavuşturmuştu.

Edward başını ona doğru eğdi ve dışarı çıktı. Yarı yarıya Windrow'un onu beklediğini umuyordu.

ve adamdan hiçbir iz göremeyince neredeyse hayal kırıklığına uğradı.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra tekrar arabasına binmiş ve Londra'ya doğru yola çıkmıştı. Bundan on dakika sonra, arabası karşı yönde pervasız bir hızla ilerleyen çok daha zeki bir arabanın yanından geçti - elbette daha pejmürde bir araba bulmak zor olurdu. Kapının üzerindeki armaya bir an göz attı: Tresham Dükü'nün arması. En azından Windrow'un yanı sıra Rose and Crown'da da o beyefendiyle karşılaşmak zorunda kalmadığı için rahat bir nefes aldı. Bu bardağı taşıran son damla olabilirdi.

Tresham onun dünyada en sevdiği kişi değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, onun da Tresham'ın olmadığından şüphesi yoktu. Dük, Maurice'in arkadaşlarından biriydi. Maurice ona karşı bir yarışta kendi arabasını devirmiş ve kendini öldürmüştü. Ve sonra Tresham, Maurice'in cenazesine katılma küstahlığını göstermişti. Edward orada ona fikrini söylemişti.

Yeniden Wimsbury Abbey'de kalabilmeyi diledi. Ama görev Londra'yı çağırıyordu. Eunice de orada olduğu için bir teselli vardı. Teyzesi Leydi Sanford'la birlikte kalıyordu ve onu tekrar görecekti.

Birdenbire Tresham'ın Londra'nın aksi yönünde gittiğini fark etti. Belki de Acton Park'a gidiyordu. Belki de bahar boyunca orada kalacaktı. Bu umulacak bir şeydi.

Hana geri dönen o kadın da kimdi? Birinin onu elinden tutup neyin ne olduğu hakkında bir iki şey öğretmesi gerekiyordu.

Ama şeytan onu alır, o nadir bir güzellikti.

Rahat etmek için boşuna bir çabayla pozisyon değiştirirken kaşlarını çatı.

Güzellik uygunsuzluğun mazereti olamazdı. Aslında, güzellik normalden daha fazla ihtiyat gerektiriyordu.

Her kim olursa olsun, ona karşı hâlâ kendini tamamen hayırsever hissetmiyordu. Windrow'un aksine, onunla resmi olarak tanışmayı dört gözle beklemiyordu. Daha ziyade onu bir daha hiç görmemeyi umuyordu. Onun Londra'ya doğru değil de Londra'dan uzaklaşıyor olmasını umuyordu.

Tercihen İskoçya'nın dağlık bölgelerine.

Diğer yazar: Mary Balogh

ŞEYTANIN AĞI AŞK

AĞI TEK KELİMEYLE

BÜYÜ

YALDIZLI AĞ SADECE

AŞK

GİZLİ İNCİ

TEK KELİMEYLE UNUTULMAZ

BIRAZ TEHLİKELİ BIRAZ

GÜNAHKAR

BIRAZ BAŞTAN ÇIKARICI

BIRAZ SKANDAL

BIRAZ KÖTÜ BIRAZ

EVLI

KIMSENİN METRESİNİ

HATIRLAMAYACAĞI BİR YAZ

BİR METRESDEN DAHA FAZLASI

AŞK İÇİN BİR GECE

SADECE MÜKEMMEL

Bir Delacorte Yayınları Kitabı / Nisan 2008

Bantam Dell tarafından yayınlandı

A Division of Random House, Inc.

New York, New York

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır

Copyright © 2008 by Mary Balogh

Gizli Metres'ten alıntıdır, telif hakkı © 2011 Mary Balogh'a aittir.

Delacorte Press, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

Balogh, Mary.

Tek kelimeyle mükemmel / Mary Balogh.

s. cm.

"A Delacorte Press Book"-T.p. verso.

1. Okul müdürleri-Kurgu. 2. Genç kadınlar-Kurgu.
3. Asalet-İngiltere-Kurgu. I. Başlık.

PR6052.A465S528 2008

823'.914-dc22

2007024314

www.bantamdell.com

Bu kitap Mary Balogh'un The Secret Mistress adlı eserinden bir alıntı içermektedir. Bu alıntı sadece bu baskı için hazırlanmıştır ve mevcut baskının nihai içeriğini yansıtmayabilir.

eISBN: 978-0-440-33754-6

v3.0_r1

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.